

Giới thiệu Hoàng Hậu Chiêu Hiền Của Thuận Đế

Thể loại: ngôn tình, xuyên không, trọng sinh, cổ đại, cung đấu

Tác giả sáng tác thêm một câu chuyện ngôn tình cổ đại về nữ chính là nàng Chiêu Dương ở thế hiện đại là một đệ nhất sát thủ của tổ chức Kim Long, nhưng trong một lần chấp hành nhiệm vụ xe do cô lái gặp sự cố đâm thẳng xuống vực thẳm.

Cô cứ nghĩ mình đã chết nhưng tới khi tỉnh dậy phát hiện mình đã xuyên qua trở về thời đại triều nhà Tống hơn 1000 năm về trước, trở thành nhị tiểu thư của nhà họ Hạ, Hạ Tuyết.

Chàng là một vị anh hùng cao cao tại thượng dưới một người trên vạn dân, là một vị tướng trung quân báo nước nắm trong tay toàn bộ binh quyền của triều đại nhà Tống.

Là một người lạnh lùng, muốn đạt được mục đích phải vô tình tàn nhẫn.

Vì lý do nào đó chàng bị ép buộc đảo chính mưu triều đoạt vị, tự xưng Đế Vương.

- Chàng thật tàn nhẫn.

- Chỉ như vậy mà nàng đã nói ta tàn nhẫn?

Vậy để ta tàn nhẫn cho nàng xem.

- Chàng còn bước tới, thiếp sẽ chết cho chàng xem!

- Nàng muốn chết?

Được! trẫm sẽ cho nàng toại nguyện nhưng sau khi nàng chết đi, trẫm sẽ bắt người nhà họ Hạ trên dưới hơn 200 người chôn cùng nàng.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Chiêu Hiền Của Thuận Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Tỉnh dậy

Lời của tác giả:

Chào các em, nếu em nào đã từng đọc truyện của chị, thì sẽ biết chị chuyên viết về thể loại ngôn tình hắc bang hiện đại.

Vì có nhiều em đọc giả yêu cầu chị viết theo thể loại cổ đại, nên chị đã ra quyết định thử viết một quyển truyện ngôn tình cổ đại.

Quyển này là quyển cổ đại đầu tay của chị, nên có gì sai sót mong các em thông cảm.

Lưu ý, tình tiết trong truyện đều là hư cấu do chị Lan Hồ Diệp tự suy nghĩ ra nên mong các em khi đọc đừng so sánh với lịch sử hay những truyện ngôn tình cổ đại khác.

Chúc các em đọc truyện vui vẻ, nhớ vote và cmt góp ý cho chị nhé. ☐

Tiếng bước chân dồn dập khiến cô gái nằm yên trên giường chợt tỉnh giấc.

Cặp mắt lơ lơ của Chiêu Dương từ từ hé mở ra, ánh sáng từ ngoài cửa sổ rọi thẳng lên người khiến Chiêu Dương khó chịu dùng tay che mắt của mình lại.

Trước mắt cô là một bàn tay thon dài trắng nõn, với móng tay dài được cắt tỉ mỉ sơn màu hồng nhạt thật đẹp.

Chiêu Dương kinh ngạc không biết đã xảy ra chuyện gì, theo bản năng cô liền nhúc nhích đôi tay của mình.

Cô hốt hoảng khi nhận ra đôi tay mềm mại trước mặt thuộc về cô, Chiêu Dương liền ngồi bật dậy nhìn xung quanh.

Cả căn phòng nhìn thật xa lạ quái đản, căn phòng được thiết kết theo thời xưa chỉ có một cái bàn tròn làm bằng gỗ đặt ngay chính giữa phòng.

Trên bàn là một bình trà và bốn cái tách, bên cạnh là một cái bàn chắc có lẽ là bàn trang điểm, rất đơn sơ chỉ có vài cái hộp vuông đủ màu và một cây lược chải tóc.

Chiều Dương liền bước xuống giường đi một vòng xem xét, bàn tay sờ vào cái bình phong bên cạnh giường.

Trên bình phong là bức họa của một vị tướng quân oai hùng trên tay cầm kiếm ngồi trên lưng ngựa.

Chiều Dương bị ánh mắt của vị tướng quân với khí thế vô cùng ngạo mạn thu hút.

Trong lúc này đột nhiên Chiều Dương chợt bình tĩnh lại, những ký ức về chuyện xảy ra trước khi cô ngất đi đều in rõ trong đầu nàng.

Nàng là đệ nhất sát thủ của tổ chức Kim Long, đang chấp hành nhiệm vụ truy sát một cảnh sát cấp cao ăn hối lộ và tiếp tay với băng đảng xã hội đen làm ra những chuyện thương tâm hại lý.

Nhưng thật không ngờ giữa chừng gặp sự cố, chiếc xe thể thao đắt tiền do nàng lái đuổi theo tên cảnh sát mất đi không chế đâm thẳng xuống vực thẳm.

Nghĩ đến đây Chiều Dương chợt giật mình, tay không ngừng sờ soạn khắp nơi trên thân thể của mình xem có chỗ nào bị thương không.

Sau khi xác định mình không bị thương, Chiều Dương liền chuyển sự chú ý vào cảnh vật trước mắt.

Tại sao mình lại ở đây?

Ở đây là đâu, sao trang trí giống y như thời cổ đại.

Trong lúc Chiều Dương còn đang suy nghĩ, đột nhiên cánh cửa phòng được mở ra.

Theo bản năng của một sát thủ chuyên nghiệp Chiều Dương liền đề cao cảnh giác, cô thủ sẵn tư thế để trừ khử bất cứ chướng ngại vật gì.

Trước ánh mắt kinh ngạc của Chiều Dương chính là một tốp người, nhìn vào y phục giống như mấy người giúp việc trong phim cổ trang.

- Tiểu thư, người đã tỉnh.

Tiểu thư?

Ai là tiểu thư, họ đang gọi ai vậy?

Chiều Dương khó hiểu nhìn bọn họ, nhìn vào cử chỉ của họ Chiều Dương biết họ không có ác ý.

Trong lúc Chiều Dương còn đang ngây người cố suy nghĩ chuyện gì đã xảy ra, đột nhiên một nữ nhân bước tới dìu Chiều Dương ngồi xuống ghế trước một tấm gương đồng.

Chiều Dương không còn tâm trí để suy nghĩ họ định làm gì mình, cái thu hút toàn bộ sự chú ý của nàng chính là hình ảnh nữ nhân phản chiếu lại trong gương.

Vẫn là gương mặt của Chiều Dương nàng, nhưng trong ánh mắt đã không còn sát khí của một sát thủ máu lạnh.

Mái tóc ngắn gọn được thay thế bởi mái tóc màu đen óng ánh dài đến thắt lưng.

Làn da trắng nõn mịn màng như da trẻ con, đôi môi hồng phấn nhìn vào thật xinh đẹp dịu dàng không giống như một Chiều Dương mạnh mẽ trên người để lại không biết bao nhiêu vết sẹo khi chấp hành nhiệm vụ.

Sau khi Lạc Niệm nô tỳ tùy thân cùng với mấy nô tỳ khác chải tóc và thay xong y phục cho Chiều Dương.

- Tiểu thư, người còn thấy chỗ nào không được khỏe?

Lạc Niệm nhìn thấy dáng vẻ ngây ngốc của Hạ Tuyết trong lòng lo lắng nói ra những lời quan tâm.

Chiều Dương nghe Lạc Niệm nói vậy liền thừa cơ hội này hỏi cho ra lẽ.

- Tôi là ai, tại sao lại ở đây?

- Tiểu thư, người có sao không?

Người là nhị tiểu thư của Hạ Gia, Hạ Tuyết. Gia tộc quyền quý của triều đại nhà Tống.

Lão gia là Bình Bộ thượng thư quyền cao chức trọng, được Tống đế tin nhiệm.

Lạc Niệm tỏ ra vô cùng lo lắng nhìn Hạ Tuyết nói, chẳng lẽ vì con bệnh nặng nên tiểu thư đã mất đi ký ức.

- Người nói gì?

Tôi là con gái của Hạ Gia, Hạ Tuyết.

Không thể nào!

Tuy Chiêu Dương không phải là người ăn học cao nhưng cũng biết chút ít về lịch sử.

Triều đại nhà Tống do vua Nhậm Thái Tôn tại nhiệm đã là chuyện của 1000 năm về trước, hiện tại nàng đang sống ở thế kỷ 21 năm 2018.

Đột nhiên một suy nghĩ điên cuồng xuất hiện trong đầu nàng, nàng nhìn Lạc Niệm.

- Hiện tại là năm mấy?

Lạc Niệm thật sự không hiểu Chiêu Dương đang nói gì, nàng với nét mặt băn khoăn nhìn mấy người hầu bên cạnh.

- Các người ra ngoài trước đi.

Nghe Lạc Niệm nói vậy họ lập tức đi ra ngoài, Lạc Niệm bước theo sau bọn họ đóng cửa phòng lại.

Sau khi đã chắc chắn rằng cánh cửa phòng đã khép chặt, Lạc Niệm bước nhanh đến bên cạnh Chiêu Dương nói với giọng vô cùng cẩn trọng.

- Tiểu thư nô tỳ biết việc đại phu nhân bắt buộc Tiểu thư tiến cung tuyển phi là điều tiểu tư không thể nào chấp nhận được.

Nhưng nô tỳ xin tiểu thư hãy nhịn nhục, vì hiện tại quyết định của đại phu nhân trên dưới Hạ gia không ai dám làm trái.

Chiêu Dương nghe Lạc Niệm nói vậy vẫn chưa hiểu.

- Năm nay là năm mấy?

Chiêu Dương nhíu mày nhìn thẳng vào mặt của Lạc Niệm gần giọng hỏi, Lạc Niệm bị lộ khí trong ánh mắt của Chiêu Dương làm hoảng sợ.

Lạc Niệm là nô tỳ bên cạnh Hạ Tuyết từ nhỏ, Hạ Tuyết là một người yếu đuối nhu nhược luôn bị người khác ức hiếp nhất là đại phu nhân và đại tiểu thư.

Nhưng không biết vì sao hôm nay khi đối diện với Hạ Tuyết, trong lòng Lạc Niệm lại hiện lên cảm giác bất an.

- Dạ....dạ hiện tại chúng ta đang ở năm 1039 thời đại nhà Tống, Nhậm Thái Tôn bệ hạ là Hoàng đế đương nhiệm.

Sau khi nghe Lạc Niệm nói toàn thân Chiêu Dương không còn sức lực, ánh mắt hoang mang khiến Lạc Niệm khó hiểu.

- Tiểu thư..... Tiểu thư.....

Người có sao không?

Chuyện này là sao?

Làm sao bây giờ, mình đã xuyên không hay trọng sinh, thật hoang mang không biết phải làm gì bây giờ?

Suy nghĩ một chút Chiêu Dương ngồi thẳng người lại, nét mặt vô cùng nghiêm túc nhìn Lạc Niệm.

- Không biết vì sao khi ta tỉnh lại đã quên hết mọi việc, người có thể kể cho ta nghe tất cả mọi chuyện của trước đây không?

Lạc Niệm đau lòng nhìn Hạ Tuyết, thật tội nghiệp cho Tiểu thư chắc vì bị sốt cao nên đầu óc đã xảy ra vấn đề.

Lạc Niệm quỳ xuống bên cạnh Hạ Tuyết, vươn tay nắm lấy tay nàng.

- Tiểu thư... Tiểu thư là nhị Tiểu thư của Hạ gia tên là Hạ Tuyết.

Nghe đến đây Chiêu Dương tức đến muốn điên lên, chuyện này nàng đã biết người ở đây sao làm việc gì cũng không nhạy bén nhanh nhẹn như thời của nàng.

Nếu khi chấp hành nhiệm vụ mà rì rọ như thế này, chắc chắn sẽ bỏ mạng ngay lập tức.

- Chuyện này ta đã biết, người hãy nói vào chuyện chính.

Chiêu Dương không còn kiên nhẫn để nghe những chuyện không đâu vào đâu liền lên tiếng.

- Dạ.... Dạ....

Nô tỳ tên là Lạc Niệm là nô tỳ thân cận của Tiểu thư, người có quyền nhất trong Hạ gia sắp theo thứ tự chính là lão gia Hạ Trung, sau đó là lão thái gia rồi đến đại phu nhân, đại Tiểu thư, tam công tử và Tứ Tiểu thư.

Nghe Lạc Niệm nói vậy Chiêu Dương liền thắc mắc hỏi.

- Vậy còn ta?

Lạc Niệm nghe Hạ Tuyết hỏi vậy nét mặt lập tức hiện lên sự khó xử, chẳng lẽ Tiểu thư đã quên hết mọi chuyện thật rồi sao?

- Tiểu thư, tuy người là nhị Tiểu thư của Hạ gia nhưng vì người là con gái của một nô tỳ sinh ra, nên ở Hạ gia người không có địa vị gì cả.

Lạc Niệm nói ra những lời này mà trong lòng cảm thấy xót xa, tuy Hạ Tuyết là một người nhu nhược nhưng rất hiền lành luôn đối xử tốt với nô tỳ như nàng.

Nghe Lạc Niệm nói vậy Chiêu Dương đã đón được phần nào thân phận của Hạ Tuyết.

Giống như những bộ phim cổ trang nàng từng xem qua, một nhị Tiểu thư hữu danh vô thực, đến lúc cần thiết sẽ là vật hy sinh để đổi lấy sự vinh nhục cho cả gia tộc.

- Còn việc tiến cung tuyển phi là sao?

Chiêu Dương chợt nhớ đến lời nói vừa rồi của Lạc Niệm liền thắc mắc hỏi.

- Dạ Tiểu thư, hai tháng nữa chính là ngày ba năm một lần, hoàng đế sẽ tuyển Tú.

Nên các quan viên đều đưa con gái nhập cung, chỉ mong sao con gái của mình được chọn làm Tú nữ.

Nếu được hoàng đế sủng ái, việc phong hậu là điều hiển nhiên.

Chỉ cần được hoàng đế yêu thương thì cả gia tộc sẽ có điểm tựa vững chắc.

Sinh ra là một người thông minh tuyệt đỉnh chỉ cần nghe sơ qua lời nói của Lạc Niệm, Chiêu Dương liền hiểu ý của việc tuyển phi lần này.

Không cần suy nghĩ Chiêu Dương cũng biết họ ép Hạ Tuyết nhập cung chỉ vì mục đích củng cố địa vị của Hạ gia trong triều.

- Các người quả thật chỉ xem Hạ Tuyết là một quân cờ.

Chiêu Dương bất giác thốt ra suy nghĩ trong lòng mình.

Lạc Niệm nghe Hạ Tuyết nói vậy trong lòng kinh ngạc nhìn chăm chăm vào nàng, không hiểu vì sao Lạc Niệm có cảm giác sau khi Hạ Tuyết tỉnh lại đã thay đổi.

Nhưng thay đổi như thế nào Lạc Niệm nghĩ mãi vẫn chưa ra.

Sau khi Lạc Niệm trần thuật lại mọi chuyện của Hạ gia và Hạ Tuyết cho Chiêu Dương nghe, Chiêu Dương liền quyết định.

Tạm thời mình sẽ ở lại Hạ gia tìm cách để trở về lại năm 2018, còn chuyện của Hạ Tuyết không liên quan gì đến mình.

Từ bây giờ cho đến lúc tuyển phi còn lâu, đến lúc đó chắc mình đã tìm được cách rời khỏi cái nơi quỷ quái này rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Chiêu Hiền Của Thuận Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Đối mặt với người nhà họ Hạ

"Đing.....Đing.....Đing....."

Đột nhiên bên ngoài truyền đến hàng loạt tiếng chuông đồng, khơi dậy sự chú ý của Chiêu Dương.

- Lạc Niệm, đó là tiếng gì?

Lạc Niệm còn đang mãi mê suy nghĩ, nghe Chiêu Dương hỏi vậy liền giật mình quỳnh quảng nói.

- Chết rồi... Chết rồi.....

Nô tỳ quên mất, hôm nay là ngày tướng quân Nhậm Thái Tuấn khai hoàn trở về, Hoàng thượng đã ra lệnh toàn dân trong thành đều phải ra nghênh đón tướng quân.

- Nhậm Thái Tuấn?

Hắn là ai mà lại phô trương đến như vậy, đích thân Hoàng đế phải ra nghinh đón hắn?

Chiêu Dương thật tức với bản thân mình, nếu lúc trước cô chịu chăm chỉ học môn lịch sử, không chỉ mãi mê học võ và âm khí thì bây giờ sẽ nắm rõ mọi việc ở đây trong lòng bàn tay.

Không cần hoang mang như bây giờ, mọi việc đều phải tìm hiểu.

- Tiểu thư, tướng quân Nhậm Thái Tuấn chính là vị anh hùng thống lĩnh ngàn vạn binh lính, còn là đệ đệ ruột của Hoàng thượng.

Ngài ấy vừa mới dẫn quân chinh phạt bộ tộc Thái Nhi Hàng, toàn quân thắng trận hồi triều.

Lạc Niệm vừa nói vừa nhanh chóng chỉnh lại y phục cho Hạ Tuyết.

Chiêu Dương nghe vậy trong lòng thật tò mò, không biết vị tướng quân này là thần thánh phương nào, Lạc Niệm tỏ ra rất ngưỡng mộ hắn ta.

- Tiểu thư đã chuẩn bị xong, chúng ta mau ra ngoài.

Nếu đến trễ lão gia sẽ trách phạt.

Lạc Niệm không đợi Chiêu Dương trả lời, liền nắm tay cô kéo một mạch ra ngoài.

Chiêu Dương khó chịu dùng sức rút tay về, cô ghét nhất là người khác chạm vào mình.

- Tự ta đi được.

Lạc Niệm đang đi phía trước chợt xoay đầu lại nhìn Hạ Tuyết, vì tính tình Hạ Tuyết chậm chạp nên lúc nào Lạc Niệm cũng là người nắm tay dắt cô đi.

Nhưng hôm nay Hạ Tuyết lại phản kháng không để cô chạm vào.

- Còn không đi!

Chiêu Dương bực bội quát lên làm Lạc Niệm hoảng hốt, khi cô bình tĩnh lại Chiêu Dương đã đi một đoạn xa phía trước, Lạc Niệm liền lật đật chạy theo sau.

Hai người quả nhiên là hai người cuối cùng đến đại sảnh, ánh mắt của tất cả mọi người đều dồn hết lên người của Hạ Tuyết.

Tất cả mọi người luôn cả người hầu đều nhìn Hạ Tuyết bằng ánh mắt khinh thường.

Chiêu Dương nhanh chóng đảo cặp mắt sắc bén quan sát tất cả mọi người, cô rất nhạy bén nhìn một cái là biết nay người nào là kẻ địch người nào là bạn hữu.

Cô chú ý người đàn ông trung niên ngồi trên ghế bằng gỗ trước mặt, nét mặt uy nghiêm cùng với ánh mắt có thần, liền nói cho Chiêu Dương biết ông ta chính là Hạ Trung, cha của Hạ Tuyết.

Ngồi bên phải ông là một người phụ nữ sang trọng quý phái, nhưng ánh mắt của bà ta tỏa ra đàng đàng sát khí, khi nhìn cô vô cùng độc ác.

Chắc bà ta là đại phu nhân gì đó, còn lão bà ngồi bên trái nhất định là bà nội Lão thái gia. Bà ta là người duy nhất đối xử tốt với Hạ Tuyết vì Chiêu Dương có thể nhìn thấy tia yêu thương, trong ánh mắt của bà khi nhìn cô.

- Phụ Thân, nhị tỷ thật không biết phép tắc là gì, hôm nay là ngày quan trọng, vậy mà tỷ ấy cũng đến trễ.

Khiến cả nhà chúng ta phải chờ một mình tỷ ấy?

Hạ Xuyên tứ Tiểu thư của Hạ gia liếc ngang liếc dọc Hạ Tuyết bức xúc lên tiếng, muốn Phụ thân khiển trách Hạ Tuyết.

Trong lúc Chiêu Dương định nói gì đó đột nhiên Hạ Quyên, đại Tiểu thư được người trên kẻ dưới của Hạ gia kính trọng lên tiếng nói giúp.

- Tứ muội, muội đừng nói nhị muội như vậy.

Từ trước đến giờ Nhị muội đều thân nhiên như vậy, chúng ta cũng đã quen.

Cả nhà chờ muội ấy một chút có sao đâu.

Hạ Xuyên nghe Hạ Quyên nói vậy liền phản bác.

- Đại tỷ, tỷ không cần nói giúp cho nhị tỷ.

Ở Hạ gia này ngoài tỷ ấy ra ai nấy đều bận rộn, vậy mà tất cả mọi người đều có mặt từ sớm.

Một người ăn không ngồi rồi như tỷ ấy, luôn khiến Hạ gia chúng ta mất thể diện.

Nếu Hoàng thượng khiển trách Hạ gia, chúng ta không thể nào gánh nổi.

Chiều Dương nhìn một màn diễn ra trước mặt cười khinh thường, một người thì liệu mình suy nghĩ cho Hạ gia, một người thì tỏ ra tốt bụng bênh vực tỷ muội.

Chiều Dương quan sát hai người từ lúc bước ra đại sảnh, cô liền đưa ra kết luận cô tứ muội này tuy miệng nói ra những lời ngoan độc nhưng là loại đầu người óc heo.

Còn cô đại tỷ dịu dàng này ngoài mặt thì tỏ ra lương thiện hiền hoà, nhưng trên thực tế là một con hồ ly gian xảo.

Chiều Dương chờ đến khi hai người nói xong cô liền bước tới hành lễ trước mặt Hạ Trung.

- Lão Thái gia, Phụ Thân, đại phu nhân.

Con xin lỗi, nhưng con cũng vì thể diện của Hạ gia nên mới đến trễ.

Chiều Dương nhìn Hạ Trung thành thật nhận lỗi.

Lão thái gia nghe Chiều Dương nói vậy liền mỉm cười hài lòng, từ lúc nào đứa cháu gái mà bà yêu thương nhất lại biết làm chủ cho bản thân.

Đại phu nhân Thái Kiều nghe Chiều Dương nói vậy liền tỏ ra không vui nói.

- Hạ Tuyết, con nói như vậy là có ý gì?

Con đến trễ đã đành, còn nói là vì Hạ gia?

Chiều Dương không hề tức giận, cô không quan tâm đến lời nói của bà ta.

Ngược lại dồn hết sự chú ý vào Hạ Trung, dù sao ông ta mới chính là người làm chủ Hạ gia.

- Phụ thân, con biết hôm nay là ngày rất quan trọng, Hoàng thượng cũng sẽ có mặt.

Con muốn chung diện thật đẹp để Hoàng thượng có ấn tượng tốt với con, sau này đến lúc tuyển phi sẽ được thuận lợi hơn.

Hạ Trung nghe Chiều Dương nói vậy liền cười khoái chí.

- Hạ Tuyết, con đã suy nghĩ thông suốt.

Mới mấy hôm trước Hạ Tuyết còn đòi chết không chịu tấn cung, nhưng sao hôm nay lại thay đổi như vậy.

- Dạ phụ thân, Hạ Tuyết thật bất hiếu đã khiến phụ thân lo nghĩ nhiều.

Từ nay về sau những gì Hạ Tuyết làm, đều vì Hạ gia mà thôi.

Chiều Dương nhìn Hạ Trung bằng ánh mắt kiên định lễ phép nói.

- Hạ Tuyết, con biết nghĩ vậy là ta đã vui.

Thôi chúng ta ra cổng thành, để nghinh đón Nhậm tướng quân.

Nói xong Hạ Trung liền đứng lên bước ra ngoài, người của Hạ gia lần lượt cất bước theo ông.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Chiêu Hiền Của Thuận Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Nhậm tướng quân

Hạ Xuyên chạy nhanh tới diu Lão thái gia bước theo sau Hạ Trung, vừa đi ngang qua Hạ Tuyết liền lườm cô bằng ánh mắt chán ghét.

Chiêu Dương không hề tỏ ra sợ sệt trừng mắt nhìn thẳng vào Hạ Xuyên, dừng nghĩ Chiêu Dương ta dễ bị người khác bắt nạt.

Hạ Xuyên bị ánh nhìn sắc bén của Hạ Tuyết làm cho bối rối, từ lúc nào nhĩ tỷ lại mạnh mẽ như vậy.

Lúc trước nếu gặp phải trường hợp như vừa rồi, Hạ Tuyết chỉ biết im lặng không dám nói gì hơn, nhưng hôm nay Hạ Tuyết đã thay đổi dám mạnh dạn đối mặt với phụ thân.

Tuy trong lòng có nhiều thắc mắc, nhưng Hạ Xuyên vẫn quyết định tìm cơ hội cho Hạ Tuyết một bài học.

- Tiểu thư, Tiểu thư có sao không?

Sao hôm nay nô tỳ thấy Tiểu thư có gì đó khác thường.

Lạc Niệm quan tâm nhìn Chiêu Dương nói, từ trước tới giờ nhĩ Tiểu thư không hề quan tâm đến những người trong Hạ gia, cô chỉ sống trong thế giới của riêng mình, nhưng sao hôm nay lại quan tâm đến sự vinh nhục của Hạ gia.

- Lạc Niệm, ta đã suy nghĩ thông suốt, dù sao ta cũng là người của nhà họ Hạ làm việc gì cũng nên đặt Hạ gia trên hết.

Còn lâu, Hạ gia không liên quan gì đến cô, nhưng nếu muốn được đường đường chính chính ra vào Hạ gia, cô phải tỏ ra ngoan ngoãn mới lấy được sự tín nhiệm của Hạ Trung.

Lạc Niệm nhìn Hạ Tuyết bằng ánh mắt vui mừng, sau 18 năm cuối cùng nhĩ tiểu thư cũng đã nghĩ thông suốt, muốn được lão gia yêu thương và có địa vị ở Hạ gia, Nhĩ tiểu thư phải tự mình tranh đấu.

Hai người chậm rãi bước theo sau mọi người, vừa đến công thành không bao lâu một đám thị vệ mở đường cho một cái kiệu sang trọng được điêu khắc hình con rồng vàng, nhìn vào thật uy nghiêm long lầy.

Chiêu Dương đứng bên cạnh lão thái gia nhìn một màn trước mặt, một đám người cầm kiếm mở đường phía trước, một đám chặn lại người dân hai bên đường nhường cho chiếc kiệu vàng đi qua.

Cần phải khoa trương đến như vậy không?

Nhưng cũng đúng ở thời đại của cô, khi tổng thống ra ngoài cũng được nhiều vệ sĩ theo bên cạnh để bảo vệ, điều khác biệt là người ở đây dùng kiếm còn ở chỗ của cô thì dùng súng làm vũ khí.

Chiêu Dương chăm chú quan sát đám thị vệ, nhìn vào thần thái của người dẫn đầu, Chiêu Dương liền biết hẳn không phải là một thị vệ bình thường.

- Tổ mẫu, người dẫn đầu là ai vậy?

Chiêu Dương tỏ ra ân cần nhĩ Lão thái gia hỏi, cô biết Lạc Niệm sẽ không biết hẳn là ai.

- Tuyết Nhĩ người đó chính là Thái Vũ Lang thống tướng cũng là cháu ruột của Thái Kiêu.

À..... Thì ra Thái Kiêu hống hách như vậy là vị đằng sau bà ta có một gia tộc hùng mạnh làm hậu thuẫn, hèn gì Hạ Trung cũng phải kiêng nể bà ta đến tám chín phần.

Chiêu Dương nghe nhĩ tổ mẫu nói vậy liền suy nghĩ ra quan hệ của họ, nhìn vào dáng vẻ phách lối của hẳn ta cô biết chắc hẳn chính là gian thần, giống như trong mấy bộ phim cổ trang cô từng xem qua, một người ý mình có tài không chịu an phận.

Kiệu vừa dừng lại, một tên thái giám cung kính bước tới vén bức màn trên kiệu sang một bên mời người ngồi trong kiệu ra ngoài.

Một người đàn ông độ chừng 32 tuổi với nét mặt kiêu căng trên người mặc Long bào màu vàng kim, cùng một người phụ nữ nhìn vào thật sang trọng, từ trên xuống dưới đeo toàn là ngọc quý bước xuống.

Chiêu Dương là một người với kiến thức rộng rãi, cô từng được tổ chức huấn luyện giám sát đồ cổ, nên chỉ cần nhìn một cái là cô biết ngay giá trị của nó.

Đột nhiên tất cả mọi người đều quỳ xuống đồng thanh hô lên, Chiêu Dương nhìn thấy vậy cũng quỳ theo bọn họ.

- Hoàng thượng vạn tuế, hoàng hậu thiên tuế.

Thì ra hẳn ta chính là Hoàng đế Nhậm Thái Tôn, hèn gì lại có vẻ bề ngoài cao quý đến như vậy, nhưng thật đáng tiếc trên người hẳn không hề tỏa ra khí thế mạnh mẽ oai hùng của một người đứng đầu thiên hạ nắm trong tay hàng vạn con dân.

Hoàng thượng khẽ cười môi cười đắc ý, trầm giọng lên tiếng.

- Trẫm miễn lễ, chúng khanh bình thân.

Giọng nói uy nghiêm của Hoàng thượng vang lên, khiến mọi người vui mừng đứng lên.

Chiêu Dương tuy không phải là người của thời đại này, nhưng tầm quan sát của một sát thủ vô cùng nhạy bén.

Không biết cũng không sao, điều quan trọng nhất chính là phải quan sát người xung quanh để học hỏi.

Hoàng thượng nói xong liền cùng người phụ nữ sang trọng bên cạnh bước tới hai cái ghế chạm hình con rồng vàng nhìn vào thật sống động, hai người ưu nhã ngồi xuống.

- Tổ Mẫu, người đó chính là Hoàng hậu có phải không?

Chiêu Dương xoay mặt nhìn tổ mẫu hỏi, tổ mẫu kinh ngạc nhìn Hạ Tuyết.

Từ lúc nào đứa cháu gái này của bà lại thông minh đến như vậy?

- Sao con biết?

Bà nhìn Hạ Tuyết hỏi, Chiêu Dương khẽ cười môi cười như không cười.

- Theo con nghĩ chỉ có Hoàng hậu nương nương mới có tư cách sánh vai cùng với bệ hạ trong những trường hợp quan trọng này.

Nghe Chiêu Dương phân tích bà liền cười vui vẻ nắm lấy tay Hạ Tuyết, bàn tay già yếu vỗ vỗ nhẹ lên mu bàn tay cô.

Chiêu Dương cảm thấy khó chịu tìm cách rút tay về, trước đây ngoài những người trong tổ chức ra cô không có người thân nào khác, người cô quan tâm nhất và kính trọng nhất cũng chỉ là thủ lĩnh, người đã cứu mạng cô và huấn luyện cô trở thành đệ nhất sát thủ của tổ chức Kim Long.

Tuy cô chưa từng nhìn thấy mặt thật của thủ lĩnh, nhưng giọng nói, ánh mắt cùng với hình xăm trên cánh tay của thủ lĩnh, dù chết Chiêu Dương cũng không thể nào quên được.

Trong lúc mọi người đều căng thẳng dõi mắt ra cổng thành chờ đợi đoàn quân chiến thắng trở về, đột nhiên tiếng trống vang lên khiến tất cả mọi người đều mong đợi.

"Doang.....Doang.... Doang....."

Từ ngoài cổng thành một tên lính ngồi trên lưng ngựa phóng thật nhanh vào, trên tay hẳn một cầm lá cờ màu trắng sọc xanh, tượng trưng cho triều đại nhà Tống.

Tên lính vừa phóng ngựa thật nhanh vào, miệng không ngừng hét lên.

- Hoàng thượng vạn tuế, Hoàng thượng vạn tuế.....

Nhậm tướng quân đã thắng trận khai hoàn.....

Phía sau tên lính lúc này xuất hiện đoàn quân của Nhậm gia, người nào cũng là anh hùng ngồi trên lưng ngựa khí thế hào hùng từ từ tiến vào thành.

Nhưng đều làm Chiêu Dương sửng sốt chính là vị tướng quân ngồi trên con bạch mã dẫn đầu.

Là hẳn ta, là vị tướng quân được vẽ trên bức bình phong trong phòng của Hạ Tuyết.

Không lẽ Hạ Tuyết có tình cảm với vị tướng quân này.

Chiêu Dương tò mò quan sát vị tướng quân, hẳn ta quả thật rất tuấn tú khí thế oai hùng nét mặt kiêu ngạo nhưng không phách lối như biểu ca kia.

Kỳ thật trong lòng Chiêu Dương cảm thấy khí thế cùng với thần thái của hẳn ta, đã vượt trội hẳn vị Hoàng đế đương nhiệm.

Đột nhiên một làn gió chợt thổi mạnh ngang, làm chiếc khăn tay màu trắng của Chiêu Dương bay về phía trước.

- Tiểu thư, khăn tay của người.

Lạc Niệm nhìn thấy liền kêu lên, Chiêu Dương quên mất chiếc khăn đó thuộc về Hạ Tuyết, cô liền bước tới định chụp lấy cái khăn tay.

Trong lúc Chiêu Dương định phóng tới đột nhiên cô nhớ lại, hiện tại mình không phải là đệ nhất sát thủ Chiêu Dương mà chỉ là nhị Tiểu thư nhà họ Hạ chân yếu tay mềm.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Chiêu Hiền Của Thuận Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Thích thú

Chiêu Dương kịp thời thu về thân thủ của mình, để mặc chiếc khăn tay bay theo làn gió, vừa vịn bay đến trước mặt của Nhậm Thái Tuấn.

Hắn vươn tay đón lấy chiếc khăn tay, đóa hoa Lan màu tím cùng với hai chữ Hạ Tuyết thật dịu dàng sóng động thiêu trên chiếc khăn trắng mềm mại khơi dậy sự hứng thú trong lòng hắn.

Nhậm Thái Tuấn ngược mặt lên nhìn về hướng nơi chiếc khăn bay tới, đập vào mắt hắn chính là một cô gái xinh đẹp tuyệt trần, mắt to mũi cao thẳng, cằm thon đôi môi đầy đặn hồng hào, nhưng điều khiến Nhậm Thái Tuấn không thể dời tầm mắt của mình chính là ánh mắt sắc bén mạnh mẽ kèm theo sự ngoan cường của cô ta khi nhìn hắn.

Sự kiêu ngạo tỏa ra từ trên người cô, hắn chưa từng nhìn thấy qua trên bất kỳ người phụ nữ nào.

Đôi lại với ánh mắt thích thú của Nhậm Thái Tuấn chính là ánh mắt thăm dò của Chiêu Dương, cô hiện ngang nhìn hắn không một tia thẹn thùng hay sợ sệt.

Hạ Quyên đứng bên cạnh mỉm cười dịu dàng tỏa ra thẹn thùng, trong lòng nghĩ Nhậm Thái Tuấn đang nhìn mình.

- Tướng Quân...

Nhậm Thái Tuấn nghe thuộc hạ cận thân gọi mình liền xoay mặt lại tiếp tục dục ngựa hướng về phía trước, hắn thuận tay nhét chiếc khăn tay màu trắng vào trong y phục của mình.

Chiêu Dương nhìn thấy vậy trong lòng khó hiểu, một người kiêu ngạo như hắn ta giữ chiếc khăn tay của mình để làm gì?

Đoàn quân do Nhậm Thái Tuấn thống lĩnh dừng lại trước mặt Hoàng thượng, hắn bước xuống ngựa với tư thế oai nghiêm.

Nhậm Thái Tuấn và binh lính lập tức cung kính quỳ xuống trước Hoàng thượng.

- Hoàng Thượng vạn tuế, đoàn quân Nhâm gia đã thành công chiếm lấy bộ tộc Thái Nhi Hân, thần cảm ân lệnh trở về phục mệnh với hoàng thượng.

Hoàng thượng nghe Nhậm Thái Tuấn nói vậy liền vỗ tay đứng lên cười sảng khoái.

"Ha....ha....ha...."

- Tốt lắm..... Tốt lắm.....

Khanh quả nhiên không khiến trẫm thất vọng.

Hoàng thượng vừa nói vừa bước tới đỡ Nhậm Thái Tuấn lúc này vẫn đang quỳ trước mặt.

Chiêu Dương nhếch môi cười khen ngợi, tên Nhậm Thái Tuấn này quả thật không đơn giản.

Người xưa thường nói, "ở cạnh vua như ở cạnh hồ" chỉ cần không cần thận phạm phải sai lầm kinh động đến long nhan, dù người đó có chức vị cao đến đâu cũng khó tránh khỏi cái chết.

Nhậm Thái Tuấn thật thông minh, hắn hiểu rất rõ câu "công cao lân chủ", nên ở trước mặt Hoàng thượng hắn không hề tỏ ra đắc ý, nhận hết chiến công, ngược lại hắn dùng câu "đoàn quân Nhâm gia đã thành công chiếm lấy bộ tộc Thái Nhi Hân".

Vừa khiến Hoàng thượng không e dè đến binh quyền của hắn, vừa khiến binh lính dưới trướng của hắn ta càng nỗ lực phục hắn trung thành với hắn và liều chết vì chủ.

Người thông minh đều biết nếu không được sự thống lĩnh của Nhậm Thái Tuấn, thì dù có hàng vạn binh lính cũng chưa chắc sẽ thắng trận.

Trong lúc này đột nhiên một đám hắc y từ đâu xông ra, họ nhanh chóng chế ngự cận vệ bên cạnh Hoàng thượng.

Nắm tên hắc y từ trên tũ lâu phi thân xuống muốn tiếp cận hành thích Hoàng thượng.

- Cẩn thận!

Bảo vệ Hoàng thượng và Hoàng hậu.

Nhậm Thái Tuấn hét lên, tay cầm chặt cán kiếm rút ra, hắc xông tới đứng chặn trước mặt Hoàng thượng.

Thái Vũ Lang được sự yểm trợ của Nhậm Thái Tuấn, nhanh chóng cùng đám thị vệ hộ tống Hoàng thượng và Hoàng hậu rút lui quay trở về tử cấm thành ngay.

"Ahhhhhhhh....."

Ahhhhhhhhhh....."

Tiếng thét kinh hãi của mọi người vang lên, có người hoảng sợ chạy tán loạn tìm chỗ núp sợ mình bị luyện luy, có người xông thẳng vào nhà đóng cửa lại mặc cho việc diễn ra bên ngoài.

Chiều Dương mặc kệ người của Hạ gia hộ tống Hạ Trung và lão thái gia vào bên trong, cô vẫn bình tĩnh đứng đó nhìn màn hành thích trước mặt.

Chiều Dương thích nhất là cảnh đánh nhau đầy kịch tính này, cứ ngỡ mình lưu lạc đến nơi này sẽ không còn gì có thể khơi dậy sự hứng thú của cô.

Nhưng thật không ngờ chỉ vòn vẹn một ngày cô đã phải kinh ngạc hai lần một là vị tướng quân với khí chất khiếp người trước mặt, hai là vụ hành thích cô nhớ đã được ghi vào lịch sử.

Trong lúc Chiều Dương đang suy nghĩ đột nhiên cô nhìn thấy một tên hắc y không biết chết là gì, vuron kiếm hướng thẳng đến người của Nhậm Thái Tuấn.

Nhậm Thái Tuấn tay cầm kiếm xoay người một vòng, lưỡi kiếm sắc bén xẹt qua yết hầu của tên hắc y khiến hắn chết ngay tại chỗ mắt mở to cổ và miệng không ngừng trào ra những giọt máu đỏ sẫm.

Chiều Dương bị sát khí từ trong ánh mắt của Nhậm Thái Tuấn làm cho kinh ngạc.

Ánh mắt đó?

Thần thái đó?

Cô đã từng gặp qua, nhưng nghĩ mãi cũng không nhớ mình đã gặp qua ở đâu và người đó là ai.

Chiều Dương nhìn Nhậm Thái Tuấn đến không chớp mắt, hắc y như ma quỷ ánh mắt tỏa ra tia sáng của sự chết chóc khi giết địch, từng chiều hắn tung ra đều giết đối phương ngay lập tức không cho họ cơ hội để giãy dụa.

Trong lúc Nhậm Thái Tuấn đang hăng say giết phản tặc đột nhiên một tên hắc y núp mình sau một bức tường cách hắn không xa, tên hắc y thừa cơ hội Nhậm Thái Tuấn không đề ý phóng phi tiêu thẳng vào đầu của Nhậm Thái Tuấn.

Không biết vì sao khi nhìn thấy Nhậm Thái Tuấn gặp nguy hiểm, tôn chi không xen vào chuyện của người khác của Chiều Dương đột nhiên bị cô đẹp sang một bên.

Chiều Dương vuron tay tháo cây trâm cài tóc trên đầu xuống, phóng thẳng về hướng Nhậm Thái Tuấn.

Tình cảnh giác của Nhậm Thái Tuấn vô cùng nhạy bén, tuy đang giết phản tặc nhưng hắn vẫn ý thức được hai ám khí cùng một lúc hướng về phía của hắn mà phóng tới.

Nhậm Thái Tuấn không quan tâm đến tên hắc y kia, ánh mắt nguy hiểm nhìn về hướng Chiều Dương.

Kỳ thật không biết vì sao hắn không hề nghĩ Chiều Dương sẽ ra tay làm hại đến hắn.

"Đing....."

Một tiếng đing vang lên, chiếc trâm cài chính xác chạm vào cây phi tiêu, khiến nó bay sang hướng khác.

Trong ánh mắt của Nhậm Thái Tuấn đột nhiên hiện lên sự thích thú nhìn Chiều Dương, cho dù lúc này cô đang tỏ ra về mặt không liên quan gì đến cô, nhưng Nhậm Thái Tuấn biết rất rõ Chiều Dương vừa ra tay cứu hắn.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Chiêu Hiền Của Thuận Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Ban hôn

Trong lúc Nhậm Thái Tuấn còn đang nhìn cô, đám thuộc hạ của hắn đã thành công giết chết bọn hắc y.

- Tướng Quân, bọn phản tặc đã chết, trên người họ thuộc hạ tìm thấy lệnh bài của Hội Hồng Anh.

Trương Vệ phó tướng cũng là cánh tay phải của Nhậm Thái Tuấn cung kính báo cáo.

Ánh mắt bén như gươm của Nhậm Thái Tuấn lúc này mới chịu rời khỏi người của Chiêu Dương.

Hắn đưa tay ra trước mặt nhận lấy lệnh bài màu đồng trên tay của Trương Vệ, bàn tay bắt giắc vuốt ve ba chữ Hội Hồng Anh khắc trên lệnh bài.

Đột nhiên ánh mắt phẳng lặng của Nhậm Thái Tuấn hiện lên tà khí, hắn thân nhiên ném lệnh bài của Hội Hồng Anh xuống mặt đất, bàn chân mang đôi giày vải ngang nhiên dẫm lên lệnh bài.

Nhậm Thái Tuấn tỏ ra vô cùng ngạo mạn, đám phản tặc của Hội Hồng Anh đối với hắn chẳng là gì.

- Cho người đem mấy cái xác của bọn phản tặc treo trước cổng thành, để dẫn dắt Chu Tín.

Chu Tín chính là tổng đà chủ của Hội Hồng Anh, là nhóm phản tặc hùng mạnh nhất hiện giờ.

Họ là người của triều đại nhà Trần, bị Nhậm Thái Tôn lật đổ, mục tiêu sống của bọn họ chính là giết chết Nhậm Thái Tôn để thái tử Trần Quán Đình lên ngôi, khôi phục lại triều đại nhà Trần.

Giọng nói lạnh lùng của Nhậm Thái Tuấn vang lên, hắn thuận tay đặt cây kiếm trở lại võ kiếm.

Sau khi nói xong, Nhậm Thái Tuấn đã hiên ngang phóng lên con bạch mã, hắn uy nghi ngồi trên lưng ngựa cầm cương hất mạnh một cái khiến con ngựa lập tức cất bước về phía trước.

Trước khi Nhậm Thái Tuấn đi hắn không quên ngoái đầu lại nhìn về phía sau.

Ánh mắt lạ lẫm nhìn Chiêu Dương rồi quay đầu lại tiếp tục hướng về phía trước.

Chiêu Dương bị Nhậm Thái Tuấn nhìn đến lạnh cả sống lưng, trong lòng cô đột nhiên hiện lên cảm giác bất an.

- Tiểu thư... Tiểu thư người có sao không?

Lạc Niệm lo lắng lay lay cánh tay của Chiêu Dương hỏi.

Chiêu Dương hoảng hồn vừa rời ánh mắt của Nhậm Thái Tuấn nhìn rất quen thuộc, một cảm giác thân thiết mà Chiêu Dương không thể nào lý giải được.

- Lạc Niệm, với người người mới vừa gặp mặt, có bao giờ người có cảm giác như đã quen biết từ lâu rồi không?

Chiêu Dương thẳng thờ nói, thật ra Chiêu Dương cũng không biết vì sao mình lại hỏi Lạc Niệm điều này.

- Dạ Tiểu thư, nô tỳ chưa từng gặp trường hợp như Tiểu thư vừa nói. Nhưng theo nô tỳ nghĩ nếu quả thật có việc đó, chắc có lẽ vì hai người đã có duyên tiền kiếp nên mới vừa gặp nhau đã có cảm giác thân thiết ngay.

Lạc Niệm cười tươi nói, cô rất tin tưởng vào chuyện kiếp trước và kiếp này.

- Duyên tiền kiếp?

Chiêu Dương bắt giắc lặp lại ba từ này, cô và tên Nhậm Thái Tuấn kia.

Chuyện này tuyệt đối không thể nào, vì trên thực tế cô không thuộc về nơi này.

Hai tuần sống yên bình lặng trôi qua thật chậm, việc duy nhất Chiêu Dương làm chính là đọc những quyển sách ghi chép lại thông tin về triều đại nhà Tống.

Chiêu Dương xem đi xem lại nhiều lần ghi chép về Nhậm Thái Tuấn, người đã khơi dậy sự hứng thú trong lòng cô.

Hai tuần! thời gian hai tuần nói dài không dài nói ngắn không ngắn nhưng đã đủ để Chiêu Dương học các lễ nghi của nơi này.

Đối với một người lạnh lợi như Chiêu Dương không có chuyện gì có thể làm khó được cô, chỉ duy nhất là ngữ pháp.

Chiều Dương tập viết rất lâu nhưng cũng không thể nào viết ra những dòng chữ yêu kiều thướt tha.

Chiều Dương ngồi ảo não trước bàn luyện ngữ pháp, cô vừa viết xong hai chữ Hạ Tuyết.

Chiều Dương cầm tờ giấy lên xem, hai chữ Hạ Tuyết bị cô viết thành Hạ Khuyết nhìn vào thật khó coi.

Chiều Dương bực bội vò nát tờ giấy trên tay, cô cầm lấy cây bút lông chết tiệt của thời cổ đại ném thẳng ra cửa.

Trong lúc này đột nhiên Lạc Niệm từ ngoài cửa bước vào, cây bút lông vừa văng bay thẳng vào mặt của Lạc Niệm.

Chiều Dương nhìn thấy mặt của Lạc Niệm bị mực màu đen làm bẩn nhìn y như một con mèo hoang, cô liền cười ha ha.

"Ha....ha...ha...."

Đột nhiên Chiều Dương im bật, cô không ngờ một Chiều Dương lạnh lùng tàn nhẫn của trước đây, khi đến nơi này lại có thể cười một cách vô tư đến như vậy.

- Tiểu thư, nô tỳ thật thê thảm vậy mà Tiểu thư còn cười.

Lạc Niệm biu môi nói với giọng ủy khuất.

- Được rồi được rồi, ta sẽ không cười ngươi nữa.

Chiều Dương nhìn Lạc Niệm cố nhịn cười nói, tuy miệng nói vậy nhưng ý cười vẫn hiện lên rõ ràng trong ánh mắt của cô.

- Tiểu thư nô tỳ vừa mới nghe tin, Hoàng thượng đã ban hôn cho Nhậm Tướng quân cùng với thiên kim tiểu thư của Hạ gia.

Lạc Niệm nhìn Hạ Tuyết nói, nhưng gương mặt lại tỏ ra vô cùng thất vọng.

Chiều Dương thu hết thần sắc của Lạc Niệm vào mắt, cô nhìn Lạc Niệm thản nhiên nói.

- Lạc Niệm, ngươi có ý với Nhậm tướng quân rồi sao?

Lạc Niệm nghe Chiều Dương hỏi vậy liền hoảng hốt, cô đưa tay lên làm động tác lắc qua lắc lại.

- Không...không... Tiểu thư đừng hiểu lầm, nô tỳ biết người trong lòng Tiểu thư chính là Nhậm tướng quân nên khi nghe được tin này nô tỳ sợ Tiểu thư sẽ đau lòng.

Lạc Niệm biết dù Hoàng thượng có ban hôn thì người được thí hôn nhất định sẽ là đại tiểu thư Hạ Quyên, vì Hạ Quyên là một mỹ nhân thông minh cảm kỳ thi họa đều đứng nhất.

Chiều Dương nghe Lạc Niệm nói vậy, gút thắt trong lòng cô lập tức được gỡ ra.

Cô từng suy đoán Hạ Tuyết yêu Nhậm Thái Tuấn, quả thật không sai.

Thật vô dụng, yêu người ta mà không dám nói ra, chỉ âm thầm để bức tranh của hắn trong phòng tự mình ngắm.

Nhắc đến Tào Tháo Tào Tháo liền xuất hiện.

"Cốc..... cốc.....cốc....."

- Vào đi.

Lạc Niệm lên tiếng, một nô tỳ nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào cung kính khom người hành lễ trước mặt Hạ Tuyết.

- Nhị Tiểu thư, lão gia mời Nhị Tiểu thư ra đại sảnh.

Hoàng thượng đã ban thánh chỉ tất cả mọi người phải ra tiếp chỉ.

Chiều Dương nghe ả nô tỳ nói vậy liền đứng lên để Lạc Niệm chỉnh lại y phục cho mình.

- Ngươi ra ngoài trước đi, ta sẽ đến ngay.

Chiều Dương nhìn ả nô tỳ nói với giọng lạnh lùng, ánh mắt khinh thường không hề liếc đến ả một cái, vì Chiều Dương biết ả ta chính là tâm phúc của Hạ Xuyên người luôn muốn tìm cơ hội để hãm hại Hạ Tuyết.

- Dạ nhị Tiểu thư.

Ả nô tỳ nghe Hạ Tuyết nói vậy liền nghi ngờ bước ra khỏi phòng, về phục mệnh với tam Tiểu thư.

- Lạc Niệm, người đi rửa mặt trước đã.

Chiêu Dương nhìn Lạc Niệm nghiêm túc nói, Lạc Niệm mà bước ra đại sảnh với gương mặt lem luốc như thế này chắc chắn sẽ bị Hạ Trung trừng phạt vì tội bất kính với Hoàng thượng.

Sau khi Lạc Niệm rửa mặt xong Chiêu Dương và Lạc Niệm cùng nhau bước ra đại sảnh.

Lần này Chiêu Dương và Lạc Niệm không phải là người đến trễ nhất, mười phút sau Hạ Quyên mới từ ngoài cửa bước vào.

Chiêu Dương ngồi trên ghế bên phải liếc Hạ Quyên một cái, trong lòng cười khinh thường.

Cô ta thêm lấy chồng đến như vậy sao, vừa nghe Hoàng thượng ban hôn liền chung điện y như một con gà rừng, à không là một con phượng hoàng.

Trong lòng nghĩ vậy môi Chiêu Dương bất giác hiện lên một nụ cười giễu cợt.

Hạ Xuyên ngồi bên cạnh luôn quan sát Hạ Tuyết, nhìn thấy nụ cười khó hiểu của Hạ Tuyết liền lên tiếng.

- Nhị tỷ, tỷ đang cười cái gì vậy?

Hạ Xuyên không biết Hạ Tuyết đang định giờ trò gì, cô biết từ lúc 14 tuổi Hạ Tuyết đã ôm lòng thâm yêu trộm nhớ Nhậm Thái Tuấn.

Hôm nay Nhậm Thái Tuấn được Hoàng thượng thí hôn với đại tỷ, sao Hạ Tuyết không hề tỏ ra buồn bã ngược lại còn cười tươi như hoa.

Hạ Xuyên suy nghĩ mãi cũng không ra đáp án, lúc này từ ngoài cửa Nhậm Thái Tuấn cùng với Quý công công, nô tài tâm phúc nhất của Hoàng thượng bước vào.

Bên cạnh Nhậm Thái Tuấn lúc nào cũng là Trương Vệ và Trương Vinh, cánh tay trái và cánh tay phải của hắn ta.

Trên người Nhậm Thái Tuấn lúc này không phải là bộ chiến giáp mà Chiêu Dương nhìn thấy tại cổng thành, hắn mặc trên người quân bào màu xanh tượng trưng cho cấp bậc cao quý của hắn ta.

Thắc lưng hình con hổ càng tăng thêm khí thế cùng với miếng Ngọc bội được khắc một chữ Nhậm nhìn vào thật uy nghi.

Mái tóc dài được buộc lên cao càng tôn lên vẻ nam tính với đường nét cương nghị khiến Chiêu Dương ngây cả người.

Cô không ngờ đàn ông tóc dài lại có thể nhìn anh tuấn đến như vậy, vào thời đại của cô đàn ông đều cắt tóc ngắn gọn undercut, nhưng bây giờ nhìn kỹ trang phục cùng với kiểu tóc này càng khiến Nhậm Thái Tuấn nhìn oai hùng hơn.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Chiêu Hiền Của Thuận Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Tuyết nhi

Hắn bước ngang qua người Hạ Tuyết, ánh mắt ngạo mạn không hề nhìn lấy nàng một cái.

Hạ Thái Quân nhìn thấy Nhậm Thái Tuấn vào Quý công công bà liền ân cần lên tiếng.

- Mời Thuận Thân Vương và Quý công công an tọa.

Lúc Tiên Đế còn sống đã ngự ban cho Nhậm Thái Tuấn danh hiệu là Thuận Thân vương.

Nhậm Thái Tuấn nghe bà nói vậy liền gật đầu một cái tỏ ra tôn kính, rồi oai nghiêm ngồi xuống cái ghế bằng gỗ quý giá do Hạ Trung đã cho người chuẩn bị trước cho hắn ta.

Trương Vinh và Trương Vệ với vẻ mặt nghiêm túc đứng bên cạnh Nhậm Thái Tuấn, ánh mắt sắc bén không hề che giấu sự đề phòng.

Quý công công nhìn Hạ Thái Quân lịch sự đáp.

- Hạ Thái Quân, người không cần khách sáo, nô tài phục mệnh của hoàng thượng đến Hạ gia để tuyên đọc thánh chỉ.

Nghe Quý công công nói vậy tất cả người của Hạ gia đều quỳ xuống tiếp chi.

- Hoàng thượng chiếu chỉ, Thuận Thân Vương chiến công hiển hách có công cứu giá nên trăm thí hôn, ban

con gái của Hạ gia.....

Quý công công đọc đến đây đột nhiên dừng lại một chút, ánh mắt loé lên ý cười nhìn vào ba nàng thiên kim Tiểu thư của Hạ gia.

Không cần đoán trong lòng mọi người đều biết Hoàng thượng sẽ ban hôn cho ai, ở Tử cấm thành này ngoài Hạ Quyên ra không còn ai xứng với Nhậm Thái Tuấn cả.

Nhìn thấy Quý công công nhìn mình Hạ Quyên càng tỏ ra đắc ý lườm Hạ Tuyết một cái, muốn nói cho Hạ Tuyết biết cả đời này Hạ Tuyết cũng sẽ bại dưới chân Hạ Quyên nàng.

Hạ Tuyết là cái thá gì chỉ là đứa con của một nô tỳ sinh ra, thì làm sao có thể so sánh được với thân phận cao quý của nàng.

Ánh mắt thẹn thùng vạn phần quyền rũ của Hạ Quyên ngược lên nhìn Nhậm Thái Tuấn, nàng mỉm cười ngọt ngào khi nhìn thấy ánh mắt sắc bén của Nhậm Thái Tuấn đang chú ý đến mình.

Hạ Tuyết không hề quan tâm đến thánh chỉ trên tay của Quý công công, nàng chăm chú nhìn Nhậm Thái Tuấn muốn tìm ra chút manh mối vì sao khi đối diện với hân ta trong lòng nàng lại hiện lên cảm giác bất an.

Nhậm Thái Tuấn với nét mặt lạnh nhạt nhìn về phía trước, ánh mắt sắc bén chú ý người phụ nữ quý bên cạnh của Hạ Quyên lúc này đang mở to hai mắt nhìn chăm chăm vào hân, ánh mắt lạnh lùng của nàng đang thăm dò hân chứ không đơn thuần muốn quyền rũ hân ta.

Đột nhiên giọng nói nhỏ nhẹ của Quý công công tiếp tục cất lên.

- Ban con gái của Hạ gia, Hạ Tuyết cho Thuận Thân Vương làm Vương Phi.

Mùng hai tháng này là ngày đại hỷ sẽ cử hành hôn lễ.

Lời nói của Quý công công vừa dứt cả căn phòng lâm vào trạng thái hoang mang.

Hạ Quyên không thể nào tin nổi, Hoàng thượng lại ban hôn cho

Hạ Tuyết cùng với Thuận thân vương.

Tại sao không phải là mình?

Chức vị vương phi đó phải là của Hạ Quyên nàng.

Hạ Quyên nghiêng răng tức giận xoay qua nhìn Hạ Tuyết bằng ánh mắt độc ác.

Hạ Tuyết cũng không khác gì với Hạ Quyên trong lòng kinh ngạc không thôi, nàng còn nghĩ thời gian đến lúc tuyển phi còn lâu mà nàng sẽ tìm cơ hội rời khỏi nơi này, sao bây giờ lại xảy ra chuyện ban hôn hoang đường này, nàng phải làm sao đây?

Nhậm Thái Tuấn ngồi trên cao nhìn xuống, hân thu hết từng cái nhũ mày liếc mắt của Hạ Tuyết, trong lòng quyết tâm phải chinh phục nàng cho bằng được.

Nếu đổi lại là nữ nhân khác biết được Hoàng thượng chỉ hôn với hân tuy bên ngoài sẽ giữ lễ nghi của một thực nữ nhưng trong ánh mắt nhất định sẽ hiện lên sự vui mừng xen lẫn tia đắc ý, chứ không như nữ nhân này trên gương mặt lại hiện lên tia khó xử.

Chết tiệt!

Được làm Thuận vương phi quyền cao chức trọng, khiến nàng mất mặt lắm sao?

- Tạ chủ long ân.

Trong lúc hai người đang suy nghĩ đột nhiên tất cả mọi người của Hạ gia đồng thanh lên tiếng, kéo suy nghĩ của Chiêu Dương về thực tại.

Bây giờ mình không thể rối loạn, mình phải bình tĩnh điều quan trọng nhất là phải tìm cách rời khỏi nơi này càng sớm càng tốt, từ hôm nay cho đến mùng hai ngày hôn lễ chỉ còn lại thời gian là ba ngày.

Lạc Niệm quý bên cạnh kéo kéo tay áo của Hạ Tuyết nói nhỏ.

- Tiểu thư, Tiểu thư phải bước tới nhận thánh chỉ.

Nghe Lạc Niệm nhắc nhở Hạ Tuyết liền đứng lên bước về phía trước, nàng quỳ xuống trước mặt Quý công công đưa hai tay ra trước mặt tiếp chi.

Quý công công hài lòng đặt bản thánh chỉ vào bàn tay mềm mại của Hạ Tuyết.

- Chúc mừng Hạ Tiểu thư.

- Tạ chủ long ân.

Chiều Dương cất giọng dịu dàng nhìn ông mỉm cười, đối với người ngoài thì đó chính là một nụ cười hạnh phúc nhưng trong ánh mắt của Nhậm Thái Tuấn đó chính là một nụ cười ẩn chứa sự mưu mô xảo quyệt.

- Quý công công mời ngài ở lại dùng trà.

Hạ Trung bước tới ân cần mời Quý công công, ai nấy đều biết tuy Quý công công chỉ là một nô tài bên cạnh Hoàng thượng nhưng nếu được ông chiếu cố, ở trước mặt Hoàng thượng nói tốt vài câu thì nhất định sẽ được Hoàng thượng trọng dụng.

- Bình bộ thượng thư, ngài đừng quá khách sáo, nô tài còn phải về cung phục mệnh với Hoàng thượng.

Quý công công lịch sự cúi đầu nói, nói xong ông bước tới trước mặt của Nhậm Thái Tuấn cung kính hành lễ.

- Thuận thân vương, nô tài thất lễ về trước.

Nhậm Thái Tuấn uy nghiêm nhìn ông gật đầu một cái, hần vẫy tay ra lệnh cho thuộc hạ hộ tống Quý công công về cung.

Sau khi Quý công công rời khỏi, Nhậm Thái Tuấn mới từ từ đứng lên, hần chắp hai tay về phía sau đi chậm rãi về phía của Hạ Tuyết, Hạ Xuyên và Hạ Quyên.

Nhậm Thái Tuấn bước càng gần bọn họ, Hạ Xuyên và Hạ Quyên cảm thấy hơi hợp đến trái tim cũng muốn nhảy ra ngoài.

Hai người đồ mặt cặp mắt thẹn thùng không dám nhìn thẳng mặt của hần ta, Hạ Tuyết thì ngược lại nằng mở to hai mắt nhìn thẳng vào mặt của Nhậm Thái Tuấn không hề tỏ ra yếu thế.

Muốn cưới nàng!

Hừ.....ngươi sẽ hối hận.

Nàng sẽ khiến hần chán ghét mình và tự tìm đến Hoàng thượng xin từ hôn.

Nhậm Thái Tuấn dừng bước chân trước mặt Hạ Tuyết, hần đứng yên đó đôi mắt chim ưng hơi nheo lại dò xét nàng.

Nhậm Thái Tuấn thật ngang tàng hần không hề để người của Hạ gia vào trong mắt.

- Hôm nay tôi sẽ nghỉ ngơi tại Hạ Viên.

Giọng nói uy quyền của Nhậm Thái Tuấn vang lên khiến mọi người đều kinh ngạc.

Hạ Quyên ngược mặt lên nhìn Nhậm Thái Tuấn bằng ánh mắt dịu dàng.

Nàng không tin với nhan sắc trăm ngư lạc nhận của mình lại không thể khiến Nhậm Thái Tuấn động lòng.

Ánh mắt kiêu ngạo của Nhậm Thái Tuấn không hề liếc nhìn ai, hần vẫn chăm chú quan sát nữ nhân trước mặt.

Hạ trung nghe vậy liền vui mừng lên tiếng.

- Tốt quá.... Tốt quá.....

Hạ gia thật vinh hạnh được Thuận Thân Vương nể mặt ở lại tể xá.

Người đầu mau dọn phòng quý khách mời Thuận Thân Vương.

Ai nấy đều biết thế lực hiện giờ của Nhậm Thái Tuấn chỉ dưới một người mà trên vạn người, hần một tay che trời Hoàng thượng cũng phải kiêng nể hần đến tám chín phần.

Nếu ông trở thành nhạc phụ của Thuận Thân Vương thì còn ai dám đối đầu với Hạ gia.

- Không gần!

Nhậm Thái Tuấn đột nhiên lên tiếng khiến mọi người khó hiểu, ở lại Hạ gia nhưng lại không chịu ở phòng quý khách.

Lúc này đột nhiên trong lòng của Chiêu Dương hiện lên nỗi bất an, ánh mắt nghi ngờ nhìn Nhậm Thái Tuấn.

Chẳng lẽ hắn muốn ở cùng phòng với mình?

Không thể.....

Suy nghĩ này khiến sắc mặt của Hạ Tuyết đen như đáy nồi.

- Ta sẽ ở cùng phòng với Tuyết Nhi.

Lời nói của Nhậm Thái Tuấn làm cho tất cả mọi người đều kinh ngạc, Chiêu Dương miệng há thành chữ O thật lớn mắt tròn lên nhìn Nhậm Thái Tuấn lúc này vẫn ung dung như cũ gương mặt cao ngạo không hề biến sắc.

Hắn thật sự muốn ở cùng phòng với mình?

Tuyết Nhi?

Ai cho phép hắn gọi mình thật mật như vậy?

Hai từ Tuyết Nhi ngọt ngào thốt ra từ miệng của Nhậm Thái Tuấn khiến Chiêu Dương cảm giác buồn nôn.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Chiêu Hiền Của Thuận Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Nàng thật sự là ai?

Lão Thái gia nhìn Hạ Trung, hai người tỏ ra vô cùng khó xử dù sao Nhậm Thái Tuấn và Hạ Tuyết cũng chưa thành thân.

- Được!

Cứ theo ý của Thuận Thân Vương.

Lão thái gia trầm giọng nói, sau khi cân nhắc nặng nhẹ, bà biết với một người duệ khí mạnh mẽ như Nhậm Thái Tuấn thì Hạ gia không thể nào đắc tội được.

Nhưng điều quan trọng hơn chính là bà muốn tình cảm giữ Nhậm Thái Tuấn và Hạ Tuyết càng thêm mặn nồng hơn.

Đứa cháu gái đáng thương này của bà cũng đã đến lúc có được hạnh phúc.

Trong lòng Hạ Tuyết còn đang kỳ vọng rằng Hạ Trung sẽ từ chối, dù sao cũng là cô nam quả nữ.

- Nội tổ mẫu, phụ thân.

Nếu chuyện này truyền ra ngoài, thì làm sao con có thể nhìn mặt người khác.

Chúng con vẫn còn chưa thành thân, nếu ở cùng phòng như vậy sẽ khiến mọi người dị nghị.

Hay cho nữ nhân này, miệng mồm quả thật rất sắc bén.

- Hạ thái quân đừng lo, từ nay trở đi vinh nhục của Hạ gia sẽ do Thuận Thân Vương ta chịu trách nhiệm.

Một câu nói đơn giản của Nhậm Thái Tuấn đã cho Hạ gia một lá kim bài miễn tử.

Hạ Trung vui đến không thể tả, nếu được Nhậm Thái Tuấn chống lưng thì Hạ gia sẽ như hổ mọc thêm cánh.

- Hạ Tuyết, cứ nghe theo lời của Thuận Thân Vương.

Tuy lời nói thật nhẹ nhàng nhưng nếu nghe cho kỹ sẽ nghe ra được đó chính là mệnh lệnh mà Hạ Trung đã đưa ra, khiến Hạ Tuyết không muốn nghe theo cũng không được.

Hạ Tuyết tức đến không nói nên lời, cô phùng mang tròn mắt nhìn mọi người ánh mắt dừng lại trên người của Nhậm Thái Tuấn.

Cái gì là thời phong kiến nam nữ không thể tiếp xúc thân mật, trước khi cưới nhau không được làm ra những chuyện đồi bại.

Trong lúc Hạ Tuyết còn đang tức giận máu xông đến đỉnh đầu, đột nhiên bàn tay mềm mại bị một bàn tay với lực khiếp người nắm chặt kéo cô nhanh ra ngoài.

Nhậm Thái Tuấn và Hạ Tuyết vừa ra khỏi cửa, thuộc hạ của hắn liền đứng chặn ngay cửa ra vào không cho người của Hạ gia đi theo.

Đôi giày cao gót chết tiệt này khiến cô sắp ngã xuống.

Vừa đến trước cửa phòng của Hạ Tuyết, Nhậm Thái Tuấn liền dùng chân đá văng cánh cửa bằng gỗ ra.

Nhậm Thái Tuấn lôi Hạ Tuyết vào trong, Hạ Tuyết vì không quen mang đôi giày cao gót kỳ quái này nên mất thăng bằng ngã về phía trước.

Nhậm Thái Tuấn thân nhiên choàng tay qua eo cô ôm cô vào lòng.

Hạ Tuyết nhanh chóng giữ lại thăng bằng cô dùng tay huých vào bụng của Nhậm Thái Tuấn, khiến hắn bật ngờ lui về phía sau nhưng nét mặt không hề đổi sắc.

Đáy mắt của hắn tỏa sáng, hắn không ngờ nữ nhân này lại biết chút ít công phu, thật không tồi.

Chiêu Dương thành công thoát khỏi vòng tay của Nhậm Thái Tuấn, cô đứng trước mặt hắn khoanh hai tay trước ngực, gương mặt vô cùng đắc ý nhìn hắn cười khiêu khích.

Nhậm Thái Tuấn chỉnh lại y phục của mình, ánh mắt thâm thúy nhìn Hạ Tuyết làm cô bất giác rùng mình.

Lại là ánh mắt này, thật ra hắn là ai?

Tại sao khi đứng trước mặt hắn trái tim của mình cứ đập mạnh đến như vậy?

Chẳng lẽ vì Hạ Tuyết yêu hắn, nên trong tiềm thức của mình mới có cảm giác này?

Trong lòng Chiêu Dương lúc này vô cùng phức tạp cô không thể nào lý giải được cảm xúc trong lòng mình.

Trong lúc Chiêu Dương còn đang suy nghĩ đột nhiên Nhậm Thái Tuấn xông tới, hắn ra tay nhanh như sét khi Chiêu Dương ý thức được bàn tay to lớn của hắn đã thành công giữ chặt cô cô.

Chiêu Dương kinh ngạc, cô thật thất sắc tại sao lại dễ dàng để hắn chế ngự.

- Nói!

Nàng thật sự là ai?

Giọng nói lạnh lùng cùng với ánh mắt nguy hiểm khiến Chiêu Dương hoang mang trong lòng.

Bàn tay cường tráng cũng theo lời nói của hắn ta siết chặt cổ cô hơn.

- Thuận Thân Vương, chàng nói vậy là có ý gì?

Thiếp chính là Hạ Tuyết.

Chiêu Dương nhanh chóng khôi phục lại bản tính nhúc nhát dịu dàng của Hạ Tuyết trước đây, trong lòng cô biết Nhậm Thái Tuấn đã nghi ngờ đến thân phận của cô.

Nghe Chiêu Dương nói vậy bàn tay của Nhậm Thái Tuấn bất giác dùng thêm chút sức khiến Chiêu Dương cảm thấy khó thở.

- Nàng định qua mặt cả ta!

Nhậm Thái Tuấn lạnh lùng buông ra một câu, khiến Chiêu Dương cảm thấy bất an trong lòng.

- Chàng biết để làm gì?

Nếu thiếp nói với chàng thiếp không phải là Hạ Tuyết, chàng sẽ giết chết thiếp chăng?

Chiêu Dương nhìn thẳng vào mặt của Nhậm Thái Tuấn nói, ánh mắt của cô lúc này nhìn vào thật ngạo mạn không tìm thấy một tia sợi sệt.

Nhậm Thái Tuấn hài lòng với lời nói của Chiêu Dương, bàn tay của hắn lúc này mới từ từ buông lỏng ra, hắn thu về ánh mắt muốn ăn tươi nuốt sống người khác của vừa rồi.

Nhậm Thái Tuấn thân nhiên ngồi xuống cái ghế bằng gỗ bên cạnh, hắn nhìn Chiêu Dương ý bảo cô rót cho hắn một tách trà.

Chẳng lẽ hấn không có tay sao?

Bình trà ở ngay trước mặt vậy cũng không chịu tự mình rót.

Tuy trong lòng Chiêu Dương nghĩ vậy nhưng cô vẫn bước tới rót cho hấn một tách trà nóng hổi.

Nhậm Thái Tuấn nâng tay cầm lấy tách trà nóng hổi đưa đến mép môi thổi vài cái rồi mới từ từ hớp một ngụm, ánh mắt nâng lên nhìn Chiêu Dương hỏi.

- Nàng nghĩ.....vì lý do gì ta lại xin Hoàng thượng ban hôn?

Ánh mắt thăm tháy nhìn Chiêu Dương lúc này đang quan sát hấn bằng ánh mắt đề phòng.

Hấn xin Hoàng thượng ban hôn?

Vậy có nghĩa là hôn ước này không phải là ý của Hoàng thượng.

Nhưng tại sao hấn lại làm như vậy?

Chẳng lẽ hấn đã yêu Hạ Tuyết?

Chiêu Dương đắm chiêu càng suy nghĩ càng rối tung lên, việc này là sao?

Nhậm Thái Tuấn, một người cao cao tại thượng như hấn ta làm sao có thể để mắt xanh đến một nữ nhân bình thường như Hạ Tuyết.

- Thiếp không biết!

Chiêu Dương thật sự không biết, người đàn ông này tâm tư quá thâm sâu cô thật sự không thể nào đoán được.

Nhậm Thái Tuấn nhìn thẳng vào đôi mắt sắc bén của Chiêu Dương, lúc này đang dựng lên một bức tường phòng bị đối với hấn nói.

- Từ cái ngày ta gặp nàng tại cổng thành, ta đã cho người điều tra.

Nàng quả thật không phải là Hạ Tuyết.

Đúng như dự đoán của hấn sắc mặt của Chiêu Dương tối sầm lại.

Nhậm Thái Tuấn thừa lúc Chiêu Dương đang suy nghĩ, hấn vươn

tay nắm lấy bàn tay lạnh như băng của Chiêu Dương kéo một cái khiến cô bất ngờ ngã vào người hấn, bờ mông mềm mại ngồi gọn trên cặp đùi rắn chắc của hấn ta.

Bàn tay cứng như thép choàng qua eo cô giữ chặt không cho cô nhúc nhích.

Chiêu Dương lập tức vươn tay cầm lấy cây trâm cài trên tóc, cô nhanh chóng kẻ sát đầu trâm cài nhọn liễu vào yết hầu của hấn ta.

Nhậm Thái Tuấn không hề kinh ngạc hấn biết nữ nhân này không phải là nữ nhi bình thường.

- Chẳng không buông thiếp ra, thiếp không dám đảm bảo mình sẽ làm ra hành động gì kế tiếp.

Chiêu Dương nhìn hấn nói ra lời đe dọa, giọng nói cũng trở nên lạnh lùng hơn.

- Nếu nàng không sợ Hoàng thượng bắt cả nhà họ Hạ, lột sát cho ta thì cứ việc ra tay.

Bàn tay Nhậm Thái Tuấn vẫn ôm chặt cô, cất giọng cao ngạo.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Chiêu Hiền Của Thuận Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Ta thích

Nhìn vào ánh mắt uy quyền của Nhậm Thái Tuấn khi nói ra lời này, trong lòng Chiêu Dương hiện lên chút đắn đo nhưng ngoài mặt vẫn giữ lập trường của mình.

- *Chàng đã biết thiếp không phải là Hạ Tuyết, vậy chàng lấy tính mạng người nhà họ Hạ ra để uy hiếp thiếp, chàng nghĩ thiếp sẽ sợ chàng sao?*

Chiêu Dương nhướn mày nhìn Nhậm Thái Tuấn nói, bàn tay bắt giác ấn mạnh hơn, khiến đầu cây trâm cài ghim sâu vào da thịt trên cổ hắn.

Nhậm Thái Tuấn tỏ ra vô cùng bình thản như hắn đã nhìn thấu nội tâm của cô.

Kỳ thật trong lòng Nhậm Thái Tuấn không hề có sự đề phòng đối với Chiêu Dương, hắn biết cô sẽ không ra tay giết hắn.

- *Người đầu tiên phải chết chính là Nội tổ mẫu, rồi đến nô tỳ tùy thân của nàng.*

Nàng nghĩ tính mạng của hai người có đáng để nàng quan tâm không?

Nhậm Thái Tuấn nói với giọng trầm trầm bàn tay siết chặt eo của Chiêu Dương hơn.

Nhậm Thái Tuấn nhếch môi cười vừa ý, khi hắn nhìn thấy trong ánh mắt của Chiêu Dương đã hiện lên sự bắn khoăn.

Từ lúc cô lưu lạc đến nơi này, chỉ có nội tổ mẫu và Lạc Niệm là đối xử thật lòng với cô.

Bàn tay đang siết chặt cây trâm cài tóc bắt giác buông lỏng ra, khiến cây trâm cài phi thuy rơi xuống mặt đất.

Nhậm Thái Tuấn hài lòng với phản ứng của Chiêu Dương, mặc dù vừa rồi hắn lấy nội tổ mẫu và nô tỳ tùy thân để uy hiếp cô, nhưng trong lòng hắn không nắm phần chắc rằng Chiêu Dương sẽ xiêu lòng.

Vậy cũng tốt, rốt cuộc hắn đã biết được nhược điểm của cô.

- *Nàng là ai?*

Bỗng dưng giọng nói tràn đầy mỉa mai của Nhậm Thái Tuấn vang lên, không còn sự lạnh lùng quyền uy của vừa rồi ngược lại sự dịu dàng ầm áp đó khiến Chiêu Dương bất ngờ.

Nhìn vào ánh mắt thâm thúy của Nhậm Thái Tuấn nhìn mình, Chiêu Dương không tự chủ muốn nói cho hắn biết sự thật.

- *Thiếp không phải là Hạ Tuyết, thiếp là.....*

Lời nói của Chiêu Dương chợt dừng lại ở cổ họng, cũng may cô kịp thời bình tĩnh không nói ra sự thật, ánh mắt của Nhậm Thái Tuấn như bùa mê khiến Chiêu Dương bị hút vào tận đáy sâu của vực thẳm, cô cảm giác như bị anh thôi miên.

Người đàn ông này quả nhiên không đơn giản, chỉ dựa vào lời nói và ánh mắt của hắn ta đã có thể khiến một người luôn đề cao cảnh giác như cô thất sắc.

- *Thiếp thật sự không biết mình là ai, sau khi tỉnh lại thiếp đã là Hạ Tuyết nhị tiểu thư của Hạ gia.*

Thiếp cố gắng nhớ lại việc gì đã xảy ra, nhưng thiếp thật kinh hãi khi ý thức được mình đã quên đi tất cả.

Nhưng trong lòng thiếp biết thiếp không phải là Hạ Tuyết.

Chiêu Dương nói với giọng bất lực, cho dù là đang nói dối nhưng cũng có phần là thật.

Tuy trong lòng Nhậm Thái Tuấn không tin những gì Chiêu Dương vừa mới nói ra, nhưng hắn cũng không muốn ép cô.

Chắc có lẽ vì cô còn chưa tin tưởng vào hắn, sau này hắn nhất định sẽ khiến cô cam tâm tình nguyện nói cho hắn biết.

- *Vậy nàng còn nhớ mình tên gì không?*

Nhậm Thái Tuấn xoay người Chiêu Dương lại, ép buộc cô nhìn thẳng vào mắt của hắn ta hỏi.

Chiêu Dương bị ánh mắt chứa đựng thứ gì đó rất khó để cưỡng lại làm cô bất giác nuốt một ngụm nước bọt.

- *Chiêu Dương.*

Hai chữ Chiêu Dương vừa thốt ra miệng khiến Chiêu Dương muốn tự tát vào mặt mình một cái.

Trời ạ, sao ở trước mặt người đàn ông này cô luôn luôn là kẻ thua cuộc.

- *Chiêu Dương.....Chiêu Dương.*

Tên rất đẹp, có ý nghĩa là "mặt trời rực rỡ".

Ta thích!

Vậy từ nay trở đi nàng chính là Hạ Chiêu Dương.

Giọng nói ngông cuồng bá đạo của Nhậm Thái Tuấn vang lên, khi trở về hắn sẽ xin Hoàng thượng ban tên.

Lúc này nét mặt anh tuấn ngạo mạn của Nhậm Thái Tuấn, tỏa ra sự cao quý mà Chiêu Dương chưa từng nhìn thấy qua ở bất kỳ người đàn ông nào khiến Chiêu Dương không tự chủ gật đầu đồng ý.

Ở trước mặt Nhậm Thái Tuấn không biết vì sao một sát thủ lạnh lùng tàn nhẫn như cô lại trở nên dịu dàng biết nghe lời như một con cừu non chưa từng trải qua sự đời hiểm trá.

Trong lúc Chiêu Dương còn đang ảo não trong lòng, không biết lúc nào mình có thể rời khỏi nơi này, không biết Nhậm Thái Tuấn có thể giúp cô không?

Đột nhiên Chiêu Dương nghe được tiếng bước chân dồn dập bước nhanh về phía phòng của cô, tuy còn rất xa nhưng vì sự nhạy bén của một sát thủ nên Chiêu Dương nghe được rất rõ.

Theo phản ứng tự nhiên Chiêu Dương đứng lên muốn rời khỏi cặp đùi săn chắc của Nhậm Thái Tuấn, cô sợ người khác sẽ bắt gặp hai người đang trong tư thế vô cùng ám muội.

Đương nhiên Nhậm Thái Tuấn cũng phát hiện ra điều này, nhưng trong lòng hắn lại hiện lên sự thích thú.

Nữ nhân này không chỉ thông minh còn đặc biệt nữa, nếu không có nội công thâm hậu hoặc được huấn luyện đặc biệt tuyệt đối không thể nào nghe ra được âm thanh nhỏ như vậy.

Nhậm Thái Tuấn với nét mặt dửng dưng hắn không quan tâm đến việc người khác nhìn thấy hay không, bàn tay mạnh mẽ vẫn ôm chặt Chiêu Dương không buông.

Một đám người nhanh chóng đứng một cách trình tự theo cấp bậc trước cửa phòng, hai tên thuộc hạ thân cận của Nhậm Thái Tuấn và một tên thị vệ cận thân của Hoàng thượng trên người mặc quan phục đứng cung kính trước mặt hắn.

Vì cửa phòng không hề khép lại nên khi tên thị vệ của Hoàng thượng nhìn thấy Nhậm Thái Tuấn lập tức quỳ xuống trước mặt hắn nói với giọng gấp gáp.

- *Thuận Thân Vương, Hoàng thượng vừa nhận được mật báo khẩn cấp,*

ở biên cương đã xảy ra chiến loạn.

Bộ tộc Khắc Thiệp đang khởi binh muốn tiêu diệt bộ tộc Mã Cơ Hàn, Hoàng thượng ra lệnh cho ngài lãnh binh tiêu diệt bộ tộc Khắc Thiệp, giúp một tay chấn hưng lại bộ tộc Mã Cơ Hàn.

Tên thị vệ nói xong không dám đứng lên chờ nghe chỉ thị của Nhậm Thái Tuấn.

Nhậm Thái Tuấn trầm mặc trong giây lát, rồi cất giọng hùng hào.

- *Được!*

Người về báo cáo với Hoàng thượng sáng ngày mai ta sẽ khởi binh dẹp loạn.

Tên thị vệ nghe Nhậm Thái Tuấn nói vậy liền vui mừng trong lòng, trước khi đến đây trong lòng hắn còn đang lo lắng Thuận Thân Vương sẽ không đồng ý.

- *Dạ, Thuận Thân Vương thuộc hạ xin về phục mệnh với bệ hạ.*

Nói xong tên thị vệ đứng lên nhanh chóng rời khỏi Hạ Gia.

Chiêu Dương quan sát người đàn ông này, sao sắp phải ra trận đánh giặc mà hắn lại tỏ ra bình tĩnh ánh mắt không một tia dao động.

Nhậm Thái Tuấn nhìn thấy Chiêu Dương đang phân tích mình trong lòng vui vẻ, hắn nhìn cô cường sản khoái.

- *Ha....ha....ha...*

Nàng không nên dò xét tâm tư của ta, dù nàng có muốn cũng không thể!

Nhậm Thái Tuấn ngông cuồng buông ra một câu, hắn tự hào nhất là tính tình điềm tĩnh của mình.

Từ lúc hắn lên năm tuổi đã tập cho mình ở bất kỳ hoàn cảnh gì cũng không thể để lộ tâm tư của mình ra ngoài, bằng không kết cuộc của hắn ta chính là

một chữ chết.

Chiêu Dương nghe Nhậm Thái Tuấn nói vậy trong lòng liền cười khinh thường, người đàn ông này là người với tính tình ngạo mạn nhất cô từng gặp qua.

- *Thuận Thân Vương!*

Đột nhiên giọng nói lo lắng của Trương Vệ vang lên thu hút sự chú ý của Chiêu Dương.

Ánh mắt sắc bén rời khỏi gương mặt tuấn tú của Nhậm Thái Tuấn nhìn về nơi phát ra âm thanh.

Trương Vệ và Trương Vinh chấp tay trước mặt cúi đầu tôn kính hành lễ trước mặt hần ta.

Nhậm Thái Tuấn với ánh mắt sắc bén khí thế uy phong nhìn đám thuộc hạ buông ra mệnh lệnh.

- *Các người hãy về chuẩn bị, sáng mai chúng ta khởi hành.*

Chiêu Dương thật kinh ngạc với biểu cảm của Nhậm Thái Tuấn, một giây trước còn thờ ơ bất cần vậy mà bây giờ lại nghiêm túc trong ánh mắt mang theo khí thế dọa người.

Mình phải tìm hiểu thêm về người đàn ông này, đột nhiên trong đầu Chiêu Dương nghĩ đến lời nói vừa rồi của tên thị vệ kia.

- *Bộ tộc Khắc Thiệp...Bộ tộc Khắc Thiệp...*

Chiêu Dương không ngừng lặp đi lặp lại cái tên Bộ tộc Khắc Thiệp, lúc này Chiêu Dương mới chợt nghĩ đến điều gì đó, khiến trong lòng cô kinh ngạc không thôi.

Sau này Nhậm Thái Tuấn chính là Hoàng thượng.

Trong một quyển sách lịch sử cô từng đọc qua đã ghi chép, trận chiến đầu tiên khiến Nhậm Thái Tuấn vang danh thiên hạ chính là trận chiến giữa đoàn binh Nhậm gia trực tiếp chọi thẳng với Bộ Tộc Khắc Thiệp, một bộ tộc đã thống trị biên cương hàng trăm năm nay.

Nghĩ đến đây sắc mặt Chiêu Dương chợt nghiêm túc, cô nhớ rất rõ trận chiến này dù Nhậm Thái Tuấn đã thắng trận nhưng trong quá trình đạt được chiến thắng phải trả một cái giá vô cùng đắt đỏ.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Chiêu Hiền Của Thuận Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Đế vương

Đột nhiên Chiêu Dương liếc sang hai tên thuộc hạ thân cận của Nhậm Thái Tuấn, để đạt được chiến thắng lần này Nhậm Thái Tuấn đã phải đánh đổi hàng trăm binh sĩ và cả hai tên thuộc hạ thân cận này, chưa tính đến chuyện bị trọng thương.

- *Thuộc hạ đi ngay!*

Trương Vệ và Trương Vinh đồng thanh lên tiếng, sau khi nhìn thấy Nhậm Thái Tuấn vẫy tay ra hiệu cho họ lui xuống.

Trương Vệ liền bước tới khép chặt cánh cửa phòng ngủ, Trương Vệ cùng một đám thuộc hạ trở về Nhậm gia chuẩn bị cho việc khởi binh ngày mai, Trương Vinh thì cùng một đám thuộc hạ cẩn thận canh chừng trước cửa bảo vệ sự an nguy của Nhậm Thái Tuấn.

Nhìn thấy cánh cửa phòng khép chặt, Chiêu Dương mới nhớ đến việc người đàn ông này đêm nay sẽ ở lại phòng cô.

Cô biết hần nói được thì sẽ làm được.

Trong lòng Chiêu Dương cảm thấy thấp thỏm không yên, cô ngồi bất động trên đùi hần không dám có bất kỳ động tĩnh gì, cho dù cả đêm cô phải giữ nguyên tư thế này cô cũng sẵn lòng, khéo dài được bao lâu thì hay bấy lâu.

Nhậm Thái Tuấn dường như nhìn thấu được sự lo lắng trong lòng cô, hần nhếch môi cười nhẹ cất giọng kiêu kỳ.

- *Bốn Vương không có thói quen ngủ cùng với người khác, chúng ta hãy uống trà trò chuyện.*

Vừa nghe Nhậm Thái Tuấn nói vậy Chiêu Dương liền vui mừng như cá gặp nước, cô nhìn hần.

- *Để thiếp rót cho chàng một tách trà.*

Chiêu Dương cười tươi đứng lên rời khỏi cặp đùi rắn chắc của hắn, cầm lấy bình trà ân cần rót cho hắn một ly, vào lúc này chỉ cần không ngủ cùng với hắn, hắn muốn cô làm gì cũng được.

Thật không ngờ chỉ vài canh giờ sau, đầu của Chiêu Dương đã nằm thoải mái trên cánh tay đang đặt trên mặt bàn của mình, không biết từ lúc nào ở trước mặt người khác cô đã không còn sự cảnh giác của một sát thủ.

Chiêu Dương không hề biết vì người ở bên cạnh cô chính là Nhậm Thái Tuấn, nên cô mới lo là không có sự đề phòng.

Nhìn thấy Chiêu Dương ngủ thiếp đi, Nhậm Thái Tuấn vẫn ngồi đó nhàn nhã hớp từng ngụm trà hoa Nhài thơm ngon.

Tuy ngoài mặt hắn chẳng quan tâm đến trận chiến ngoài biên cương lần này, nhưng trên thực tế trong lòng Nhậm Thái Tuấn đang đắn đo cân nhắc kỹ lưỡng, muốn chinh phạt được Bộ Tộc Khắc Thiệp này không hề đơn giản.

Ai nấy đều biết Bộ Tộc Khắc Thiệp là bộ tộc dũng mãnh nhất hiện nay ngoài biên cương.

Ngoài biên cương có tổng cộng 50 bộ tộc lớn nhỏ, nhưng hơn 35 bộ tộc đã quy thuận bọn họ.

Khả hãn của bọn họ chính là Khắc Thiệp Kỳ, một người hung hăng tàn bạo, thà giết lầm còn hơn bỏ sót.

Trầm tư một lúc Nhậm Thái Tuấn đặt tách trà trên tay xuống bàn, hắn ung dung đứng lên bước tới, cánh tay rộng lớn vươn ra nhẹ nhàng bế Chiêu Dương lên.

Nhậm Thái Tuấn bước đi thận trọng đến cái giường lớn bên cạnh, hắn cẩn thận đặt Chiêu Dương xuống giường, tay thân nhiên cầm lấy tấm chăn đắp lên người cô.

Nhậm Thái Tuấn đứng bên cạnh ánh mắt thâm thúy nhìn nữ nhân đang nằm yên ngủ một cách thanh thản, như cô đã lâu chưa được một giấc ngủ yên.

Nhậm Thái Tuấn từ trên cao nhìn xuống quan sát gương mặt cô.

Thân phận thật sự của nàng là gì?

Nhưng không sao ta sẽ từ từ khám phá ra sự thật về nàng.

Càng nghĩ trong lòng Nhậm Thái Tuấn càng thêm hứng thú, chưa có nữ nhân nào khiến sự tọc mạch trong lòng hắn trỗi dậy, cô là người đầu tiên.

Chiêu Dương ngủ một giấc đến tận trời sáng, ánh sáng chói chang ngoài cửa sổ rọi thẳng vào gương mặt tuyệt mỹ, khiến Chiêu Dương khó chịu nhíu mày cặp mắt xinh đẹp miễn cưỡng từ từ mở ra.

Đã thật lâu cô không được một giấc ngủ an lành như đêm qua, với một sát thủ điều cấm kỵ nhất chính là ngủ say.

Khi ngủ là khi con người ta lơ là nhất không còn sự nhạy bén, nên Chiêu Dương chưa từng được ngủ ngon.

Cô luôn ở trong trạng thái nửa mê nửa tỉnh, tránh để người khác đột kích.

Đập vào mắt Chiêu Dương chính là bóng lưng cao lớn của Nhậm Thái Tuấn, hắn đứng với tư thế vô cùng hùng dũng chấp hai tay về phía sau nhìn ra bầu trời bao la ngoài khung cửa sổ.

Ánh sáng chói chang rọi thẳng vào người hắn, thoát lên vẻ quyền uy của một đế vương khiến người đối diện vừa e dè vừa tôn kính.

Nhậm Thái Tuấn nghe được tiếng động từ phía sau, hắn thân nhiên quay đầu lại nhìn vào nữ nhân đang hết sức cẩn thận bước xuống giường, không muốn phát ra bất kỳ âm thanh gì sợ kinh động đến hắn.

Chiêu Dương kinh ngạc khi nhìn thấy Nhậm Thái Tuấn với ánh mắt sắc bén đôi lông mày hơi nhíu lại nhìn mình, người đàn ông này thật lợi hại, cô đã rất cẩn thận nhưng vẫn bị hắn phát hiện.

Chiêu Dương cong môi cười giả lả, nhìn lại tư thế của mình cô mới ý thức được mình đã thất lễ.

- *Uh Hum.....*

Nhậm Thái Tuấn hẳn giọng cố tình dần xuống sự buồn cười trong lòng, hắn làm mặt lạnh nhìn cô.

- *Nàng chuẩn bị hành lý, khởi hành cùng ta.*

Chiêu Dương đứng bất động trước mặt Nhậm Thái Tuấn, ánh mắt kinh ngạc không biết phải nói gì.

Cô nhanh chóng ngẫm nghĩ về hệ lụy của chuyến đi này.

Đi cùng hần?

Nhưng mình phải tìm cách trở về thời đại của mình, mình không thuộc về nơi này.

Chiêu Dương khó xử nét mặt không khỏi che giấu sự trầm tư.

Nhậm Thái Tuấn tỏ ra không hài lòng với phản ứng của Chiêu Dương, hần trầm giọng lên tiếng.

- *Nàng không muốn đi cùng ta?*

Giọng nói bức bối của Nhậm Thái Tuấn lôi sự chú ý của Chiêu Dương trở về thực tại, cô nhìn hần nói với giọng bất đắc dĩ.

- *Thiếp là nữ nhi chân yếu tay mềm, thiếp chỉ sợ đi cùng chàng sẽ gia tăng gánh nặng cho chàng hơn.*

Cuối cùng Chiêu Dương cũng tìm ra một lý do chính đáng để từ chối, ở bên cạnh Nhậm Thái Tuấn cũng như ở bên cạnh hồ, không biết lúc nào sẽ bị nó vô lý nghiền ra từng mảnh vụn.

Hay cho nữ nhân này, miệng lưỡi vô cùng lợi hại.

Nhậm Thái Tuấn nhăn mặt đôi môi mỏng mím chặt lại, hần chăm chú nhìn vào Chiêu Dương.

Cả căn phòng vì nộ khí tỏa ra từ trên người hần khiến nhiệt độ suy giảm trầm trọng, không khí cũng trở nên ngưng đọng.

Chiêu Dương quan sát sắc mặt của hần, cô biết Nhậm Thái Tuấn đang tức giận, từ trước tới giờ chưa có ai dám làm trái ý của hần ta.

Nhậm Thái Tuấn uy nghiêm bước về phía của Chiêu Dương, khiến cô e dè bất giác lui về phía sau vài bước.

Nhưng thật không ngờ Nhậm Thái Tuấn lại lướt ngang qua người cô, nhắm thẳng về hướng cửa mà bước tới.

Nữ nhân này chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, để ta xem này sẽ cầu xin ta như thế nào.

- *Người đâu!*

Mau thu dọn đồ dùng cá nhân của Hạ Tiểu thư, chuyển vào cung ngay.

Nhậm Thái Tuấn nhìn Trương Vinh đưa ra mệnh mệnh, hần thần nhiên bước ra khỏi cửa phòng không quan tâm đến Chiêu Dương lúc này đang trợn to hai mắt nhìn hần.

Khoan đã, vào cung?

Vào cung để làm gì?

- *Nhậm Thái Tuấn, chàng có ý gì?*

Chiêu Dương không thêm quan tâm đến lễ nghi của nơi này, cô kêu thẳng tên lẫn họ của hần ta rồi bước nhanh tới vươn tay giữ chặt bàn tay to lớn của Nhậm Thái Tuấn chặn hần lại.

Nhậm Thái Tuấn bị hành động của Chiêu Dương làm bất ngờ, đôi lông mày rậm bất giác nhíu chặt hơn.

Hần cúi đầu nhìn vào bàn tay mềm mại đang nắm chặt tay hần.

Chiêu Dương không biết trong lòng Nhậm Thái Tuấn đang nghĩ gì, việc duy nhất trong đầu cô bây giờ chính là chuyện vào cung.

Nhậm Thái Tuấn dời tầm mắt của mình khỏi bàn tay của Chiêu Dương, ánh mắt lạnh lùng nhìn thẳng vào mặt Chiêu Dương cất giọng trầm khàn.

- *Nàng đã là người của Nhậm Thái Tuấn ta, để nàng ở lại đây một mình ta không an tâm, nên sắp xếp cho nàng vào cung phụng dưỡng mẫu hậu.*

Chiêu Dương như bị ai đó dùng cây đánh mạnh vào đầu, cái gì là người của hần, cái gì là không an tâm, còn về chuyện phụng dưỡng Thái Hậu!

- *Ở đây là Hạ gia!*

Là nhà của thiếp, có gì mà không an tâm?

Chiêu Dương không khách khí, nói chuyện với Nhậm Thái Tuấn không còn sự e dè của trước đây.

Nhậm Thái Tuấn hơi kinh ngạc với phản ứng của Chiêu Dương, nữ nhân này không biết phép tắc gì cả.

- Ta nói không an tâm nghĩa là không an tâm.

Lá gan của nàng quả thật rất lớn, lời nói của Nhậm Thái Tuấn ta nàng cũng muốn chất vấn hay sao?

Nhậm Thái Tuấn nhướn mày một cách đầy nguy hiểm, trầm giọng nói chậm rãi từng chữ một khiến Chiêu Dương rung mình, chỉ cần nhìn vào ánh mắt tỏa ra sát khí của Nhậm Thái Tuấn không biết vì sao trong lòng cô lại hiện lên cảm giác bất an.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Chiêu Hiền Của Thuận Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Kẻ mạnh sinh tồn

Chiêu Dương cúi đầu lẩn tránh ánh mắt của hắn, bàn tay vô ý vẫn nắm chặt bàn tay rộng lớn của Nhậm Thái Tuấn.

Trong lúc này Hạ Quyên đang ẩn mình sau bức tường ngoài hậu viên, ánh mắt độc ác nhìn vào Nhậm Thái Tuấn và Chiêu Dương đang có cử chỉ thân mật trước mặt đám thuộc hạ.

- Hạ Tuyết,

Sẽ có ngày ta sẽ khiến người chết không được siêu sinh.

Hạ Quyên nghiêng răng ken két nói ra những lời thâm độc, cô không thể nào nuốt được nổi si nhục này.

Hạ Quyên giận dữ xoay người rời khỏi, nô tỳ tùy thân của Hạ Quyên lật đật bước theo sau.

Chiêu Dương vừa cúi đầu ánh mắt sắc bén liếc nhanh qua bọn thuộc hạ của Nhậm Thái Tuấn.

Họ đứng nghiêm túc với gương mặt vô cảm bên cạnh, tỏ ra tai điếc mắt mờ không dám để ý đến chuyện riêng của Nhậm Thái Tuấn.

Chiêu Dương không ngờ ở thời điểm mấy ngàn năm về trước vậy mà cách huấn luyện thuộc hạ của Nhậm Thái Tuấn lại nghiêm ngặt đến như vậy không khác gì với thời điểm của cô.

Suy nghĩ cho kỹ theo bên cạnh Nhậm Thái Tuấn ra biên cương giết giặc, được tự do tự tại trở thành một con ngựa hoang, vẫn tốt hơn bị nhốt vào cái lồng son biến mình thành một con chim quý.

Và lại với tính tình của cô nhất định sẽ không có ngày được yên, tại một nơi tụ họp lại một đám phụ nữ lòng dạ hẹp hòi, luôn đầu đá lẫn nhau chỉ vì mục đích tranh giành quyền lợi.

Chuyện cung đấu cô đã nhìn thấy nhiều trên TV nên cũng hiểu phần nào.

Chiêu Dương ngước mắt lên nhìn Nhậm Thái Tuấn cười ngọt ngào cất giọng dịu dàng.

- Thiếp đã suy nghĩ kỹ, thiếp muốn theo bên cạnh chăm sóc cho chàng.

Nhìn thấy Chiêu Dương thay đổi thái độ trở nên ân cần, Nhậm Thái Tuấn nhếch môi cười lạnh.

- Chăm sóc?

Bổ Vương không thiếu gì nô tỳ theo bên cạnh chăm sóc, không cần nàng phải bận lòng.

Nhậm Thái Tuấn nghiêm mặt nhìn Chiêu Dương nói, nói xong hắn đột nhiên gạt tay Chiêu Dương ra xoay người lại bước về phía trước.

Một...Hai....Ba.....

- Thiếp muốn theo bên cạnh chàng, vì thiếp sợ.....

Chỉ có chàng mới có năng lực để bảo vệ thiếp.

Chiêu Dương nói ra những lời tăng bốc này mà trong lòng cảm giác buồn nôn. Cái gì mà "chỉ có chàng mới có năng lực để bảo vệ thiếp".

Nhậm Thái Tuấn không xoay người lại, môi bất giác cong lên thành một nụ cười đắc ý.

Hắn đã huấn luyện hàng trăm binh sĩ, nên muốn cầm cương một con ngựa hoang chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay.

- *Tùy nàng!*

Nhậm Thái Tuấn lạnh lùng buông ra một câu, nói xong hần hiên ngang cùng đám thuộc hạ rời khỏi, Chiêu Dương thấy vậy liền mau chóng đuổi theo hần.

Tại cửa chính của Hạ Gia, Nhậm Thái Tuấn được Hạ Trung và Hạ Thái Quân đưa tiễn, Hạ Thái Quân bước tới nắm lấy tay của Chiêu Dương cất giọng lo lắng.

- *Tuyệt Nhi, lần đầu tiên con rời khỏi Hạ gia hãy nên cẩn thận.*

Tuy bà không nỡ để con đi, nhưng có Thuận Thân Vương bên cạnh bà rất an tâm.

Chiêu Dương không biết phải phản ứng như thế nào, đành nhìn bà gật đầu một cái nói.

- *Con biết, con xin bái biệt phụ thân, và nội tổ mẫu.*

Nói xong Chiêu Dương được Lạc Niệm dìu ngồi vào toa xe ngựa, lúc này Nhậm Thái Tuấn đã an tọa bên trong.

Lạc Niệm thu dọn tất cả đồ dùng cần thiết của Chiêu Dương, rồi tháp tùng cùng với đoàn người của Nhậm Thái Tuấn trở về doanh trại Nhậm Gia.

Chiêu Dương ngồi bên cạnh Nhậm Thái Tuấn trong toa xe ngựa, trong lòng hiếu kỳ vén màn cửa sổ lên xem.

Theo thói quen cô quan sát tình hình xung quanh, từng con đường nhỏ cho đến những người dân bên ven đường xem có gì khả nghi không, một người nông công kiêu ngạo như Nhậm Thái Tuấn nhất định có rất nhiều kẻ thù, từ bọn phản tặc cho đến gian thần vì cùng cố thế lực của mình không từ thủ đoạn trừ khử chướng ngại vật.

Vừa rời khỏi Hạ Gia không bao lâu họ đã tiến vào một nơi hẻo lánh điều tàn, Chiêu Dương hơi bất ngờ với địa thế của nơi này, trước mặt họ là một con đường đất đỏ hai bên là vách núi phải đi khoảng chừng 2km mới ra khỏi nơi này.

Chiêu Dương thầm nghĩ nếu có người tập kích bọn họ từ phía trên núi, phía trước và phía sau thì họ nhất định khó có thể phá vòng vây xông ra ngoài, tình thế này rất bất lợi đối với Nhậm Thái Tuấn.

Đột nhiên đôi mày thanh tú của Chiêu Dương hơi nhíu lại, cô bỏ màn xuống xoay qua nhìn Nhậm Thái Tuấn.

Lúc này Nhậm Thái Tuấn vẫn ung dung ngồi đó, cặp mắt dài nhắm lại định thần.

Cô nghi ngờ không biết Nhậm Thái Tuấn làm tướng quân kiểu gì, có người mai phục cũng không biết.

- *Nàng thật to gan, dám nhìn trộm ta?*

Đột nhiên giọng nói trầm trầm của Nhậm Thái Tuấn vang lên khiến Chiêu Dương bất ngờ, cô xoay mặt chuyển tầm mắt vào nơi khác làm như vô tội không hiểu Nhậm Thái Tuấn đang nói gì.

Trong lúc này đột nhiên chiếc xe ngựa dừng gấp, giọng nói thận trọng của Trương Vinh vang lên từ bên ngoài.

- *Cẩn thận, bảo vệ Vương gia.*

Lúc Nhậm Thái Tuấn không mặc quân bào thì người của hần sẽ gọi hần là Vương gia hay Thuận Thân Vương.

Nhưng một khi trên người hần khoác vào quân phục thì họ sẽ gọi hần bằng Nhậm Tướng quân.

Tiếp theo sau giọng nói uy nghiêm của Trương Vinh là tiếng đánh nhau kịch liệt.

Mười mấy tên binh lính khéo léo đứng vòng tròn biến mình thành một bức tường cứng rắn để bảo vệ toa xe ngựa Nhậm Thái Tuấn đang ngồi.

Chiêu Dương thích thú quan sát Nhậm Thái Tuấn, hần vẫn hiên nhiên ngồi đó hai tay thong thả đặt trên đùi mình, trong ánh mắt không hề tỏ ra chút e dè sợ hãi.

Chiêu Dương không tin trong lòng hần không hề giao động, cô tò mò vén màn cửa sổ lên xem, nhìn thấy một màn đánh nhau quyết liệt.

Người của Nhậm Thái Tuấn ra tay không lưu tình, họ khôn khéo lánh được những mũi tên đang hướng về bọn họ mà bắn tới, mấy tên binh lính lập tức rút kiếm liều chết đánh nhau với bọn thích khách.

Lúc này đột nhiên Trương Vệ và Trương Vinh nhìn thấy phía trên núi xuất hiện mười mấy tên hắc y trên tay cầm cung, Trương Vinh và Trương Vệ lập tức phóng khỏi lưng ngựa, mỗi người cầm một góc của miếng vải dệt bằng vàng, dùng sức kéo thẳng ra căng ở phía trên chặn lại một cơn mưa tên đang nhắm vào toa xe ngựa mà bắn tới.

Những mũi tên màu bạc nhọn hoắt bị miếng vải vàng chặn lại không thể nào đâm thấu được, Trương Vệ nhanh chóng cầm góc vải dùng sức quay miếng

vải vòng vòng giữ lấy hàng trăm mũi bên trong miếng vải, tiếp theo sau anh dùng sức vỗ một cái miếng vải lập tức căng thẳng ra như dây cương bắn những mũi tên trở ngược lại phía trên tiến thẳng tới người của mấy tên hắc y.

Từng thê xác từ phía trên núi rơi lộp độp xuống mặt đất trước mặt Trương Vệ và Trương Vinh.

Chỉ trong tích tắc người của Nhậm Thái Tuấn đã thành công chế ngự được toàn bộ bọn người dám hành thích hắn.

- *Vương gia, tình hình đã được khống chế, có vài tên thuộc hạ định mang về doanh trại để thẩm tra nhưng bọn họ đã cắn lưỡi tự vận không còn tên nào sống sót.*

Trương Vinh cung kính quỳ trước mặt

Nhậm Thái Tuấn phục mệnh.

- *Làm tốt lắm!*

Nhậm Thái Tuấn chỉ nói đơn giản một câu, rồi vẫy tay ra hiệu ý bảo Trương Vinh tiếp tục khởi hành.

Chiêu Dương nhìn một màn chém giết vừa rồi trong lòng phần khởi vô cùng, nhìn tình cảnh vừa rồi trong đầu cô chợt nhớ đến chuyện của trước đây, khi cô chấp hành nhiệm vụ cũng ra tay tàn độc như bọn họ.

- *Chàng thật tàn nhẫn.*

Chiêu Dương dùng ánh mắt nghiêm túc nhìn thẳng vào mặt của Nhậm Thái Tuấn nói, nhìn thấy ánh dừng dừng vừa rồi của Nhậm Thái Tuấn trong lòng Chiêu Dương hiện lên cảm giác thích thú.

- *Tàn nhẫn?*

Ở trong thế giới của ta, người không chết thì ta sẽ chết, nhân từ với kẻ địch chính là tàn nhẫn với bản thân.

Nhậm Thái Tuấn lạnh lùng nói, hắn muốn cho Chiêu Dương biết, cái được gọi là kẻ mạnh sinh tồn.

Chiêu Dương bất giác lặp lại lời nói của Nhậm Thái Tuấn.

- *Nhân từ với kẻ địch chính là tàn nhẫn với bản thân.*

Người đàn ông này thật thâm hiểm, Chiêu Dương vừa nói đầy mắt vừa loé lên ý cười.

Chết tiệt! cô lại thích sự độc ác của hắn ta.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Chiêu Hiền Của Thuận Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Duy ngã độc tôn

Chỉ trong vòng vài canh giờ ngắn ngủi, xe ngựa chợt dừng lại trước một khu doanh trại hùng vĩ.

Bức màn ngăn cửa toa xe ngựa được Trương Vinh thận trọng vén lên.

Trương Vinh đứng cúi đầu nói với giọng tôn kính.

- *Vương gia, đã tới.*

Nghe Trương Vinh nói vậy Nhậm Thái Tuấn mới khom người từ từ bước xuống.

Không biết từ đâu Lạc Niệm lại xuất hiện giúp Chiêu Dương xuống xe ngựa, cô đứng bên cạnh Nhậm Thái Tuấn với cặp mắt sáng quắc, khi cô nhìn thấy hàng trăm binh sĩ đang cung kính quỳ dưới mặt đất trước mặt Nhậm Thái Tuấn và cô, đồng thanh hô lên.

- *Nhậm Tướng Quân....Nhậm Tướng Quân.*

Nhậm Thái Tuấn với phong thái vô cùng ngạo mạn, sự ngông cuồng thoát ra từ trong ánh mắt sắc bén của hắn có thể thuần phục được tất cả mọi người, kể cả mấy con ngựa bên cạnh cũng dường như cảm nhận được chủ nhân của mình, ngẩng cao đầu ngoan ngoãn kêu lên.

"Hí.....hí....."

Nhậm Thái Tuấn nhìn đám binh sĩ nâng tay lên ra hiệu cho họ im lặng, hần bước tới quét mắt ngang đám binh sĩ cất giọng ngông cuồng,

- Lần này Hoàng Thượng đã tin tưởng Nhậm gia Quân của chúng ta, nên mới ra lệnh cho chúng ta khởi binh tiêu diệt Bộ Tộc Khắc Thiệp.

Chúng ta không thể nào phụ tấm lòng của Hoàng thượng.

Ánh mắt ngạo mạn của Nhậm Thái Tuấn nhìn vào toàn thể binh lính nói ra những lời này.

Sau khi Nhậm Thái Tuấn nói xong, Trương Vệ lập tức hô lên.

- Nhậm gia quân muôn năm....Nhậm gia quân muôn năm....

Tiếp theo Trương Vệ chính là tiếng hô hùng dũng của hàng trăm binh lính.

Một tay đưa lên cao một tay cầm cây thương đập mạnh xuống mặt đất, tạo ra tiếng động hùng hồn theo thiết tấu.

"Cup.....cup.....cup....."

"Nhậm Gia Quân muôn năm....Nhậm Gia Quân muôn năm...."

Nhuệ khí của họ thật oai hùng, còn chưa khởi binh Chiêu Dương có thể nhìn thấy một đoàn binh đông mãnh, người ta thường nói, khí thế là điều quan trọng nhất đối với bất kỳ đội quân nào, trước mặt cô chính là một đoàn quân hùng hậu nhất thời bấy giờ.

Chiêu Dương đứng yên tại chỗ nhìn cảnh tượng trước mắt, cô thật hứng thú muốn biết thêm về người đàn ông này.

Một người đàn ông không dễ gì bị người khác thuần phục, chắc có lẽ trong thế giới của Nhậm Thái Tuấn chỉ có việc hần thuần phục kẻ khác chứ tuyệt đối không có chuyện người khác chinh phục được hần ta.

Nhậm Thái Tuấn và Chiêu Dương được Trương Vệ đưa đến doanh trại dành riêng cho tướng quân.

Chiêu Dương và Lạc Niệm vừa bước vào trong doanh trại liền nghe Nhậm Thái Tuấn nói.

- Từ nay trở đi, nàng hãy mặc những bộ y phục này.

Nhậm Thái Tuấn vừa nói vừa búng ta ra hiệu cho tên binh sĩ bên cạnh đặt xuống những bộ y phục hần bảo Trương Vinh chuẩn bị cho cô.

Chiêu Dương không biết Nhậm Thái Tuấn đang nghĩ gì, cô nhìn lại bản thân thấy cách ăn mặc của mình thật đúng thời trang, thời trang của nơi này.

Lựa đất tiền thù công tình xảo được thợ may giỏi nhất trong thành may ra, chẳng lẽ còn chưa đủ chất lượng sao.

Nhìn thấy vẻ mặt không vui của Chiêu Dương, Trương Vinh liền lên tiếng giải thích.

- Vương Phi, Vương Gia vì lo nghĩ cho người.

Vương Phi chưa từng ra chiến trường, không biết sự nguy hiểm của nơi này, xung quanh chúng ta lúc nào cũng có kẻ địch âm thầm dòm ngó chờ đợi thời cơ để trừ khử chúng ta.

Trong những bộ y phục này có một bộ chiến giáp do đích thân Vương Gia sai thuộc hạ làm gấp, phải dùng đến 20 thợ rèn cùng với 10 thợ may giỏi nhất Tổng quốc mới hoàn tất được trong vòng một đêm.

Trương Vệ nhìn Chiêu Dương cung kính giải thích, đây là lần đầu tiên hần thấy Vương Gia đối tốt với một nữ nhân nên trong lòng cũng vui thay.

Chiêu Dương nghe hần nói vậy ánh mắt thích thú chuyển lên bộ chiến giáp, muốn xem bộ chiến giáp này có gì đặc biệt.

Lạc Niệm nhìn thấy Nhậm Thái Tuấn sa sầm mặt, liền ở bên cạnh lay lay cánh tay của Chiêu Dương nói nhỏ.

- Tiểu thư, Tiểu thư mau tạ ơn Vương Gia.

Nghe Lạc Niệm nói vậy Chiêu Dương mới chợt nhớ đến lễ nghi của nơi này.

Chiêu Dương đặt hai tay ở bên hông chân quỳ xuống nhẹ, gương mặt vẫn kiêu ngạo nhìn thẳng vào mặt của Nhậm Thái Tuấn.

- Tạ ơn Vương Gia.

Nhậm Thái Tuấn nhìn cũng không nhìn đến cô, đi thẳng vào trong, hần đứng sau bức bình phong lên tiếng.

- *Giúp ta thay chiến bào.*

Chờ một hồi lâu cũng không thấy Chiêu Dương bước tới, Nhậm Thái Tuấn tức giận nhíu mày.

Nữ nhân này thật đáng chết, không xem lời nói của hần vào tai.

Đột nhiên tất cả ánh mắt của mọi người kể cả Lạc Niệm đều dồn hết trên người của Chiêu Dương.

Lạc Niệm nhìn Chiêu Dương nháy nháy mắt hất cằm về phía chiếc bình phong, muốn nói cho Chiêu Dương biết Nhậm Thái Tuấn đang nói chuyện với cô.

Chiêu Dương là người thông minh, không phải cô không biết mà cô tình làm như không hiểu.

Cuối cùng bị một đám người lườm mình, Chiêu Dương đành bước tới giúp Nhậm Thái Tuấn thay y phục.

Toàn bộ thuộc hạ nghiêm túc đứng yên tại chỗ chờ Nhậm Thái Tuấn, Trương Vệ nhìn thấy vậy liền xoay người Lạc Niệm về hướng cửa ra vào.

Theo bên cạnh chủ nhân nhiều năm, đám thuộc hạ đều hiểu rất rõ thói quen của hần.

Nhậm Thái Tuấn không thích nữ nhân khác nhìn hần, tùy tùng theo bên cạnh hần cũng chỉ là nam nhân.

Chiêu Dương thành thạo cởi bỏ thắt lưng của hần ta, tiếp theo sau là từng lớp từng lớp y phục của hần.

Hiện ra trước mặt Chiêu Dương lúc này là thân thể cường tráng của Nhậm Thái Tuấn, tuy vẫn còn lớp vải trắng xem như đồ lót của thời hiện đại nhưng những cơ bắp cuộn cuộn vẫn hiện ra rõ ràng.

Nhậm Thái Tuấn hơi kinh ngạc, ở trước mặt nam nhân Chiêu Dương không hề tỏ ra ngại ngùng hay e thẹn, điều này khiến Nhậm Thái Tuấn không vui trong lòng.

Trước một thân hình hấp dẫn như vậy nhưng Chiêu Dương không hề để ý tới, trong đầu cô đang suy nghĩ đến việc, trên đường đến biên cương Nhậm Thái Tuấn sẽ bị đột kích hai lần, nhưng nghĩ mãi Chiêu Dương cũng không nghĩ ra là vào thời điểm nào.

- *Ở trước mặt ta, nàng không được có tạp niệm.*

Điều duy nhất nàng được nghĩ đến, chính là ta!

Đột nhiên lời nói bá đạo của Nhậm Thái Tuấn vang lên khiến Chiêu Dương sững người nhìn hần.

Thật là ngạo mạn đầu óc là của cô, cô muốn nghĩ gì là quyền của cô.

Dường như Nhậm Thái Tuấn hiểu được suy nghĩ trong đầu cô, bàn tay với những vết chai lâu năm vì cầm kiếm vươn tới nâng cằm cô lên, cất giọng trầm khàn.

- *Bây giờ nàng là nữ nhân của bốn vương, vui buồn của nàng đều phải được bốn vương cho phép.*

Chiêu Dương bị ánh nhìn sắc bén kèm theo lời nói xem như mệnh lệnh của Nhậm Thái Tuấn, khiến cô bực bội trong lòng.

Cô nhìn hần muốn nói cho hần biết trên thế gian này không ai có quyền ra lệnh cô làm bất cứ điều gì ngoài chủ nhân ra.

Vừa định mở miệng nói gì đó đột nhiên bên ngoài truyền đến tiếng của Trương Vệ.

- *Tướng Quân, Quý công công đã tới đang chờ trước doanh trại.*

Nghe Trương Vệ nói vậy Nhậm Thái Tuấn liền nhìn Chiêu Dương, Chiêu Dương tự giác thay y phục cho hần ngay.

10 phút sau Nhậm Thái Tuấn, Chiêu Dương cùng với Lạc Niệm được Trương Vệ và Trương Vinh hộ tống ra cổng doanh trại.

Vừa bước tới cổng doanh trại Chiêu Dương liền nhìn thấy Quý công công, cô nhớ lần trước cũng chính là hần ta đến Hạ gia để tuyên đọc thánh chỉ.

Trong lòng Chiêu Dương liền kết luận, vị Quý công công này chắc là tâm phúc của Hoàng thượng.

Quý công công cùng với vài tên binh sĩ vừa nhìn thấy Nhậm Thái Tuấn liền cúi đầu tỏ ra tôn kính, nhìn bề ngoài vị Quý công công này chỉ là một nô tài bình thường nhưng trên thực tế hần chính là người làm mưa làm gió trong cung, phi tần trong cung nếu muốn được Hoàng thượng thị tẩm hay sủng hạnh đều phải lấy lòng của hần ta trước tiên.

Nhậm Thái Tuấn đứng nghiêm trang trước mặt của Quý công công, lúc này trên người của Nhậm Thái Tuấn toát lên thần thái của sự duy ngã độc tôn, chiến bào trên người hần càng tôn lên sự oai phong.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Chiêu Hiền Của Thuận Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 12: Truy hồn kiếm

Nhậm Thái Tuấn ngẩng cao đầu, gương mặt vô cảm nhìn Quý công công.

- *Nhậm Tướng Quân, Hoàng thượng sai nô tài đến đây để tuyên thánh chỉ.*

Quý công công cung kính nhìn Nhậm Thái Tuấn nói, tuy nét mặt Quý công công rất hiền lành thái độ lúc nào cũng khép nép, nhưng nếu một ai dám xem thường hay thiếu tôn trọng đến ông thì Quý công công sẽ có cách từng bước từng bước một khiến Hoàng thượng nghi kị người đó.

Nhưng chỉ riêng với một mình Nhậm Thái Tuấn, Quý công công lại hết mực tôn kính.

Quý công công nói xong ông nghiêm trang mở ra phần thánh chỉ đang được ông cẩn thận cầm trên tay.

- *Nhậm Thái Tuấn bước tới nhận chỉ!*

Quý công công vừa nói xong Nhậm Thái Tuấn lập tức bước tới, hần uy phong quý một chân dưới mặt đất cuối đầu cung kính nhận chỉ.

- *Hoàng thượng chiếu chỉ, để tuyên dương và khích lệ cho Nhậm Thái Tuấn, trăm ngự ban cho Khanh Truy Hồn Kiếm.*

Mong Khanh đừng phụ tấm lòng của trăm.

Quý công công đọc xong thánh chỉ, tên binh sĩ ở phía sau cầm một cái hộp làm bằng gấm quý giá bước tới.

Quý công công nhận lấy cái hộp từ tên binh sĩ, ông cẩn thận đưa cho Nhậm Thái Tuấn.

Nhậm Thái Tuấn vươn tay nhận lấy lễ vật do Hoàng thượng ngự ban.

- *Tạ chủ long ân.*

Sau khi Nhậm Thái Tuấn nói xong hần liền đứng lên, Trương Vệ lập tức bước tới cầm lấy cái hộp thay cho Nhậm Thái Tuấn.

Sau khi Quý công công rời khỏi, Lạc Niệm đứng bên cạnh Chiêu Dương trong lòng tò mò.

- *Tiểu thư, Tiểu thư có từng nghe qua Truy Hồn kiếm không?*

Chiêu Dương cũng giống như Lạc Niệm chưa từng nghe qua, cô chuyển tầm mắt của mình vào người của Nhậm Thái Tuấn.

Nhậm Thái Tuấn vẫn như cũ nét mặt lạnh lùng mở ra chiếc hộp gấm kia.

Hiện ra trước mắt của mọi người chính là một cây kiếm dài nằm trong vỏ kiếm thật tinh xảo được khắc tỉ mỉ ba chữ Truy Hồn kiếm, trên đầu tay cầm làm bằng vàng là một viên ngọc màu đỏ thẫm nhìn vào giống y như giọt máu tươi.

Nhìn thấy cây kiếm vẻ huyền kì trong ánh mắt sắc bén của Chiêu Dương chợt tan biến, thì ra Truy Hồn kiếm cũng chỉ là một cây kiếm bình thường, chỉ quý giá ở chỗ tay cầm làm bằng vàng.

Trương Vinh nhìn thấy nét mặt xem thường của Chiêu Dương, hần liền lên tiếng.

- *Vương Phi, cây kiếm này là vật trân quý do người Kim tấn cống cho Hoàng thượng vào ba năm trước.*

Hoàng thượng rất coi trọng nhưng thật không ngờ hôm nay Hoàng thượng lại ban tặng cho Vương Gia.

Tiếp theo lời nói của Trương Vinh chính là giọng nói nghiêm túc của Trương Vệ.

- *Truyền thuyết nói rằng, chỉ cần Truy Hồn kiếm rời khỏi vỏ kiếm, liền xảy ra một trận sinh linh đồ thán, máu chảy thành sông.*

Nói cho chính xác một khi Truy Hồn kiếm xuất hiện, nếu không chạm vào máu tươi sẽ không quay trở về vỏ kiếm.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc khi nghe Trương Vệ nói vậy, Chiêu Dương thật hiếu kỳ, ở thời đại này lại có loại vũ khí lợi hại đến như vậy sao?

Trong lúc Chiêu Dương còn đang suy nghĩ đột nhiên Nhậm Thái Tuấn rút Truy Hồn kiếm ra, trước ánh mắt kinh ngạc của tất cả mọi người, Nhậm Thái Tuấn cầm cây kiếm Truy Hồn

sắc bén quơ một cái.

"Xet....."

Chiêu Dương phản ứng cực nhanh cô lui mình về phía sau một bước, nhưng từ trước tới giờ chưa một ai có thể tránh khỏi nhát kiếm của hấn ta.

Chiêu Dương bị Truy Hồn Kiếm chính xác khứa một đường dài trên ngón tay trắng nõn của cô.

Nhìn thấy máu chảy ra từ ngón tay mình, gương mặt tuyệt mỹ của Chiêu Dương không hề đổi sắc, ngược lại với Chiêu Dương, Lạc Niệm hốt hoảng kêu lên.

"Ahhhhhhhh."

- *Tiểu thư, Tiểu thư bị thương rồi.*

Vừa nói Lạc Niệm vừa bước tới lo lắng cầm lấy cánh tay của Chiêu Dương lên xem, ánh mắt hoảng hốt nhìn Nhậm Thái Tuấn.

Chiêu Dương cũng như Lạc Niệm không biết trong lòng Nhậm Thái Tuấn đang nghĩ gì, hành động của hấn là sao?

Chiêu Dương tức giận phóng tầm nhìn sắc bén vào người của Nhậm Thái Tuấn, nếu đổi lại là trước đây cái phóng vào người của Nhậm Thái Tuấn không đơn giản chỉ là tầm nhìn chết chóc, mà thay vào đó chính là một con dao găm sắc bén.

Tuy Nhậm Thái Tuấn đứng cách xa cô hai bước, nhưng hấn vẫn có thể cảm nhận được sát khí tỏa ra từ trên người cô, con ngươi đen nhánh chột hiện lên sự kinh ngạc, nhưng chỉ trong phút chốc đã được hấn khéo léo che đi.

Phản ứng của Chiêu Dương khiến Nhậm Thái Tuấn thích thú vô cùng, cô không hề tỏ ra sợ sệt hay hốt hoảng ngược lại còn bình tĩnh một cách lạ thường, như nỗi đau này chẳng là gì cả.

Kỳ thật trong lòng Nhậm Thái Tuấn cũng biết Chiêu Dương là một nữ nhân thâm sâu khó đoán, nhưng càng ở bên cạnh nàng trong lòng hấn càng hiện lên sự hiếu kỳ.

Chiêu Dương chột bình tĩnh lại khi đôi mắt sắc bén của mình chạm phải ánh mắt thăm dò của Nhậm Thái Tuấn, tuy rất nhanh nhưng Chiêu Dương đã ý thức được phản ứng của mình có gì đó không được bình thường, quá bình tĩnh.

Thật đáng chết, cô cố gắng che giấu nhưng vẫn không tránh khỏi sơ sót.

Chiêu Dương cúi đầu ánh mắt kinh hãi nhìn vào ngón tay đang chảy máu rồi ngước mặt lên nhìn Nhậm Thái Tuấn.

- *Chàng khiến thiếp rất đau?*

Chiêu Dương nói với giọng run run, lập tức nhận lấy khăn tay từ trên tay của Lạc Niệm bịt lại miệng vết thương.

Nhậm Thái Tuấn nhếch môi cười nhẹ, hấn thích thú nhìn Chiêu Dương không nói gì.

Hết sự kinh ngạc này đến sự kinh ngạc khác, đột nhiên một tiếng xẹt vang lên, Nhậm Thái Tuấn đã tự tay dùng Truy Hồn kiếm cắt một đường trên ngón tay của mình.

Máu của hấn cùng với máu của Chiêu Dương nhuộm cả Truy Hồn kiếm.

Đột nhiên Truy Hồn kiếm phát ra tia sáng màu xanh chói mắt, máu của hai người lập tức bị Truy Hồn Kiếm hút vào trong thân kiếm, trước mắt của tất cả mọi người.

Trương Vệ và Trương Vinh kinh ngạc họ đã nghe qua truyền thuyết của Truy Hồn kiếm, nhưng chuyện gì đang xảy ra?

Tại sao lại như vậy?

- *Tướng Quân, việc này là sao?*

Chiêu Dương và Lạc Niệm cũng muốn biết, sự việc diễn ra trước mắt họ thật thần kỳ.

- *Truy Hồn kiếm là cây kiếm có linh hồn, nó chỉ nghe theo lời chỉ thị của chủ nhân.*

Để Truy Hồn kiếm phân biệt được chủ nhân và thuần phục tuyệt đối, khi khai kiếm lần đầu tiên máu của người nào bị Truy Hồn kiếm hút vào sẽ là chủ nhân của nó.

Nhưng điều kỳ lạ nhất chính là, chủ nhân của Truy Hồn Kiếm phải là một nam một nữ, một khi máu của hai người hoà lẫn với nhau thấm vào Truy Hồn Kiếm, thì lời nguyện sẽ lập tức ứng nghiệm.

Nghe Nhậm Thái Tuấn nói xong, Lạc Niệm trong lòng lo lắng cô ngược mặt lên nhìn Chiêu Dương, rồi nhìn sang Nhậm Thái Tuấn.

- *Không phải vừa rồi Vương Gia đã lấy máu của Tiểu thư sao, vậy lời nguyện đó là gì?*

Tiểu thư có gặp nguy hiểm hay không?

Lạc Niệm như bị trúng tà nhìn Nhậm Thái Tuấn nói ra một tràng, thật ra mỗi lần đứng trước mặt Nhậm Thái Tuấn Lạc Niệm luôn bị khí thế của hắn ta làm kinh hãi, nhưng hôm nay vì lo lắng cho Chiêu Dương nên Lạc Niệm quên mất nỗi sợ hãi trong lòng mình.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Chiêu Hiền Của Thuần Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Lời nguyện

Trương Vệ bước tới kéo Lạc Niệm về phía sau, nháy mắt ý bảo trước mặt Vương Gia, Lạc Niệm không được vô lễ.

- *Lời nguyện của Truy Hồn Kiếm chính là, một khi máu của nàng và ta hoà lẫn vào Truy Hồn Kiếm, thì đời đời kiếp kiếp, hai chúng ta phải ở bên nhau không được chia lìa.*

Nếu chúng ta không ở bên cạnh đối phương, mỗi khi một trong hai người nghĩ đến đối phương, thì trái tim của người còn lại sẽ xảy ra hiện tượng đau đến chết đi sống lại.

Đột nhiên Nhậm Thái Tuấn nói đến đây chợt dừng lại, ánh mắt thâm thúy nhìn chằm chằm vào Chiêu Dương.

Lúc này Trương Vệ và Trương Vinh mới hiểu vì sao Tướng Quân lại cắt tay lấy máu của Vương Phi, thì ra Tướng Quân muốn Vương Phi ở bên cạnh mình.

Chiêu Dương nghe Nhậm Thái Tuấn nói hai người phải đời đời kiếp kiếp ở bên cạnh đối phương, trong lòng chợt hiện lên dự cảm chẳng lành, nhưng suy nghĩ một chút Chiêu Dương cũng chẳng quan tâm, một khi cô rời khỏi nơi này chuyện lời nguyện sẽ không liên quan gì đến cô, vì hai người ở hai thế giới khác nhau dù muốn ở bên cạnh đối phương cũng không được.

- *Vương Gia, vậy có cách nào để phá vỡ lời nguyện này không?*

Thật ra Lạc Niệm cũng không biết vì sao mình lại hỏi Nhậm Thái Tuấn như vậy, trong lòng Lạc Niệm đã nghĩ cả đời này Tiểu thư phải theo bên cạnh Vương Gia.

Nhậm Thái Tuấn nghe Lạc Niệm hỏi vậy, ánh mắt chợt hiện lên tia không vui.

Chẳng lẽ trong lòng Chiêu Dương, không muốn đời đời kiếp kiếp ở bên cạnh hắn ta?

- *Nếu muốn phá vỡ lời nguyện thì chỉ có một cách, đó chính là một trong hai chúng ta phải dùng Truy Hồn Kiếm tự tay giết chết đối phương.*

Bằng không thì lời nguyện đó sẽ theo chúng ta, từ kiếp này sang đến kiếp sau.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc với lời nói của Nhậm Thái Tuấn, lời nguyện này thật độc ác.

Chiêu Dương thì khác, cô không hề tin tưởng vào lời nguyện, ở thời đại của cô tất cả mọi việc đều liên quan đến khoa học, những chuyện mê tính như thế này thật sự không thể xảy ra.

Hiện tại cái khiến Chiêu Dương hiếu kỳ nhất chính là Truy Hồn Kiếm.

Suy nghĩ đến Truy Hồn Kiếm, sự thích thú càng hiện lên rõ ràng trên gương mặt xinh đẹp của Chiêu Dương.

Nếu đúng như lời nói của Nhậm Thái Tuấn, vậy cô và Nhậm Thái Tuấn chính là chủ nhân của Truy Hồn kiếm.

Có dịp cô phải thử xem Truy Hồn kiếm này có gì lợi hại.

Trương Vệ và Trương Vinh theo Nhậm Thái Tuấn nhiều năm nên rất rõ tâm tư của hắn, Vương Gia không chỉ muốn bắt lấy Vương Phi ở bên cạnh mình, nói cho chính xác Vương Gia muốn giao Truy Hồn Kiếm lại cho Vương Phi, nếu Vương Phi được Truy Hồn Kiếm bảo vệ thì Vương Gia sẽ yên tâm hơn nhiều.

Chỉ có điều vì Truy Hồn Kiếm là do Hoàng thượng ngự ban, nên Vương Gia không thể nào đường đường chính chính tặng cho Vương Phi được.

Nhậm Thái Tuấn để kiểm lại vào trong vỏ, hần bước tới trước mặt Chiêu Dương.

- *Nàng giữ Truy Hồn Kiếm thay cho ta.*

Nhậm Thái Tuấn vừa nói vừa đưa cho Chiêu Dương cây kiếm Truy Hồn, Chiêu Dương nhìn hần suy nghĩ một chút.

Chẳng lẽ ý của hần ta chính là tặng Truy Hồn Kiếm cho cô, cô vui mừng nhận lấy Truy Hồn Kiếm.

Thật ra bề ngoài Nhậm Thái Tuấn thật lạnh lùng kiêu ngạo, nhưng trên thực tế hần là một người tỉ mỉ suy nghĩ trước sau.

Tối hôm đó Chiêu Dương nhận dịp Nhậm Thái Tuấn cùng với đám binh sĩ bàn chiến lược công kích Bộ Tộc Khắc Thiệp trong doanh trại, Chiêu Dương lên ra ngoài nhằm mục đích thử xem Truy Hồn Kiếm có gì đặc biệt.

Chiêu Dương trên người mặc y phục do Nhậm Thái Tuấn chuẩn bị cho cô, vào lúc này cô mới hiểu dụng ý của Nhậm Thái Tuấn.

Bộ y phục này thật thoải mái rất tiện lợi, không dài lước thước ngược lại bó sát vào thân thể của cô, để cho tiện hành động.

Chiêu Dương tay cầm kiếm nhìn trước xem sau, hướng về khu rừng bên phải doanh trại, cô rất cẩn thận không để bất kỳ ai phát hiện.

Khi Chiêu Dương đến giữa khu rừng, trời đã khuya tối om như mực chỉ còn lại chút ít tia sáng chiếu xuống từ ánh trăng, rọi qua khe hở của những nhánh cây um tùm.

Chiêu Dương lập tức tìm một ít củi khô, cô dùng hai hòn đá cạ mạnh vào nhau để phát ra tia lửa, Chiêu Dương suy nghĩ rất chu toàn, cô chỉ đốt một đống lửa nhỏ để tránh bị người khác phát hiện.

Sau khi đốt lửa xong cô hiểu kỹ cẩn thận rút Truy Hồn Kiếm ra khỏi vỏ, kiếm vừa rời khỏi vỏ liền phát ra tia sáng màu xanh trong bóng đêm.

Cây kiếm nằm gọn trong tay Chiêu Dương, cô lập tức múa may cây kiếm trong tay mình, chỉ sau vài giây thử kiếm Chiêu Dương rất hài lòng.

Cây kiếm thật nhẹ cầm trên tay rất thoải mái.

Đột nhiên Chiêu Dương chạy nhanh về phía trước, chân đạp mạnh vào thân cây vung người lên cao xoay người 360 độ.

Cây kiếm trong tay thành thạo chém những nhánh cây, đang chặn trước mặt cô.

Ánh mắt sắc bén của Chiêu Dương hiện lên tia sáng, cô thật không ngờ Truy Hồn kiếm lại sắc bén đến như vậy.

Đã lâu Chiêu Dương không được ra quyền thỏa thích như bây giờ, tuy cô quen dùng súng nhưng cầm trên tay Truy Hồn Kiếm lại không tồi, ngược lại còn có phần hào hứng.

Chiêu Dương sẵn dịp này luyện lại võ thuật của mình, cô đến đây được mấy tháng chưa từng dùng đến võ nghệ, xem một chút đánh nhau như thế nào cô cũng quen luôn.

Trong lúc Chiêu Dương đang hăng say luyện tập, đột nhiên cô nghe được từ xa vọng đến tiếng đánh nhau, thật không ngờ Truy Hồn Kiếm trên tay cô lại có phản ứng.

Truy Hồn Kiếm bị thứ gì đó thu hút, lập tức hướng về phía trước xông tới, giống như muốn dẫn đường Chiêu Dương đến nơi phát ra âm thanh đánh nhau.

Chiêu Dương không biết vì sao Truy Hồn Kiếm lại có phản ứng mạnh mẽ này, cô chỉ biết chạy nhanh theo nó, nếu để lạc mất Truy Hồn Kiếm chắc chắn Hoàng thượng nhất định sẽ trừng phạt Nhậm Thái Tuấn.

Truy Hồn Kiếm vừa tìm đến nơi đánh nhau liền xông tới, Chiêu Dương kinh ngạc vì lúc này Truy Hồn vẫn đang nằm trong tay cô, dù Chiêu Dương có dùng hết sức ngăn Truy Hồn Kiếm lại cũng không được.

Lúc này Chiêu Dương nhìn thấy một đám hắc y đang vây quanh tập kích một người đàn ông đơn thân độc mã, Chiêu Dương thật sự không muốn xen vào chuyện của người khác, tránh trút họa vào thân, suy nghĩ một chút Chiêu Dương cũng không thể làm ngơ trước cảnh một đám người ý mạnh hiếp yếu.

Nghĩ vậy Chiêu Dương liền ra tay tương trợ, cô xé một mảnh vải trên áo của mình che đi nửa gương mặt, tránh cho bọn hắc y nhận ra được dung mạo của cô, cô chỉ sợ hành động của mình sẽ liên lụy đến Nhậm Thái Tuấn.

Sau khi chắc chắn không ai nhận ra mình Chiêu Dương mới xông tới, từng quyền Chiêu Dương tung ra đều nhắm vào chỗ hiểm của bọn họ.

Chỉ trong tích tắc năm tên hắc y đã dồn hết sức lực để tấn công Chiêu Dương, họ không còn chú tâm đến người đàn ông đang hấp hối dưới mặt đất, vì họ biết hần ta sẽ không thoát khỏi cái chết.

Ánh mắt sắc bén của Chiêu Dương quét ngang qua người của bọn họ, cô nâng Truy Hồn Kiếm trong tay lên đưa ra trước mặt.

Ánh sáng từ ánh trăng rơi thẳng vào thanh kiếm Truy Hồn, phản chiếu lại ánh mắt lạnh lùng của Chiêu Dương.

Sát khí tỏa ra từ trong ánh mắt của cô, khiến năm tên hắc y thấp thỏm trong lòng.

Họ nhanh chóng lấy lại tinh thần xông tới tập kích cô, Chiêu Dương cong môi cười khinh thường, cô dùng sức phóng khỏi mặt đất xoay người một vòng, Truy Hồn Kiếm trên tay thuận theo hành động của Chiêu Dương quét ngang qua cổ của mấy tên hắc y, cắt một đường thật sâu, máu màu đỏ sẫm bắt gặp phun ra từ yết hầu của bọn họ nhuộm cả thanh kiếm Truy Hồn, họ chết ngay lập tức.

Một tên hắc y bị Chiêu Dương đã thương nằm thoi thóp dưới mặt đất, nhìn thấy cảnh hãi hùng trước mặt, hắn liền kinh hãi dùng hết sức lực còn lại bò về rừng cây rậm rạp phía sau chạy trốn.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Chiêu Hiền Của Thuận Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Mật sát lệnh

Chiêu Dương nhìn thấy một đám vô dụng sợ chết, trong lòng khinh thường.

- CMN!

Làm bốn cô nương thật mất hứng.

Chiêu Dương trầm mắng một câu, rồi đặt Truy Hồn Kiếm trở về vỏ kiếm.

Nhìn thấy Truy Hồn Kiếm thật ngoan ngoãn trở về vỏ kiếm, Chiêu Dương mới chột hiểu.

Thì ra vừa rồi Truy Hồn Kiếm đã ngửi thấy mùi máu tanh, nên mới lần mò đến đây.

- *Cảm ơn cô nương đã ra tay hiệp nghĩa.*

Đột nhiên nam nhân lên tiếng, lời về suy nghĩ của Chiêu Dương.

Chiêu Dương quan sát hắn, từ trên người hắn Chiêu Dương có thể nhìn thấy sự uy nghiêm của một thủ lĩnh.

Chiêu Dương cẩn trọng ngồi xuống bên cạnh hắn.

- *Người có sao không?*

Chiêu Dương nhìn hắn lên tiếng, nam nhân kia gượng người ngồi dậy, lết về phía sau dựa lưng vào thân cây cổ thụ.

- *Cô nương, cảm ơn cô đã cứu tôi.*

Ơn cứu mạng này, tại hạ không biết lấy gì để báo đáp.

Trong lúc nam nhân còn đang cố gắng nói chuyện, đột nhiên trong miệng hắn phun ra một ngụm máu.

Chiêu Dương phản ứng cực nhanh, cô nhích người sang một bên, tránh làm bẩn y phục trên người mình.

Cô chỉ sợ lỡ Nhậm Thái Tuấn nhìn thấy nhất định tra hỏi cô đã đi đâu, tới lúc đó cô thật sự không biết phải nên giải thích như thế nào.

Chiêu Dương nhìn hắn không nói gì, nam nhân này tự biết mình không thể cầm cự được lâu.

- *Cô nương chúng ta được gặp nhau cũng là cơ duyên, trước khi tôi rời khỏi thế gian này, tôi muốn nhờ cô nương một chuyện.*

Nam nhân kia vươn tay níu lấy cánh tay của Chiêu Dương nói, nhìn thấy vẻ mặt sắp chết đến nơi của hắn ta, Chiêu Dương không thể từ chối đành gật đầu đồng ý.

Nam nhân kia thấy vậy liền tháo xuống chiếc nhẫn trên tay mình, cẩn thận đưa cho Chiêu Dương.

Chiêu Dương nhận lấy chiếc nhẫn của hắn ta, cô nhìn hắn vẫn chưa hiểu hắn muốn nhờ cô làm gì.

- Thân phận thật sự của tôi.....khụ..khụ.....

Nam nhân khó nhọc nói, nói giữa chừng đột nhiên ho lên vài tiếng, sau khi lấy lại sức lực nam nhân nói tiếp.

- Chính... là thủ lĩnh.....của Mật...Sát Lệnh.

Chiêu Dương chẳng hiểu gì cả, nhưng cái tên này quả thật nghe rất hay.

- Mật Sát Lệnh, Mật Sát Lệnh là gì?

Chiêu Dương không phải là người của nơi này nên không biết, nghe Chiêu Dương nói vậy nam nhân kia cất giọng yếu ớt.

- Mật Sát Lệnh chính là một tổ chức sát thủ dưới sự chỉ huy của ta, chúng tôi làm việc cho triều đình.

Khụ...khụ.....khụ...

Nhưng trong triều đã xuất hiện nội gián, âm thầm cấu kết với người Kim, vì ta biết âm mưu của bọn họ nên họ đã sai người truy sát ta.

Chiêu Dương nghe hẳn nói vậy trong lòng càng thêm thắc mắc, việc này có liên quan gì đến cô.

Hắn là muốn nhờ cô làm chuyện gì?

- Ta tự biết mình sắp chết đến nơi, một tổ chức không thể một ngày không có người cầm đầu.

Nên tôi muốn giao lại chức vị thủ lĩnh của tổ chức Mật Sát Lệnh cho cô nương.

Chiêu Dương kinh ngạc dùng tay chỉ vào mặt của mình.

- Tôi?

Không thể nào.

Chiêu Dương lập tức từ chối, chuyện này không đơn giản, còn dính líu đến triều đình, không biết sự việc này có ảnh hưởng gì đến Nhậm Thái Tuấn không?

- Cô nương ta nhìn người rất chuẩn, tuy trong tổ chức không thiếu gì nhân tài, nhưng không một ai có khí thế của một thủ lĩnh như cô nương.

Cô nương xem như giúp ta cũng được hay vì nghĩ cho giang sơn xã tắc cũng được, mong cô nương đồng ý với lời yêu cầu của ta.

Nam nhân kia thành khẩn vang xin, Chiêu Dương ngẫm nghĩ một chút trong đầu chợt nghĩ ra một ý niệm táo bạo.

Nếu cô là thủ lĩnh của tổ chức Mật Sát Lệnh, vậy cô có thể dùng thế lực của bọn họ để âm thầm hỗ trợ cho Nhậm Thái Tuấn, để hẳn thuận lợi lên ngôi thành Hoàng Đế.

Vì Chiêu Dương nhớ mình từng đọc qua, vua Tống hiện tại là một người ham mê nữ sắc bỏ bê triều chính không quan tâm đến dân, khiến gian thần loạn từ thừa nước đục thả câu.

- Được ta hứa với người, nhưng làm sao ta có thể tìm ra người của Mật Sát Lệnh?

Người đàn ông khó nhọc thở hổn hển nói.

- Cô nương, cô không cần tìm đến bọn họ, chiếc nhẫn trên tay cô nương sẽ phát ra tính khí, bọn thuộc hạ sẽ tự tìm đến cô nương.

Nam nhân kia vừa nói xong đột nhiên phun ra một ngụm máu, tay bịt vào miệng vết thương trên bụng của mình.

- Nhưng bọn họ sẽ thuận phục ta sao?

Chiêu Dương nghĩ một nhóm sát thủ máu lạnh, đâu dễ gì nghe theo lời chỉ thị của một nữ nhân.

- Chỉ cần nhìn thấy chiếc nhẫn này, thì họ sẽ.....nghe..... Khụ.....khụ..

Nam nhân kia chưa nói hết câu đã ho lên vài tiếng, rồi tắt thở ngay trước mặt của Chiêu Dương.

Nam nhân chết nhưng cặp mắt vẫn không nhắm lại, giống như trong lòng hắn còn ám ức điều gì đó.

- Người yên tâm, ta sẽ khiến tổ chức Mật Sát Lệnh trở thành một tổ chức sát thủ thần bí và hùng mạnh nhất thời bấy giờ.

Chiêu Dương vươn tay lên vuốt nhẹ đôi mắt của hắn ta, cặp mắt của nam nhân thuận theo hành động của Chiêu Dương nhắm lại.

Chiều Dương thấy vậy đành tìm chỗ chôn cất nam nhân tòa lòng tôn kính đối với hân, cô đeo chiếc nhẫn bằng ngọc xanh biếc vào trong ngón tay trỏ của mình, vì chiếc nhẫn hơi lớn nên không thể đeo vào ngón tay út như nam nhân kia.

Nhìn lên bầu trời Chiều Dương mới chợt nhớ lại mình đã lên ra ngoài gần một canh giờ, cô phải mau chóng quay trở về doanh trại tránh cho Nhậm Thái Tuấn nghi ngờ.

Vừa về đến doanh trại Chiều Dương đứng trước liều vải, cô chỉnh lại y phục của mình rồi mới bước vào trong.

Bước chân Chiều Dương chợt dừng lại khi cô nhìn thấy Nhậm Thái Tuấn đang uy nghiêm ngồi tại cái bàn tròn ngay chính giữa liều.

Nhậm Thái Tuấn đang cầm trên tay tách trà nóng hổi, nhàn nhã hớp từng ngụm một, không hề nhìn Chiều Dương cất giọng lạnh lùng.

- *Nàng đã đi đâu?*

Chiều Dương hơi luống cuống trả lời.

- *Thiếp.... Thiếp thấy buồn chán nên ra ngoài tản bộ một chút.*

Chiều Dương nói nhưng ánh mắt không nhìn Nhậm Thái Tuấn, cô bước ngang qua người hân định vào trong tay y phục của mình.

Cặp mắt sắc bén của Nhậm Thái Tuấn thật tinh vi, hân liếc cô một cái liền nhìn thấy y phục của Chiều Dương, tuy rất sạch sẽ nhưng đã bị rách một mảnh vải cùng với đến giày dính đầy bùn.

Chung quanh nơi này chỉ có ngoài doanh trại trong khu rừng mới có bùn, hân không vui nhú mày một cái, bàn tay rộng lớn chụp lấy cổ tay của Chiều Dương kéo một cái.

Bờ mông tròn trịa thuận theo hành động của Nhậm Thái Tuấn ngồi gọn trên đùi hân.

- *Nhậm Thái Tuấn ta, ghét nhất là kẻ giả hoạt, lần sau nàng còn nói dối bốn vương, nàng đừng trách bốn vương vô tình.*

Nhậm Thái Tuấn nhìn sâu vào mắt cô, buông ra lời cảnh cáo.

Hân nói xong đột nhiên khom tới đặt trên môi Chiều Dương một nụ hôn nhẹ, một nụ hôn không mang theo chút dục vọng gì, chỉ đơn thuần muốn nói cho cô biết cô là của hân.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Chiêu Hiền Của Thuận Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Động phòng hoa chúc

Chiều Dương ngỡ ngàng với hành động ngang tàng của Nhậm Thái Tuấn, nàng dùng tay chặn trước ngực xô thân thể cường tráng của hân ra.

Nhậm Thái Tuấn vốn chỉ muốn dùng nụ hôn này để nói cho nàng biết, thân thể này của nàng là thuộc về hân.

Sự kháng cự của Chiều Dương, đã vô thức khiến hành động của Nhậm Thái Tuấn càng thêm mạnh bạo hơn.

Bàn tay đang choàng qua eo nàng đột nhiên tăng thêm sức, đầu lưỡi nóng bỏng như một luồng khí xông thẳng vào miệng Chiều Dương, ngang nhiên càn quét khoang miệng của nàng, đây là sự trừng phạt của hân đến nữ nhân của mình.

Toàn thân Chiều Dương cứng đờ, nàng trợn mắt khó tin nhìn vào gương mặt tuấn tú lúc này đang phát ra tia lửa giận.

Chiều Dương vốn dĩ là một người lạnh lùng khó tiếp xúc với người khác, nhưng không hiểu vì sao khi ở bên cạnh Nhậm Thái Tuấn, nàng lại không có cảm giác bài xích, ngoài sự tức giận ra nàng không hề cảm thấy kinh tởm.

Sao người đàn ông này lại lưu manh đến như vậy?

Chẳng lẽ với nữ nhân nào, hân cũng có hành động bá đạo này sao?

Nghĩ đến đây cơn phẫn nộ trong lòng Chiều Dương, đã đánh tan sự trầm tĩnh mà một đệ nhất sát thủ của tổ chức Kim Long luôn tự hào, bàn tay mềm mại chụp lấy những ngón tay thon dài cứng rắn của Nhậm Thái Tuấn bẻ quặt về phía sau.

Nhậm Thái Tuấn bất ngờ vì hành động mạnh bạo của Chiều Dương, hân nhú mày vì đau bàn tay theo phản ứng tự nhiên buông Chiều Dương ra.

Chiêu Dương vừa được phóng thích, thân hình mềm mại như lụa nhanh chóng đứng lên lui mình cách xa Nhậm Thái Tuấn, đứng vào phạm vi an toàn.

Nhậm Thái Tuấn không ngờ sức lực của Chiêu Dương lại mạnh đến như vậy, gương mặt lạnh lùng đôi mày rậm nhú chặt lại nhìn vào nữ nhân với vẻ bề ngoài dịu dàng thùy mị nhưng lại là một cao thủ, mang trong người võ thuật cao siêu.

Đúng như câu "chân nhân bất lộ tướng".

Sau một lúc nhìn thẳng vào mắt đối phương, đột nhiên môi hắn nhếch lên thành một nụ cười thích thú, hắn vươn tay lên, ngón tay trở thân nhiên lau đi nước miếng của Chiêu Dương còn đọng lại trên khóe môi hắn.

- *Chàng còn hành động bất nhã với thiếp, thiếp sẽ biến mất trước mặt chàng ngay.*

Chiêu Dương giật dử lên tiếng, từ trước tới giờ nàng luôn nghĩ Nhậm Thái Tuấn là một nam nhân đầu đội trời chân đạp đất, nên mới không ngại ở lại bên cạnh hắn.

Nhưng hành động vừa rồi của Nhậm Thái Tuấn y như những kẻ lưu manh, chỉ biết lợi dụng lợi thế mạnh bạo của nam nhân, để chiếm đoạt những gì hắn nhìn thuận mắt.

Đột nhiên trong lòng Chiêu Dương lại cảm giác thất vọng vô cùng, kỳ thực Chiêu Dương cũng không hiểu vì sao mình lại đặt kỳ vọng trên người đàn ông này.

- *Nàng dám....!*

Nhậm Thái Tuấn ngẩng thẳng gọng nói, không biết vì lý do gì khi nghe Chiêu Dương nói, nàng muốn rời khỏi hắn trong lòng hắn lại hiện lên con thịnh nộ.

Chiêu Dương nhìn vào ánh mắt phần nộ của Nhậm Thái Tuấn trong lòng càng thêm tức giận, hắn nghĩ mình là ai lại muốn khống chế cô ư?

Đột nhiên Chiêu Dương cất giọng kiêu kỳ.

- *Dám!*

Chỉ cần điều thiếp muốn làm, có trời mới cản nổi.

Nhậm Thái Tuấn liền sa sầm mặt khi nghe Chiêu Dương nói ra những lời không phân tôn ti này, nàng là người đầu tiên dám khiêu chiến sự nhẫn nại của hắn ta.

Chiêu Dương bị ánh nhìn nguy hiểm của Nhậm Thái Tuấn làm cho bối rối, trong lòng hiện lên cảm giác bất an.

Ánh mắt này sát khí này, sao cứ như hồn ma bám lấy nàng.

Chiêu Dương không biết vì sao mỗi lần Nhậm Thái Tuấn tức giận, ánh mắt liền tỏa ra ma lực, khiến tính khí ngang tàng tiềm ẩn trong nàng lập tức khuấy phục ngay.

Chiêu Dương lui mình về phía sau, ánh mắt e dè, đứng với tư thế phòng thủ chuẩn bị chiến đấu nhìn Nhậm Thái Tuấn.

Nhìn thấy nàng có cử chỉ đề phòng đối với hắn, Nhậm Thái Tuấn càng thêm tức giận, thân hình cao lớn chỉ trong tích tắc đã xông tới bao phủ thân thể nhỏ bé của Chiêu Dương trong lòng.

Bàn tay mạnh mẽ siết chặt cái cổ thon gọn của nàng.

Hắn trợn mắt áp sát gương mặt kiêu ngạo của mình vào mặt nàng.

- *Ta nói cho nàng biết!*

Cả đời này nàng đừng hòng thoát khỏi bàn tay của Nhậm Thái Tuấn ta.

Nhậm Thái Tuấn nói xong bàn tay còn lại nâng lên thân nhiên chụp lấy cổ áo của Chiêu Dương xé rứt một cái.

Chiêu Dương hành động cực nhanh, nàng nâng chân đá vào hạ thân của Nhậm Thái Tuấn, tay nhanh chóng chặn lại bàn tay với sức lực khiếp người, đang điên cuồng xé từng mảnh y phục trên người nàng xuống.

- *CMN!*

Người dám động vào ta, thì đừng trách ta độc ác.

Chiêu Dương vừa phản kháng vừa buông ra lời chửi rủa, vào giờ phút này Chiêu Dương đã không còn quan tâm đến việc mình đang ở thời đại nào, đang

đối diện với ai.

Nàng dùng từ ngữ của thời hiện đại mắng chửi hắn.

Nhậm Thái Tuấn không mấy hiểu Chiêu Dương đang nói gì, nhưng hắn biết nàng đang chửi hắn.

Hắn kẹp chặt hai chân Chiêu Dương ở ngay chính giữa đùi mình.

Tay hắn ngang nhiên giữ chặt tay nàng, gương mặt tuần lĩnh cúi xuống nắm mạnh vào cổ của Chiêu Dương, một đóa hồng lập tức xuất hiện trên làn da trắng như tuyết của nàng.

Chiêu Dương hoảng hốt, nàng vùng vẫy, muốn thoát khỏi sự chế ngự của Nhậm Thái Tuấn.

Chiêu Dương chưa từng cảm giác bất lực như bây giờ, một đệ nhất sát thủ lạc về nơi quý giá này sao lại trở nên vô dụng đến như vậy.

Nàng có cảm giác như từng quyền nàng sắp tung ra đều bị Nhậm Thái Tuấn đoán được trước, hắn đã nhanh hơn nàng một bước chế ngự nàng.

Trong lúc này Nhậm Thái Tuấn đột nhiên cúi xuống bế Chiêu Dương lên, hắn thân nhiên bước tới giường lớn, mặc kệ Chiêu Dương đang dấy dựa trong lòng hắn, Nhậm Thái Tuấn đặt Chiêu Dương xuống giường.

Hắn nhìn Chiêu Dương, ánh mắt phát ra tia lửa của vừa rồi khi nhìn thấy Chiêu Dương nằm yên trên giường.

Ánh mắt sắc bén không hề tỏa ra tia sợ sệt hay nhượng bộ, đột nhiên tia lửa trong đáy mắt của hắn ta từ từ tan biến, thay vào đó là ánh mắt yêu thương.

Nhậm Thái Tuấn tự hỏi bản thân mình, trước mắt hắn là một tương lai rộng lớn, đứng dưới một người trên vạn dân, đại nghiệp thống trị thiên hạ của hắn còn chưa hoàn thành, nhưng vì sao trong lòng hắn giờ phút này những thứ đó lại không còn quan trọng nữa.

Cái hắn quan tâm, chính là việc chinh phục nữ nhân trước mắt này.

Sự dịu dàng đột ngột trong ánh mắt của hắn ta, khiến đầu óc Chiêu Dương choáng váng.

Ánh mắt của Nhậm Thái Tuấn như biết thuật thôi miên, khiến Chiêu Dương ngoan ngoãn thuận phục hắn vô điều kiện.

Gương mặt yêu nghiệt của Nhậm Thái Tuấn tiến đến gần mặt nàng, hơi thở nóng hôi phả vào gương mặt kiều diễm của Chiêu Dương, cất giọng trầm trầm bên tai nàng.

- *Nàng là nữ nhân ta yêu, cả đời này nghĩ cũng đừng nghĩ đến việc rời xa ta.*

Lời nói của Nhậm Thái Tuấn khiến Chiêu Dương ngỡ ngàng, nàng bất ngờ với chữ yêu thốt ra từ miệng hắn.

Một người kiêu ngạo như hắn ta, cũng biết yêu sao?

Nhìn thấy Chiêu Dương không còn sự phản kháng của vừa rồi, trong lòng Nhậm Thái Tuấn vui hẳn lên, hắn không hề che giấu ánh mắt hài lòng của mình.

Chiêu Dương bị nụ cười ôn hòa trên gương mặt hắn làm cho say sẩm, nàng chớp chớp mắt nhìn hắn.

Ánh mắt mông lung của Chiêu Dương như lời mời gọi đối với hắn ta, Nhậm Thái Tuấn ung dung tháo bỏ y phục trên người mình quăng sang một bên.

Bàn tay to lớn thô nháp với những vết chai tiến tới thắt lưng của Chiêu Dương từ từ tháo xuống, y phục trên người nàng từng cái từng cái một bị Nhậm Thái Tuấn cởi bỏ, hiện ra trước mắt hắn ta là thân hình tuyệt mỹ của Chiêu Dương.

Cái đèn dầu thấp sáng duy nhất trong căn phòng vải, bị Nhậm Thái Tuấn thổi tắt đi.

Trong màn đêm tĩnh mịch trước sự bảo vệ chắc chắn của hàng binh lính trước phòng vải, Nhậm Vương Gia cùng với Vương Phi động phòng hoa chúc.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Chiêu Hiền Của Thuận Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Dã tâm của chiêu dương

Sau khi ái ân xong, Chiêu Dương mệt mỏi nằm trên lồng ngực ấm áp của Nhậm Thái Tuấn.

Chiêu Dương thật không ngờ để đáp ứng nhu cầu sinh lý, phải hao tổn tinh thần đến như vậy.

Lúc này toàn thân nàng đau đớn, tay chân không còn sức lực, nàng phải công nhận Nhậm Thái Tuấn không chỉ oai hùng trên chiến trường, nhưng về phương diện giường chiếu Nhậm Thái Tuấn càng dũng mãnh hơn.

Nghĩ đến thân thể nhứt nhối của mình, Chiêu Dương đột nhiên nghĩ đến Hạ Tuyết, cũng may thân thể này của Hạ Tuyết cũng giống như nàng là xử nữ.

Tuy ở thời đại của nàng việc nam nữ ân ái là chuyện bình thường, nhưng đối với Chiêu Dương nàng cảm thấy không có người đàn ông nào đáng để cho nàng trao tặng lần đầu tiên của mình, ngoại trừ người đó ra.....

Nghĩ đến người đó Chiêu Dương chợt kinh ngạc, nàng không biết vì sự thúc đẩy gì thân thể này cùng với tâm trí của nàng, chỉ vì ánh mắt dịu dàng của Nhậm Thái Tuấn lại rung động.

Hối hận ư?

Chiêu Dương trầm nghĩ, nhưng khi nàng nghe được trái tim của Nhậm Thái Tuấn nhảy loạn nhịp bên tai nàng.

Nàng biết mình không hề hối hận, mỗi một người đều có trách nhiệm với hành động và quyết định của riêng mình, nên Chiêu Dương không bao giờ dùng từ lỗi đại đột hay hối hận để bào chữa cho sự sai lầm của mình.

Vừa rồi Nhậm Thái Tuấn không hề ép buộc nàng, chỉ vì lúc đó một phần nào trong trái tim của nàng, cũng muốn cảm nhận được sự yêu thương, nàng niu dịu dàng từ hấn.

Nhưng chắc có lẽ đó không phải là tình yêu, chỉ là sự cảm kích.

Trong lúc nàng cô đơn lạc lõng nhất, đột nhiên Nhậm Thái Tuấn xuất hiện khiến nàng vô thức dựa dẫm vào hấn.

Nghĩ đến đây Chiêu Dương ngược mặt lên nhìn người đàn ông dưới thân mình, hấn nhìn sáng khoái vô cùng như vừa chiến thắng một trận chiến khốc liệt.

Chiêu Dương không biết thật ra trong lòng người đàn ông này đang nghĩ gì, hấn muốn có được nàng là vì thân thể tuyệt mỹ của Hạ Tuyết, hay vì hấn cảm thấy thích thú khi nàng không chịu khuất phục dưới chân hấn.

Nghĩ mãi Chiêu Dương cũng không tìm ra đáp án, nàng phiền não tiếp tục dựa đầu vào lồng ngực của hấn ta, thân thể trần truồng chỉ được bởi miếng vải lụa màu trắng từ phần ngực trở xuống.

Bờ vai trắng nõn được mái tóc dài màu đen óng ánh phủ nhẹ lên, càng tôn lên sự quyến rũ trên thân thể tuyệt mỹ của Chiêu Dương.

Nhậm Thái Tuấn ôm Chiêu Dương trong lòng, tay thản nhiên vuốt ve bờ vai mềm mại của nàng.

Nàng là của hấn, hấn không quan tâm đến thân thể này của nàng.

Cái hấn muốn có được ở nàng, chính là trái tim của nàng.

Tay Nhậm Thái Tuấn thuận theo suy nghĩ của hấn ta, di chuyển trên làn da trắng nõn mềm mại của nàng, tay thản nhiên dừng lại trên gấu răng do hấn lưu lại trên bả vai nàng.

- Đây là sự đánh dấu, cho việc nàng đã chính thức trở thành nữ nhân của bốn vương.

Từ nay về sau, trái tim này của bốn vương chỉ dành riêng cho nàng.

Nhậm Thái Tuấn chán ghét nhất là cảnh phi tần vì tranh sủng không từ thủ đoạn, nên trong suy nghĩ của hấn.

Hấn chỉ muốn có một vợ, mặc dù hấn biết việc này rất khó để đạt được vì sau lưng hấn còn có mẫu Hậu.

Chiêu Dương nghi ngờ trong lòng, gương mặt phiếm hồng ngược lên nhìn thẳng vào mắt Nhậm Thái Tuấn không một tia sợ sệt.

- Thiếp không tin!

Chàng là Vương Gia, một người quyền cao chức trọng như chàng, sau này phi tử đếm không xuể.

Trái tim của chàng không thể, chỉ dành riêng cho thiếp.

Nói ra những lời này không biết vì sao đáy mắt của Chiêu Dương chợt loé lên tia thất vọng, ở thời cổ đại việc đàn ông năm thê bảy thiếp là chuyện thường tình, không giống như thời đại của nàng, một chồng một vợ.

Nhậm Thái Tuấn nhìn sâu vào mắt Chiêu Dương, một hồi lâu hấn đột nhiên lên tiếng.

- Chiêu Dương nàng nghe rõ cho ta, Nhậm Thái Tuấn ta nhất ngôn cửu định, nói một là một.

Ta nói ta chỉ yêu nàng, có nghĩ là trọn đời trọn kiếp ta chỉ yêu một mình nàng mà thôi.

Nhậm Thái Tuấn nói xong, hần bắt ngờ cúi xuống ngắm lấy đôi môi anh đào của Chiêu Dương.

Đầu lưỡi thần nhiên tiến sâu vào miệng của nàng, hai người hôn nhau cuồng nhiệt đến khi tiếng thở nặng nề của Chiêu Dương vang lên, kéo về chút ít lý trí còn lại của Nhậm Thái Tuấn.

Hần bắt đắc dĩ buông đôi môi nàng ra, nhìn sâu vào mắt nàng.

Từ trước tới giờ chưa một ai dám nghĩ ngờ đến lời nói của hần ta, nàng là người đầu tiên.

Nhìn thẳng vào mắt hần, Chiêu Dương biết hần nói được thì sẽ làm được.

Ánh mắt sắc bén ngoan cường của nàng chợt hiện lên nỗi băn khoăn, nàng không biết mình sẽ ở lại nơi này trong thời gian bao lâu, nàng chỉ sợ nếu Nhậm Thái Tuấn tình sâu nghĩa đậm với nàng, lỡ một mai nàng bắt chợt quay trở về thời đại của mình, tới lúc đó hần phải làm sao đây?

Hần có đau lòng khi biết mình không còn bên cạnh hần không?

Hay hần sẽ phản nộ vì nghĩ mình không từ mà biệt?

Hoặc hần sẽ không đau lòng, ngược lại tìm một nữ nhân khác thay thế vị trí nàng trong lòng hần.

Nhìn thấy sắc mặt phiền muộn của Chiêu Dương, Nhậm Thái Tuấn dường như hiểu được sự lo lắng trong lòng nàng.

- Ngốc, nàng quên lời nguyện của Truy Hồn Kiếm rồi sao?

Đời đời kiếp kiếp chúng ta phải ở bên cạnh đối phương, nếu kiếp này chúng ta không được ở bên nhau, kiếp sau ta hứa ta sẽ đến tìm nàng.

Khẩu khí của Nhậm Thái Tuấn nghe oai hùng hơn cả bậc đế vương, khiến Chiêu Dương thật sự tin tưởng vào hần.

Nhưng vì sao nàng lại có kỳ vọng ở người đàn ông này?

Cô ngoan ngoan gặt đầu nép gương mặt mê ly của mình vào lồng ngực vạm vỡ của hần, giọng nói nhỏ nhẹ êm đềm của Chiêu Dương vang lên.

- Thái Tuấn, chàng yên tâm thiếp sẽ phù trợ chàng bước lên bậc đế vương, trở thành vị hoàng đế anh minh nhất tồn tại trong lịch sử.

Nếu Nhậm Thái Tuấn thật sự dành tình cảm cho nàng, vậy ít ra thời gian nàng còn ở lại nơi này, nàng sẽ giúp hần một tay, khiến con đường đi đến đại nghiệp hùng vĩ của hần, được thuận lợi hơn.

Ánh mắt Nhậm Thái Tuấn hiện lên tia sáng khi hần nghe nàng thần nhiên gọi tên hần, theo thường lệ nữ nhân phải gọi hần là vương gia.

Nhưng sau khi Nhậm Thái Tuấn nghe xong những gì Chiêu Dương nói, con ngươi đen nhánh chợt hiện lên sự trầm tư.

Hần đột nhiên đẩy thân thể mảnh mai của Chiêu Dương ra, bắt buộc gương mặt xinh đẹp của nàng đối diện với gương mặt nghiêm túc của hần ta.

- Nàng nghe rõ cho ta, những lời nghịch đạo vừa rồi nàng không được nói ra lần hai, nếu lỡ bị người khác nghe thấy, đó là tội chết.

Nhậm Thái Tuấn với vẻ mặt nghiêm nghị nói ra những lời này, Chiêu Dương tay cầm chặt tấm vải màu trắng che đi phần ngực của mình.

Gương mặt kiêu ngạo nhìn thẳng vào Nhậm Thái Tuấn.

- Lời nghịch đạo!

Chẳng lẽ trong lòng chàng không muốn một tay che trời làm bá chủ nhất thống Thiên hạ, duy trì sự cường thịnh cho Tống quốc hay sao?

Nhậm Thái Tuấn sa sầm mặt, vì sao nàng lại có lối suy nghĩ đó, nữ nhân thông thường tuyệt đối sẽ không có dã tâm như nàng.

- Chiêu Dương nàng biết mình đang nói gì không?

Hoàng thượng là huynh trưởng của ta, những lời này ta không muốn nghe ra từ miệng của nàng nữa!

Nói xong Nhậm Thái Tuấn với thái độ cứng rắn rời giường, thần nhiên mặc vào y phục của mình trước mắt nàng.

Tuy thuộc hạ dưới trướng của hần cùng với những vị trung thần trong triều, đã không dưới một lần âm thầm ám chỉ với hần.

Muốn hần soán ngôi đoạt vị tự xưng vương, nhưng Nhậm Thái Tuấn chưa từng nghĩ đến điều đó.

Ước mơ của hần chính là ra chiến trường chinh phạt tặc tử, chỉ cần nước nhà hưng thịnh thần dân sống một cuộc sống an nhàn là hần đã vui.

Chiêu Dương nhìn theo bóng lưng oai hùng của Nhậm Thái Tuấn, trong lòng càng nể phục người đàn ông này hơn.

Ít ra chàng không phải là loại người ham mộ hư vinh, vì lợi ích cá nhân không quan tâm đến tình thù tặc.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Chiêu Hiền Của Thuận Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Ranh giới của bộ tộc mã cơ hàn

Ngày hôm sau khi Chiêu Dương tỉnh giấc, mới ý thức được mình đang nằm trong lòng Nhậm Thái Tuấn trên toa xe ngựa.

Không biết thân thể này của Hạ Tuyết ra sao, chỉ sau một cuộc hoan ái đã mệt rũ người, toàn thân không còn sức lực, ngủ say như chết.

Cô mở mắt thật to nhìn vào gương mặt điềm tĩnh của Nhậm Thái Tuấn, lúc này trên người hắn đã khoác lên bộ quân phục tướng quân màu đỏ thật oai hùng.

Chiêu Dương nở một nụ cười nhẹ, gương mặt kiều diễm tiếp tục nép vào lồng ngực rắn chắc của hắn tiếp tục ngủ.

Nhậm Thái Tuấn không nói gì, môi hắn hơi nhích lên, cuối cùng nàng cũng đã buông xuống sự phòng bị đối với hắn.

Bàn tay cường tráng vô thức choàng qua vòng eo thon gọn của Chiêu Dương, thể hiện sự chủ quyền, muốn nói cho cô biết cô là của hắn.

Trong lúc Chiêu Dương còn đang mơ màng, đột nhiên nàng cảm giác được toa xe ngựa không còn di chuyển, cặp mắt sắc bén mở toang ra.

Cô ngồi bật dậy khom người tới, vén màn cửa sổ lên xem, quan sát tình hình bên ngoài.

- Ở đây là đâu?

Chiêu Dương không nhìn Nhậm Thái Tuấn, cặp mắt sắc bén tiếp tục dõi theo tình cảnh bên ngoài.

Nhậm Thái Tuấn nhìn dáng vẻ hiếu kỳ của nàng, gương mặt nghiêm túc cũng trở nên dịu dàng hơn, hắn cất giọng trầm trầm.

- Chúng ta vừa đến, ranh giới của bộ tộc Mã Cơ Hàn.

Nghe Nhậm Thái Tuấn nói vậy, Chiêu Dương liền xoay mặt lại nhìn hắn.

- Vì sao chúng ta lại dừng chân tại đây?

Chiêu Dương khó hiểu, sao bọn họ không trực tiếp tiến vào ranh giới của bộ tộc Mã Cơ Hàn.

Nghe Chiêu Dương hỏi vậy, Nhậm Thái Tuấn nhếch môi cười nhẹ nhìn nàng.

- Chúng ta muốn tiến vào phạm vi cai trị của người khác, cũng nên thông báo với họ một tiếng.

Hướng hồ gì chúng ta còn dẫn theo một đội quân hùng hậu.

Chiêu Dương nghe Nhậm Thái Tuấn nói cũng phải, cô gật đầu tỏ ra hiểu.

Vài phút sau đột nhiên giọng nói của Trương Vệ, vang lên từ bên ngoài toa xe ngựa.

- Tướng Quân, người của bộ tộc Mã Cơ Hàn đã tới.

Nghe Trương Vệ nói vậy, Nhậm Thái Tuấn nghiêm mặt nhìn Chiêu Dương.

- Nàng ngồi đây chờ ta.

Nhậm Thái Tuấn nói xong hắn oai nghiêm bước xuống xe ngựa.

Chiêu Dương đưa mắt nhìn hắn, vừa nhìn thấy hắn ra khỏi toa xe ngựa, Chiêu Dương lập tức nhích người ngồi sát bên cạnh cửa sổ, bàn tay trắng như tuyết vén bức màn mỏng lên, lên xem tình hình bên ngoài.

Một là vì hiếu kỳ muốn xem người của bộ tộc Mã Cơ Hàn có gì khác biệt với mình không, hai là vì sự an nguy của Nhậm Thái Tuấn.

Lúc này Nhậm Thái Tuấn thật uy phong, phong thái ngạo mạng toát ra từ trên người hắn, Chiêu Dương chưa từng nhìn thấy qua ở bất kỳ nam nhân nào, ngoài chủ nhân ra.

Nhậm Thái Tuấn giống y như viên dạ minh châu, lúc nào cũng tỏa sáng dù ở trong tình cảnh gì đi chăng nữa, gương mặt kiêu ngạo sẽ không đổi sắc.

Đứng trước mặt Nhậm Thái Tuấn là một đám người ăn mặc kỳ quái, tơ lụa mặc trên người họ rất đa dạng màu sắc rực rỡ hoa hòe, bên ngoài khoác một cái áo khoác làm ra từ lông của động vật.

Một nam nhân đứng ngay chính giữa bọn người đó bước tới, hắn cúi đầu một tay đặt trước ngực tỏ ra tôn kính đối với Nhậm Thái Tuấn.

Chắc có lẽ đó chính là phong tục của người Mã Cơ Hàn.

- *Tướng Quân, xin tự giới thiệu tôi là Mã Đà Lam, phụ hân thật vui, cuối cùng chúng tôi cũng đã chờ được Nhậm tướng quân ngự giá.*

Chiêu Dương nghe những gì nam nhân kia nói ra, trong lòng suy đoán hắn chính là hậu duệ của đại hân Mã Mộ Lam, cũng chính là người đứng đầu của bộ tộc Mã Cơ Hàn.

Nhậm Thái Tuấn nhìn hắn gật đầu một cái, cất giọng uy nghiêm.

- *Hoàng thượng ra lệnh, ta đến đây để giúp khải hân của các người một tay trừ khử Bộ Tộc Khắc Thiệp, mang lại hoà bình cho thiên hạ.*

Ánh mắt tinh anh của Chiêu Dương bắt gặp điều gì đó khác thường, khi Nhậm Thái Tuấn nói câu cuối cùng ánh mắt nam nhân đứng phía sau Mã Đà Lam đột nhiên dao động, bàn tay đang đặt bên hông bất giác siết chặt lại.

Lúc này Chiêu Dương mới nhớ lại, hình như trước khi Nhậm Thái Tuấn tiến vào bộ tộc Mã Cơ Hàn đã bị đột kích, hắn cùng đám thuộc hạ bị vây trong tình cảnh đơn thân độc mã, xem một chút mắt luôn tỉnh mạng.

Nếu không có Trương Vinh cùng binh lính xả thân vì chủ, thì Nhậm Thái Tuấn đã không thể phá vỡ vòng vây.

Nghe đến lịch sử Chiêu Dương liền suy đoán, bọn người này là nội gián do Bộ Tộc Khắc Thiệp phái đến để ám sát Nhậm Thái Tuấn, trước là để tước đi nhuệ khí của Nhậm gia quân, sau là dẫn dắt bộ tộc Mã Cơ Hàn.

Nhưng Chiêu Dương nhớ mãi cũng không nhớ ra, họ đã dùng cách gì để đối phó với Nhậm Thái Tuấn.

Đột nhiên Chiêu Dương dùng tay gõ mạnh vào đầu của mình, tại sao lúc trước cô lại không chịu học tốt lịch sử của nước mình.

Mã Đà Lam cúi đầu cung kính, hắn nâng tay chỉ về phía ngọn đồi bên cạnh nói.

- *Nhậm Tướng Quân, muốn tiến vào bộ tộc Mã Cơ Hàn của chúng tôi, Tướng Quân không thể ngồi xe ngựa được, phải tự mình cưỡi ngựa, vì chúng ta phải băng qua ngọn đồi bên kia.*

Nhậm Thái Tuấn nhìn theo hướng tay của Mã Đà Lam, quả thật con đường rất hiểm trở.

Ngẫm nghĩ một chút, Nhậm Thái Tuấn nhìn đám thuộc hạ.

- *Trương Vinh, ra lệnh cho binh sĩ đóng quân tại đây.*

Trương Vệ chọn ra mười tên thuộc hạ, cùng ta đi theo thái tử Mã Đà Lam.

Chiêu Dương ngồi trong toa xe ngựa nét mặt chợt hiện lên sự trầm tư, suy nghĩ một chút Chiêu Dương đảo mắt xung quanh một vòng.

Nhìn thấy y phục của Nhậm Thái Tuấn được gấp ngay ngắn một bên, trong đầu Chiêu Dương chợt hiện lên một ý niệm.

Trong lúc Chiêu Dương đang mải mê suy nghĩ, bức màn vải trước mặt đột nhiên được một bàn tay to lớn vén lên.

Nhậm Thái Tuấn đứng ngay cửa toa xe ngựa, ánh mắt thâm thúy nhìn Chiêu Dương.

Giọng nói uy nghiêm nhưng lại có phần ngọt ngào của Nhậm Thái Tuấn vang lên.

- *Nàng hãy cùng với đoàn binh nghỉ ngơi tại đây đêm nay, ta sẽ cho Trương Vinh ở lại bảo vệ nàng.*

Nghe Nhậm Thái Tuấn nói vậy Chiêu Dương liền gật đầu, tỏ ra ngoan ngoãn nghe theo lời của hắn.

Nhậm Thái Tuấn xoay người lại nhìn Trương Vinh phân phối mệnh lệnh.

- *Ở lại nơi này canh chừng cẩn mật, quan trọng nhất phải bảo vệ cho sự an toàn của Vương Phi.*

Nàng ở lại nơi này được Trương Vinh bảo vệ, hẳn sẽ an tâm hơn nhiều.

Trương Vinh cúi người cung kính đáp.

- *Thuộc hạ đã rõ.*

Chiều Dương nghe Nhậm Thái Tuấn nói vậy, trong lòng vui vẻ.

Tuy lúc nào trên gương mặt của Nhậm Thái Tuấn cũng lộ ra sự lạnh lùng, nhưng trong lòng hẳn lại là một người rất tỉ mỉ biết quan tâm đến cô.

Sau khi Nhậm Thái Tuấn cùng Trương Vệ và một đám thuộc hạ lên ngựa, phóng theo đám người của bộ tộc Mã Cơ Hân.

Chiều Dương lập tức thay vào y phục nam nhân của Nhậm Thái Tuấn, cô nhận lúc Trương Vinh chỉ huy binh lính dựng liều đồng trại, chọn cho mình một con bạch mã phóng theo sau đoàn người của Nhậm Thái Tuấn.

Ngồi trên lưng ngựa trong lòng Chiều Dương thầm cảm tạ chủ nhân của mình, lúc trước khi cô phải trải qua những đợt huấn luyện khốc liệt nhất, bao gồm bom đạn, phi tiêu, súng ống, chắt độc và cưỡi ngựa, Chiều Dương thường cầu nhậu những thứ khác thì cô hiểu dụng tâm của chủ nhân, nhưng về phần cưỡi ngựa.

Ở thời đại của cô chỉ cần giỏi đua xe là được, học cưỡi ngựa để làm gì?

Chiều Dương ngồi trên lưng ngựa với phong thái vô cùng kiêu ngạo, nàng và con bạch mã y như tâm lý tương thông, nàng khom xuống bàn tay mềm mại vuốt ve cổ của con ngựa nói nhỏ vào tai nó.

- *Ngoan, ta tên là Chiều Dương, chúng ta kết bạn.*

Chiều Dương nói xong, nàng ngồi thẳng người lại, tay giật nhẹ dây cương.

Con ngựa dường như hiểu được lời nói của Chiều Dương, bắt đầu bước từ từ về phía trước.

Sau khi Chiều Dương nắm trong tay tính tình của con ngựa, nàng mới phát huy hết năng lực của mình.

Từ những động tác nhẹ nhàng theo nhịp, Chiều Dương từ từ dùng thêm sức.

Chỉ cần nàng mạnh tay giật dây cương, con bạch mã sẽ lao mình phóng về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Chiêu Hiền Của Thuận Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Bất ngờ

Chiều Dương phi ngựa với tâm trạng sản khoái, ngồi trên lưng ngựa nàng cảm giác mọi thứ xung quanh nàng rất nhỏ bé.

Trước đây nàng là một sát thủ máu lạnh, nắm trong tay sinh mệnh của kẻ khác, cảm giác ngồi trên lưng ngựa tự tay giật dây cương, khống chế một con tuấn mã thật sự thỏa mãn lòng tự kiêu của nàng.

Vừa chạy đến đỉnh cao của ngọn đồi, đột nhiên một đám người hắc y mang mặt nạ bằng sắt màu bạc che đi nửa gương mặt phía trên của bọn họ, từ đâu xông ra chặn đường của Chiều Dương lại.

Theo phản ứng tự nhiên Chiều Dương cầm chặt dây cương kéo mạnh một cái, khiến đầu con ngựa bị kéo mạnh về phía sau, bất chợt dừng lại kêu lên vang vọng.

"*Hí.....hí.....hí....*"

Cô ngồi trên lưng ngựa nét mặt lạnh lùng, ánh mắt sắc bén quét ngang đám người trước mặt, chuẩn bị tư thế để quyết đấu một trận sinh tử.

Bọn người hắc y nhìn nhau trong vẻ kinh ngạc, người họ muốn tìm chính là nam nhân ngồi trên lưng ngựa này sao?

Hắn nhìn vào y như một thư sinh yếu đuối, có sự nhầm lẫn gì không?

Sau khi do dự một lúc, một tên hắc y ra hiệu cho bọn họ tấn công Chiều Dương.

Năm người từ tứ phía cầm kiếm bất thành linh tập kích nàng, lúc này trong lòng Chiều Dương thầm nghĩ chắc có lẽ bọn họ là người của Bộ Tộc Khắc

Thiếp, muốn chặn đường nàng, sợ nàng sẽ bứt dây động rừng.

Chiêu Dương nhanh tay rút ra Truy Hồn Kiếm, cây kiếm sắc bén bị ánh nắng mặt trời rọi vào phát ra tia sáng chói mắt.

Chiêu Dương vùng người phóng lên, chân đạp mạnh vào lưng ngựa mượn sức phi thân lên cao, lúc nàng còn đang ở trên không trung Chiêu Dương xoay người 180 độ, quét nhanh Truy Hồn Kiếm một vòng.

Đám hắc y tự ý võ nghệ cao siêu, xem thường kẻ địch nên đã lơ là, không ngờ nam nhân này nhìn bề ngoài nho nhã như vậy, nhưng lại là một cao thủ.

Trước tình cảnh nguy hiểm này, họ dùng kiếm chống lại thanh kiếm Truy Hồn của Chiêu Dương.

Nhưng thật không ngờ Truy Hồn Kiếm lại lợi hại đến như vậy, lưỡi kiếm sắc bén chém thanh kiếm trên tay bọn hắc y ra làm đôi.

Trong lúc bọn hắc y bị sức lực của Chiêu Dương đánh lui về phía sau, thân thể mảnh mai của nàng mới từ trên không trung từ từ rơi xuống, ngồi chính xác trên lưng ngựa.

Thần thái tự tin của Chiêu Dương khiến đám hắc y bối ngỡ trong lòng, nam nhân này thật không đơn giản.

Đột nhiên một cây phi tiêu từ phía sau nhắm thẳng vào đầu của Chiêu Dương phóng tới, Chiêu Dương nghe được lực gió của cây phi tiêu, nàng nhanh chóng khom người tránh né, cây phi tiêu xẹt ngang qua đầu nàng, khiến sợi dây buộc tóc bất giác đứt ra làm đôi.

Mái tóc dài mềm mại của Chiêu Dương, cũng vì vậy rũ xuống bờ vai nàng, khiến bọn hắc y hết kinh ngạc này đến kinh ngạc khác.

Thì ra người họ tìm kiếm không phải là một nam nhân lịch lãm mà là một nữ nhân.

Nhưng điều khiến năm tên hắc y khó tin nhất, chính là nữ nhân này lại mang trong mình võ nghệ siêu phàm.

Trước ánh mắt kinh ngạc của Chiêu Dương, năm tên hắc y đột nhiên quỳ xuống dưới chân nàng, đồng thanh hô lên.

- *Chủ nhân.*

Chiêu Dương ngỡ ngàng, bàn tay đang cầm Truy Hồn Kiếm từ từ hạ xuống, ánh mắt đề phòng vẫn dõi theo bọn họ.

Nhìn thấy ánh mắt nghi ngờ của Chiêu Dương, một tên hắc y bèn lên tiếng.

- *Chủ nhân, thuộc hạ là A Vũ, chúng tôi là người của Mật Sát Lệnh.*

A Vũ ngược mặt lên nhìn thẳng vào mắt Chiêu Dương nói.

Không biết vì sao khi nàng nhìn vào mắt hắn, nàng có cảm giác hắn không có ác ý.

Nghe ra ba từ Mật Sát Lệnh, Chiêu Dương mới chợt nhớ đến lời hứa của mình, với nam nhân trong khu rừng.

Ánh mắt sắc bén của Chiêu Dương lập tức nhìn xuống chiếc nhẫn trên tay nàng.

Thì ra đúng như lời nói của nam nhân kia nói, họ quả thật đến tìm cô.

Nhưng bằng cách gì, họ lại biết cô ở nơi này?

Nhìn thấy Chiêu Dương còn nhiều thắc mắc, A Vũ liền giải thích.

- *Chủ nhân, chiếc nhẫn trên tay người có linh khí, năm người thuộc hạ có thể cảm nhận được chủ nhân đang ở nơi nào.*

Nghe hắn nói vậy Chiêu Dương mới chợt hiểu ra, thật không ngờ ở nơi này lại có nhiều điều vi diệu đến như vậy.

Thảo nào đến thời đại của nàng với khoa học văn minh như vậy, vẫn chưa thấu hiểu được sự huyền diệu của Kim tự tháp.

Chiêu Dương quan sát năm người đang quỳ dưới mặt đất, sau khi xác định rằng A Vũ chính là người cầm đầu của bọn họ.

Giọng nói lạnh lùng của Chiêu Dương vang lên.

- *Các người tìm ta có chuyện gì?*

Chiêu Dương nhìn A Vũ nói, trong lòng suy đoán bọn họ không chỉ đơn giản, muốn tìm chủ nhân mới của mình.

A Vũ nghe Chiêu Dương nói vậy, tuy trong lòng không hiểu vì sao chủ nhân tiền nhiệm lại truyền lại chức vị thủ lĩnh cho một nữ nhân, từ trước đến giờ quy định của tổ chức Mật Sát Lệnh chỉ truyền nam không truyền nữ.

Nhưng chỉ cần đó là quyết định của tiền chủ nhân, thì bọn thuộc hạ như họ không có quyền chất vấn.

- *Chủ nhân, Mật Sát Lệnh không thể một ngày không có người cầm đầu.*

Trách nhiệm của bọn thuộc hạ là tìm cho bằng được người và nghe theo mệnh lệnh của người.

Chiều Dương nghe được trong lời nói của A Vũ có phần bất phục.

Suy nghĩ cũng đúng!

Cô chỉ là một nữ nhân bề ngoài yếu đuối, thì làm sao có thể khiến bọn sát thủ như họ phục tùng.

Nhưng không sao, nàng sẽ chứng minh năng lực của mình, có ngày họ sẽ tâm phục khẩu phục nàng.

Chiều Dương vẫy tay ý bảo bọn thuộc hạ mau đứng lên.

- *A Vũ, trong tổ chức có bao nhiêu người?*

Chiều Dương nhìn A Vũ nghiêm túc hỏi, cô muốn biết thêm về tổ chức Mật Sát Lệnh này.

- *Chủ nhân, trong tổ chức có tổng cộng 100 người, người nào cũng là tinh anh trong tinh anh.*

Phải thành công trải qua huấn luyện đặc biệt, mới có thể gia nhập vào tổ chức.

Tổ chức Mật Sát Lệnh là một tổ chức thần bí nhất hiện nay, hành sự cẩn trọng, nên dụng mạo của bọn thuộc hạ phải bảo mật tuyệt đối.

Tổ chức hành động trong bóng tối, đảm nhiệm những vụ hành thích bí mật, do chủ nhân an bày.

Chiều Dương nghe A Vũ nói vậy, nàng chợt nhớ đến tổ chức Kim Long của mình, họ cũng giống như người của tổ chức Kim Long, đều mang mặt nạ bằng sắt.

Nghĩ đến đây đột nhiên Chiều Dương nhớ đến Hồ Điệp người chị em thân nhất của mình, nhớ đến người ấy.

Người mà cả đời này dù nàng có muốn chạm vào cũng không thể.

Suy nghĩ đến người ấy đột nhiên trái tim của Chiều Dương cảm giác nhói đau, chắc có lẽ cả đời này nàng sẽ không còn cơ hội gặp lại người ấy nữa.

Ánh mắt xót xa của Chiều Dương chợt nhìn vào năm người trước mắt, nàng cũng giống như họ là một sát thủ, chuyên giết người trong bóng đêm.

- *Được!*

Ta đã hiểu, vậy từ nay trở đi các người chính là sát thủ.

Đệ nhất sát thủ của tổ chức Mật Sát Lệnh.

- *Sát thủ?*

A Vũ nhìn đồng bọn, từ trước tới giờ họ chưa từng nghe qua hai từ sát thủ này, họ chỉ biết mình là ám nhân.

Chiều Dương nhếch môi cười nhẹ, ánh mắt lạnh lùng tỏa ra sát khí đằng đằng nhìn năm người nói.

- *Một người chuyên đảm nhiệm những vụ hành thích bí mật, được gọi là sát thủ.*

Nghe Chiều Dương nói vậy bọn họ mới hiểu, năm người nhìn Chiều Dương đồng thanh lên tiếng.

- *Thuộc hạ đã rõ.*

Sau khi dứt câu, bọn họ từng người một bước tới chắp hai tay trước mặt tỏ ra tôn kính.

- *Thuộc hạ là A Vũ.*

- *Thuộc hạ là A Thủy.*

- *Thuộc hạ là A Hoà.*

- *Thuộc hạ là A Băng.*

- *Thuộc hạ là A Tâm*

-Chúng thuộc hạ dù chết cũng phục tùng mệnh lệnh của chủ nhân.

Năm người khiến Chiêu Dương thật bất ngờ, tuy cô không biết lối hành sự của bọn họ, nhưng khi nhìn thấy năm người Chiêu Dương biết tổ chức Mật Sát Lệnh không đơn giản.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Chiêu Hiền Của Thuận Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Nhậm thái tuần bị vây

Chiêu Dương suy nghĩ một chút đột nhiên lên tiếng.

- Chỉ khi không có người ngoài các người mới có thể gọi ta là chủ nhân, còn những lúc khác thì làm như không quen biết.

Chiêu Dương không muốn người ngoài biết thân phận người cầm đầu tổ chức Mật Sát Lệnh của nàng, vì sợ mình sẽ lộ đến Nhậm Thái Tuần.

Nếu Hoàng thượng biết được, ở phía sau chống lưng cho Nhậm Thái Tuần chính là tổ chức Mật Sát Lệnh, thì sự nghi kỵ đối với Nhậm Thái Tuần sẽ càng gia tăng hơn.

Nhìn thấy bọn thuộc hạ vẫn ngây người nhìn nàng, Chiêu Dương nhíu chặt đôi mày thanh tú cất giọng lạnh lùng.

- Rõ chưa?

Bọn thuộc hạ nhìn thấy vẻ mặt không hài lòng của Chiêu Dương cùng với khẩu khí sắc lạnh, trong lòng thấp thỏm.

- Thuộc hạ đã rõ.

Chiêu Dương gật đầu hài lòng, tốt cũng biết vâng lời lắm.

- Ta sẽ đuổi theo đoàn người của Nhậm Thái Tuần, ba người âm thầm theo bên cạnh bảo vệ hấn.

Không đến lúc nguy hiểm nhất, các người không được hành động lỗ mãng.

Chiêu Dương nhìn A Vũ, A Hoả, và A Thuý nói, sau đó tầm mắt thâm thúy của nàng nhìn vào A Tâm và A Băng căn dặn.

- Hai người là nữ nhân, từ nay trở đi thân phận mới của hai người chính là nô tỳ tùy thân của vương phi ta.

Năm người nhìn nhau trong vẻ kinh ngạc.

Vương Phi?

Thì ra nàng là Vương Phi.

- Dạ, chủ nhân.

A Tâm và A Băng gật đầu tuân lệnh, sau khi chia tay với ba người bọn họ, Chiêu Dương, A Tâm và A Băng phóng ngựa điên cuồng đuổi theo đoàn người của Nhậm Thái Tuần, họ đã lãng phí thời gian mười phút, nếu còn không phóng ngựa nhanh một chút, chỉ sợ không thể đuổi kịp Nhậm Thái Tuần.

Từ xa xa, Chiêu Dương nhìn thấy Nhậm Thái Tuần, hấn nhìn thật oai hùng, giống như hấn sinh ra trên cõi đời này là để ngồi trên lưng ngựa xông pha ngoài chiến trường.

Sự ngạo mạn ngông cuồng thoát ra từ trên người hấn, khiến trái tim Chiêu Dương thổn thức.

Kỳ thật chính bản thân của nàng cũng không biết vì sao, trái tim nàng lại có cảm giác đặc biệt đối với nam nhân này.

Chiêu Dương dừng lại trên ngọn đồi bên cạnh, quan sát đám người của Nhậm Thái Tuần, họ đang phóng ngựa ngang qua một con đường kỳ lạ, chạy dọc theo hai vách núi thật cao, kéo dài khoảng chừng 1 km.

Chiêu Dương nhíu mày trong lòng lúc này chợt hiện lên dự cảm bất an.

Trong tình huống này nếu người của Nhậm Thái Tuần bị đột kích phía trước và chặn lại đường lui.

Ngoài liễu mình xông tới để phá vỡ vòng vây ra, thì bọn họ không còn đường lựa chọn.

Ánh mắt sắc bén của Chiêu Dương quan sát một vòng, trong lòng suy nghĩ cách để giúp Nhậm Thái Tuấn.

- A Băng, A Tâm, chúng ta phóng ngựa lên trên đó.

Chiêu Dương vừa nói vừa dùng tay, chỉ lên đỉnh ngọn đồi.

A Tâm và A Băng nhìn về hướng tay của Chiêu Dương, hai người không biết trong hồ lô của Chiêu Dương đang đựng thứ gì.

Tuy trong lòng không hiểu, nhưng vẫn ngoan ngoãn phóng ngựa đuổi theo Chiêu Dương.

Đứng trên ngọn đồi cao vút, Chiêu Dương nhìn xuống bọn người của Nhậm Thái Tuấn, đang phóng ngựa dưới chân nàng.

Khi bọn người của Nhậm Thái Tuấn vừa đến vị trí chính giữa, Chiêu Dương nhìn thấy hai nhóm người từ phía trước và phía sau, đang ẩn núp sau mấy tảng đá lớn đột nhiên xông ra.

Đúng như dự đoán của Chiêu Dương, cái tên Mã Đà Lam này là giả mạo.

Nhậm Thái Tuấn đang phóng ngựa phía sau Mã Đà Lam, vừa tiến vào con đường kỳ lạ này, trực giác nói cho hắn biết mình đã rơi vào bẫy.

Hắn nhìn Trương Vệ, Trương Vệ liền hiểu ý ra hiệu cho bọn thuộc hạ đề cao cảnh giác.

Nếu có chuyện gì xảy ra, việc quan trọng nhất chính là bảo vệ cho sự an toàn của Nhậm Tướng Quân.

Dưới sự cảnh giác của Nhậm Thái Tuấn, đột nhiên Mã Đà Lam đang phóng ngựa phía trước chợt dừng lại, hắn kéo mạnh dây cương khiến con ngựa bắt chợt kêu lên.

"Hí.....Hí.....Hí....."

Mã Đà Lam cùng bọn thuộc hạ quay ngựa lại, đối diện với gương mặt dừng đứng của Nhậm Thái Tuấn và đám thuộc hạ của hắn ta.

- Nhậm Thái Tuấn, thì ra oai danh của nhà ngươi cũng chỉ vậy thôi.

Khắc Phổ Dạ ta chỉ cần ra chút mưu kế, liền có thể trừ khử nhà ngươi ngay.

Ha....ha....ha.....

Khắc Phổ Dạ cười trong sự khoái chí, hắn là con trai của khải hãn Khắc Phổ Kỳ, là một nam nhân năng động làm việc gì cũng không suy nghĩ trước sau, khác một trời một vực với phụ hãn của hắn ta.

Nhậm Thái Tuấn nhướn mày, nhìn hắn cất giọng cao ngạo.

- Với khả năng của nhà ngươi?

Nhậm Thái Tuấn chỉ nói đơn giản một câu, nhưng lại khiến nộ khí trong lòng Khắc Phổ Dạ sôi trào lên đến đỉnh đầu.

Hắn tròn mắt nghiêng răng nhìn Nhậm Thái Tuấn.

- Hiện tại Nhậm Thái Tuấn ngươi đang trong tình cảnh cá nằm trên thớt, còn bày ra bộ dạng phách lối này.

Ta sẽ cho nhà ngươi biết, cái gì gọi là khả năng.

Khắc Phổ Dạ vừa nói xong liền vẫy tay một cái, cái vẫy tay này chính là sự bắt đầu cho một trận phong ba bão táp.

Một trận mưa tên từ hai phía, trước và sau nhắm thẳng vào người của Nhậm Thái Tuấn phóng tới.

Nhậm Thái Tuấn cùng đám thuộc hạ nhanh chóng rút kiếm ra, tay không ngừng quơ qua quơ lại, để chặn lại mấy mũi tên đang đâm thẳng vào họ.

Trong lúc này cái Nhậm Thái Tuấn và binh lính của hắn phải đối phó không chỉ là những cây tên sắc bén này, còn có mấy chục tên binh sĩ của Khắc Phổ Dạ đang hung hăng tập kích bọn họ.

Nhậm Thái Tuấn oai hùng phóng xuống con tuấn mã, mấy con ngựa dường như cảm giác được chủ nhân của mình gặp nguy hiểm liền kêu lên.

"Hí.....hí.....hí....."

Bắt đầu chạy tán loạn đạp lên những tên binh sĩ của Khắc Phổ Dạ, lúc này đang đánh nhau với người của Nhậm Thái Tuấn.

Những tên binh sĩ của Khắc Phổ Dạ bị ngựa dẫm dưới chân, đến trọng thương thổ huyết.

Vừa nhìn thấy Nhậm Thái Tuấn bị vây trong tình cảnh ngàn cân treo sợi tóc, không biết vì sao trong lòng Chiêu Dương nóng như lửa đốt.

Nàng phóng xuống ngựa chạy đến bên vách núi, cầm chặt những tảng đá lớn, dùng sức từ trên ném xuống dưới.

Chiêu Dương ra tay nhanh như chớp, sức lực của Chiêu Dương khiến A Tâm và A Băng kinh ngạc trong lòng.

Họ ngây người nhìn vào nữ nhân gọi là chủ nhân này, trong lòng không còn thắc mắc vì sao chủ nhân tiền nhiệm lại giao phó tổ chức Mật Sát Lệnh lại cho nàng.

Chiêu Dương nhìn A Tâm và A Băng đang ngây người đứng đó nhìn nàng, Chiêu Dương bực mình quát lớn.

- Còn không mau giúp một tay!

Giọng nói của Chiêu Dương kéo về suy nghĩ của A Tâm và A Băng, hai người lập tức chạy tới bên cạnh Chiêu Dương, dùng nội công của mình đánh ra một luồng, những tảng đá lớn nhỏ bị sức mạnh đẩy về phía trước.

Trong lúc hai nhóm người của Nhậm Thái Tuấn và Khắc Phổ Dạ giao đấu, không biết từ đâu một trận mưa đá rơi xuống.

Binh lính của hai bên vừa đánh nhau, vừa tránh những tảng đá từ phía trên rơi xuống người họ.

Nhìn thấy tình hình của Nhậm Thái Tuấn vẫn còn nguy kịch, Chiêu Dương liền nghĩ ra cách.

Nàng đột nhiên xé một mảnh vải trên áo của mình, cầm chặt trên tay căn dặn A Băng và A Tâm điều gì đó.

A Tâm và A Băng nghe Chiêu Dương nói vậy liền gật đầu tỏ ra hiểu.

Trong lúc này Chiêu Dương một mình phóng ngựa xuống phía dưới, cô xông thẳng vào chốn dầu sôi lửa bỏng.

Kỳ thực Chiêu Dương cũng không biết vì sao mình lại vì Nhậm Thái Tuấn mà không màng đến tính mạng của mình.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Chiêu Hiền Của Thuận Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Quân tiếp viện

Chiêu Dương cầm chặt Truy Hồn Kiếm, cô khom tới nói nhỏ vào tai con bạch mã.

- Ngoan, chúng ta phải cứu Vương Gia.

Nói xong chân Chiêu Dương đạp mạnh vào bụng con ngựa, tay giật dây cương.

Con bạch mã phóng bắn sóng bắn chết về phía trước.

Vừa chạy ngang qua tên địch nào, Chiêu Dương liền dùng Truy Hồn Kiếm giết chết tên đó ngay.

Người của Nhậm Thái Tuấn tuy ít nhưng họ toàn là tinh anh trong tinh anh, một có thể chọi lại mười.

Chỉ một mình Nhậm Thái Tuấn đã giải quyết gần phân nửa đám người của Khắc Phổ Dạ.

Khắc Phổ Dạ nhìn thấy binh lính của mình, từng tên từng tên một bị hạ gục, huyết khí trong lòng hắn sôi trào.

Khắc Phổ Dạ đẩy hai tên binh lính đang che chở trước mặt hắn ra, Khắc Phổ Dạ cầm kiếm xông thẳng đến Nhậm Thái Tuấn.

Hai người đánh nhau quyết liệt, Nhậm Thái Tuấn ra quyền vừa mạnh vừa chuẩn, hắn cầm kiếm liên tục tấn công Khắc Phổ Dạ, khiến Khắc Phổ Dạ trở tay không kịp.

Tên tướng sĩ cận thân của Khắc Phổ Dạ đang đối phó với Trương Vệ, nhìn thấy thái tử trong tình cảnh nguy hiểm liền lao tới, hai người bắt tay nhau đối phó với Nhậm Thái Tuấn.

Sắc mặt của Nhậm Thái Tuấn không hề thay đổi, hắn bình tĩnh một cách lạ thường, nếu đã lãnh binh ra chiến trường, thì hắn cũng biết câu binh bất yếm trả.

Chiêu Dương vừa phóng ngựa lao thẳng vào tâm điểm của cuộc chiến, miệng không ngừng kêu lên.

- Tướng Quân..... Tướng Quân.....

Quân tiếp viện của chúng ta đã tới.

Trong lúc Chiêu Dương đang hô hò gia tăng uy thế, từ phía trên A Tâm dùng võ công đẩy mấy tảng đá xuống, còn A Băng ở phía sau con đường núi không ngừng dục ngựa, tạo ra âm thanh thật lớn.

"Cọc.....cọc.....cọc....."

Hiện tượng này khiến Khắc Phổ Dạ và binh sĩ của hắn làm tướng, phía sau đang tiến tới đoàn binh hùng hậu của Nhậm Thái Tuấn.

Người của Khắc Phổ Dạ bị một màn hù dọa của Chiêu Dương, khiến duệ khí của bọn họ suy giảm trầm trọng trong lòng hoang mang.

Trương Vệ nghe Chiêu Dương nói vậy, trong lòng lập tức trỗi lên hào khí.

- Tốt.....để ta xem các người làm cách nào để thoát thân.

Trương Vệ vừa quát lên, liền ra hiệu cho bọn thuộc hạ xông tới.

Nhậm Thái Tuấn nhíu mày, nét mặt lạnh lùng giờ càng đáng sợ hơn, khi hắn nhìn thấy người đang phóng ngựa điên cuồng lao vào trận chiến chính là Chiêu Dương.

Lúc này không biết Nhậm Thái Tuấn bị đứt dây thần kinh gì, hắn đột nhiên trở nên hung hăng tàn nhẫn một cách đáng sợ, gấp tên nào là giết tên đó.

Sát khí từ trong ánh mắt của Nhậm Thái Tuấn khiến Khắc Phổ Dạ và tên tướng sĩ cận thân lạnh cả sống lưng.

Họ vừa bị Nhậm Thái Tuấn và thuộc hạ đánh trả, vừa phải đối phó với những tảng đá rơi xuống từ phía trên núi, bây giờ còn phải đối mặt với đoàn binh tiếp viện phía sau.

Sau khi cân nhắc nặng nhẹ, tên tướng sĩ liền kéo Khắc Phổ Dạ sang một bên nói nhỏ với hắn.

- Thái tử, chúng ta mau rút lui.

Nếu đội quân tiếp viện của Nhậm Thái Tuấn mà tới, dù chúng ta có mọc thêm cánh cũng khó mà sống sót rời khỏi nơi này.

Cho dù hắn chưa một lần chọi thẳng với Nhậm Thái Tuấn trên chiến trường, nhưng uy danh ra tay tàn nhẫn độc đoán của Nhậm Thái Tuấn đã lan truyền khắp thiên hạ.

Khắc Phổ Dạ nhắm mắt nhìn tên tướng sĩ, tuy trong lòng không muốn nhưng đành phải nghe theo lời của hắn ta.

Vì Khắc Phổ Dạ biết đoàn quân của Nhậm Thái Tuấn, bách chiến bách thắng.

- Rút lui!

Khắc Phổ Dạ lớn tiếng quát lên, ngay lập tức hắn được binh lính yểm trợ rút lui.

Trương Vệ nhìn thấy mình đang chiếm thế thượng phong, nên trong lòng hăng máu.

Định cho người đuổi theo đám người của Khắc Phổ Dạ, bắt hắn về làm con tin, nhưng thật không ngờ Nhậm Thái Tuấn nhìn thấu tâm tư của hắn.

- Không cần đuổi theo.

Giọng nói trầm khàn mang theo tia tức giận của Nhậm Thái Tuấn vang lên, khiến bước chân của Trương Vệ lập tức dừng lại.

Nói xong Nhậm Thái Tuấn xoay người lại, ánh mắt nguy hiểm tàn nhẫn lộ rõ khi nhìn thẳng vào tên binh sĩ đang phóng ngựa về phía hắn.

Trương Vệ không hiểu, rõ ràng chỉ cần họ đuổi theo chắc chắn sẽ bắt được tên đáng chết Khắc Phổ Dạ kia.

- Tướng Quân, sao mình không nhân dịp này thị uy với bọn người của Bộ Tộc Khắc Thiệp, cho họ biết tuyệt đối đừng nên chống chọi với Nhậm gia quân của chúng ta.

Nhậm Thái Tuấn nghe Trương Vệ nói vậy, cặp mắt sắc bén liền nhìn sang Trương Vệ.

- Người nghĩ quân tiếp viện của chúng ta tới thật sao?

Nhậm Thái Tuấn nhướng mày nói ra những lời này, càng khiến Trương Vệ băng khoăn trong lòng.

Việc này là sao?

Vừa rồi rõ ràng hắn nghe được tiếng ngựa dồn dập, còn những tảng đá từ phía trên núi được quân tiếp viện quăng xuống.

- Không phải là quân tiếp viện của chúng ta sao?

Đổi lại với câu hỏi của Trương Vệ chỉ là sự yên tĩnh đáng sợ của Nhậm Thái Tuấn.

Sắc mặt của Nhậm Thái Tuấn lúc này y như ma quỷ, hắn siết chặt cây kiếm trên tay mình nhìn Chiêu Dương nghiêng răng ken két.

Con ngựa và Chiêu Dương vừa dừng lại trước mặt Nhậm Thái Tuấn, cô liền bị hắn hung hăng chất vấn.

- Nàng thật lớn gan!

Dám không nghe theo mệnh lệnh của ta!

Chiêu Dương không quan tâm đến lời nói của Nhậm Thái Tuấn, nàng thần nhiên xuống ngựa bước đến trước mặt hắn.

Trương Vệ nhìn tên binh sĩ trước mặt, trong lòng cảm thấy hắn rất quen mặt.

Chiêu Dương nhìn Nhậm Thái Tuấn đứng đưng nói.

- Thiếp muốn theo chàng vậy thì sao?

Chiêu Dương nhìn Nhậm Thái Tuấn nói, cô liều mạng đến cứu hắn vậy mà một tiếng cảm ơn cũng không có còn bày ra bộ mặt đáng ghét này.

Biết trước như vậy nàng sẽ dễ mặc hắn bị vây đến thế cùng lực kiệt, binh sĩ tử vong vô số.

Lúc này Trương Vệ mới biết tên binh lính ốm yếu này chính là Vương Phi.

Trương Vệ nhìn Chiêu Dương khó hiểu nói.

- Vương Phi, vừa rồi người nói có quân tiếp viện.

Việc này là sao?

Chiêu Dương đang bày ra bộ mặt hằm hằm nhìn Nhậm Thái Tuấn, nghe Trương Vệ hỏi vậy nàng xoay mặt nhìn Trương Vệ nhếch môi cười khinh thường.

- Ở đâu ra quân tiếp viện?

Ta chỉ thổi phồng hù dọa bọn họ thôi.

Đường đường là một tướng quân quyền cao chức trọng, ở trong quân trại chỉ dưới một mình Nhậm Thái Tuấn mà thôi.

Vậy mà không nhìn ra cái trò con con của nàng, với năng lực này thì làm sao có thể ở bên cạnh phụ trợ Nhậm Thái Tuấn đăng cơ.

Nghe Chiêu Dương nói vậy, Trương Vệ mới hiểu.

Sao mình lại không nghĩ ra điều này, nếu như Trương Vinh thật sự đưa quân tới cứu giá thì sẽ không bày ra nhiều trò vô ích vậy.

Trương Vệ nhìn Nhậm Thái Tuấn trong lòng thâm khâm phục, thì ra vừa rồi Tướng Quân không cho hắn đuổi theo Khắc Phổ Dạ là vì Tướng Quân đã biết vốn dĩ không có đội quân tiếp viện nào.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Chiêu Hiền Của Thuận Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Hoa oải hương

Trong lúc Nhậm Thái Tuấn và Chiêu Dương đang đưa mắt trừng nhau, đột nhiên từ xa xa một đám người phóng ngựa về phía của mình.

Đám thuộc hạ lập tức đứng chặn trước mặt Nhậm Thái Tuấn và Chiêu Dương, biến thân thành một bức tường sắt cứng rắn, thủ sẵn tư thế phòng bị.

Đám người ngồi trên lưng ngựa vừa nhìn thấy Nhậm Thái Tuấn liền phóng xuống.

Một nam nhân trên người mang đậm khí chất chủ tử cung kính bước tới trước mặt Nhậm Thái Tuấn.

Chiêu Dương đứng một bên, đánh giá nam nhân trước mặt, trong lòng đưa ra kết luận.

Nam nhân này chính là Mã Đà Lam, thái tử của bộ tộc Mã Cơ Hàn.

Tên nam nhân với khí chất cao ngạo, tỏ ra khâm trọng nhìn Nhậm Thái Tuấn nói với giọng khách khí.

- Nhậm Tướng Quân, ngài có sao không?

Chúng tôi vừa bắt được tin, người của Bộ Tộc Khắc Thiệp lập mưu tính kế muốn hành thích ngài trên đường, khải hân đã ra lệnh chúng tôi đến tiếp viện ngay.

Chiêu Dương nghe tên nam nhân nói, trong lòng khinh thường.

- Đợi các người đến, chắc Nhậm Tướng Quân đã châu Diêm Vương.

Lời nói của Chiêu Dương khiến sắc mặt Mã Đà Lam tối đen như mực.

Mã Đà Lam là người thông minh, hân liền quan sát sắc mặt của Nhậm Thái Tuấn.

Nhìn thấy Nhậm Thái Tuấn vẫn nghiêm mặt, không có ý định lên tiếng trách móc tên binh sĩ vừa thốt ra những lời bất kính không phân tôn ti, hân cũng đành nuốt xuống cục tức này.

Nếu không phải trước khi đến đây, phụ thân không ngừng căn dặn.

"Nhậm Thái Tuấn là đường sống duy nhất của bộ tộc Mã Cơ Hàn chúng ta.

Ngàn lần vạn lần con không được đắc tội với ngài ấy."

Nghĩ đến lời nói của phụ thân, Mã Đà Lam mới cố dẫn xuống con phần nộ trong lòng.

- Nhậm Tướng Quân, thứ lỗi vì chúng tôi đã đến trễ.

Mã Đà Lam vừa nói vừa cúi thấp đầu tỏ ra hối lỗi, nói xong hân ngược mặt lên nhìn Nhậm Thái Tuấn.

Bất gặp thần sắc lạnh lùng của Nhậm Thái Tuấn, Mã Đà Lam cảm giác lúng túng trong.

Hân khí trên người Nhậm Thái Tuấn không phải do đám người của Mã Đà Lam mà ra.

Thật ra là vì người nào đó đã khiến lòng hân không yên.

Nhậm Thái Tuấn không quan tâm đến

Mã Đà Lam, hân nhìn Chiêu Dương lạnh giọng nói.

- Ta sẽ tính sổ với nàng sau!

Trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người, hân thản nhiên chòang tay qua eo nàng, dùng sức ôm nàng ngồi lên lưng ngựa.

- Đi!

Chúng ta đến diện kiến khải hân.

Nhậm Thái Tuấn vừa nói xong, hân liền giục ngựa phóng về phía trước.

Đám người của Mã Đà Lam và Trương Vệ lập tức lên ngựa phóng theo sau.

Chiêu Dương ngồi phía trước thân hình mảnh mai được Nhậm Thái Tuấn bao bọc trong vòng tay cường tráng, tấm lưng nàng chạm vào lồng ngực rắn chắc của hân ta.

Mùi đàn hương nam tính tỏa ra từ trên người hân xông thẳng vào mũi nàng, khiến lòng nàng xao xuyến.

Nàng quay đầu lại nhìn vào nam nhân, đang dùng cả thân thể vạm vỡ của mình để bảo vệ nàng.

Giương mặt của chàng gần nàng trong gang tấc, ánh mắt này bờ môi này sao cứ in sâu vào tâm trí nàng.

Trái tim nàng đột nhiên đập loạn, hai gò má ửng hồng.

Kỳ thật không biết vì sao vào khoảnh khắc này, nàng chẳng còn quan tâm đến việc mình có thể trở về lại thời đại của mình nữa không.

Tận sâu trong trái tim nàng lại khao khát tình yêu của chàng, khao khát tình cảm mà nàng đã đánh mất từ lúc vừa mới sinh ra đời, khi cha mẹ bỏ rơi nàng.

Ngồi trên lưng ngựa chạy ngang qua cánh đồng rộng lớn được bao phủ bởi một rừng hoa oải hương màu tím, hơi gió mang theo mùi hương thơm ngát ngào nồng đậm của hương vị tình yêu.

Chiều Dương ngây người nhìn vào cảnh tượng trước mắt, nó đẹp làm sao mơ mộng đến dường nào.

Lúc này trong lòng Chiều Dương chợt nghĩ đến câu chuyện tình lãng mạn phía sau những đóa hoa oải hương màu tím sẫm này.

Hoa oải hương là loài hoa Chiều Dương yêu thích nhất, không phải vì mùi hương nồng nặc của bản thân loài hoa Oải Hương, mà vì câu chuyện tình đằng sau những đóa hoa xinh đẹp này.

Truyền thuyết nói rằng Hoa Oải Hương là loài hoa tượng trưng cho sự chung thủy, hai người yêu nhau dù phải trải qua thời gian bao lâu gặp bao khó khăn trắc trở, tình yêu của họ vẫn bền vững, đến cuối cùng cũng hạnh phúc bên nhau.

Mặc dù thời gian họ ở cạnh nhau không bao lâu, nhưng dù thời gian dài cả đời hay chỉ ngắn ngủi một hai ngày, chỉ cần họ thật lòng yêu nhau thì thời gian đó cũng đã đủ để lại trong lòng ký ức sâu đậm về đối phương.

Một khi đã yêu thì hãy yêu hết mình yêu thoải mái yêu mãnh liệt, và hãy trân trọng từng giây từng phút bên cạnh đối phương.

Để sau này khi đối phương vì lý do gì đó không còn ở bên cạnh mình nữa, mình sẽ không cảm thấy tiếc nuối vì đã không trân quý tình cảm của hai người.

Chiều Dương cười thật tươi, tay chỉ vào cánh đồng hoa phía trước.

- Wow..... Đẹp quá.

Chàng thấy không?

Hoa Oải Hương thật xinh đẹp.

Nhậm Thái Tuấn nhìn thấy dáng vẻ tươi cười của nàng, trong lòng cảm thấy rất vui.

Hắn gập đầu một tay giữa chặt dây cương, tay còn lại choàng qua vòng eo nhỏ của nàng ôm nàng thật chặt vào lòng.

Cảm giác sung sướng khi có nàng bên cạnh, khiến một người không tin tưởng vào cái gọi là tình yêu như hắn chìm đắm trong hạnh phúc.

Giờ phút này chỉ cần ở bên cạnh nàng cái được gọi là quyền khuynh Thiên hạ, đối với hắn không còn quan trọng.

Nhậm Thái Tuấn nhìn vào cánh đồng hoa màu tím hời.

- Nàng gọi những bông hoa này là gì?

Hắn cũng là lần đầu tiên nhìn thấy loài hoa này, tuy rất đẹp nhưng màu tím sẫm lại khiến lòng hắn không yên.

Nghe Nhậm Thái Tuấn hỏi vậy Chiều Dương mới chợt nhớ lại, chắc có lẽ ở nơi này tên của loài hoa này cũng khác.

- Hoa này ở chỗ thấp được gọi là hoa Oải Hương.

Nó tượng trưng cho một mối tình chung thủy.

Nhậm Thái Tuấn không nói gì, hắn không biết nàng đến từ nơi nào nhưng hắn biết chắc một điều, loài hoa Oải Hương này cũng giống như tình yêu của hắn dành cho nàng.

Một mối tình chung thủy.

Cảnh đẹp trước mắt trôi qua thật nhanh, không bao lâu họ đã đến doanh trại của bộ tộc Mã Cơ Hàn.

Một doanh trại rộng lớn được bao quanh bởi cánh đồng cỏ màu xanh tươi mát, và một doanh trại chăn nuôi, nuôi những con dê, bò, cừu và ngựa.

Chiều Dương quan sát nơi này, trong doanh trại có khoảng chừng 50 cái lều vải được thiết kế một cách tinh vi.

Đối với người Mã Cơ Hàn thì những liều vải rộng lớn này chính là ngôi nhà của bọn họ.

Trong lúc Chiêu Dương còn đang nhìn đông nhìn tây, đột nhiên bàn tay mạnh mẽ của Nhậm Thái Tuấn đưa ra trước mặt nàng.

Nàng vươn tay nắm lấy bàn tay ám áp của hắn xuống ngựa.

Đoàn người của Mã Đà Lam và Trương Vệ vừa kịp thời đuổi tới, Mã Đà Lam cung kính bước tới.

- Tướng Quân, mời ngài.

Mã Đà Lam khom người làm động tác mời Nhậm Thái Tuấn vào trong.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Chiêu Hiền Của Thuận Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Khả hãn mã mộ lam

Bọn người của Nhậm Thái Tuấn được Mã Đà Lam đưa vào cái lều vải lớn nhất, đặt ngay chính giữa doanh trại.

Bước vào lều vải Chiêu Dương nhìn thấy một nam nhân già dặn ở độ tuổi sáu mươi, hàm râu màu đen che đi nửa gương mặt của ông ta càng tôn lên sự uy nghi của một khả hãn, được thần dân Mã Cơ Hàn tôn kính.

Ông uy nghiêm ngồi trên chiếc ghế bằng gỗ, được bọc bởi một miếng lông cừu trắng toát.

Vừa nhìn thấy Nhậm Thái Tuấn, ông liền đứng lên bước gấp gấp về phía hắn cất giọng hoan hi.

- Ngài đây chắc là Nhậm Tướng Quân, ta đã kính ngưỡng đại danh ngài từ lâu.

Ngài là một người tiếng tâm lòng lấy, ở trên chiến trường chỉ cần nghe đến đại danh của ngài, địch nhân liền kinh hãi trong lòng.

Nhậm Thái Tuấn bất động thanh sắc, hắn không hề tỏ ra đặc chí khi được người khác tặng bói.

Hắn nhìn Mã Mộ Lam trầm giọng nói.

- Khả hãn đã quá lời, ta chỉ tuân theo mệnh lệnh của Hoàng thượng mà thi hành.

Mã Mộ Lam đánh giá nam nhân tuổi trẻ tài cao trước mặt, Nhậm Thái Tuấn đứng như những gì thuộc hạ của ông dò thám được.

Một người cơ mưu túc trí, anh minh thần vũ, kiêu ngạo ngông cuồng nhưng lại không phách lối.

- Ha ha ha....

Nhậm Tướng Quân đừng quá khiêm tốn, mời Tướng Quân an tọa.

Mã Mộ Lam thành kính vươn tay làm động tác mời Nhậm Thái Tuấn ngồi vào chiếc ghế được đặt gần với vị trí ngồi của ông ta, rồi ông cũng thân nhiên quay về vị trí của mình.

- Khả hãn đừng quá khách sáo.

Nhậm Thái Tuấn vừa nói vừa an tọa xuống chiếc ghế trước mặt, ánh mắt sắc bén liếc nhìn Chiêu Dương.

Chiêu Dương liền hiểu ý nhắc chân di chuyển từ từ về phía hắn, nàng an tọa vào chiếc ghế bên cạnh hắn.

Mã Mộ Lam nhìn thấy tên binh sĩ thân nhiên ngồi xuống bên cạnh Nhậm Thái Tuấn, hắn nhủ này thân sắc nghi hoặc.

Mã Mộ Lam tay chỉ vào Chiêu Dương

nhìn Nhậm Thái Tuấn cất giọng e dè.

- Vị này là?

Nghe Mã Kha Lam hỏi hắn mới chợt nhớ đến nữ nhân này gan to bằng trời, còn dám giả nam trang đuổi theo bọn họ.

- Ah...Um.....

Nhậm Thái Tuấn hấn giọng nhìn Chiêu Dương, khẩu khí tức giận vang lên.

- Nàng ấy là phu nhân của ta.

Lời nói của Nhậm Thái Tuấn khiến tất cả mọi người đều kinh ngạc, ánh mắt nghi ngờ đều dồn hết trên người tên binh sĩ lúc này vì âm điệu nặng nề của hắn, nên gương mặt trắng như tuyết chợt biến sắc trở nên thâm trầm.

Nhìn thấy ánh mắt khó hiểu của bọn họ, Trương Vệ liền lên tiếng giải thích.

- Vì trong doanh trại toàn là nam nhân, nên Tướng Quân mới căn dặn Vương Phi cải trang nam nhân cho tiện hành sự.

Nghe Trương Vệ nói vậy, lúc này tất cả mọi người mới gật đầu tỏ ra hiểu.

Trong lòng họ tự biết nữ nhân này có vị trí quan trọng trong lòng của Nhậm Thái Tuấn, bằng không hắn sẽ không mang theo nữ nhân chân yếu tay mềm theo bên cạnh ra chiến trường.

- Các người mau đưa Vương Phi về lều nghỉ ngơi.

Nhớ phải hầu hạ Vương Phi thật tốt.

Mã Mộ Lam nhìn nô tỳ bên cạnh căn dặn.

Chiêu Dương nghe hắn nói vậy liền nhìn Nhậm Thái Tuấn, nhìn thấy Nhậm Thái Tuấn gật đầu đồng ý, nàng miến cưỡng bước theo hai nô tỳ.

Thân hình mảnh mai của Chiêu Dương vừa khuất sau cánh cửa, thần sắc uy vệ của Nhậm Thái Tuấn lập tức trở nên nghiêm túc hẳn lên.

Hắn nhìn Mã Mộ Lam thản nhiên nói.

- Hiện tại trong tay của Khắc Phổ Kỳ có 5 vạn binh lính, và được tứ đại bộ tộc chống lưng.

Theo ta được biết trong tay ngài trên dưới vốn chỉ được 3 vạn binh sĩ.

Về phần thực lực thì ngài không thể so với Khắc Phổ Kỳ, so về binh lực thì Bộ Tộc Khắc Thiệp hơn hẳn bộ tộc Mã Cơ Hân xa.

Lời nói của Nhậm Thái Tuấn khiến Mã Mộ Lam tức đến xanh cả mặt, dù sao trên thảo nguyên bao la này bộ tộc Mã Cơ Hân của hắn không được gọi là nhất cũng là nhì, vậy mà một Tướng Quân của Tổng quốc như Nhậm Thái Tuấn là cái thứ gì?

Lại ở trước mặt khả hãn nói ra những lời không phân tôn ti.

Mã Mộ Lam trầm mặc trong giây lát, bàn tay đang đặt trên thành ghế gỗ càng siết chặt hơn.

Không lâu sau Mã Mộ Lam bắt ngờ lên tiếng.

- Vậy theo chủ kiến của ngài, chúng ta phải làm cách gì mới có thể đánh lui được tên Khắc Phổ Kỳ ngạo mạng kia?

Nhậm Thái Tuấn gật đầu trong lòng thật hài lòng với biểu hiện nhìn xa trông rộng của khả hãn Mã Mộ Lam.

Nhưng ngược lại với Mã Mộ Lam, con trai của ông Mã Mộ Lam lại là một người nông cạn, không suy nghĩ sâu xa.

- Khả hãn cứ yên tâm, có Nhậm gia quân ở đây việc đánh bại Khắc Phổ Kỳ chỉ là chuyện trong nay mai.

Lời nói của Nhậm Thái Tuấn khiến khả hãn Mã Mộ Lam bình tâm vô cùng.

Ông biết Nhậm Thái Tuấn nói được thì sẽ làm được.

Sau khi bàn xong chính sự, Nhậm Thái Tuấn được người của Mã Mộ Lam hộ tống trở về lều trại nghỉ ngơi.

Người của Nhậm Thái Tuấn luôn theo bên cạnh hắn không rời nửa bước.

Đứng trước lều vải, Trương Vệ cung kính bước tới vén bức màn cửa sang một bên.

Nhậm Thái Tuấn nhìn họ gật đầu một cái rồi thản nhiên bước vào trong.

Bước chân hắn chợt dừng lại khi hắn nhìn thấy Chiêu Dương, nàng thật xinh đẹp về đẹp "bé nguyệt tu hoa" khiến trăng phải giấu mình hoa phải xấu hổ trước vẻ đẹp của nàng.

Trên người nàng là bộ y phục nữ nhân của người Mã Cơ Hàn, từng hoa văn trên y phục cho đến màu đỏ rực rỡ mặc trên người nàng càng tôn lên vẻ sang trọng quyền rũ.

Mái tóc dài mịn màng xoã xuống đến thắt lưng, trên đầu đeo những trang sức kỳ lạ nhưng không hề làm giảm đi dung nhan xinh đẹp của nàng.

Nhậm Thái Tuấn nhân mạo lục quang khiến Chiêu Dương khó hiểu, nàng nhìn xuống thân mình cất giọng khe khẽ.

- Sao vậy?

Thiếp mặc như thế này nhìn xấu lắm có phải không?

Chiêu Dương ghét nhất là ăn mặc như thế này, những màu sắc sỡ chói mắt thật sự không phù hợp với nàng.

- Không.... Không.....

Nàng mặc như thế này nhìn thật diễm lệ "như hoa mỹ quyền".

Nhậm Thái Tuấn nói xong bước nhanh tới bên cạnh nàng, hấn đứng trước mặt nàng ánh mắt dịu dàng nhìn nàng từ trên xuống dưới.

Hai nô tỳ được Mã Mộ Lam sắp xếp hầu hạ bên cạnh Chiêu Dương đứng im lặng một bên, giả mù xa mưa không dám kinh động đến nhã hứng của hai người.

Vừa rồi khi họ thay y phục cho Chiêu Dương, trong lòng kinh ngạc không thôi.

Một nữ nhân người Tống lại sở hữu nhan sắc thanh tao thoát tục, chỉ có thể dùng câu "chìm xa cá lặn" để hình dung.

Nhìn thấy ánh mắt ôn hoà của vị anh hùng có quyền thế nhất tại Tống quốc nhìn vào phu nhân của mình, trong lòng ngưỡng mộ.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Chiêu Hiền Của Thuận Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Tổ tình

Trong lúc này đột nhiên chân của Chiêu Dương bị sạm, nàng cảm giác toàn thân không còn sức lực.

Cũng may Nhậm Thái Tuấn đã nhanh tay, hấn xông tới ôm gọn Chiêu Dương vào lòng.

Trước ánh mắt kinh ngạc của hai người hầu, Nhậm Thái Tuấn thân nhiên khom người bế Chiêu Dương lên.

Hấn bước đi vững vàng về phía giường ngủ, chẳng quan tâm đến sự hiện diện của hai người hầu.

- Nàng cảm thấy như thế nào?

Nhậm Thái Tuấn lo lắng hỏi, dù sao vừa rồi nàng đã không màng đến tính mạng, xông thẳng vào vòng vây để cứu hấn.

Giận!

Hấn rất giận nhưng nhìn thấy dáng vẻ mệt mỏi hiện giờ của nàng, hấn không nỡ.

Chiêu Dương nhìn sâu vào mắt Nhậm Thái Tuấn, lúc này trong mắt hấn đã không còn nộ khí của vừa rồi.

Ngược lại nàng có thể nhìn thấy được sự quan tâm thật lòng đối với nàng.

- Thiếp không sao.

Chiêu Dương nhẹ giọng đáp, thật không biết thân thể này của Hạ Tuyết ra sao.

Vừa rồi nàng chỉ dùng chút sức lực, vậy mà bây giờ sức nàng đã kiệt.

Hai nô tỳ thật biết phép tắc, vừa nhìn thấy Nhậm Thái Tuấn và Chiêu Dương ân ái, họ liền tự giác lui ra ngoài.

Vừa bước ra khỏi cửa, hai nàng đụng phải Trương Vệ và đám binh sĩ đang thận trọng canh chừng trước cửa.

Dù Mã Mộ Lam đã trấn an họ, người của ông sẽ canh chừng nghiêm ngặt trước cửa lầu của Nhậm Tướng Quân, nhưng Trương Vệ vẫn không yên tâm, chỉ khi hấn đích thân bảo vệ Vương Gia hấn mới buông xuống nỗi lo lắng trong lòng.

Trong túp lầu rộng lớn ảm áp, giờ chỉ còn lại Nhậm Thái Tuấn và nàng, ánh mắt thâm thúy của hấn bị phản chiếu bởi tia lửa màu cam loe loét từ cái lò sưởi củi đặt ngay bên cạnh giường, càng tôn lên sự ngông cuồng duy ngã độc tôn trên gương mặt anh tuấn của hấn.

Nhậm Thái Tuấn ngồi uy nghiêm bên cạnh giường nhìn nàng, hấn ngẫm nghĩ thật lâu mới trầm giọng nói.

- Sau này nàng đừng nên khiến ta lo lắng như vừa rồi.

Đối diện với Thiên binh Thiên tướng, lòng ta vẫn bền vững như núi Thái Sơn.

Nhưng khi nàng xuất hiện trong lòng ta chợt hiện lên cảm giác bất an, cái cảm giác này khiến ta rất khó chịu.

Nói đến đây hấn đột nhiên dừng lại ánh mắt bắn khoăn, gương mặt phiền não nhìn nữ nhân đang mở to hai mắt, hết sức chăm chú nhìn hấn.

- Nàng có hiểu ta đang nói gì không?

Nhìn thấy gương mặt bình tĩnh của nàng, hấn thật sự không biết nàng có hiểu lòng hấn hay không.

Vì hấn cũng không hiểu chính bản thân mình.

Nàng không nói gì chỉ đưa mắt nhìn hấn, từng lời hấn nói ra nàng đều hiểu cả, nhưng trong lòng nàng thật sự không tin, một sát thủ máu lạnh tay nhuộm đầy máu tươi như nàng, cũng có ngày nàng tìm được một người đàn ông thật sự yêu thương nàng.

Nhìn thấy Chiêu Dương ngây người, ngỡ ngàng trước lời nói xem như lời tỏ tình của hấn, Nhậm Thái Tuấn vươn tay lên, bàn tay to lớn ảm áp sờ vào gương mặt trắng nõn mịn màng của nàng.

Tuy tay hấn không mềm mại còn có phần thô nháp vì những vết chày do cầm kiếm lâu năm tạo thành, nhưng lại khiến lòng Chiêu Dương ảm áp.

Nàng nhìn hấn gật đầu nhỏ giọng.

- Thiếp đã hiểu.

Nhậm Thái Tuấn nghe nàng nói vậy trái tim hấn bất chợt đập loạn, hấn khom tới phủ đôi môi mình trên môi nàng mút lấy mật ngọt thuộc về riêng nàng.

Bàn tay cường tráng vô thức luồn vào những sợi tóc dài màu đen, giữ chặt gáy của nàng.

Chiêu Dương choáng váng với hành động thân mật của hấn, ngoài lần hai người động phòng ra lần này là lần đầu tiên hấn chủ động thể hiện tình cảm đối với nàng.

Cả đêm dài Chiêu Dương y như một con mèo nhỏ rút vào người của Nhậm Thái Tuấn ngủ thật ngon, thời tiết tại thảo nguyên này lạnh hơn Tống quốc rất nhiều, khiến thân thể yếu đuối của Hạ Tuyết không chịu nổi.

Nhậm Thái Tuấn dường như cảm giác được hàn khí từ trên người nàng, hấn ôm nàng thật chặt dùng hơi ấm trên người sưởi ấm thân nàng.

Ngày hôm sau khi Chiêu Dương tỉnh giấc đã là buổi trưa.

Nàng ngồi trên giường nhìn một vòng xung quanh không thấy Nhậm Thái Tuấn đâu, chỉ nhìn thấy một bộ y phục nữ của người dân tộc được xếp ngay ngắn bên cạnh.

Chiêu Dương bước xuống giường định thay y phục, nghe được tiếng động bên trong lầu, hai nô tỳ liền vén màn cửa cung kính bước vào.

Nhậm Thái Tuấn đã căn dặn bọn họ không được quấy rầy giấc ngủ của Vương Phi, mặc dù lúc này mặt trời đã lên đến đỉnh đầu bọn họ cũng không dám vào trong chỉ lặng lẽ đứng bên ngoài chờ lệnh.

Hai nô tỳ do thích thân khả hấn Mã Mộ Lam đặc biệt chỉ thị hầu hạ Chiêu Dương, cầm trên tay thau nước ấm bước tới thận trọng hành lễ trước mặt Chiêu Dương.

- Vương Phi, để nô tỳ hầu hạ người thay y phục.

Đã ở Hạ gia một thời gian Chiêu Dương cũng quen với việc Lạc Niệm hầu hạ nên Chiêu Dương cũng không cảm thấy khó chịu.

Chiêu Dương giăng hai tay ra, để mặc hai nô tỳ cẩn thận thay y phục cho nàng.

Sau khi thay y phục chỉnh tề, nàng tạo nhã ngồi xuống chiếc ghế bằng gỗ bên cạnh, để họ chải tóc cho nàng.

Gương mặt này của Hạ Tuyết được gọi là tuyệt sắc giai nhân nên không cần trang điểm, chỉ phủ nhẹ một lớp son màu đỏ, được chế tạo từ những cánh

hoa rừng.

Trước khi Chiêu Dương bước ra khỏi cửa đi tìm Nhậm Thái Tuấn, một nô tỳ cẩn trọng trên tay cầm chiếc áo khoác lông cừu bước tới.

- Vương Phi, người hãy khoác lên chiếc áo này.

Chiêu Dương nhìn xuống chiếc áo trên tay cô ta, nơi này quả thật rất lạnh, nỗi lạnh này thấm vào tận xương tủy của nàng.

Môi Chiêu Dương bắt gặp cong lên thành một nụ cười ngọt ngào, vì nàng biết đây là tấm lòng của ai.

- Vương Phi thứ lỗi nô tỳ nhiều chuyện.

Nô tỳ là người Mã Cơ Hàn, từ trước tới giờ nô tỳ chưa từng thấy qua nam nhân nào trong bộ tộc lại tí mĩ như Nhậm Tướng Quân.

Tướng Quân sợ Vương Phi bị cảm lạnh nên trời vừa hửng sáng, ngài ấy đã căn dặn nô tỳ chuẩn bị áo khoác ấm nhất cho người.

Chiêu Dương nhìn họ không biết phải nói gì, Nhậm Thái Tuấn quả thật đã đem lại cho nàng hết sự kinh ngạc này cho đến sự kinh ngạc khác.

Từ những hành động bá đạo ngông cuồng, cho đến sự quan tâm của hần đối với nàng.

Chiêu Dương được người đưa đến nơi Nhậm Thái Tuấn và khả hãn bàn bạc chính sự.

Đứng trước lều Chiêu Dương nghe được cuộc đối thoại giữa Nhậm Thái Tuấn và khả hãn Mã Mộ Lam.

Giọng nói trầm ổn oai nghiêm của Mã Mộ Lam vang lên bên trong lều.

- Ta thường thức nhất là anh hùng.

Mã Mộ Lam ngập ngừng một chút, trong ánh mắt hiện lên sự đắn đo nhưng khi ông nhìn vào góc khuất, sự do dự trong lòng lập tức bị ông gạt sang một bên.

Mã Mộ Lam nhìn thẳng vào mặt của Nhậm Thái Tuấn nói tiếp.

- Nhìn thấy sự anh minh của ngài, ta thật mong sao bộ tộc Mã Cơ Hàn của ta có được vinh hạnh cùng với Tổng quốc kết thân.

Nhậm Thái Tuấn liền sa sầm mặt, hần đã nhìn thấu tâm tư của Mã Mộ Lam.

Ông muốn dùng giao tình giữa Tổng quốc và bộ tộc Mã Cơ Hàn để củng cố địa vị của mình trên thảo nguyên rộng lớn này.

Trương Vệ nghe vậy liền lên tiếng.

- Kết thân, khả hãn định kết thân với Tổng quốc bằng cách nào?

Chẳng lẽ ông ta muốn hiến dâng con gái duy nhất của mình, cho Hoàng thượng làm phi tử.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Chiêu Hiền Của Thuận Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Tình địch

Mã Đà Lam nghe Trương Vệ hỏi vậy liền vui vẻ nói.

- Thật ra muội muội của ta công chúa Kha Lam, đã hâm mộ uy danh của Nhậm Tướng Quân từ lâu.

Nhân dịp này khả hãn quyết định phái người đến Tổng Quốc cầu thân, ban công chúa Kha Lam cho Nhậm Tướng Quân ngài.

Lời nói của Mã Đà Lam khiến sắc mặt của Nhậm Thái Tuấn, càng lúc càng thâm trầm hơn.

Cả Thiên hạ này chỉ có Chiêu Dương, mới xứng đáng làm Vương Phi của hần.

Bàn tay Chiêu Dương đang cầm miếng vải che cửa bắt gặp siết chặt lại, cái gì là cầu thân?

Không có khả năng đó đâu, Nhậm Thái Tuấn là của nàng, nàng sẽ không bao giờ chia sẻ nam nhân của mình với bất kỳ nữ nhân nào, dù đó có là công

chúa cũng không ngoại lệ!

Chiêu Dương không hề tức giận thần sắc bình tĩnh, khiến hai nô tỳ bên cạnh nhìn nhau trong vẻ bất ngờ.

Nếu đổi lại là bọn họ, thì sẽ không bình tĩnh như Chiêu Dương bây giờ.

Chiêu Dương nhếch môi cười nguy hiểm, nàng muốn xem Nhậm Thái Tuấn có phản ứng gì trước việc cầu thân lần này.

Nàng nhẹ nhàng vén bức màn cửa lên, ánh mắt sắc bén nhìn thẳng vào gương mặt trầm tĩnh của Nhậm Thái Tuấn.

Lúc này Nhậm Thái Tuấn đang ngồi trên chiếc ghế bằng gỗ trước mặt khả hãn, hãn nghiêm mặt, lạnh lùng nhìn

khả hãn không nói gì.

Sau một lúc quan sát sắc mặt của Nhậm Thái Tuấn, nàng chau mày trong lòng tức giận, vì sao một người từng học qua về tâm lý học như nàng, lại không thể đoán được tâm tư của nam nhân này.

Vì tính tình của hãn vốn thâm sâu khó đoán, hay vì hãn là loại người rất giỏi che giấu tâm tư của mình.

Nàng quyết định mình phải đi sâu vào tâm lý của hãn, nàng muốn huấn luyện cho mình chỉ cần nhìn vào ánh mắt của hãn, nhìn thấy hãn nhíu mày nhăn mặt, nàng liền biết trong lòng hãn đang nghĩ gì.

Trong lúc này một nữ nhân sinh đẹp với khí thế kiêu ngạo từ bên hông lều bước vào, nàng ta nhìn thật sinh đẹp như một đoán hoa hồng màu đỏ sẫm, nhưng là loại hoa hồng có gai, thần thái của nàng ta mạnh mẽ vượt hẳn những nữ nhân Chiêu Dương từng gặp qua ở nơi này.

Mã Kha Lam bước tới trước mặt khả hãn hành lễ.

- Phụ thân.

Hành lễ xong Mã Kha Lam xoay người nhìn Nhậm Thái Tuấn, nàng quan sát hãn từ trên xuống dưới.

Nam nhân này nhìn thật anh tuấn, khí thế hào hùng, đúng là người nàng có thể gửi gắm tâm thân.

- Kha Lam xin thỉnh an tướng quân.

Mã Kha Lam cúi đầu tỏ ra tôn kính trước mặt Nhậm Thái Tuấn, đôi mày thanh tú của Chiêu Dương bất giác nhíu chặt lại, trong lòng chán ghét nữ nhân trước mặt.

Chiêu Dương liếc nhìn khả hãn Mã Mộ Lam, đang ngồi chính giữa cười thật tươi.

Mã Mộ Lam này quả nhiên không đơn giản, theo lý mà nói ông nên bang con gái cho Hoàng thượng làm phi tử, vì Hoàng thượng mới là chủ thiên hạ.

Nhưng tầm nhìn của ông ta vượt khỏi dự liệu của nàng, mặc dù cục diện hiện giờ nhìn bề ngoài Hoàng thượng là người nắm trong tay Thiên hạ, nhưng trên thực tế người có tầm ảnh hưởng lớn nhất tại Tổng Quốc chính là Nhậm Thái Tuấn.

Suy nghĩ một lúc Chiêu Dương chợt nhếch môi cười nguy hiểm, nàng thần nhiên vén bức màn vải lên bước vào.

Theo phản ứng tự nhiên ánh mắt của tất cả mọi người, đều dồn hết lên nữ nhân với thần thái nhất chính thất hiên ngang bước vào.

Mã Kha Lam kinh ngạc với dung mạo của nữ nhân này, nàng ta sở hữu nhan sắc "tiên tư ngọc sắc", ánh mắt tuyệt đẹp mê ly, chỉ có thể dùng câu "câu hồn đoạt phách" để hình dung.

Mã Kha Lam đổ kị trong lòng, nàng là

đệ nhất mỹ nhân trên thảo nguyên này, nhưng nếu so với nữ nhân trước mặt, nàng tự biết thần thái cao quý cùng với ánh mắt kiêu ngạo của nữ nhân này vượt trội nàng.

Chiêu Dương bước đi tao nhã đến bên cạnh Nhậm Thái Tuấn, không xem khả hãn Mã Mộ Lam ngồi trước mặt ra gì, nàng ưu nhã nhún nhẹ gối phúc thân với Nhậm Thái Tuấn.

- Thần thiếp xin thỉnh an Vương Gia.

Chiêu Dương nhìn Nhậm Thái Tuấn

nở một nụ cười rực rỡ, nụ cười nhất tiểu khuynh thành của Chiêu Dương khiến tất cả mọi người có mặt trong căn lều bất ngờ.

Nụ cười này là nụ cười đẹp nhất, sáng chói nhất mà họ từng nhìn thấy qua.

Nhậm Thái Tuấn ngơ ngàng trước biểu cảm dịu dàng thủy mị trên gương mặt Chiêu Dương, con ngươi đen huyền chột tủa ra tia sáng chỉ vì nụ cười điên đảo lòng người của nàng.

Mã Kha Lam nhìn thấy ánh mắt lạnh nhạt của Nhậm Thái Tuấn vừa rồi, đột nhiên trở nên ấm áp khi hắn nhìn vào Chiêu Dương, trong lòng trỗi lên sự ghen ghét.

Mã Kha Lam nghiêng răng hận trong lòng, vừa rồi khi nàng thỉnh an Nhậm Thái Tuấn, hắn không thèm liếc mắt đến nàng.

Nhậm Thái Tuấn ngồi yên đó với thái độ ung dung như mình là người nắm trong tay cả thiên hạ, chắc có lẽ cũng vì khí chất kiêu ngạo ngông cuồng này của hắn nên Hoàng thượng mới này sinh lòng nghi kỵ.

Nhậm Thái Tuấn nhìn Chiêu Dương, khoé mắt dài sắc bén hơi nheo lại, nhưng nếu nhìn cho kĩ sẽ phát hiện ra trong đáy mắt thâm thúy của hắn lúc này đã vì Chiêu Dương hiện lên ý cười, hắn vươn tay ra trước mặt hé môi trầm giọng.

- Nàng qua đây!

Chiêu Dương kinh ngạc nhìn hắn, nàng không ngờ khi nam nhân này không làm mặt lạnh, lại anh tuấn đến động lòng người.

Chỉ trong phút chốc Chiêu Dương đã điều chỉnh lại tâm trạng của mình, nàng vươn bàn tay ngọc ngà tới, những ngón tay thon dài nhẹ nhàng chạm vào bàn tay ấm áp của hắn.

Ngay vào lúc hai bàn tay chạm vào nhau, cảm giác lạ lẫm lâng lâng hiện lên trong lòng cả người, cảm giác này nói cho Nhậm Thái Tuấn và Chiêu Dương biết, hai người đã không thể rời xa đối phương.

Nhậm Thái Tuấn kéo Chiêu Dương nhẹ nhàng về phía hắn, nàng mỉm cười thuận theo hành động của hắn ngồi xuống chiếc ghế trống bên cạnh.

Ánh mắt thâm tình của Nhậm Thái Tuấn rời khỏi Chiêu Dương, nhìn vào khả hãn Mã Mộ Lam.

Nhậm Thái Tuấn chưa kịp lên tiếng đôi môi nhỏ nhắn của nàng khẽ mở, thốt lên âm thanh mềm mại như lụa ngọt ngào như hoa.

- Tấm lòng của khả hãn đối với Tổng quốc, đối với Vương Gia thật đáng quý.

Chiêu Dương nói đến đây ánh mắt phóng ra nộ khí nhìn thẳng vào mặt của Mã Kha Lam, không hề tỏ ra yếu thế trước thân phận cao quý của nàng ta.

Mã Kha Lam tỉnh tỉnh nóng nảy tự đắc, vì hành động thân mật của Nhậm Thái Tuấn đối với Chiêu Dương khiến nàng ta giận đến sắc mặt cũng trở nên tím xanh.

Chiêu Dương khẽ cười hài lòng nói tiếp.

- Công chúa Kha Lam là một nữ nhân tài sắc vẹn toàn, với khí chất kiêu ngạo tôn quý của người.....

Nếu phải gả cho Vương Gia làm thiếp, ta cảm nghĩ thật bất công với công chúa.

Khả hãn thấy ta nói như vậy có đúng không?

Chiêu Dương vừa nói xong ánh mắt sắc bén không còn vẻ dịu dàng của vừa rồi, liếc nhìn Nhậm Thái Tuấn một cái.

Nam nhân này trong lòng chắc sung sướng lắm, khi Hoàng thượng bang thêm phi tử cho hắn.

Nhậm Thái Tuấn vẫn như cũ ngồi uy nghiêm đó, gương mặt điềm tĩnh không biểu lộ cảm nghĩ trong lòng mình.

Mã Kha Lam bị lời nói khiêu khích của Chiêu Dương chọc tức, từ trước đến giờ chỉ có nàng bắt nạt kẻ khác, nhưng hôm nay nữ nhân Tổng Quốc này lại dám ở trước mặt phụ thân không kiêng nể gì nói ra những lời khiến bộ tộc Mã Cơ Hàn của nàng không còn thể diện.

- Nếu cô đã biết thân phận công chúa của ta cao quý, vậy cô cũng nên hiểu đại thể mà nhường lại chức vị Vương Phi của mình cho ta.

Chỉ có người với thân phận công chúa tôn quý như ta, mới xứng với Nhậm Tướng Quân.

Lời nói của Mã Kha Lam làm cho không khí trong căn lều trở nên ngưng đọng, Mã Mộ Lam hít một hơi thật sâu trong lòng tức giận, ông biết tính khí ngang ngược không sợ trời không sợ đất của đứa con gái này.

Nhưng thật không ngờ Kha Lam lại dám ở trước mặt Vương Phi thốt ra những lời bất kính.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Chiêu Hiền Của Thuận Đế* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Mã kha lam tức giận

Thật tức chết, Mã Kha Lam này ý mình là công chúa không xem ai ra gì, muốn ngồi lên vị trí Vương Phi của nàng.

Chiều Dương tỏ ra vô cùng bình tĩnh trước lời nói của Mã Kha Lam, nàng nhếch môi cười khẽ cất giọng dịu dàng.

- Công chúa nói cũng phải, với thân phận tôn quý của người, phải nên làm chính thất mới phù hợp.

Lời nói tuy dịu dàng nhưng không hề yếu thế, ngữ khí kiêu ngạo khiến Mã Kha Lam bất ngờ.

Chiều Dương nói xong liền xoay mặt, ánh mắt lấp lánh tỏa ra tia sáng như viên dạ minh châu, nhìn thẳng vào mặt của Nhậm Thái Tuấn.

- Vương Gia, chàng nghĩ sao?

Âm thanh ngọt ngào thốt ra từ miệng Chiều Dương, lại mang theo sát khí đằng đằng khiến Trương Vệ đứng bên cạnh bất giác rùng mình nhìn Nhậm Thái Tuấn, muốn xem Vương Gia dùng cách gì để giải quyết cục diện khó xử này.

Tuy nói bộ tộc Mã Cơ Hàn đang trong tình trạng lực cô thế yếu, nhờ vả vào Tổng quốc nhưng Hoàng thượng đã từng nói;

- Trẫm không quan tâm đến việc khanh dùng cách gì để tiêu diệt Bộ Tộc Khắc Thiệp, nhưng mục đích của chuyến đi này khanh phải khiến bộ tộc Mã Cơ Hàn cam tâm tình nguyện thuần phục trẫm.

Chiều Dương đã thành công khiến Nhậm Thái Tuấn trở thành tâm điểm của sự việc này, ánh mắt của tất cả mọi người đều dồn hết lên người hắn.

Nhậm Thái Tuấn không hề khó chịu hay phiền não, ngược lại trong lòng hắn cảm thấy vui vẻ vô cùng.

Nàng là vì hắn mà ghen.

Nhậm Thái Tuấn nâng tay vỗ vỗ lên mu bàn tay mềm mại của Chiều Dương tỏ ra sủng ái, đôi môi mỏng hé mở giọng nói nghiêm túc bao trùm cả căn lều.

- Công chúa Kha Lam, Vương Phi nói cũng phải.

Nhậm Thái Tuấn nói đến đây đột nhiên dừng lại không nói tiếp, ánh mắt thâm thúy quan sát nữ nhân đang ngồi bên cạnh mình.

Chiều Dương nghe Nhậm Thái Tuấn nói vậy sắc mặt "nguyệt mi tinh nhân"*

đột nhiên đông cứng.

*Nguyệt mi tinh nhân: Long mày như trăng, đôi mắt như sao.

Nhậm Thái Tuấn hài lòng với biểu cảm thần sắc của nàng, nàng đang tức giận?

Trong lòng khoan khoái, hắn trầm giọng nói tiếp.

- Nếu để công chúa làm trắc phi thì thật bất kính với người, còn bảo người làm Vương Phi, thì việc đó không thể nào.

Vì trong lòng ta chỉ có duy nhất một Vương Phi, đó chính là Chiều Dương.

Nhậm Thái Tuấn nói xong ánh mắt thâm tình nhìn vào nữ nhân với nét mặt ngờ ngàng ngồi bên cạnh.

Lời nói của Nhậm Thái Tuấn như hơi ấm giữa mùa đông băng giá, xông thẳng vào trái tim nàng.

Chàng vì nàng nên không quan tâm đến việc, mình sẽ đắc tội với khả hân Mã Mộ Lam.

Vì nàng có thể không màng đến công chúa cao quý xinh đẹp này.

Mã Mộ Lam trầm mặt, ánh mắt thâm sâu lộ rõ sự đoán đo, nghe vào lời nói của Nhậm Thái Tuấn.

Ông chỉ có hai con đường để lựa chọn, một là ông thay đổi ý định cầu thân với Hoàng thượng, hai là để con gái yêu quý của ông làm tiểu thiếp của Nhậm Thái Tuấn.

Mã Kha Lam nghe những gì Nhậm Thái Tuấn vừa mới thốt ra, thần sắc liền biến đổi về mặt tự tin đặc ý của vừa rồi đột nhiên trở nên u ám, trong lòng quyết định phải cho Nhậm Thái Tuấn biết ai mới là người xứng đáng ngồi ở vị trí Vương Phi.

Sau khi Nhậm Thái Tuấn cùng với khả hân bàn xong chuyện chính sự, Nhậm Thái Tuấn đưa Chiều Dương đi dạo trên thảo nguyên xanh mướt.

Hai người cất bước chậm chậm đều đều về phía trước, không khí trong lành mát mẻ của nơi quan ngoại này khiến tâm hồn ngóng cuồng ngạo mạn của hắn lắng dịu đi.

Trương Vệ cùng đám binh sĩ tùy thân, thận trọng theo sau bảo vệ cho hai người.

Trương Vệ là người hiểu tình đạt lý, những lúc Vương Gia và Vương Phi ở cùng nhau, họ đều giữ một khoảng cách cố định.

Đứng trên ngọn đồi xanh mướt hai người nhìn xuống cánh đồng hoa Oải Hương phía dưới.

Mảnh đất rộng lớn bao la được bao phủ bởi một màu tím xinh đẹp mê hồn, nhưng khi ở dưới chân của Nhậm Thái Tuấn lại nhìn thật nhỏ bé.

Chỉ cần Nhậm Thái Tuấn nộ khí xung thiên, một lời nói của hắn có thể hủy diệt đi mọi thứ "bách bản nan miêu"* trước mặt.

*"bách bản nan miêu" có nghĩa là vẻ đẹp không thể nào miêu tả được.

Chiêu Dương nở một nụ cười sinh động, nụ cười từ tận đáy lòng khiến cặp mắt to tròn của nàng vô tình hơi khép lại, môi cong lên để lộ hàm răng đều đặn trắng như tuyết ra ngoài.

Luồng gió tươi mát thổi ngang qua người Chiêu Dương, khiến mái tóc dài óng ánh phát phơ theo làn gió, Chiêu Dương hít vào một hơi thật sâu, không khí trong lành khiến nàng cảm nhận được cái gọi là tự do tự tại.

Chiêu Dương xoay mặt nhìn Nhậm Thái Tuấn, lúc này hắn đứng uy nghiêm chấp hai tay về phía sau của mình, ánh mắt duy ngã độc tôn xem trời bằng vùng nhìn xuống phía dưới.

Kỳ thật nàng cũng từng nhìn thấy qua vẻ cuồng cuồng cùng với sát khí này tỏa ra từ trên người của thủ lĩnh.

Không biết vì sao trên người Nhậm Thái Tuấn, lại lúc ẩn lúc hiện hình bóng của Lãnh Tuấn.

Chiêu Dương suy nghĩ một lúc, chợt lắc đầu thờ dài.

Vì sao đột nhiên mình lại nghĩ ngợi lung tung.

Bây giờ nàng đã là thê tử của Nhậm Thái Tuấn, cũng đến lúc nàng đem tình cảm của mình dành cho chủ nhân giấu kín một nơi nào đó trong trái tim của mình, vì nàng biết tình yêu của nàng đối với chủ nhân chỉ là vọng tưởng.

Chủ nhân sẽ không bao giờ đặt tình cảm của mình, trên người một thuộc hạ như nàng.

Nhậm Thái Tuấn nhìn thấy vừa rồi vẻ mặt của nàng hơn hớn hơn người, cười tươi hơn hoa, nhưng bây giờ thần sắc thâm trầm ẩn chứa điều gì đó khó có thể buông bỏ, khiến lòng hắn bức bối vì không thể nhìn thấu suy nghĩ của nàng.

Hắn không ngờ tâm tình của mình, lại dễ dàng bị nữ nhân này khuấy động.

- Nàng đang nghĩ gì?

Giọng nói trầm khàn của hắn vang lên bên tai nàng, kéo suy nghĩ của Chiêu Dương trở về thực tại, nàng xoay mặt nhìn hắn.

- Thiếp đang nhớ đến.....

Nói đến đây Chiêu Dương chợt dừng lại, ánh mắt sắc bén nhìn sang chỗ khác.

Nàng phải nói sao đây?

Nói với hắn rằng, nàng đang suy nghĩ đến nam nhân đã khắc sâu vào tận tâm trí của nàng.

Không!

Không thể, nàng sẽ quên đi thủ lĩnh, trong lòng nàng sớm muộn gì cũng chỉ còn lại một mình hắn thôi.

- Không.....thiếp chỉ nhớ đến người của Hạ Gia.

Lời nói có phần miễn cưỡng của Chiêu Dương vừa dứt, Nhậm Thái Tuấn đột nhiên vươn tay cầm lấy cánh tay mềm mại của nàng kéo mạnh về phía hắn, khiến thân thể quỵn rũ của Chiêu Dương nằm gọn trong lòng hắn.

Hắn giữ chặt eo nàng không cho nàng động đậy.

Ánh mắt phóng ra tia lửa nhìn thẳng vào đôi mắt đen tuyền của nàng.

Chiêu Dương biết Nhậm Thái Tuấn đang tức giận, đôi đồng tử sắc bén kia giờ đã hiện lên những tia máu đỏ.

Dường như Nhậm Thái Tuấn nhìn thấu tâm tư của nàng, hần giận dữ phun ra từng chữ.

- Ta đã nói..... nàng suy nghĩ cũng đừng suy nghĩ đến việc nói dối ở trước mặt ta!

Chiêu Dương bị bàn tay cường tráng của Nhậm Thái Tuấn, siết chặt ở phần eo khiến nàng đau điếng, nàng mở to mắt nhìn hần thành thật nói.

- Thiếp đang nghĩ đến nam nhân trong lòng thiếp trước đây.

Chiêu Dương không hiểu vì sao ở trước mặt Nhậm Thái Tuấn, lúc nào nàng cũng là kẻ thua cuộc.

Kỳ thật nàng lại cam tâm tình nguyện, thua hần một cách tâm phục khẩu phục.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Chiêu Hiền Của Thuận Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Chiêu dương động lòng

Bàn tay đang siết chặt eo nàng từ từ buông lỏng ra, thần sắc của hần băng lạnh đi mấy độ.

Hần nâng tay giữ chặt cằm nàng, bắt buộc nàng phải đối diện với gương mặt phẫn nộ của hần, cất giọng lạnh lùng.

- Chuyện trước đây của nàng ta không thể quên, nhưng nàng nghe rõ cho ta.

Lần này là lần cuối cùng, nàng được suy nghĩ đến nam nhân khác.

Từ nay về sau nam nhân duy nhất trong lòng nàng, chính là Nhậm Thái Tuấn ta.

Nhậm Thái Tuấn nghiêm túc nói, nàng là ái phi của hần, chỉ có hần mới đủ tư cách chiếm lấy trái tim và suy nghĩ của nàng.

Không biết vì sao khi Chiêu Dương nghe Nhậm Thái Tuấn nói ra những lời ngông cuồng này, nàng không hề tức giận ngược lại tâm trạng còn vui vẻ vô cùng.

Nhưng nàng không thể tỏ ra yếu thế trước mặt hần.

- Chẳng lấy tư cách gì mà tước đoạt suy nghĩ trong đầu thiếp, cấm thiếp không được nghĩ đến nam nhân khác.

Không phải vừa rồi chàng cũng suy nghĩ đến, nữ nhân khác sao?

Chiêu Dương bày ra bộ mặt không vui nhìn sang chỗ khác nói, nghe nàng nói vậy trong lòng hần vui sướng vô cùng.

Nhậm Thái Tuấn cúi xuống gương mặt tuấn lãng ghé sát vào tai nàng, hơi thở nóng hổi phả vào cái cổ trắng nõn, khiến thân thể của nàng bất giác cứng đờ không còn sức lực để động đậy, giọng nói trầm khàn của hần vang lên.

- Ta suy nghĩ đến nữ nhân nào?

Nhậm Thái Tuấn cổ tình trêu chọc nàng, nghe hần nói vậy Chiêu Dương nộ khí xung thiên.

Nàng tức giận xoay mặt lại định nói gì đó, nhưng thật không ngờ vì hành động bất thành linh này của nàng, nên môi hai người chạm vào nhau.

Chiêu Dương đứng bất động mở to hai mắt tròn xoe kinh ngạc nhìn hần.

Nhậm Thái Tuấn nhìn thấy dáng vẻ thẹn thùng của nàng trong lòng vui vẻ, một tay hần choàng qua eo kéo nàng sát vào lồng ngực rắn chắc của hần, tay còn lại giữ chặt gáy nàng.

Gương mặt đẹp trai phi thường của hần tiến tới, môi hần không do dự mút lấy mật ngọt thuộc về riêng nàng, đầu lưỡi ấm áp lưu loát tiến sâu vào trong khoang miệng của Chiêu Dương, hiên ngang quét bên trong ẩm ướt mềm mại.

Hai người hôn nhau thật lâu đến khi hai gò má của Chiêu Dương đỏ hồng vì thiếu dưỡng khí, Nhậm Thái Tuấn mới lưu luyến buông nàng ra.

Chiêu Dương cúi đầu lẩn tránh ánh mắt trời lên dục vọng của hần, nàng chỉ sợ ngọn lửa đang bùng bùng cháy trong đôi mắt hần sẽ thiêu cháy nàng bất cứ lúc nào.

- Nữ nhân nào?

Nhậm Thái Tuấn nhìn thấy vẻ mặt ái ngại của nàng, hần đột nhiên lập lại câu hỏi của vừa rồi.

Đầu óc Chiêu Dương còn đang chìm đắm trong nụ hôn vừa rồi, nên không hiểu Nhậm Thái Tuấn đang nói gì.

- Há?

Chàng nói gì?

Nhậm Thái Tuấn không còn kiên nhẫn để trêu đùa nàng, hần thẳng thừng nhìn nàng nói.

- Vừa rồi nàng ghen với công chúa?

Thật ra Nhậm Thái Tuấn không phải hỏi nàng, lời nói của hần là khẳng định.

Chiêu Dương xấu hổ, cái gì là ghen, nàng sẽ vì hần mà ghen sao?

- Thiếp nào có!

Chiêu Dương xoay người lại nhìn sang chỗ khác, gương mặt nàng lúc này không hiểu vì sao lại nóng phừng phừng.

Nhậm Thái Tuấn xoay người Chiêu Dương lại, bày ra bộ mặt hết sức nghiêm túc nói.

- Không ghen thì tốt, vậy để ta nói với Hoàng thượng đồng ý với việc cầu thân này.

Nghe Nhậm Thái Tuấn đồng ý cưới Mã Kha Lam, Chiêu Dương đã không thể dần xuống con phần nộ trong lòng.

Nàng nhìn Nhậm Thái Tuấn hung hăng nói.

- Chàng dám!

Chỉ cần chàng không giữ lời nạp thêm phi tử, thiếp sẽ biến mất trước mặt chàng ngay.

Chiêu Dương phùng mang trợn mắt, lời nói không còn kiên nể đến uy khí trên người Nhậm Thái Tuấn, vào giờ phút này dù hần có là Hoàng đế nàng cũng sẽ nói vậy.

Cũng là lời hăm dọa này, nhưng thật đáng chết nó lại hữu hiệu hơn bất kỳ lời hăm dọa nào.

Chỉ cần nghĩ đến việc nàng sẽ không ở bên cạnh hần, là tâm tình của hần lập tức trở nên bất an.

- Không.....không nạp thiếp.

Nàng có hài lòng chưa?

Nhậm Thái Tuấn nhìn Chiêu Dương nhẹ giọng nói, lời nói mang theo ngữ điệu thoả hiệp hoàn toàn.

Chiêu Dương biết Nhậm Thái Tuấn nói ra được thì sẽ làm được, giống như hần sinh ra là để làm chủ Thiên hạ, lời nói như đinh đóng cột.

Trước sự kinh ngạc của Nhậm Thái Tuấn, Chiêu Dương đột nhiên xoay qua, đôi tay mềm mại như lụa thân nhiên quấn lấy eo hần. Cô ôm chặt Nhậm Thái Tuấn vào lòng, gương mặt xinh đẹp nép sát vào lồng ngực rắn chắc của hần.

Cô nhắm mắt lại cảm nhận nhịp tim đập loạn cùng với mùi trầm hương tỏa ra từ trên người hần, lúc này Chiêu Dương mới biết mình đã thật sự động lòng với nam nhân này.

Nàng tự nhủ với lòng, mình nên trân quý giây phút ở bên cạnh chàng, vì

Chiêu Dương biết hiện tại những gì nàng có được chỉ là giấc mơ.

Một giấc mơ dài, nhưng đến khi nàng tỉnh giấc mọi thứ trước mặt đều sẽ biến mất, Hạ Gia, Tống Quốc, còn có chàng..... vốn dĩ không hề tồn tại.

Cuối cùng chỉ còn lại một Chiêu Dương cô độc, một sát thủ với đôi tay nhuộm đầy máu tươi.

Hai người ôm nhau thật chặt, cảm nhận hơi ấm từ đối phương.

Ánh hoàng hôn màu vàng cam trên bầu trời rồi thẳng xuống vùng đất màu tím phía dưới, càng khiến phong cảnh lãng mạn trở nên huyền ảo mộng mơ, như họ đang lạc vào chốn bồng lai thiên cảnh*.

*bồng lai thiên cảnh có nghĩa là: nơi tiên ở, cảnh tượng đẹp như trong mơ.

Ngày hôm sau Nhậm Thái Tuấn cùng với khả hãn bàn về chiến lược công đánh Bộ Tộc Khắc Thiệp, Chiêu Dương buồn chán một mình đi dạo.

Nhìn thấy một con ngựa được buộc vào cây cột bằng gỗ trong chuồng ngựa, Chiêu Dương vui mừng bước tới.

Chiêu Dương đứng cách con ngựa một thước, ánh mắt sắc bén có phần thích thú quan sát con tuấn mã.

Con ngựa này sao giống y như con ngựa Xích Thổ của Lữ Bố trong chuyện Tam quốc chí, con ngựa dài một trượng cao tám thước, màu đỏ rực như lửa khác xa với những con ngựa bình thường.

Đúng thật là một con chiến mã.

Chiêu Dương định bước tới sờ vào con ngựa, đột nhiên phía sau truyền đến giọng nói lo lắng của một nam nhân.

- Vương Phi, xin người cẩn thận.

Tên binh sĩ của Mã Mộ Lam vội vàng chạy tới, chặn hành động nguy hiểm của Chiêu Dương lại.

Vương Phi là người Nhậm Tướng Quân sủng ái, nếu vì sự sơ sót của hãn nên khiến Vương Phi bị tổn thương, hãn chỉ sợ khi Nhậm Tướng Quân trách tội, dù hãn có mười cái mạng cũng không gánh nổi.

Chiêu Dương bất ngờ nhìn hãn, trong lòng không biết vì sao hãn lại lo lắng đến như vậy.

- Chuyện gì?

Nghe Chiêu Dương hỏi vậy, tên binh sĩ khom người cung kính giải thích.

- Bẩm Vương Phi, trong dịp tình cờ khả hãn tìm thấy con ngựa này đi lạc trên thảo nguyên cách đây hai dặm.

Khả hãn cho người đưa con ngựa về, nhưng thật không ngờ con ngựa này là một con ngựa chứng.

Ai cười nó cũng bị nó khiến cho ngã ngựa, bị trọng thương.

Chiêu Dương nghe tên binh sĩ nói vậy trong lòng càng thêm hiếu kỳ, ngựa càng chứng thì sẽ càng dũng mãnh.

Chỉ cần có người thuần phục được nó thì một con ngựa hoang sẽ biến thành một con chiến mã, bách chiến bách thắng.

Nhìn thấy Chiêu Dương nhìn chăm chăm vào con ngựa, Mã Kha Lam cùng với nô tỳ tùy thân từ phía sau bước tới.

- Vương Phi, người muốn có được con tuấn mã này không?

Chiêu Dương bất ngờ xoay đầu nhìn vào nữ nhân thốt ra lời này, nhìn thấy Mã Kha Lam trong lòng Chiêu Dương cảm thấy chán ghét vô cùng.

Tâm tình khoan khoái của vừa rồi, cũng bị nữ nhân này quấy rối.

Chiêu Dương không quan tâm đến Mã Kha Lam, nàng xoay lại ánh mắt sắc bén mang theo sự tính toán quan sát con tuấn mã.

Quả thật rất tốt khí thế oai hùng, nếu Nhậm Thái Tuấn có được nó, chẳng phải sẽ như hổ mọc thêm cánh sao?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Chiêu Hiền Của Thuận Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Điều kiện

Mã Kha Lam nhìn thấy ánh mắt khinh thường của Chiêu Dương trong lòng phẫn nộ, ta sẽ khiến Vương Phi nhà ngươi phải trả cái giá cho việc tranh dành Nhậm Thái Tuấn với ta.

- Con tuấn mã này phụ hãn đã tặng cho ta, nếu Vương Phi thích ta có thể tặng cho người.

Chiêu Dương nhú mảy thân sắc có phần nghi hoặc nhìn Mã Kha Lam.

Công chúa này vừa ích kỷ bụng dạ lại hẹp hòi, không phải là người tốt, không dễ gì tặng quà cho người khác, huống hồ gì nàng còn là tình địch của nàng ta.

Chiêu Dương nở một nụ cười khiêu khích, nhìn Mã Kha Lam thẳng thắn nói.

- Điều kiện là gì?

Mã Kha Lam kinh ngạc dời tầm nhìn sang chỗ khác, nàng chột dạ trong lòng không ngờ Chiêu Dương đã nhìn thấu tâm tư của nàng.

Đột nhiên đầu óc Mã Kha Lam trống rỗng, kỳ thật hôm qua khi Mã Kha Lam nhìn thấy Chiêu Dương, Chiêu Dương mang trong mình thần thái

phong tư xước ước* khác xa với thần sắc lãnh nhược băng sương* của hiện giờ, cộng thêm sát khí tỏa ra từ trong đôi mắt sáng như ánh trăng rằm của Chiêu Dương khiến Mã Kha Lam bất an trong lòng.

* Phong tư xước ước: phong thái thanh nhã.

* Lãnh nhược băng sương: Lạnh lùng như băng tuyết.

Những gì Mã Kha Lam toan tính trước để đối phó với Chiêu Dương, không biết vì sao đột nhiên không cánh mà bay.

Chiêu Dương nhếch môi cười nhẹ, thì ra công chúa Kha Lam này chỉ là miệng hùm gan sứa, bị nàng dọa một chút liền như rùa rút đầu.

Nhìn thấy vẻ đắc ý trong ánh mắt của Chiêu Dương, Mã Kha Lam liền tức giận, cảm giác như mình còn chưa ra trận đã bị Chiêu Dương đánh bại.

Mã Kha Lam nâng mặt ưỡng ngực nhìn thẳng vào mắt của Chiêu Dương, cố tình dùng giọng nói tràn đầy vẻ tự tin để lấy lại tôn nghiêm cho bản thân mình.

- Chúng ta hãy thi đấu, nếu Vương Phi thắng được ta, ta sẽ hai tay dâng con ngựa này cho người.

Nhưng nếu Vương Phi thua.....

Dừng một chút Mã Kha Lam nói tiếp.

- Vương Phi phải nhường lại, vị trí Vương Phi của người cho ta.

Mã Kha Lam không cần nói Chiêu Dương cũng biết điều kiện trao đổi là gì, trên gương mặt tự mãn của nàng ta đã in rõ hai từ Vương Phi thật to trên trán.

Chiêu Dương do dự một chút, nàng biết Mã Kha Lam này không phải là người tốt, nhất định trong lúc thi đấu nàng ta sẽ giở trò.

Trong đầu suy nghĩ vậy nhưng khi nàng nhìn sang con tuấn mã, lúc này đang dùng cặp mắt sắc bén, lúc ẩn lúc hiện một đốm lửa sáng rực nhìn nàng.

Giống như nó muốn nói với nàng rằng, chỉ có Nhậm Thái Tuấn mới đủ tư cách là chủ nhân của nó.

Chiêu Dương không còn do dự nữa, nàng nhìn Mã Kha Lam nói với giọng kiêu ngạo.

- Được, công chúa hãy chuẩn bị tặng con tuấn mã này cho ta.

Lời nói ngông cuồng tự đắc của Chiêu Dương khiến tên binh sĩ và nô tỳ tùy thân của Mã Kha Lam kinh ngạc.

Vương Phi bề ngoài nhìn yếu đuối thực nữ như vậy, làm sao có khả năng để đấu lại với công chúa, một người lớn lên từ trên lưng ngựa.

Bàn tay đang đặt bên hông của Mã Kha Lam bất giác cuộn tròn lại thành nắm đấm, trong lòng quyết định sẽ cho Chiêu Dương một bài học.

Nô tỳ tùy thân của Mã Kha Lam nhìn thấy sắc mặt xám xịt của công chúa liền lên tiếng.

- Vậy xin mời Vương Phi theo công chúa đến nơi thi đấu.

Nghe nô tỳ của Mã Kha Lam nói vậy, Chiêu Dương không nghĩ ngợi gì bước theo bọn họ, nàng muốn xem thử công chúa bướng bỉnh này định thi đấu những gì.

Trong lúc này Nhậm Thái Tuấn, Trương Vệ, khả hãn Mã Mộ Lam và Mã Đà Lam đang bàn chiến sự, đột nhiên một tên binh sĩ mặt mày tái mét chạy quỳnh quáng vào.

Hắn quỳ một chân xuống mặt đất, chấp hai tay hành lễ trước mặt Mã Mộ Lam nói với giọng run run.

- Khả hãn.... Khả hãn có chuyện rồi.

Mã Mộ Lam nghe tên binh sĩ nói vậy sắc mặt liền trầm xuống, trong lòng không biết chuyện lớn gì đã xảy ra lại khiến lòng quân hoảng loạn đến như vậy.

Nhìn thấy cử chỉ ấp a ấp úng, nói chuyện không đầu vào đầu của tên binh sĩ, Mã Đà Lam tức giận quát lớn.

- Chuyện gì nói mau!

Ở trước mặt Nhậm Thái Tuấn lại khiến bộ tộc Mã Cơ Hàn mất mặt đến như vậy.

Tên binh sĩ sợ hãi hít vào một hơi thật sâu, lấy lại tinh thần trần thuật lại mọi chuyện.

- Bẩm Khả hân, công chúa đã ra chiến thư với....với....

Hắn nói đến đây ánh mắt sợ hãi liếc nhìn Nhậm Thái Tuấn.

Nhậm Thái Tuấn nhướn mày mím chặt đôi môi mỏng, ánh mắt sắc lạnh nhìn hắn chờ đợi hắn nói tiếp.

Bất gặp ánh nhìn mang theo sát khí đằng đằng của Nhậm Thái Tuấn nhìn mình, tên binh sĩ lập tức cúi đầu lẩn tránh nói với giọng khản trương.

- Công chúa đã ra chiến thư với..... Vương Phi.

Hai từ Vương Phi vừa thốt ra khỏi miệng hắn, Nhậm Thái Tuấn liền giận dữ bàn tay to lớn đập mạnh lên mặt bàn, tạo ra âm thanh chói tai.

"Bang.."

Tên binh sĩ run lên, trong lòng sợ nom nớp cúi thấp đầu không dám đối diện với gương mặt, muốn ăn tươi nuốt sống người khác của Nhậm Thái Tuấn.

Mã Mộ Lam nhìn thấy phản ứng của Nhậm Thái Tuấn liền ý thức được, đứa con gái cưng của mình đã gây ra đại họa.

- Sao lại như vậy, mau.... chúng ta đến đó ngay.

Mã Mộ Lam vừa nói xong liền đứng lên nhìn Nhậm Thái Tuấn, làm động tác xin mời hắn đi theo ông.

Vừa đi Mã Đà Lam vừa giải thích với Nhậm Thái Tuấn.

- Nhậm Tướng Quân, ở thảo nguyên của chúng tôi có một tập tục, nếu hai nữ nhân cùng yêu một nam nhân, họ dùng cách thi đấu để phân thắng bại, người nào thua thì phải bỏ cuộc.

Nhậm Thái Tuấn nghe Mã Đà Lam nói vậy con ngươi đen nhánh loé lên tia sáng, nòng đồng ý khiêu chiến của công chúa là vì hắn.

Trong lòng vừa cảm thấy vui vui, nhưng ngay lập tức sự lo lắng đã chiếm lấy toàn bộ trái tim sắt lạnh của hắn.

Không biết Mã Kha Lam này định dùng cách gì để đối phó với nàng.

Nàng có thể ứng phó được thủ đoạn gian xảo của công chúa không?

Trong lòng suy nghĩ vậy bước chân hắn càng lúc càng bước nhanh hơn.

Mã Kha Lam ngơ ngẩn nhìn cầu trời lạy phật, Vương Phi không bị chút tổn thương gì, nếu nàng ấy bị mất một sợi tóc thì đừng trách ta độc ác!

Bàn tay đang đang đưa bên hông của Nhậm Thái Tuấn siết chặt lại thành nắm đấm, chặt đến nỗi gân xanh cũng hiện ra rõ ràng.

Mã Mộ Lam là một người trầm tĩnh nhìn thấy thần sắc phẫn nộ của Nhậm Thái Tuấn, trong lòng vang lên nỗi âu lo.

Ông chỉ sợ trong lần thi đấu này nếu Vương Phi bị tổn thương, Nhậm Thái Tuấn sẽ sang bằng cả Bộ tộc Mã Cơ Hàn của hắn để trút giận!

Vừa đi trong lòng Mã Mộ Lam vừa cầu nguyện, cho Vương Phi bình an vô sự.

Mã Kha Lam đưa Chiêu Dương đến nơi luyện binh của bộ tộc Mã Cơ Hàn, nói là nơi luyện binh nhưng trên thực tế nó chỉ là một khu vực được dùng hàng rào bằng cây ngăn lại thành khu tập luyện.

Bên trong khu tập luyện là những binh sĩ đang cầm kiếm đấu nhau, nhìn thấy Mã Kha Lam họ liền dừng lại động tác của mình, quỳ xuống mặt đất cúi đầu hành lễ trước mặt nàng ta.

- Công chúa.

Mã Kha Lam nâng mặt ánh mắt đặt trên đỉnh đầu, đưa tay lên làm động tác cho bọn họ đứng lên, cất giọng mạnh mẽ.

- Các người lui sang một bên.

Mấy tên binh sĩ nghe vậy liền đứng lên tản ra hai bên, đứng thành hai đường thẳng song song với nhau.

Mã Kha Lam đột nhiên vỗ tay thật lớn.

"Bóp.....bóp....."

Chiều Dương quan sát tình hình, nhìn thấy mười tên binh sĩ nghe theo mệnh lệnh của Mã Kha Lam, lập tức chạy về phía một cái lều vải bên cạnh, khi bọn họ trở lại trên tay mỗi người cầm một tấm gỗ lớn chạy về phía cuối nơi luyện tập.

Sau khi họ đặt mười tấm gỗ thành một hàng thẳng, lúc này Chiều Dương mới biết Mã Kha Lam định thi đấu gì.

Trên mỗi tấm gỗ là một cái bia hình vòng tròn, chính giữa là một cái vòng tròn màu đỏ nhỏ xem như là tâm điểm.

Chiều Dương thích nhất là dùng súng, nàng thường xuyên luyện bắn nên mấy tấm bia này đối với nàng quen thuộc hơn bất kỳ thứ gì hết.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Chiêu Hiền Của Thuận Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Nhậm thái tuấn lo lắng

Mã Kha Lam nhìn thấy binh sĩ đã chuẩn bị xong, gương mặt phách lối liếc nhìn Chiều Dương, trong ánh mắt lộ ra rõ sự thách thức.

- Vương Phi, chúng ta hãy thi đấu bắn tên, ở trước mặt chúng ta là mười tấm bia, ai bắn trúng trọng tâm nhiều nhất chính là người thắng cuộc.

Nói đến đây Mã Kha Lam đột nhiên dừng lại, ánh mắt sắc bén quan sát biểu cảm trên gương mặt Chiều Dương.

Chiều Dương cười như không cười, khi nàng nhìn thấy nụ cười khiêu khích trên gương mặt đắc ý của Mã Kha Lam, như mình đã nắm chắc phần thắng trong tay.

Bắn tên?

Thật trùng hợp, nàng thích nhất là những môn hoạt động kích thích này.

Nhìn thấy nụ cười lúc ẩn lúc hiện dưới khoé môi thần hồng xỉ bạch* của Chiều Dương, Mã Kha Lam ngờ vực trong lòng.

Chẳng lẽ Chiều Dương là một nữ nhân góc ghech, không ý thức được nàng cố tình bày mưu tính kế với nàng ta.

* Thần hồng xỉ bạch: môi hồng răng trắng.

Chiều Dương dường như nhìn thấu suy nghĩ của Mã Kha Lam, nàng đứng yên đó ánh mắt thách thức nhìn chằm chằm vào Mã Kha Lam chờ đợi Mã Kha Lam nói tiếp.

Chiều Dương tin chắc phần thú vị còn nằm ở phía sau.

Mã Kha Lam ngượng người trong giây lát, cảm giác như sự oai nghiêm của một vị công chúa, lại dễ dàng bị ánh mắt thâm thúy của Chiều Dương tước đi nhục khí.

Được, ta sẽ chống mắt lên xem ngươi còn giữ được bình tĩnh bao lâu?

Trong lòng suy nghĩ vậy, gương mặt yên nhiên xảo tiểu* của Mã Kha Lam liền nhìn Chiều Dương cất giọng thanh thoát.

*Yên nhiên xảo tiểu: xinh đẹp khéo léo

- Để tăng thêm phần kích thích cho cuộc thi đấu này, chúng ta hãy ngồi trên lưng ngựa, vừa phóng ngựa vừa bắn tên.

Chiều Dương nhũm mày ánh mắt băng lãnh loé lên tia thích thú, nhìn Mã Kha Lam.

Mã Kha Lam này thật quá đáng, vì muốn chiếm được vị trí Vương Phi của nàng nên không từ thủ đoạn, muốn dồn nàng vào con đường chết.

Chiều Dương thờ dãi trong lòng, mọi việc đều do Nhậm Thái Tuấn mà ra, nếu không phải hắn quá xuất sắc luôn tạo ra nghiệp chướng, thì nàng cũng không gặp nhiều phiền phức như ngày hôm nay.

Nữ nhân một khi đã ghen quá thật rất độc ác, Chiêu Dương tin chắc chỉ cần ngày nào nàng còn ở lại bên cạnh Nhậm Thái Tuấn, chuyện ghen tuông tranh giành như thế này nàng phải chuẩn bị tâm lý để đối phó dài dài.

Trầm tư một lúc Chiêu Dương quyết định, vì Nhậm Thái Tuấn nàng sẽ thẳng tay tiêu diệt những con hồ ly muốn bám lấy hắn.

Trong lúc Chiêu Dương định lên tiếng đồng ý, đột nhiên phía sau truyền đến giọng nói oai nghiêm kèm theo nộ khí của nam nhân.

- Không được!

Lời nói hùng hồn của Nhậm Thái Tuấn khiến Chiêu Dương và Mã Kha Lam, cùng một lúc xoay người lại nhìn về hướng nơi phát ra giọng nói mang theo hàn khí đó, người còn chưa đến sát khí trên người hắn đã khiến các tên binh sĩ đứng bên cạnh lạnh cả sống lưng.

Nhìn thấy gương mặt đen thui của Nhậm Thái Tuấn, Chiêu Dương biết hắn đang tức giận.

Hắn tức giận vì sợ nàng khiến hắn mất mặt hay sao?

Nhậm Thái Tuấn bước nhanh tới, bàn tay cường tráng vươn ra nắm chặt cổ tay của Chiêu Dương, kéo nàng về phía hắn.

Cảm giác như chỉ cần nàng không ở bên cạnh hắn, nàng sẽ bị người khác bắt nạt.

Chiêu Dương không hề phòng bị nên thân thể mềm mại như liễu yếu đào tơ bị hành động bất ngờ của Nhậm Thái Tuấn, khiến nàng vô thức ngã nhào vào lồng ngực rắn chắc của hắn.

Nhậm Thái Tuấn thân thủ cao siêu, hắn nhanh tay giữ chặt vòng eo nhỏ nhắn của nàng.

Khi Chiêu Dương bình tĩnh lại, nàng ngước mắt lên nhìn vào gương mặt với đường nét hoàn mỹ, gương mặt nam tính góc cạnh, cái cằm kiêu ngạo khiến đầu óc Chiêu Dương mơ hồ chìm đắm trong sự anh tuấn của hắn.

Nhậm Thái Tuấn bất động thần sắc, cặp mắt chứa đựng điệp điệp trùng trùng nguy hiểm hơi nheo lại, nhìn thẳng vào gương mặt vừa nhìn thấy hắn lập tức trở nên ôn hoà của Mã Kha Lam.

- Vương Phi là kim chi ngọc điệp* không phải là nữ nhân bình thường, sao có thể mạo hiểm để thi đấu với công chúa.

*Kim chi ngọc điệp: cành vàng lá ngọc.

Mã Kha Lam mặt mày tái xanh, Nhậm Thái Tuấn là đang nói tính mạng công chúa của nàng không cao quý bằng nữ nhân này sao?

Nhìn thấy Mã Kha Lam trợn mắt nhìn nàng, Chiêu Dương cười đắc ý nếu Mã Kha Lam muốn biến mình thành trò hề cho thiên hạ, thì Chiêu Dương nàng sẽ phục mệnh.

Chiêu Dương nhẹ nhàng đẩy Nhậm Thái Tuấn ra, nàng vươn tay nắm chặt bàn tay vì lo lắng nên toát đầy mồ hôi của hắn.

Có trời mới biết vừa rồi khi hắn nghe tên binh sĩ báo cáo, nàng và công chúa thi đấu trong lòng hắn lo đến cỡ nào.

Hắn sợ nàng sẽ vì hắn nên chịu tổn thương, hắn sợ công chúa sẽ giờ trò hại nàng.

Chỉ cần nghĩ đến nữ nhân trong lòng hắn bị chút uất ức, trái tim hắn lập tức cảm giác như bị ai đó dùng tay bóp chặt lại.

Cảm giác khó thở khiến hắn chỉ muốn đem nàng cách ly với mọi thứ, đem nàng bao bọc trong vòng tay rộng lớn của hắn, không cho người ngoài chạm vào nàng.

Chiêu Dương không hiểu suy nghĩ trong lòng hắn, nàng nhìn hắn bằng ánh mắt kiên định.

- Vương Gia an tâm, thiếp sẽ không khiến chàng mất mặt.

Nhậm Thái Tuấn nhú mày, nữ nhân này đang nghĩ gì?

Mất mặt sao?

Điều đó hắn không quan tâm, cái hắn lo lắng chính là nàng.

Tuy trong lòng Nhậm Thái Tuấn nghĩ vậy nhưng hắn không nói gì, nếu nàng quả quyết như vậy hắn sẽ tin nàng.

Tin nàng sẽ biết tự bảo vệ cho bản thân mình.

Chiêu Dương nhận được cái gật đầu đồng ý của Nhậm Thái Tuấn, nàng đứng thẳng thớm lại, khí thế thoát lên vẻ kiêu ngạo nhìn công chúa.

- Công chúa, chúng ta có thể bắt đầu cuộc đấu.

Nhìn thấy sắc mặt đầy vẻ tự tin của Chiêu Dương, Mã Kha Lam càng hạ quyết tâm phải đánh bại Chiêu Dương cho bằng được.

Nhậm Thái Tuấn nhất định sẽ thuộc về công chúa nàng.

Trương Vệ đứng một bên trong lòng lo lắng, hẳn chỉ sợ lẽ Vương Phi bị công chúa làm tổn thương, Vương Gia sẽ bỏ ngoài tai mệnh lệnh của Hoàng thượng mà thẳng tay tiêu diệt bộ tộc Mã Cơ Hàn.

Trương Vệ trong lòng bất an, bước tới nhìn Chiêu Dương nghiêm túc nói.

- Vương Phi, người không phải là người Mã Cơ Hàn, nên tập tục của họ người không cần phải tuân theo.

Chiêu Dương nghe Trương Vệ nói vậy trong lòng chẳng hiểu gì, cái gì là tập tục của bọn họ?

Chiêu Dương định mở miệng hỏi cho ra lẽ, đột nhiên Mã Kha Lam lên tiếng.

- Vương Phi vậy chúng ta đi chọn ngựa.

Nghe Mã Kha Lam nói vậy Chiêu Dương đành nhìn Nhậm Thái Tuấn, ánh mắt dịu dàng của nàng khiến trái tim hắn nhảy loạn.

Ánh mắt của nàng là muốn nói với hắn rằng, không cần lo cho nàng, nàng nhất định sẽ thắng.

Nhậm Thái Tuấn đành đưa mắt nhìn theo bóng lưng diễm mỹ tuyệt tục* của nàng, trong lòng cứ thấp thỏm không yên.

* Diễm mỹ tuyệt tục: xinh đẹp mà không dung tục

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Chiêu Hiền Của Thuận Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Ngựa kim long

Mã Kha Lam và Chiêu Dương được hai tên binh sĩ hộ tống đến chuồng ngựa.

Nhậm Thái Tuấn với một bụng đầy lo âu, được khải hân Mã Mộ Lam an bày nơi an tọa trước đầu trường.

Nhậm Thái Tuấn vừa ngồi xuống, nô tỳ do Mã Mộ Lam an bài từ trước để hầu hạ Nhậm Thái Tuấn, trên tay cầm tách trà Thiết Quan Âm cung kính bước tới.

Ả Nô tỳ cúi đầu hành lễ trước mặt hắn, dâng lên tách trà thơm ngon nóng hổi còn đang bốc khói.

Nhậm Thái Tuấn hơi nhíu mày, ánh mắt lạnh nhạt nhìn sang chỗ khác.

Ả nô tỳ trong lòng thấp thỏm, vẫn cuối đầu hai tay run run cầm chặt tách trà trước mặt, chờ đợi hắn tiếp nhận tách trà.

Chỉ cần Nhậm Thái Tuấn không lên tiếng, dù tay ả có tê cứng cũng không dám đặt tách trà trên tay xuống.

Trương Vệ hiểu ý lập tức bước tới, nhìn ả nô tỳ nói.

- Để ta.

Trương Vệ nói xong vươn tay nhận lấy tách trà, đặt trên cái bàn gỗ bên cạnh Nhậm Thái Tuấn.

Sắc mặt của Mã Mộ Lam tối sầm lại, sao ông có thể thất sắc đến như vậy?

Ai nấy đều biết bên cạnh Nhậm Thái Tuấn từ trước tới giờ chưa từng xuất hiện nữ nhân.

Mã Mộ Lam nhìn mấy nô tỳ bên cạnh, vẫy tay ra hiệu cho họ lui xuống.

Ông để ý Nhậm Thái Tuấn, hẳn không hề đụng đến tách trà chỉ tiện tay đẩy tách trà sang một bên.

Mã Kha Lam vừa đến chuồng ngựa liền chọn cho mình Hắc Ly, con ngựa của nàng ả.

Hắc Ly được Mã Kha Lam huấn luyện từ nhỏ, nên nàng và Hắc Ly phối hợp rất tuyệt vời.

Cuộc đấu này nàng không thể thua, không thể để bộ tộc Mã Cơ Hàn mất mặt, nhưng quan trọng hơn hết chính là Nhậm Thái Tuấn.

Sau ngày hôm nay, nàng sẽ là Vương Phi của hắn.

Chiều Dương không hề gấp gáp, nàng tao nhã bước đi từ từ đến gần những con tuần mã, lúc này đang nép mình về phía sau bày ra bộ dạng đề phòng, cặp mắt sắc bén nhìn bọn họ từ lúc họ vừa mới bước chân vào trong chuồng ngựa.

Chiều Dương đi vòng vòng mấy con ngựa, nàng quan sát từng con một.

Từ cơ bắp rắn chắc cho đến thần thái rồi đến khí thế, Chiều Dương đều để ý rất kỹ.

Một con ngựa dù có mạnh mẽ đến đâu nhưng nếu cặp mắt không có thần, cũng không phải là một con ngựa chiến.

Chiều Dương nghiêm mặt, ánh mắt sắc bén quét ngang từng con một.

Cuối cùng đôi mắt tuy lãnh đạm nhưng lại tàn ẩn sự nguy hiểm của Chiều Dương dừng lại trên con tuần mã màu đỏ rực, đang mở to mắt nhìn nàng.

Chiều Dương nhìn thấy con ngựa mà không một ai có thể thuần phục được, nàng lập tức bước đến bên cạnh nó.

Nàng chậm rãi nâng tay vuốt ve phần cổ của con ngựa, bàn tay mềm mại với những ngón tay thon dài luồn vào những sợi lông ngắn màu đỏ mịn màng như lụa của nó.

Nhìn thấy con tuần mã không kháng cự hay có những cử chỉ bài xích, Chiều Dương chậm rãi ghé sát vào mặt con tuần mã, thì thầm vào tai nó.

- Ngựa ngoan, ta là chủ nhân của nhà ngươi.

Từ nay về sau ngươi chỉ được phục tùng theo mệnh lệnh của Vương Gia và ta.

Ta ban cho ngươi cái tên ngựa Kim Long, nếu ngươi chịu thuần phục Vương Gia và ta, hãy kêu lên ba tiếng.

Nhìn thấy con tuần mã, không biết vì sao Chiều Dương lại nghĩ đến tổ chức Kim Long của mình.

Dù nàng có ở thời đại nào đi chăng nữa, cái tên Kim Long này cũng đã in sâu vào tận xương tủy của nàng, như một phần quan trọng trên cơ thể dù nàng có muốn vứt bỏ cũng không được.

Trước ánh mắt kinh ngạc của Mã Kha Lam, con tuần mã ngóc đầu oai vệ kêu lên ba tiếng.

"Hí.....hí.....hí....."

Con tuần mã trong lòng phấn khởi vờ hai chân lên khỏi mặt đất, như muốn chào đón chủ nhân của mình.

Chiều Dương cầm chặt dây cương kéo Kim Long lại, nàng hài lòng đôi môi khiêu gợi bất giác cong lên.

Chiều Dương nhìn Mã Kha Lam cất giọng hân hoan.

- Ta chọn nó.

Mã Kha Lam kinh ngạc, nữ nhân này muốn đâm đầu vào chỗ chết hay sao? Chẳng lẽ nàng ta không biết con ngựa này là một con ngựa chiến, không để gì bị người khác thuần phục.

Nhưng mặc kệ, đó là do nàng ta tự chuốc lấy.

- Được, Vương Phi muốn chọn con ngựa nào thì tùy Vương Phi.

Nói xong Mã Kha Lam liền ra hiệu cho tên binh sĩ đang đứng bên cạnh, dẫn hai con ngựa ra ngoài.

Mã Kha Lam và Chiều Dương sau khi chọn ngựa xong, liền quay trở lại đấu trường.

Chiều Dương và Mã Kha Lam đi trước, hai con ngựa được binh sĩ dẫn theo phía sau.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều kinh ngạc nhất là Mã Đà Lam, khi nhìn thấy con ngựa cao lớn đỏ rực phía sau Chiều Dương.

Mã Đà Lam quá hiểu về con ngựa Chiều Dương đã chọn.

Trong lòng vừa vui mừng vì hắn biết chắc tiểu muội của mình sẽ trở thành Vương Phi của Tổng Quốc.

Nhưng đồng thời trong lòng hắn cũng hiện lên cảm giác hoang mang, hắn lo lắng Vương Phi bị thương không biết phản ứng của Nhậm Thái Tuấn sẽ ra

sao.

Sắc mặt khả hân Mã Mộ Lam tối đen như mực, con ngựa này.....

Mã Mộ Lam lập tức nhìn đứa con trai của mình, hàm ý của phụ hân Mã Đà Lam hiểu rất rõ.

Mã Đà Lam biết cân nhắc sự nặng nhẹ trong việc này, hân liền bước tới chặn bước chân của Chiêu Dương lại.

- Vương Phi, con ngựa này là một con ngựa cuồng dã, chưa được thuần hoá. Tại hạ chỉ sợ nó sẽ trở lên thú tính khiến người bị thương.

Nhậm Thái Tuấn nghe Mã Đà Lam nói

vậy trong lòng không yên, một con ngựa không được huấn luyện đàng hoàng có thể gây cho người cưỡi nó, nhẹ thì tàn phế nặng thì tử vong.

Bàn tay đang đặt trên thành ghế gỗ của Nhậm Thái Tuấn bất giác siết chặt hơn, sự bất an trong lòng hân càng lúc càng gia tăng.

Nhậm Thái Tuấn không quan tâm

đến tập tục vớ vẩn của bọn họ, hân đứng lên muốn ngăn lại cuộc thi đấu này.

Nhưng hành động của hân bị lời nói của Chiêu Dương chặn lại.

- Thái tử đừng quá lo ngại, ta thích con ngựa này.

Chiêu Dương nói xong liền chuyển tầm mắt của mình, lên người của Nhậm Thái Tuấn.

- Vương Gia, thiếp sẽ không khiến Vương Gia thất vọng.

Nhậm Thái Tuấn mím chặt đôi môi mỏng, hân trầm mặc trong giây lát rồi phun ra từng chữ một.

- Nàng hãy cẩn thận cho ta!

Nói xong hân lại an tọa, mặc dù bề ngoài gương mặt của Nhậm Thái Tuấn thần sắc băng lãnh nhưng hiện tại trong lòng hân nóng như lửa đốt.

Mã Kha Lam và Chiêu Dương đi đến địa điểm nơi thi đấu, hai tên binh sĩ liền bước tới.

Trên tay hai tên binh sĩ cầm hai cây cung bằng gỗ được điêu khắc hình con chim Ưng oai hùng, nhìn thật rắn chắc mạnh mẽ.

Họ khom người cung kính đưa cho Mã Kha Lam và Chiêu Dương.

Mã Kha Lam cười tươi nhận lấy cây cung, gương mặt lộ rõ sự sung sướng vì nàng ta lớn lên ngồi trên lưng ngựa tay thì cầm cung.

Việc bắn vào trọng tâm của mấy cái bia trước mặt là chuyện dễ như trở bàn tay.

Chiêu Dương nhận lấy cây cung từ trên tay tên binh sĩ, cảm giác quen thuộc khi nàng chạm vào cây cung khiến Chiêu Dương đột nhiên nhớ đến khẩu súng Truy Hồn tuy thân, do thủ lĩnh tặng cho nàng khi nàng chấp hành nhiệm vụ lần đầu tiên.

Chiêu Dương vuốt ve cây cung, muốn làm quen với nó, nàng tự nhủ với lòng chỉ cần mình xem nó y như khẩu súng Truy Hồn thì sẽ điều khiển được nó.

Nàng của trước đây là một trong những sát thủ hàng đầu của tổ chức Kim Long, nên tài bắn súng của nàng so với Hồ Điệp không hơn không kém.

Ngoài tài bắn súng nàng cũng là một cao thủ trong lĩnh vực chế tạo vũ khí, vì có một thời gian nàng đã theo bên cạnh Đường Tam học hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Chiêu Hiền Của Thuận Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Cung và tên

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Đáy mắt của Nhậm Thái Tuấn loé lên tia khác thường, khi hân nhìn thấy trong ánh mắt của Chiêu Dương tàn ẩn thứ gì đó rất thiết tha, sự quen thuộc của nàng khi chạm vào cây cung khiến hân hoài nghi trong lòng.

Nhưng nghi ngờ về chuyện gì, chính bản thân của hắn cũng không biết.

Sau khi làm quen với cây cung, Chiêu Dương điềm nhiên xoay qua nhìn tên binh sĩ cất giọng lạnh lùng.

- Đổi cây cung khác.....quan trọng nhất phải nhỏ hơn và nặng hơn.

Nghe Chiêu Dương nói vậy tên binh sĩ kinh ngạc không thôi, cây cung này là loại cung dành riêng cho nữ nhân.

Nhìn thấy tên binh sĩ đứng đờ người ra nhìn nàng, Chiêu Dương hơi bực bội, nàng quơ quơ cây cung trước mặt hắn.

Tên binh sĩ biết mình đã thất lễ, nên cúi đầu cung kính nói.

- Vương Phi, loại cung này được làm ra dựa theo sức lực của nữ nhân, không quá nặng, trọng lượng vừa đủ để nữ nhân dùng.

Tên binh sĩ cung kính giải thích, nếu xử dụng cung không khéo, không những bắn không trúng mục tiêu, còn sẽ khiến bản thân bị trọng thương.

Những gì tên binh sĩ nói Chiêu Dương đều biết cả, nhưng có điều cô đã quen dùng những cây súng trường tấn công nặng trĩu, cây cung này quá nhẹ cô dùng không quen.

Chiêu Dương cong môi cười nhẹ, nàng tao nhã đặt cây cung vào trong đôi tay chai mòn của tên binh sĩ, nàng nhìn hắn cương quyết nói.

- Ta đã hiểu, nhưng có điều ta vẫn thích cây cung nặng hơn.

Tên binh sĩ không còn lời gì để nói tiếp, hắn đã ra sức khuyên răn Vương Phi, nhưng nếu Vương Phi cố chấp không chịu nghe, hắn cũng đành thôi.

Tên binh sĩ theo thói quen nhìn khả hân, chờ đợi sự đồng ý của khả hân.

Mạng của hắn quá nhỏ nhoi, hắn không dám tự mình quyết định, nếu lỡ Vương Phi gặp chuyện rủi ro, hắn biết chắc mình là người đầu tiên chịu tội.

Mã Mộ Lam không biết vì sao Chiêu Dương lại yêu cầu thay đổi cây cung, nhưng nếu Vương Phi đã lên tiếng, dù đó là vật quý hiếm ông cũng sẽ cho người an bài, huống hồ gì chỉ đổi một cây cung nặng hơn.

Mã Mộ Lam nhìn tên binh sĩ gật đầu một cái, ý bảo hắn mau đi chuẩn bị ngay.

Vài phút sau tên binh sĩ vội vàng quay trở lại, trên tay cầm một cây cung với kích cỡ nhỏ hơn nhưng lại rất nặng.

Đối với một nam nhân chuyên luyện võ như hắn, cầm cây cung nặng như thế này cũng cảm thấy khó khăn, đừng nói chi là phụ nữ.

Hắn khom người, hai tay dùng thêm sức cầm chặt cây cung và tên, cung kính đưa cho Chiêu Dương.

Ánh mắt thâm thúy của Chiêu Dương tỏa sáng, khi nàng nhìn vào cây cung trước mặt.

Cây cung này giống y như cây boomerang* của Nam Liệt, vừa nhỏ vừa nặng, quả thật là cây cung tốt.

* boomerang loại vũ khí, sẽ quay trở về người dùng sau khi ném ra.

Nhậm Thái Tuấn trong lòng khoan khoái khi hắn nhìn vào thần sắc vui sướng trên gương mặt nàng, hắn thích nhất thần thái nghiêm túc của nàng, thật trùng hợp sự thích thú trong lòng nàng cũng chính là sự hứng thú trong lòng hắn ta.

Trong lúc Nhậm Thái Tuấn còn đang dò xét tâm tư của Chiêu Dương, sắc mặt phấn khởi của nàng chợt biến đổi, đôi mày thanh tú hơi nhíu lại khi nàng nhìn vào mấy cây tên.

Thật ngu ngốc, dùng loại tên với đầu tên làm bằng sắt nặng như vậy, thì làm sao có thể bắn ra với tốc độ nhanh và xa.

Không biết từ lúc nào trên tay của Chiêu Dương, đã cầm sẵn một con dao găm sắc bén.

Trước ánh mắt kinh ngạc của tất cả mọi người, Chiêu Dương đột nhiên

cầm mấy cây tên trên tay của tên binh sĩ, dùng con dao sắc bén cắt bỏ tất cả đầu tên.

Những đầu tên bằng sắt nặng trĩu từng cái một rơi xuống, nằm tứ tung dưới mặt đất.

Chiêu Dương thành thạo dùng con dao sắc bén, chém sắt như chém bùn, chuốt nhọn mấy đầu tên làm bằng gỗ.

Không bao lâu sau trên tay Chiêu Dương đã cầm 10 cây tên hoàn chỉnh, chỉ có điều mấy cây tên trên tay Chiêu Dương không có đầu tên đứt ra bằng sắt, mà chỉ là mấy cây tên bằng gỗ nhọn liều bình thường.

Những người đã từng dùng qua cung như Trương Vệ, Mã Đà Lam và Mã Kha Lam đều biết cây tên trên tay của Chiêu Dương quá nhẹ, so với cây cung với trọng lượng nặng, không phù hợp chút nào.

Mã Kha Lam khó hiểu nhìn Chiêu Dương, Vương Phi này đầu óc nhất định có vấn đề.

Từ trước đến giờ mỗi cây cung và tên đều phải chế tạo sao cho phù hợp với nhau, Mã Kha Lam chưa từ nghe qua ai lại thay đổi điều này.

Nhậm Thái Tuấn là một người quen thuộc với các loại binh khí, hẳn là người thiết kế ra những loại vũ khí có lực sát thương lớn cho binh sĩ, nên Nhậm Gia Quân của hắn mới có thể lực hùng hậu như bây giờ, đánh đâu thắng đó.

Thần sắc lạnh nhạt của Nhậm Thái Tuấn chợt thay đổi trở nên đặc chí hơn, trong lòng càng lúc càng thỏa mãn, nữ nhân của hắn quả thật xuất sắc hơn người.

Nàng quá nguy hiểm, quá thông minh, trí tuệ của nàng vượt xa sự tưởng tượng của hắn.

Nàng biết dùng cách lấy nhu chế cương, dùng một cây tên có trọng lượng nhẹ không hẳn là sai, nếu người vron cung biết điều chỉ sức lực của mình, để phù hợp với cây cung và tên, tên sẽ được bắn ra với tốc độ kinh hoàng.

Nghĩ đến đây sự hưng phấn trong lòng anh chợt thay thế bởi sự bồn chồn.

Nhưng có điều vì cây cung quá nặng còn cây tên quá nhẹ, nên việc điều khiển cây tên bắn trúng trọng tâm là việc vô cùng khó khăn, ngoại trừ nàng có sức mạnh phi thường hoặc nàng đã dùng cung nhiều năm.

Mã Đà Lam trong lòng không biết Vương Phi định làm gì.

Hắn bước tới ánh mắt dò xét nhìn Chiêu Dương, nhằm nghĩ một lúc hắn bắt đầu đi lên tiếng.

- Thứ lỗi cho sự nông cạn của tại hạ, cây cung và tên này không thể dùng chung.

Nếu không phải vì sự hiện diện của Nhậm Thái Tuấn, hẳn không cần tốn công phí sức nói ra những lời cảnh báo này.

Chiêu Dương nhìn Mã Đà Lam bằng ánh mắt khinh thường, hắn đã từng vỗ ngực xưng tên trước mặt nàng, nói rằng mình lớn lên ngồi trên lưng ngựa tay cầm cung.

Đạo lý đơn giản như thế này vậy mà hắn lại không hiểu.

- Thái Tử cứ yên tâm, ta biết mình đang làm gì.

Chiêu Dương vừa nói vừa nhìn Nhậm Thái Tuấn, việc Mã Đà Lam không rõ tâm tư của nàng là chuyện bình thường, nhưng còn về phần Nhậm Thái Tuấn, hẳn có hiểu trong lòng nàng đang nghĩ gì không?

Hắn sẽ tình tưởng ở nàng?

Trong lòng Chiêu Dương phân vân, nàng tự biết năng lực của mình, kỳ thật việc thắng thua không hề ảnh hưởng đến tâm tình của nàng, vì nàng biết chắc mình sẽ thắng, nhưng không biết vì sao trong lòng nàng lại mong mỏi, nhận được sự tin tưởng từ Nhậm Thái Tuấn.

Sự lo lắng trong lòng nàng lập tức vơi đi, khi nàng bắt gặp ánh mắt vững vàng mang theo sự tin tưởng của hắn đối với nàng.

Nam nhân này như liều thuốc an thần dành riêng cho nàng, chỉ cần nàng nhìn vào ánh mắt lạnh lùng nhưng lại có thần của hắn, mọi lo lắng đáng đo trong

lòng nàng lập tức tiêu tan.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Chiêu Hiền Của Thuận Đế* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Thi đấu

Nhậm Thái Tuấn vẫn giữ nguyên vẻ mặt nghiêm nghị của mình, từ tốn gật nhẹ đầu, hẳn hiểu rõ trong lòng nàng đang nghĩ gì.

Nàng là muốn hấn ở bên cạnh ủng hộ nàng, nếu nàng đã tự tin như vậy, thì hẳn cũng sẽ tận lực ủng hộ nàng.

Nhậm Thái Tuấn và Chiêu Dương dường như được ông trời an bài hai người phải thuộc về nhau, chỉ cần trong lòng một trong hai người suy nghĩ đến điều gì, thì đối phương sẽ hiểu rõ.

Chiêu Dương nhìn Mã Đà Lam cất giọng kiêu hãnh.

- Thái tử, người cứ yên tâm, mặc dù ta là phận nữ nhân chân yếu tay mềm, nhưng nữ nhân của Tống Quốc không hề thua kém, ngược lại còn mạnh mẽ hơn nữ nhân ở trên thảo nguyên của ngài.

Lời nói tự tin mang theo vẻ kiêu ngạo của Chiêu Dương, khiến Mã Kha Lam hơi bất an trong lòng.

Chiêu Dương là đang nói với bọn họ, đừng nên khinh thường nữ nhân Tống Quốc của nàng ta.

- Vương Phi, tại hạ không hề xem nhẹ khả năng của người.

Ta chỉ sợ binh khí này sẽ khiến Vương Phi bị thương.

Thật ra Mã Đà Lam không hề quan tâm đến sự an nguy của Chiêu Dương, hẳn chỉ muốn tỏ ra phong thái của một vị thái tử khoan hồng độ lượng.

Chiêu Dương nở một nụ cười nhàn nhã, trong ánh mắt lộ rõ sự khinh bỉ, nàng ghét nhất là những kẻ khẩu Phật tâm xà.

Trong lòng thì ước gì nàng thua một cách thảm hại, ngoài miệng lại tỏ ra ân cần.

- Tạ ơn thái tử đã bận tâm.

Chiêu Dương nói xong không quan tâm đến Mã Đà Lam, ánh mắt chán ghét chuyển từ trên người hấn sang Kim Long.

Nhìn thấy Kim Long đang dùng cặp mắt to tròn, y như viên hồng bảo ngọc, vừa sắc bén vừa rực lửa cũng đồng thời mang theo sự bá đạo giống y như Nhậm Thái Tuấn, những tức giận trong lòng nàng lập tức tiêu tan.

Chiêu Dương bước tới tao nhã cầm lấy dây cương, dẫn Kim Long đến trước mặt của Mã Kha Lam.

- Chúng ta có thể bắt đầu.

Nghe Chiêu Dương nói vậy, Mã Kha Lam không nói gì, nàng ta thành thạo phóng lên lưng ngựa, phong thái mạnh mẽ vô cùng, nàng ta y như một nữ Vương.

Trên người Mã Kha Lam thoát lên vẻ quyền uy, kiêu căng, phách lối của một công chúa ngang ngược, được dung túng từ nhỏ.

Sự hống hách này đã vô tình khiến, một công chúa cao quý như nàng ta, trở nên thấp hèn.

Chiêu Dương điềm nhiên nhìn Mã Kha Lam diễn ra một màn, muốn thị uy trước mặt nàng.

Mã Kha Lam ngồi vững vàng trên lưng ngựa, nàng ta nâng mặt hất cằm nhìn Chiêu Dương với thái độ khiêu khích.

Chiêu Dương ung dung đứng yên đó, nàng cong môi cười nhàn nhã, nhìn lại y phục trên người mình.

Y phục dài thườn thượt quả thật không tiện chút nào, có phần vướng bận tay chân.

Trước ánh mắt kinh ngạc của tất cả mọi người, Chiêu Dương thân nhiên cầm lấy tà áo trước và sau dài lướt thướt, dùng sức xé mạnh một cái.

"Rẹt....."

Hai tà áo bị Chiêu Dương thẳng tay không thương xót xé ngắn đi, Nhậm Thái Tuấn cong môi cười thích thú, nữ nhân này luôn tạo cho hắn sự ngạc nhiên.

Việc gì nàng cũng làm ra được, không theo lễ thường tình, không theo lễ nghi, chỉ hành động tùy hứng.

Sau khi y phục trên người đã được chỉnh sửa cho phù hợp với hoàn cảnh, Chiêu Dương mới dùng chân thò vào trong bằng đạp sắt bên hông con ngựa, vì con ngựa Kim Long rất cao nên Chiêu Dương phải dùng sức, mượn lực đạp mạnh lên bàn đạp mới có thể phóng lên lưng Kim Long.

Mặc dù Kim Long rất lớn khiến Chiêu Dương nhìn nhỏ bé trên lưng nó, nhưng nàng lại cảm thấy hưng phấn vô cùng, giống như trước đây khi nàng ngồi trên chiếc mô tô Harley Davidson to lớn của nàng.

Chiêu Dương ngồi trên lưng ngựa với vẻ mặt kiêu ngạo, ngược lại với vẻ nữ Vương của Mã Kha Lam, Chiêu Dương nhìn y như một nữ tướng, trên người nàng thoát lên sự ngông cuồng mang theo khí thế hào hùng, khiến tất cả mọi người đều có cái nhìn khác đối với nàng.

Tên binh sĩ cầm trên tay một cây kèn hình dạng ngựa voi, hắn đưa lên mép môi của mình, dùng khí tồn trong bụng thổi thật mạnh.

"Hummmmmmm.....hummmmmmmmm."

Tiếng còi vừa vang lên, Mã Kha Lam đã dùng chân đạp mạnh vào bụng của con ngựa, giục nó lao về phía trước.

Chiêu Dương nhìn theo bóng lưng của Mã Kha Lam, nàng ta thật sự có tài, thần thái của Mã Kha Lam khi ngồi trên lưng ngựa thật sự có khác, mặc dù Mã Kha Lam là một nữ nhân bướng bỉnh nhưng không thể phủ nhận thực lực của nàng ta.

Lúc này Trương Vệ đang cung kính đứng bên cạnh Nhậm Thái Tuấn, thần sắc của Nhậm Thái Tuấn băng lãnh đến độ không thể nhìn rõ tâm tư của hắn.

Nhìn thấy Mã Kha Lam thần nhiên vờn cung bắn trúng trọng tâm của tấm bia đầu tiên, trong lòng Trương Vệ nao núng vô cùng.

Chẳng lẽ Vương Phi không biết dùng cung?

Chiêu Dương vờn tay đánh mạnh vào mông Kim Long.

Con ngựa nghe theo mệnh lệnh của Chiêu Dương lao nhanh về phía trước, Chiêu Dương ngồi trên lưng ngựa khí thế oai hùng không thua gì với nam nhân.

Mã Mộ Lam và Mã Đà Lam mở to mắt vì kinh ngạc, Vương Phi nhìn y như một Tướng quân khi ra chiến trường giết giặc, sát khí phát phoi trên người Vương Phi cùng với tà khí trong đôi mắt lạnh như băng sương kia, đã nói cho hai người biết Mã Kha Lam không bằng.

Trương Vệ nhú mày, ôm một bụng hoài nghi, thật ra Vương Phi biết bắn cung hay không?

Cười ngựa thì hắn đã nhìn thấy qua, còn về những thứ khác hắn thật sự không rõ, không biết một nữ nhân sống trong nhung lụa như Vương Phi, còn biết được những gì?

Trương Vệ trong lòng lo lắng, suy nghĩ một lát đành lên tiếng.

- Vương Gia.....

Trương Vệ vừa lên tiếng đã bị Nhậm Thái Tuấn khoát tay ý bảo im lặng, hắn đang tập trung theo dõi Chiêu Dương, không muốn sự phiền nhiễu.

Chỉ trong tích tắc Kim Long đã đuổi kịp theo Mã Kha Lam.

Nhìn thấy Mã Kha Lam bắn trúng ba bia, Chiêu Dương không hề hoang mang hay hoảng loạn, ngược lại còn bình tĩnh hơn bất kỳ lúc nào.

Mã Kha Lam nhìn sang Chiêu Dương, nhìn thấy Chiêu Dương vẫn chưa ra tay, nàng ta cười đắc ý.

Chiêu Dương không hề bận tâm đến ánh nhìn mỉa mai của Mã Kha Lam, nàng vờn cung lên ánh mắt liết ngang qua năm cái bia trước mặt, trong lòng tính toán tốc độ cùng với khoảng cách giữa năm cái bia.

Khi Chiêu Dương nhắm đúng vị trí, nàng dùng chân thành thạo quấn vài vòng qua dây cương kéo ngược lại.

Con ngựa vì hành động của Chiêu Dương nên dừng gấp, hai chân phía trước theo phản ứng tự nhiên vơ lên cao.

Nhậm Thái Tuấn nhìn thấy tình cảnh nguy hiểm trước mắt, con ngựa đang vờn người lên cao chỉ dùng hai chân phía sau để đứng vững dưới mặt đất. Nếu không khéo có thể quăng thân thể mảnh mai của Chiêu Dương xuống đất.

Hắn hoảng hốt muốn xông ra đấu trường để bảo vệ nàng, không để nàng bị thương.

Vào giây phút ngàn cân treo sợi tóc, Chiêu Dương không hề mất đi sự bình tĩnh, ngược lại trên người nàng lại toát lên khí thế của một kẻ nắm trong tay phần thắng.

Chiêu Dương dùng sức kẹp chặt vào lưng ngựa, nằng giữ thân thể của mình thẳng thốt.

Chiêu Dương kéo mạnh dây cung về phía sau, khi đến vị trí nằng tính trước, Chiêu Dương lập tức buông năm cây tên trên ta ra cùng một lúc.

Năm cây tên theo sự khống chế của Chiêu Dương, lao nhanh như gió về phía trước.

Chỉ trong cái chớp mắt, năm cây tên đã chính xác ghim vào trọng tâm, Chiêu Dương lập tức hạ người ngồi lại trên lưng ngựa, thân thể mảnh mai khom về phía trước, tạo thêm trọng lượng bắt buộc hai chân trước của Kim Long hạ xuống mặt đất.

Lúc này những ai có mặt chứng kiến cảnh tượng vừa rồi, mắt mở thật to, miệng thì há thành chữ O.

Họ chưa từng tận mắt chứng kiến qua, người nào lại có thể một phát bắn trúng trọng tâm của năm cái bia.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Chiêu Hiền Của Thuận Đế* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Chiêu Dương Tức Giận

Trương Vệ kinh hãi trong lòng, tài bắn cung của Vương Phi sao lại lợi hại đến như vậy, hần là một người luyện võ từ nhỏ, không biết ra chiến trường bao nhiêu lần, nhưng hần tự biết mình không thể nào làm được như Vương Phi.

Trương Vệ khom người về mặt thận trọng, cung kính nói bên tai Nhậm Thái Tuấn.

- Tướng Quân, thứ lỗi thuộc hạ nhiều lời.

Thuộc hạ cảm thấy Vương Phi không đơn giản, ngài nên cẩn thận thì tốt hơn.

Hiện tại chúng ta còn chưa xác thực được, Vương Phi là bạn hay là địch.

Sắc mặt của Nhậm Thái Tuấn càng lúc càng khó coi hơn, hần nhìn nàng đang trên lưng ngựa thể hiện bản lĩnh của nàng, nhưng trong lòng lại cảm giác khó chịu, vì sao đến giờ phút này nàng vẫn còn đề phòng đến hần, chưa chịu mở lòng với hần ta.

Hần không quan tâm đến mục đích của nàng là gì, chỉ cần nàng thật lòng với hần là đủ.

Điều này khi nàng giả dạng binh sĩ, xông vào vòng vây để cứu hần, hần đã biết nàng đối với hần là thật lòng.

Lúc này Mã Đà Lam mới hiểu, vì sao Vương Phi lại quyết tâm thay đổi cung và tên.

Thì ra mũi tên càng nhẹ, thì tốc độ khi bắn ra sẽ nhanh hơn gấp bội.

Mã Đà Lam lúc này mới biết tầm nhìn của mình còn quá hạn hẹp, sau này hần muốn ngồi lên vị trí khả hần của một bộ tộc, thì hần cần phải học cách nhìn xa trông rộng.

Bề ngoài sắc mặt của Khả hần Mã Mộ Lam không hề thay đổi, nhưng tận sâu trong đáy lòng ông, lo ngại không thôi.

Ông từng người trong giấy lát, nhưng vẫn giữ được phong thái uy nghiêm của một vị khả hần.

Cũng may ông không đối đầu với Tống Quốc, gặp mặt Nhậm Thái Tuấn ông đã bất ngờ, Nhậm Thái Tuấn chính là nhân trung chi Long*, bây giờ bên cạnh hần còn có một Vương Phi tài sắc vẹn toàn.

Trong lòng Mã Mộ Lam thầm nghĩ, Tống Quốc quả thật là một nơi ngoạ hổ tàng long.

* Nhân trung chi Long: Rồng trong đám người, một người tài giỏi vượt xa

người thường.

Không khác gì với khả hần, tất cả mọi người của bộ tộc Mã Cơ Hàn đứng chết lặng, nhìn màn thi triển cung tên của Vương Phi.

Vương Phi là người phạm hay là tiên nữ, từ trên trời đáp xuống, cùng một lúc bắn trúng trọng tâm của năm tấm bia.

Mã Kha Lam nhìn thấy Chiêu Dương thân thủ hơn người, trong lòng hoảng loạn, bắt đầu tính kế.

Nàng ta nhất định phải thắng trận thi đấu này, phải khiến Chiêu Dương cam tâm tình nguyện nhường lại Nhậm Thái Tuấn cho nàng ta.

Lần thi đấu này không chỉ vì riêng bản thân nàng, còn vì vinh nhục của cả bộ tộc.

Không bao lâu sau Chiêu Dương đã thành công bắn trúng tám tấm bia tròn, Mã Kha Lam ngồi trên lưng ngựa đang chạy song song bên cạnh Chiêu Dương, trong ánh mắt lộ rõ sự ghen ghét.

Nhìn thấy Chiêu Dương chuẩn bị vươn cung bắn vào cái bia thứ chín, Mã Kha Lam không suy nghĩ liền thi triển nội công từ đan điền dùng hết sức lực phi cước, đá mạnh vào chân trước của Kim Long.

Kim Long đang điên cuồng lao nhanh về phía trước, đột nhiên bị tập kích thân hình to lớn không tự chủ bị lực mạnh đẩy sang một bên, chân trước bị trọng thương, bất ngờ quy xuống mặt đất.

Chiêu Dương ngồi trên lưng ngựa, cảm giác được sự nguy hiểm đến cận kề, bàn tay mềm mại lập tức siết chặt dây cương, hai chân dùng sức kẹp chặt vào thân Kim Long.

Sức mạnh của Kim Long đã vượt khỏi sự tưởng tượng của nàng, trong hoàn cảnh nguy hiểm này, Kim Long vẫn giữ vững thân mình, mặc dù hai chân trước đã không còn sức quy dưới mặt đất, nhưng Kim Long không để mình ngã xuống, liều cả mạng để bảo vệ Chiêu Dương.

Nhìn thấy Kim Long vì mình chịu tổn thương, Chiêu Dương đột nhiên quay sang nhìn Mã Kha Lam bằng ánh mắt tỏa ra đằng đằng sát khí.

Mã Kha Lam!

Ngươi đừng trách ta độc ác.

Lần này Chiêu Dương thật sự đã nổi giận, Mã Kha Lam này ba lần bốn lượt muốn làm khó nàng, nàng đã cố gắng nhịn ả ta, nhưng lần này Chiêu Dương không thể nào dằn xuống cơn thịnh nộ trong lòng mình.

Chiêu Dương vươn bàn tay thon dài trắng nõn của mình ra, vuốt nhẹ nhàng vào đầu Kim Long cất giọng tán dương.

- Làm rất tốt!

Lời khen ngợi của Chiêu Dương như lời thần chú, ban thêm sức mạnh phi thường cho Kim Long.

Kim Long ngẩng cao đầu, kêu lên ba tiếng oai hùng.

"Hí.....hí.....hí....."

Trong lúc này Kim Long giống y như một con mãnh long thoát thai, từ dưới mặt đất quật cường vươn dậy.

Kim Long dần xuống nỗi đau ở chân, chỉ vì một lời nói của Chiêu Dương, Kim Long có thể xả thân vì chủ.

Nhìn thấy Kim Long mạnh mẽ như vậy, Chiêu Dương mới an tâm vươn cung bắn ra cây tên thứ chín.

Nay sau khi cây tên được bắn ra, không biết từ lúc nào trên tay Chiêu Dương đã cầm sẵn một cây kim châm.

Nàng xoay mặt lại nhìn Mã Kha Lam, lúc này đang tận lực giục ngựa đuổi theo nàng phía sau.

Chiêu Dương cong môi cười khê, gương mặt bình tĩnh nhưng lại mang theo ma lực khiến đối phương không rét mà run.

Không biết vì sao khi Mã Kha Lam nhìn thấy nụ cười trên gương mặt của Chiêu Dương, Mã Kha Lam hốt hoảng trong lòng.

Ai thấu hiểu Chiêu Dương thì sẽ biết, gương mặt kiêu diễm của nàng, càng ôn nhu càng dịu dàng, thì lực sát thương sẽ càng nặng.

Sau nụ cười thân thiện kia chính là sự trả thù tàn khốc của một sát thủ máu lạnh, nàng sẽ ăn miếng trả miếng.

Chủ nhân đã từng nói với nàng, người ta tổn thương mình một, thì mình phải trả lại gấp mười.

Chiêu Dương phóng thẳng cây kim châm vào bắp đùi con ngựa của Mã Kha Lam, cây kim châm sắc bén được phóng ra với sức lực kinh hoàng, vừa chạm vào da thịt liền ghim sâu vào thân con ngựa.

Con ngựa như điên lên, gẩy dụa không ngừng, hai chân theo phản xạ tự nhiên đưa lên cao, hất Mã Kha Lam lúc này đang liều mạng bám chặt vào thân con ngựa xuống mặt đất.

Mã Kha Lam bị con ngựa quăng lên không trung rồi thân thể mạnh mẽ trong phút chốc rơi xuống, chạm phải mặt đất cứng ngắt, lăn liên tục mấy vòng khiến cánh tay và chân bị gãy xương.

Mã Kha Lam nằm thê thảm dưới mặt đất, y phục rách nát, đầu tóc rối tung, ánh mắt kinh hãi nhìn con ngựa đang chuẩn bị dùng hai chân đạp xuống người nàng.

"Hí...hí...hí.....hí....."

Tiếng con ngựa kêu thật thê lương, từ tiếng kêu hùng vĩ từ âm thanh trở nên bất lực hoàn toàn.

Nhìn thấy con ngựa chuẩn bị đập lên Mã Kha Lam, Mã Mộ Lam và Mã Đà Lam hốt hoảng đứng bật dậy kêu lớn lên.

- Kha Lam, cẩn thận!

Lúc này vị trí của Mã Kha Lam đang ở phía cuối của đấu trường, dù Mã Đà Lam có công lực giỏi đến đâu cũng không có khả năng phi thân đến bên cạnh, để cứu em gái của mình.

Trương Vệ nhìn thấy vậy liền cúi xuống nói phân giải với Nhậm Thái Tuấn.

- Tướng Quân, tình hình này không ổn.

Chỉ cần con ngựa đập mạnh xuống thì xem như công chúa sẽ tiêu đời, xương cốt trên người coi như gãy hết.

Nếu lỡ xảy ra án mạng, Trương Vệ chỉ sợ sẽ như câu tức nước vỡ bờ, Mã Mộ Lam yêu quý nhất là đứa con gái này, ông ta sẽ liều cả mạng để lấy lại công đạo cho Mã Kha Lam.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Chiêu Hiền Của Thuận Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Nhậm Thái Tuấn Thất Vọng

Với ánh mắt của người bình thường thì sẽ nghĩ, con ngựa này đột nhiên giờ chứng, nhưng dưới ánh mắt tinh tường của Nhậm Thái Tuấn, Trương Vệ và Mã Mộ Lam, đều sẽ nhận ra kiệt tác này là do một tay Vương Phi bày ra.

Nhậm Thái Tuấn nghe Trương Vệ nói vậy, ánh mắt phẳng lặng luôn dõi theo Chiêu Dương không hề gợn sóng.

Hắn muốn xem, nữ nhân của hắn tầm nhìn thế nào.

Trên đời này có hai loại người, một loại năng động, sẽ tiêu diệt những kẻ đối đầu với mình.

Nhưng loại người này không thể làm đại sự, làm việc gì cũng không nghĩ đến hậu quả.

Loại thứ hai, thâm sâu khó lường, làm mọi việc đều cân nhắc trước sau.

Loại người thứ hai này vừa tàn nhẫn vừa vô tình, còn rất nguy hiểm nữa là khác, nhưng có điều chỉ cần họ quan tâm đến một ai thì sẽ hy sinh tất cả vì người mình yêu.

Nhậm Thái Tuấn thuộc về loại người thứ hai này, trong lòng hắn hiện giờ chỉ nghĩ đến Chiêu Dương.

Hắn muốn xem Chiêu Dương là loại người nào, nàng sẽ nghĩ đến hắn, nghĩ đến đại cuộc, hay nàng chỉ vì sự ghen tuông vớ vẩn của bản thân, trả thù Mã Kha Lam cho hả dạ.

Chiêu Dương vươn cung bắn vào tấm bia cuối cùng, nàng không hề tỏ ra đắc ý vì mình đã thắng.

Chiêu Dương chưa từng để Mã Kha Lam vào trong tầm mắt của mình, không phải vì nàng quá tự cao, nhưng trên thực tế Mã Kha Lam không có khả năng đấu với nàng.

Chiêu Dương bắn xong thần nhiên quăng cây cung trên tay cho tên binh sĩ, với vẻ mặt tái xanh đang hốt hoảng đứng bên cạnh, tay kéo nhẹ dây cương, quay đầu Kim Long lại, ánh mắt điềm nhiên nhìn Mã Kha Lam.

Mã Kha Lam ở trước mặt nàng, với Mã Kha Lam kiêu ngạo của trước đây, dường như là hai người hoàn toàn khác nhau.

Gương mặt luôn tỏ ra kiêu căng của Mã Kha Lam hiện giờ đã không còn huyết sắc, ánh mắt ngạo mạn trở nên hoang mang, bất lực trước tình cảnh nguy hiểm này.

Mã Kha Lam nhìn thấy con ngựa đập xuống thân mình, nàng ta sợ hãi kêu lên.

- Phụ hân, cứu nhi thân.....cứu nhi thân.....

Mã Mộ Lam lòng đau như dao cắt, ông bắt lực nhìn đứa con gái một chân bước vào quỹ môn quang.

Mã Mộ Lam nhìn mấy tên binh sĩ, đang chờ người nhìn Mã Kha Lam lớn tiếng quát.

- Mau....mau....!

Cho người chặn con ngựa lại, cứu công chúa ngay!

Mấy tên binh sĩ hoàn hồn theo lời nói của khả hãn, họ chạy nhanh về phía công chúa.

Nhưng không thể nào đến gần được vì con ngựa lúc này như điên lên, không ngừng dẫm đạp lên mọi thứ dưới chân nó.

Mấy tên binh sĩ thập thò không biết phải làm sao, đành đứng một bên nhìn công chúa.

Trong lúc mọi người đều hồi hộp trái tim muốn lộn ra bên ngoài, Chiêu Dương không hề che giấu sự hưng phấn trong lòng.

Nàng cười tươi như hoa, ánh mắt lấp lánh y như vì sao Thiên Lang trên bầu trời, ngôi sao sáng nhất nằm trong hệ mặt trời.

Nhậm Thái Tuấn nhìn thấy biểu cảm trên gương mặt xinh đẹp nhưng lại vô cùng lãnh đạm của nàng, hần nhủu mà ánh mắt lộ rõ sự khó hiểu.

Thật ra trong lòng nàng đang nghĩ gì?

Nàng sẽ ngồi yên trên lưng ngựa, nhìn Mã Kha Lam chầu diêm vương?

Chiêu Dương còn chưa hả giận, vừa rồi Mã Kha Lam đã khiến Kim Long bị thương, bây giờ nàng sẽ để cho Mã Kha Lam từ từ hưởng thụ cái cảm giác sống không bằng chết, trong lòng thấp thòm, khi biết mình sẽ không tránh khỏi cái chết vô cùng thê thảm.

Mã Đà Lam vừa lo lắng nhìn tiểu muội, vừa liếc nhìn Chiêu Dương.

Bắt gặp nụ cười trên choker lúc ẩn lúc hiện trên khoé môi nàng, hần tức giận nghiêng răn ken kết.

Mã Đà Lam tự nhủ với lòng, quân tử báo thù mười năm chưa muộn.

Hần sẽ tìm cách lấy lại công đạo, cho tiểu muội mà hần yêu quý nhất.

Chiêu Dương trong lòng sáng khoái khi nhìn thấy Mã Kha Lam sợ đến toát mồ hôi lạnh, cặp mắt lưng tròng, đang hoảng loạn tìm cách tránh xa con ngựa.

Chiêu Dương nhìn sang Nhậm Thái Tuấn nháy mắt một cái, muốn nói cho hần biết nàng đã thắng.

Nhậm Thái Tuấn trong lòng vui hơn ai hết, hần nghĩ nàng là vì sợ mất đi hần, nên mới tận lực thắng Mã Kha Lam.

Mặc dù Nhậm Thái Tuấn và nàng vẫn liếc mắt đưa tình, nhưng mọi chuyện diễn ra xung quanh Chiêu Dương đều thu hết vào cặp mắt sắc bén của mình, chắc có lẽ sự nhạy bén của một sát thủ đã in sâu vào tận xương tủy của nàng.

Trong lúc chân con ngựa chuẩn bị đạp lên thân thể mảnh mai của Mã Kha Lam, Chiêu Dương đã nhanh tay phóng cây kim châm thẳng vào mi tâm của con ngựa.

"Hí.....hí.....hí....."

Con ngựa kêu lớn vài tiếng rồi thân thể to lớn lập tức ngã xuống mặt đất.

"Bịch....."

Một tiếng bịch vang lên khi thân con ngựa va chạm nặng nề, khiến cát bụi dưới mặt đất bay mịt mù.

Nhìn thấy con ngựa đột nhiên ngã lăn ra chết, Mã Kha Lam thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt hận thù liếc ngang liếc dọc Chiêu Dương lúc này còn đang ngồi yên trên lưng Kim Long.

Nhìn thấy Mã Kha Lam đã an toàn,

Chiêu Dương mới từ trên lưng ngựa tao nhã phóng xuống, hành động của nàng thân nhiên uyển chuyển chưa từng có.

Chiêu Dương bước tới nhìn Mã Kha Lam, nhìn thấy một công chúa kiêu căng luôn tỏ ra mình cao cao tại thượng, bây giờ lại thành ra người không giống người mà không giống ma.

Tóc tai bù xù, gương mặt lem lúa vì vùi mình trong cát bụi, tuy trong lòng Chiêu Dương hả dạ vô cùng nhưng ngoài mặt nàng lại tỏ thái độ ân cần quan

tâm

Chiều Dương khom người bàn tay trắng nõn đưa ra trước mặt Mã Kha Lam.

- Công chúa, người có sao không?

Có chỗ nào bị thương không?

Lời nói quan tâm của Chiều Dương khiến Mã Kha Lam càng thêm cảm phần, đúng là mèo khóc chuột giả từ bi.

Nàng thật khinh trong lòng, không biết bên trong Chiều Dương còn đang bày mưu tính kế gì đối với nàng, nhưng ngoài mặt lại giả vờ lo lắng.

Mã Kha Lam nhìn thấy bàn tay Chiều Dương gần chạm vào người nàng, Mã Kha Lam lập tức lui về phía sau tránh xa Chiều Dương ra.

Nhậm Thái Tuấn lúc này mới từ từ đứng lên, hần từ tốn bước theo bóng lưng hối hả của Mã Mộ Lam.

Mã Mộ Lam sai bước đến bên cạnh con gái, ông đau lòng nhìn Mã Kha Lam lúc này trên người toàn là thương tích.

Mã Mộ Lam nhìn Chiều Dương rồi nhìn sang Nhậm Thái Tuấn, nhìn thấy vẻ mặt hài lòng của Nhậm Thái Tuấn khi Chiều Dương đã thắng, ông đành nuốt xuống cục tức trong lòng.

Mã Mộ Lam lo lắng ra lệnh cho binh sĩ, đưa Mã Kha Lam về lều điều trị vết thương.

Nhậm Thái Tuấn chậm rãi tiến đến gần nàng, trước ánh mắt của tất cả mọi người, hần thân nhiên nắm lấy tay nàng.

Hần nhìn sâu vào mắt nàng cất giọng yêu thương.

- Nàng khiến bản Vương thật vui, dù nàng có thua bản Vương cũng không thay lòng.

Chiều Dương không rõ sự huyền diệu trong lời nói của Nhậm Thái Tuấn.

Nàng mỉm cười cho qua, nhìn Mã Kha Lam đang được binh sĩ đưa đi, giọng nói thanh thoát của Chiều Dương vang lên.

- Công chúa người đã thua, Kim Long sẽ thuộc về ta.

Mã Kha Lam uất hận trong lòng, vừa rồi nhìn thấy biểu hiện của Kim Long trên đấu trường, nàng mới biết Kim Long là một con ngựa quý.

Mã Kha Lam ôm trong lòng nỗi hận không thể nào bỏ qua được, sự cao ngạo của nàng đã bị Chiều Dương đánh tan, còn ở trước mặt bao nhiêu người thị uy với nàng.

Mặt mũi của nàng biết để ở đâu bây giờ, từ nhỏ đến lớn nàng luôn mang trong mình danh hiệu nữ nhân tài ba nhất thảo nguyên, bây giờ bị một nữ nhân Tổng Quốc khiến ra nông nỗi này, người không giống người mà không giống ma.

Không ai để ý đến vẻ mặt đen thui thúi lù của Nhậm Thái Tuấn, hần không ngờ nàng thi đấu là vì một con ngựa, không phải vì hần.

Trong lòng Nhậm Thái Tuấn thất vọng vô cùng, hần còn nghĩ Chiều Dương vì ghen tuông nên mới trừng trị công chúa một phen, nhưng thật không ngờ nàng lại xem trọng con ngựa hơn hần.

Kỳ thật không biết vì sao khi tâm tình của Nhậm Thái Tuấn biến chuyển,

Chiều Dương liền cảm nhận được ngay, nhìn thấy hần sa sầm mặt Chiều Dương liền cười tươi nói với giọng dịu dàng.

- Vương Gia, thiếp vì ngài nên không ngại mạo hiểm để thi đấu với công chúa.

Vì muốn tặng Kim Long cho ngài, tay thiếp đã bị thương.

Chiều Dương trưng ra bộ mặt vô tội, vừa nói vừa đưa lòng bàn tay của mình ra trước mặt Nhậm Thái Tuấn.

Vừa rồi khi Kim Long đứng không vững, nàng phải dùng hết sức quán chặt dây cương vài vòng, qua bàn tay của mình để giữ chặt Kim Long.

Nhậm Thái Tuấn nhú mày, thần sắc u ám nhìn vào đường thẳng trên tay nàng, lúc này đã rướm máu.

Trái tim hần cảm giác thất lại, khi nhìn thấy vết thương trên tay nàng là vì hần mà ra.

Hần vươn tay choàng qua eo Chiều Dương, đưa nàng trở về lều băng bó lại vết thương.

Trước khi đi hần nhìn Trương Vệ căn dặn.

- Trương Vệ, đưa Kim Long về trị thương.

Vừa rồi nhìn thấy biểu hiện của Kim Long hẳn đã biết Kim Long là một con chiến mã, dù chết cũng phải bảo vệ chủ nhân của mình.

Một con ngựa xuất sắc như thế này, không xông pha ngoài chiến trường quả thật rất lãng phí.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Chiêu Hiền Của Thuận Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Thanh Hương Trúc

Nhậm Thái Tuấn và Chiêu Dương vừa trở về lều của mình, khả hãn Mã Mộ Lam đã sai người mang qua một lọ thuốc trị thương.

- Tướng Quân, khả hãn nhờ nô tỳ chuyển lời với ngài.

Công chúa còn thơ dại không hiểu đại thể, đã khiến Vương Phi bị thương, mong Tướng Quân bỏ qua đừng trách tội.

Lọ thuốc trị thương này là vật gia truyền chi bảo của bộ tộc Mã Cơ Hãn, khả hãn xin tặng cho Tướng Quân, thay cho lời xin lỗi.

Ả nô tỳ cung kính bảm cáo, tay thận trọng cầm lọ thuốc trị thương đưa ra trước mặt của Nhậm Thái Tuấn và Chiêu Dương.

Nhậm Thái Tuấn không nói gì, ánh mắt khinh thường nhìn vào lọ thuốc trên tay ả nô tỳ.

Chỉ có một lọ thuốc tầm thường này, là muốn hãn bỏ qua cho việc đắc tội với Vương Phi, không có khả năng đó đâu!

Chiêu Dương biết Nhậm Thái Tuấn còn đang tức giận, nhưng nàng nhớ trong lịch sử có ghi chép, thuốc trị thương gia truyền của bộ tộc Mã Cơ Hãn là vật vô giá, họ dùng thảo dược quý hiếm cùng với những con thú rừng chế thành, nên có công dụng thần kỳ, có thể cải tử hoàn sinh.

Trong lòng nghĩ vậy Chiêu Dương liền nhìn ả nô tỳ, rồi nhìn sang cái bàn bên cạnh lên tiếng.

- Được, người cứ đặt lọ thuốc xuống bàn, về bảm cáo với khả hãn rằng Nhậm Tướng Quân đã nhận.

Nhậm Tướng Quân hiểu được tấm lòng của khả hãn, nên khả hãn đừng để tâm đến chuyện của ngày hôm nay.

Ả nô tỳ vui mừng trong lòng khi nghe Chiêu Dương nói vậy, ả vội vàng đặt lọ thuốc trên tay xuống bàn.

Khả hãn đã căn dặn ả phải mang lễ vật đến đây, nếu Nhậm Tướng Quân không nhận xem như tính mạng của ả cũng tiêu đời.

Ả nô tỳ vội vàng lui ra ngoài, đứng trước mặt Nhậm Thái Tuấn ả thở mạnh một chút cũng không dám.

Chỉ cần nhìn vào nét mặt hung hăng của Nhậm Thái Tuấn, trong lòng ả sợ hãi không thôi.

Sau khi Nhậm Thái Tuấn nhìn thấy ả nô tỳ khuất sau bức màn cửa, hãn nhũ mày nhìn Chiêu Dương cất giọng thâm trầm.

- Ai cho nàng lá gan, thay bỗn Vương quyết định.

Tuy ngoài miệng Nhậm Thái Tuấn buông ra lời trách móc, nhưng ngữ điệu lại vô cùng dịu dàng.

Chiêu Dương biết nộ khí trên người Nhậm Thái Tuấn đã tiêu tan, nàng vươn đôi tay mềm mại trắng nõn, nắm lấy bàn tay to lớn của hãn lúc này đang thanh thản đặt trên đùi.

- Nói thật với chàng, thiếp không ưa gì nàng công chúa kia, nhưng thiếp cũng đã cho công chúa một bài học nhớ đời, nên chúng ta không cần so đo với nàng ta.

Còn về phần khả hãn Mã Mộ Lam, ông ta còn giá trị để lợi dụng, chúng ta không nên vì những chuyện nhỏ này mà đối đầu với ông ta.

Chiêu Dương vừa nói vừa nắm chặt tay Nhậm Thái Tuấn hơn, muốn nói cho hãn biết nên lấy đại cuộc làm trọng.

Đột nhiên tiếng kêu đau đớn của Chiêu Dương vang lên, nàng quên mất tay mình còn đang bị thương.

"Ahhhhhhhhhh....."

Nhìn thấy Chiêu Dương chịu đau, trái tim của Nhậm Thái Tuấn cảm giác đau buốt.

Nhậm Thái Tuấn khẩn trương cầm lấy tay nàng đưa lên xem, hấn đau lòng nhìn nàng cất giọng trầm khàn.

- Sau này cầm nàng mạo hiểm

Tuy lời nói của Nhậm Thái Tuấn ngắn gọn, nhưng lại khiến trái tim Chiêu Dương ầm ập hấn lên, nàng nhìn vào vẻ mặt lo lắng của hấn cong môi cười ngọt ngào.

Thì ra được nam nhân trong lòng quan tâm, lại cảm giác sung sướng đến như vậy?

Càng ở bên cạnh hấn, nàng càng không muốn quay trở lại thời đại của mình.

Nhậm Thái Tuấn cầm lấy lọ thuốc của khả hấn lên xem, hấn định trút ra bôi thuốc lên vết thương trên tay nàng, nhưng thật không ngờ thuốc trị thương này không phải là bột mà là kim đan.

Gương mặt anh tuấn trầm xuống, hấn nhủ mảy trong lòng nghi ngờ, nhìn vào viên thuốc có hình dạng tròn màu đen, đang nằm gọn trong lòng bàn tay của hấn.

Nhìn vào nét mặt đen thui của hấn, Chiêu Dương mỉm cười lên tiếng.

- Thuốc này chỉ dùng để trị nội thương, vết thương của thiếp là ngoài da nên không cần phải dùng đến nó.

Chiêu Dương vừa nói vừa thò tay vào trong tay áo lấy ra vài cây thảo dược, nàng thân nhiên đưa đến miệng của mình.

Đột nhiên một bàn tay to lớn đoạt lấy thảo dược từ trên tay nàng.

Nhậm Thái Tuấn không suy nghĩ liền bỏ vào trong miệng, nhai cho nhuyễn.

Hấn phun thảo dược được nhai nhuyễn lên ngón tay trỏ của hấn, một tay hấn giữ chặt tay nàng, tay còn lại dịu dàng đắp thảo dược lên vết thương của nàng.

Chiêu Dương bị thần thái nghiêm túc cùng với cử chỉ ân cần quan tâm của hấn thu hút, nàng ngồi yên đó ánh mắt sắc bén không thể rời khỏi gương mặt anh tuấn nghiêm nghị của hấn.

Hành động băng bó vết thương của Nhậm Thái Tuấn vô cùng thành thạo, hấn không nhìn nàng ánh mắt chăm chú nhìn vào bàn tay đang được hấn cẩn thận đắp thuốc, đột nhiên Nhậm Thái Tuấn lên tiếng khiến Chiêu Dương lúc này đang ngây người nhìn hấn giật nảy mình.

- Nàng lấy thứ này từ đâu?

Nó là gì?

Chiêu Dương không ngờ, Nhậm Thái Tuấn thật sự không biết loại thảo dược này là gì, nhưng nếu hấn đã không rõ, sao lại dám bỏ nó vào miệng.

- Chẳng không sợ đó là thuốc độc hay sao?

Nhậm Thái Tuấn nghe Chiêu Dương nói vậy, hấn ngược mắt lên nhìn thẳng vào đôi mắt sáng quắc của nàng. Hấn lắc đầu chậm rãi nói.

- Không sợ!

Nếu nàng muốn lấy mạng của bốn Vương, bốn Vương sẵn sàng cho nàng.

Chiêu Dương mở to mắt nhìn hấn, nàng biết hấn là đang nghiêm túc nói với nàng.

Chiêu Dương mỉm cười vẻ mặt vui vẻ khiến lòng hấn rung động, nàng đột nhiên khom tới đặt trên má Nhậm Thái Tuấn một nụ hôn.

"Moa....."

Nhậm Thái Tuấn sửng người, hấn bất động thần sắc nhìn nàng, vài giây sau hấn nhếch môi cười khoái chí, giọng nói nghiêm túc vang lên.

- Nụ hôn này là để cảm tạ bốn Vương?

Chiêu Dương lắc đầu nhìn hấn, nụ cười trên gương mặt nàng càng xán lạn hơn, cất giọng ngông cuồng.

- Nụ hôn này là thiếp đáp lễ cho chàng, vì chàng đã giao tính mạng của mình cho thiếp.

Nhậm Thái Tuấn càng lúc càng yêu nữ nhân này hơn, nàng đã méo mó lời nói của hấn.

Nhưng không sao, chỉ cần nàng thích cái gì hấn cũng sẽ cho nàng, kể cả tính mạng của hấn cũng không ngoại lệ.

- Vậy Bỏn Vương sẽ nhận!

Nhậm Thái Tuấn nói xong hấn nâng gương mặt cương nghị lên, tay chỉ chỉ vào gò má, ý bảo Chiêu Dương hôn thêm một cái bên kia.

Chiêu Dương thật sự không ngờ một vị anh hùng, cao cao tại thượng sau này sẽ là vua thiên hạ, lại có bộ dạng đáng yêu như bây giờ.

Cô vui vẻ khom tới hôn thêm một cái, bên má còn lại của Nhậm Thái Tuấn.

"Moa....."

Sau khi hôn Nhậm Thái Tuấn xong đột nhiên Chiêu Dương nhớ đến điều gì đó, gương mặt tươi cười chợt chuyển sang nghiêm túc, nàng cầm trên tay cây thảo dược, nhìn Nhậm Thái Tuấn thận trọng nói.

- Cây này có tên Thanh Hương Trúc, là một loại thảo dược có công dụng trị vết thương ngoài da.

Thanh Hương Trúc thường được mọc khắp nơi, vì nó nhìn rất bình thường nên không ai để ý đến nó.

Chàng nhìn cho kỹ, lỡ sau này không có thiếp bên cạnh, chàng có bị thương hãy dùng nó nhai cho nhuyễn đắp lên vết thương, ngày hôm sau vết thương sẽ lành lại ngay.

Chiêu Dương đưa cây Thanh Hương Trúc đến trước mặt của Nhậm Thái Tuấn, bắt buộc hấn phải nhìn cho kỹ, sau này nếu không có nàng bên cạnh khi ra chiến trường, hấn lỡ bị thương cũng có thể tự mình điều trị.

Nhậm Thái Tuấn nghe nàng nói vậy tận sâu trong đáy lòng hấn cảm động không thôi, hấn biết dụng tâm của nàng.

Chiêu Dương nhìn thấy vẻ mặt đã hiểu của Nhậm Thái Tuấn, nàng tiếp tục căn dặn.

- Chàng hãy nhớ cho kỹ những lời thiếp nói sau đây, Thanh Hương Trúc và Thanh Hương Hà giống y như nhau, chỉ khác ở chỗ lá của Thanh Hương Trúc dài hơn, còn Thanh Hương Hà thì tròn hơn.

Nhậm Thái Tuấn khó hiểu nhìn Chiêu Dương hỏi.

- Vậy cả hai đều có công dụng chữa trị vết thương như nhau?

Chiêu Dương lắc đầu nhìn Nhậm Thái Tuấn, nàng từ từ giải thích.

- Không!

Mặc dù Thanh Hương Trúc và Thanh Hương Hà là cùng chung một gia đình, nhưng Thanh Hương Trúc có công dụng trị thương còn Thanh Hương Hà thì mang trong mình kịch độc.

Chỉ cần đắp Thanh Hương Hà lên vết thương, chất độc sẽ lập tức lan vào ngũ tạng lục phủ chết ngay lập tức.

Nên chàng hãy nhìn cho kỹ trước khi dùng.

Chiêu Dương chỉ sợ Nhậm Thái Tuấn sẽ nhìn nhầm, đến lúc bị trúng độc dù Hoa Đà có sống lại cũng không thể nào cứu được hấn.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Chiêu Hiền Của Thuận Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Gièm pha

Đôi mắt nghiêm nghị mang theo sát khí của Nhậm Thái Tuấn hơi neoh lại, gương mặt thích thú nhìn chăm chăm vào nàng.

Nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc cùng với lời nói thận trọng thốt ra từ miệng nàng, hấn bất giác nhếch môi cười.

Chiêu Dương tức giận, nàng là đang nghiêm túc, còn hấn thì không đường hoàng.

Nàng quan tâm hấn, còn hấn thì sao?

Lại xem lời nói của nàng như trò đùa.

Chiều Dương đặt cây Thanh Hương Trúc xuống bàn, đôi mày thanh tú nhíu chặt lại, nhìn Nhậm Thái Tuấn lạnh giọng nói.

- Chàng có nghe thiếp nói gì không?

Trong lòng thiếp tính mạng của chàng là quan trọng.....

Chiều Dương còn chưa nói xong, đôi môi xinh xắn đã bị bờ môi mỏng của Nhậm Thái Tuấn chặn lại.

Cảm giác mềm mại ẩm ướt cùng với mùi hương quyến rũ từ cánh môi nàng, khiến trái tim của Nhậm Thái Tuấn nhảy loạn nhịp, hắn chưa từng yêu qua, cũng chưa từng động lòng, nên cảm giác lạ lẫm này khiến hắn không thể kiềm được chế cảm xúc trong lòng mình.

Chỉ muốn đem thân thể của nàng, hòa lẫn cùng hắn trở thành một thể.

Chiều Dương mở to đôi mắt mỏng lung nhìn hắn, nam nhân này có nghe nàng nói gì không?

Chiều Dương dùng tay đẩy Nhậm Thái Tuấn ra, nhưng thật không ngờ nàng càng dùng sức, hắn càng hôn nàng sâu hơn.

Kỳ thật nhìn bề ngoài Nhậm Thái Tuấn không chú ý đến lời nói của Chiều Dương, nhưng từng chữ thốt ra từ miệng nàng hắn đều nhớ rất kỹ.

Một nụ hôn sâu lúc này đã không thể thỏa mãn được sự khao khát trong lòng hắn, Nhậm Thái Tuấn thành thạo cởi bỏ y phục trên người Chiều Dương ra.

Hai người cùng nhau trải qua một đêm dài ngọt ngào, mỗi lần trải qua cuộc ái ân trong lòng Chiều Dương đều lo lắng.

Hai người vốn không dùng bất kỳ phương thức tránh thai nào, ở thời đại của nàng một viên thuốc ngừa thai khẩn cấp là xong. Nhưng ở đây nàng thật sự không biết phải làm gì, nàng lo lắng nhưng không thể hỏi hắn.

Chiều Dương nằm yên trên lồng ngực trần của Nhậm Thái Tuấn, đột nhiên một suy nghĩ táo bạo loé lên trong đầu nàng, nếu nàng và hắn có một đứa con trai, con của nàng sau này sẽ là Thái Tử người thừa kế ngai vàng.

Nhưng sinh ra trong gia tộc đế Vương sẽ rất nguy hiểm, vừa bị gian thần tặc tử mưu hại, vừa bị huynh đệ tính kế dèm pha.

Nàng thật sự muốn con của nàng lớn lên trong tình huống tranh quyền đoạt lợi, không một ngày yên ổn hay sao?

"Hazzzzzzz"

Chiều Dương bắt lực thở dài, càng nghĩ nàng càng thêm ảo não, nhưng nghĩ nhiều cũng vô dụng chuyện của tương lai đã vượt khỏi quyền kiểm soát của nàng.

Trong lúc Chiều Dương nghĩ ngợi vu vơ, đột nhiên nàng nhớ lại sau này hoàng hậu do Nhậm Thái Tuấn tự phong, chính là Chiều Hiền Hoàng Hậu.

Chiều Hiền hoàng hậu là ai?

Chàng sẽ cưới thêm phi tử, và sủng ái nàng ta?

Trong lòng xót xa Chiều Dương ngược mặt lên nhìn Nhậm Thái Tuấn, lúc này gương mặt hắn điềm nhiên vô cùng, hắn ngủ thật ngon không hề chấp chờ hay cảm giác bất an.

Kỳ thật chỉ khi ở bên cạnh Chiều Dương, hắn mới có được một giấc ngủ an lành.

Nhìn thấy Nhậm Thái Tuấn ngon giấc, Chiều Dương không muốn quấy rầy hắn, nàng tự nhủ với lòng, nếu sau này Nhậm Thái Tuấn thật sự sủng ái phi tử nào khác, nàng sẽ rời khỏi hắn, nàng không phải là loại nữ nhân có thể chia sẻ nam nhân của mình.

Ngày hôm sau khi Nhậm Thái Tuấn và bọn thuộc hạ đang thận trọng bàn bạc cách để công đánh Bộ Tộc Khắc Thiệp, Chiều Dương ngồi buồn chán bên cạnh.

Ngoài mặt nàng dường như không quan tâm đến những gì họ đang đề cập đến, chỉ chú tâm vào miếng vải lụa trên tay được nàng tỉ mỉ thêu lên những đoá hoa Oải Hương màu tím nhìn xinh đẹp sống động vô cùng, nhưng trên thực tế những gì họ nói ra nàng đều nghe rất kỹ.

Trong lúc này một tên binh lính từ bên ngoài vội vã chạy vào, hắn lật đặt quỳ xuống mặt đất trước mặt Nhậm Thái Tuấn thận trọng báo cáo.

- Tướng Quân, chúng ta vừa mới nhận được mật báo từ tử cấm thành.

Tên binh lính cung kính đưa bức thư được viết trên miếng da thú đến trước mặt Nhậm Thái Tuấn.

Nhậm Thái Tuấn không hề nôn nóng, hắn thần nhiên nhìn Trương Vệ.

Trương Vệ liền hiểu ý, vươn tay cầm lấy miếng da thú mở ra xem.

Đọc xong những dòng chữ viết trên miếng da thú, vẻ mặt lo lắng của Trương Vệ khiến Chiêu Dương nhủ mảy trong vẻ nghi ngờ.

Trương Vệ không nói gì, hần lập tức nhìn mấy tên binh lính đang đứng bên cạnh, chậm rãi phân phối mệnh lệnh.

- Các người ra ngoài canh chừng thận trọng, không để bất kỳ ai bước đến gần lều.

- Dạ phó tướng.

Sau khi mấy tên binh sĩ theo trình tự lui xuống, Trương Vệ với vẻ mặt cân thẳng nhìn Nhậm Thái Tuấn cất giọng nghiêm túc.

- Tướng Quân, ngũ Vương Gia Nhậm Thái Minh cho người báo tin.

Thái Vũ Lang thừa lúc ngài rời khỏi Tổng Quốc, buông lời gièm pha với Hoàng thượng.

Nói ngài ý trong tay nắm hơn phân nửa binh quyền của Tổng Quốc, không xem Hoàng thượng ra gì.

Thừa dịp Tướng Quân còn đang ở quan ngoại, Hoàng thượng đã phế bỏ các quan chức trong triều có quan hệ mật thiết với ngài.

Binh bộ thượng thư Lý Thần, quan tư phẩm Ngô Thừa Đức, quan ngũ phẩm Trịnh Than, binh bộ thượng thư Hạ Trung và cả ngũ Vương Gia, cũng bị Hoàng thượng giáng chức thu lại binh quyền.

Theo lời nói của ngũ Vương Gia trong thư, người tiếp theo Hoàng thượng sẽ đối phó chính là ngài.

Chiêu Dương nghe những gì Trương Vệ vừa nói ra trong lòng tức giận không thôi, phụ thân của nàng Hạ Trung cũng bị luyện lụy, đúng là một hôn quân chỉ biết nghe theo lời nói của nịnh thần.

Thái Vũ Lang là một người lòng dạ thâm hiểm chỉ vì sự đố kỵ trong lòng mà không màn đến thân dân thiên hạ.

Chiêu Dương buông kim chỉ trong tay xuống nhìn Nhậm Thái Tuấn, lúc này nét mặt hần lạnh lùng trầm tĩnh hơn bất kỳ lúc nào, khiến người đối diện không thể nào nhìn thấu được nội tâm của hần.

Một lúc sau Nhậm Thái Tuấn lên tiếng, phá vỡ sự im lặng đáng sợ trong căn lều.

- Bộ Tộc Khắc Thiệp có hành động gì không?

Nghe Nhậm Thái Tuấn hỏi vậy trong lòng Chiêu Dương thức giận, gờ khắc quan trọng như bây giờ hần còn lo đến việc của Bộ Tộc Khắc Thiệp để làm gì?

Việc hần nên suy nghĩ, chính là việc Hoàng thượng sẽ dùng cách gì để thu hồi lại binh quyền trong tay hần.

Trương Vệ cũng như Chiêu Dương trong lòng nóng như lửa đốt, việc của Bộ Tộc Khắc Thiệp chẳng có gì là quan trọng cả, nhưng nếu Hoàng thượng thật sự nghe theo lời xúi dục của Thái Vũ Lang, thì Trương Vệ tính chắc sau khi binh quyền trong tay Tướng Quân bị thu hồi, thì tính mạng của Tướng Quân cũng không thể nào giữ được.

Trong triều cũng có quy luật ngầm, với thân dân thiên hạ Hoàng thượng sẽ tỏ ra khoan hồng độ lượng tha cho Vương Gia, nhưng Hoàng thượng nhất định sẽ phải căm y về âm thầm hành thích Vương Gia, vì đối với Hoàng thượng Vương Gia chính là mối đe dọa, nếu còn để lại trên thế gian này sẽ là hậu họa về sau.

- Tướng Quân, không phải chúng ta nên quay trở về Tổng Quốc ngay lập tức sao?

Nếu chúng ta còn chần chừ sẽ không kịp.

Trương Vệ khản trương nói, trận chiến này Hoàng thượng chỉ cho Nhậm Thái Tuấn đem theo một phần binh sĩ.

Chỉ cần Nhậm Thái Tuấn quay trở về Nhậm gia quân, binh lính trong tay Nhậm Thái Tuấn đủ để lật đổ hoàng thượng ngồi lên ngôi vàng.

- Trương Vệ, chuyện không đơn giản như nhà ngươi nghĩ.

Hiện tại Hoàng thượng đã nghi kỵ đến bốn Vương, nên mới từ từ chặt đứt tay chân của bốn Vương trong triều.

Nếu bốn Vương vì vậy mà đàn đàn dẫn binh quay trở về Tổng quốc, tới chừng đó Hoàng thượng sẽ đường đường chính chính dán lên người bốn Vương tội danh mưu phản.

Đến lúc đó chúng ta còn chưa kịp tiến vào Tử cấm thành, đã bị Hoàng thượng cho người bắt giữ.

Nghe Nhậm Thái Tuấn nói vậy Chiêu Dương và Trương Vệ mới hiểu.

Chiêu Dương gật đầu khâm phục ánh nhìn vô hạn của Nhậm Thái Tuấn, hẳn thật bình tĩnh, sự trầm tĩnh đã vô tình khiến hắn nhìn thông suốt mọi chuyện.

- Chàng định nhanh chóng tiêu diệt Bộ Tộc Khắc Thiệp, để đường đường chính chính quay trở về Tổng quốc?

Chiêu Dương nhìn Nhậm Thái Tuấn nói, tuy đó là câu hỏi nhưng trong lòng Chiêu Dương đã khẳng định Nhậm Thái Tuấn sẽ làm như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Chiêu Hiền Của Thuận Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Trao đổi

Ánh mắt thâm sâu của Nhậm Thái Tuấn tỏa sáng theo lời nói của Chiêu Dương, hắn không ngờ nàng lại thấu hiểu nỗi lòng của hắn.

Lúc này Trương Vệ mới hiểu, hắn cũng kinh ngạc với suy nghĩ của Vương Phi, Vương Phi là một nữ nhân nhưng lại có mưu trí không thua gì với nam nhân.

Lúc này Nhậm Thái Tuấn thật bình tĩnh nhìn hai người nói.

- Phải, chỉ có cách này Hoàng thượng mới không thể ngăn cản chúng ta quay trở về Tổng Quốc.

Chỉ cần bốn Vương nắm Nhậm gia quân trong tay, thì không ai có thể cản nổi bốn Vương, kể cả hoàng thượng cũng không ngoại lệ!

Nét mặt của Nhậm Thái Tuấn thật uy nghiêm, khi hắn nói ra những lời ngông cuồng này.

Cũng phải Nhậm Gia Quân của hắn là đội quân hùng mạnh nhất của Tổng quốc, nói cho chính xác là đội quân hùng mạnh nhất Thiên hạ.

Nhậm Gia Quân chỉ nghe theo lời chỉ thị của một mình Nhậm Thái Tuấn, hắn chính là binh phù, dù Hoàng thượng có ra lệnh bọn binh sĩ cũng không tuân theo.

Hoàng thượng cũng thừa biết về điều này, nên trước khi Nhậm Thái Tuấn quay trở về, Hoàng thượng muốn trừ khử Nhậm Gia Quân và Nhậm Thái Tuấn.

Binh không tướng cũng giống như rắn không đầu sẽ loạn, Hoàng thượng dùng tôn chỉ "Thuận ta thì sống nghịch ta thì chết", Hoàng thượng sẽ không dung túng bọn họ.

Trương Vệ trong lòng thầm nghĩ Vương Gia thật sự là một vị tướng tài, ngàn năm mới có một.

- Tướng Quân, hiện tại Bộ Tộc Khắc Thiệp án binh bất động, thuộc hạ không biết bọn họ đang giờ trò gì?

Trương Vinh đã cho người thám thính tình hình bên Bộ Tộc Khắc Thiệp, họ không có dấu hiệu xuất binh.

Nhậm Thái Tuấn trầm mặc trong giây lát, hắn suy ngẫm một lúc rồi đột nhiên lên tiếng.

- Ra lệnh cho Trương Vinh, cho người lên vào doanh trại của bọn họ dò thám quân tình. Ta phải nắm chắc Bộ Tộc Khắc Thiệp có bao nhiêu binh mã.

Nhậm Thái Tuấn lạnh giọng nói, biết địch và biết ta, trăm trận trăm thắng.

Hắn phải nắm rõ tình hình của bọn họ, dù hắn có nắm chắc phần thắng trong tay, Nhậm Thái Tuấn cũng không muốn lơ là, binh sĩ dưới trướng hắn người nào hắn cũng xem như thủ túc.

Chiêu Dương ngồi yên lặng bên cạnh Nhậm Thái Tuấn, trong đầu nhớ đến việc mình từng đọc qua một cuốn binh thư, cái gì là Binh tử..... Tôn Tử..... Cái gì đó nàng không nhớ rõ nhưng trong 36 kế, có một kế nàng nghĩ sẽ dùng được.

- Vương Gia, theo thiếp nghĩ chúng ta phải cho người dò thám nơi tàn trụi lương thảo của bọn họ.

Nhậm Thái Tuấn nghe Chiêu Dương nói vậy, ánh mắt của hắn chợt hiện lên tia thích thú.

- Nàng nghĩ chúng ta phải dùng cách gì?

Thật ra khi nghe Chiêu Dương nói vậy, hắn đã đoán được ý của nàng, nhưng không biết vì sao hắn lại muốn nghe ra từ miệng của Chiêu Dương.

Nhìn thấy Nhậm Thái Tuấn đưa mắt nhìn nàng chờ nàng nói tiếp, Chiêu Dương cất giọng đều đều.

- Thiếp từng đọc qua nếu muốn chiến thắng thì chúng ta phải đánh vào chỗ mà quân địch không thể ngờ tới.

Khi lương thảo bị hủy, trên thảo nguyên này nếu họ muốn dự trữ một số lương thảo nhỏ thì có thể đi đến những bộ tộc lân cận mua lương khô, còn nếu muốn tàn trữ một số lượng lớn cho cả một đội quân, thì cách duy nhất chính là đi đến Tống quốc hoặc Kim quốc.

Nhưng thời gian đi đến hai nơi này phải mất đến một tháng trường.

Chỉ cần nhuệ khí của bọn họ suy giảm trầm trọng, thì việc chiến thắng sẽ nằm gọn trong lòng bàn tay của chàng.

Lời nói của Chiêu Dương khiến Trương Vệ thất kinh trong lòng, hẳn chưa từng thấy qua một nữ nhân nhu mì, nhưng tài trí lại thâm sâu đến như vậy.

Nhậm Thái Tuấn cười vui vẻ vỗ mạnh bàn tay lên mặt bàn, tạo ra âm thanh lớn.

"Ha....ha....ha.... Bang...."

- Hay..... Nàng và ta có cùng chung một suy nghĩ.

Nhậm Thái Tuấn càng lúc càng yêu quý thương thức Chiêu Dương, nàng thật sự không giống với những nữ nhân khác.

Suy nghĩ của nàng càng thâm thúy hơn càng sâu sắc hơn bọn họ.

Sau khi Nhậm Thái Tuấn ra lệnh cho Trương Vinh trà trộn vào Bộ Tộc Khắc Thiệp điều tra lương thảo của bọn họ, Nhậm Thái Tuấn sai vài tên binh sĩ tinh anh nhất thiêu hủy kho lương.

Khi Trương Vinh cho người thông báo mọi chuyện đã xử lý xong, Trương Vệ thật vui mừng, một bộ tộc chẳng ra gì như họ, lại dám làm mưa làm gió trên thảo nguyên này.

Nhậm Thái Tuấn không vì sự thành công nho nhỏ này mà tỏ ra đắc ý, hẳn nhìn Chiêu Dương.

- Nàng nghĩ sao về chuyện này?

Chiêu Dương mím chặt môi, nét mặt nghiêm túc suy ngẫm.

Một lúc sau nàng ngược đôi mắt nguyệt mi tinh nhân lên nhìn hẳn.

* Nguyệt mi tinh nhân: lông mày như trăng, đôi mắt như sao.

- Thứ lỗi thiếp nói thẳng, thiếp nghĩ chúng ta không nên mừng vội, chuyện này sao lại quá thuận lợi, không giống như tác phong của một người hiểm ác như Khắc Phổ Kỳ.

Trương Vệ chẳng hiểu Chiêu Dương nói gì cả, họ đã thành công thiêu hủy kho lương.

Nhậm Thái Tuấn gật gật đầu, tỏ ra tán đồng với lời suy nghĩ của Chiêu Dương, mép môi hẳn bắt giắc nhếch lên trong vẻ trầm tư.

- Tên Khắc Phổ Kỳ này quả thật là một con cáo già, hẳn định dùng chiêu tương kế tựu kế, lừa chúng ta sa vào bẫy.

Nhưng có điều nếu kẻ cả Trương Vinh cũng không dò thám được kho lương của bọn họ, vậy bọn Vương thật sự không nghĩ ra phải dùng cách gì mới có thể tìm ra.

Trương Vinh là một trong những thuộc hạ xuất sắc nhất của hẳn, nếu Trương Vinh thất bại thì quả thật khó có người thành công.

Ba người trầm mặc suy nghĩ, Nhậm Thái Tuấn không ra quân thì thôi một khi đã ra quân, hẳn muốn tiêu diệt toàn bộ không để lại hậu hoạn.

Đôi mày thanh tú của Chiêu Dương chau lại, nàng cố suy nghĩ.

Dù Khắc Phổ Kỳ có gian xảo đến đâu, cũng sẽ lộ ra sơ hở.

Đột nhiên cặp mắt thâm thúy của Chiêu Dương chợt phát sáng, nàng nhìn Nhậm Thái Tuấn nói với giọng quả quyết.

- Chàng cứ lo việc tấn công vào Bộ Tộc Khắc Thiệp, còn về phần phá hủy kho lương cứ giao lại cho thiếp.

Nhậm Thái Tuấn nghe Chiêu Dương nói vậy trong lòng nghi ngờ, hẳn như rồng mây trong vẻ khó hiểu nhìn nàng.

Nhậm Thái Tuấn còn chưa lên tiếng, Trương Vệ đã nôn nóng cất giọng hỏi.

- Vương Phi, người định dùng cách gì?

Nếu kho lương không bị hủy, nhuệ khí của bọn họ không bị lung lay khiến lòng người hoang mang.

Với số ít ỏi binh lính của chúng ta hiện giờ, nếu mạo muội tấn công vào Bộ Tộc Khắc Thiệp, chỉ là con đường chết, cũng giống như lấy trứng chọi với đá.

Trương Vệ đã theo bên cạnh Nhậm Thái Tuấn nhiều năm, ra chiến trường vô số lần, nếu bọn họ cũng không nghĩ ra cách thì với một Vương Phi chưa từng ra chiến trường làm sao hiểu được tình hình quân địch, lại mạnh miệng nói như vậy.

Chiêu Dương không quan tâm đến lời nói không phân tôn tư của Trương Vệ, nàng đưa mắt nhìn Nhậm Thái Tuấn chờ hắn lên tiếng.

Nhậm Thái Tuấn cau mày thận trọng suy nghĩ, lần này là chuyện vô cùng nghiêm trọng, sẽ ảnh hưởng đến toàn bộ cục diện do hắn âm thầm dàn xếp. Nếu Chiêu Dương không thể huy kho lương, thì trận chiến này hắn sẽ thua.

Đến lúc đó hắn không thể kịp thời quay trở về Tống Quốc, thì tình hình sẽ hoàn toàn thay đổi, hắn sẽ nằm trong thế trạng cá nằm trên thớt, binh quyền bị thu hồi.

Nhìn thấy ánh mắt do dự của Nhậm Thái Tuấn, Chiêu Dương liền lên tiếng.

- Thiệp biết chuyện lần này đối với chàng rất quan trọng, thiệp dùng mạng của mình để đảm bảo với chàng, thiệp sẽ hoàn thành nhiệm vụ.

Lời nói của Chiêu Dương khiến Nhậm Thái Tuấn kinh ngạc trong lòng, nàng là đang lấy mạng sống của mình, để đổi lấy lòng tin của hắn.

Nhậm Thái Tuấn nhắm mắt, ánh mắt phát ra một khí rõ ràng nhìn Chiêu Dương cất giọng lạnh lùng.

- Đối với ta mạng sống của nàng là vô giá, từ nay về sau ta cấm nàng đem mạng sống của mình ra làm vật trao đổi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Chiêu Hiền Của Thuận Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Lời cam kết

Chiêu Dương bất ngờ với phản ứng của Nhậm Thái Tuấn, nàng nhìn hắn bằng ánh mắt sáng quắc ngoan ngoãn gật đầu.

- Thiệp biết.....

Chàng hãy tin tưởng vào thiệp.

Không biết vì sao khi Nhậm Thái Tuấn nhìn vào ánh mắt kiên định của Chiêu Dương, trong lòng hắn lại tin nàng sẽ làm được, nàng sẽ không khiến hắn thất vọng.

Nhậm Thái Tuấn đột nhiên gật đầu đầy vẻ quả quyết.

- Được!

Vậy bốn Vương giao chuyện kho lương lại cho nàng.

Nghe Nhậm Thái Tuấn nói vậy Trương Vệ không đành được lên tiếng.

- Tướng Quân, ngài nên suy nghĩ thận trọng, thần nghĩ.....

Lời nói của Trương Vệ còn chưa nói xong đã bị Nhậm Thái Tuấn hắn giọng chặn lại.

- Ah.....um.....

Từ khi nào thuộc hạ của hắn lại nghi ngờ đến quyết định của hắn.

Trương Vệ bị sự phản nộ trong ánh mắt của Nhậm Thái Tuấn làm cho hoảng hốt, hắn lập tức lui sang một bên không dám lên tiếng.

Chiêu Dương nhìn Nhậm Thái Tuấn mỉm cười dịu dàng, tuy nụ cười ngọt đến động lòng người, nhưng phía sau nụ cười đó chính là một âm mưu lớn.

- Vậy chàng cứ tiếp tục bàn về chiến lược công kích của chàng, thiệp xin cáo lui lo chuyện kho lương của thiệp.

Chiêu Dương nói xong liền đứng lên, nhún gối hành lễ, rồi lập tức bước ra ngoài, trước khi đi nàng nhìn Trương Vệ một cái, ánh mắt thách thức khiến Trương Vệ khó hiểu.

Trương Vệ nhìn thấy Chiêu Dương vừa bước ra khỏi cửa, hần nhìn Nhậm Thái Tuấn định nói gì đó, thế nhưng

về mặt trầm tĩnh cùng với sự tin cậy của Tướng Quân đối với Vương Phi,

khiến hần bất giác nuốt xuống những lời đã đưa đến miệng.

Tướng Quân chưa từng quyết định sai lầm hay nhìn nhầm người, nếu Tướng Quân đã tin tưởng Vương Phi, vậy hần cũng sẽ tin theo.

Chiêu Dương ra khỏi lều, ánh mắt sắc bén nhìn tứ phía, không thấy có người theo dõi, nàng tao nhã nâng tay đưa chiếc nhẫn ngọc lên.

Ánh trắng sáng rọi thẳng vào chiếc nhẫn, đột nhiên chiếc nhẫn phát ra linh khí tỏa sáng, phát ra ám hiệu kêu gọi người của tổ chức Mật Sát Lệnh.

Chỉ trong tích tắc A Băng và A Tâm đã xuất hiện trước mặt nàng.

Hai người mặc trên người hắc y, nửa gương mặt được che bởi cái mặt nạ sắt, cung kính quỳ xuống trước mặt nàng đồng thanh lên tiếng.

- Chủ nhân.

Chiêu Dương nghiêm trang vẫy tay ý bảo hai người đứng lên, nàng trước đây cũng từng nắm trong tay một đám thuộc hạ.

Những sát thủ hàng đầu của tổ chức Kim Long, đều có thuộc hạ riêng của mình, tuy thuộc hạ của nàng không nhiều nhưng mười thuộc hạ tinh anh, cũng có thể trở thành một nhóm sát thủ hùng mạnh.

A Tâm và A Băng đứng lên, hai người nghiêm trang đứng yên đó chờ lệnh của Chiêu Dương.

Chiêu Dương ngược mặt lên bầu trời, ánh mắt lấp lánh nhìn thẳng vào mặt trăng, đột nhiên giọng nói nghiêm túc của Chiêu Dương vang lên.

- Hai người bắt cho ta càng nhiều chuột đồng càng tốt, bỏ chúng đói không cho ăn gì.

A Tâm và A Băng không biết vì sao chủ nhân lại muốn bọn họ bắt chuột, nhưng mệnh lệnh của chủ nhân dù họ không hiểu cũng phải phục tùng.

Trước khi A Tâm và A Băng lên tiếng, đột nhiên Chiêu Dương nói tiếp.

- À hai người hãy chuẩn bị cho ta một ít diêm tiêu, lưu huỳnh và than gỗ.

A Tâm và A Băng nhìn nhau, rồi nhìn sang Chiêu Dương thận trọng nhận lệnh.

- Dạ, thuộc hạ đi ngay.

Nói xong A Tâm và A Băng lập tức dùng khinh công phóng lên, ngay lập tức hai thân thể biến mất trong màn đêm trước mặt nàng.

Chiêu Dương kinh ngạc, không ngờ võ công của bọn họ lại lợi hại đến như vậy, lúc này nàng hơi nghi ngờ không biết mình có đủ khả năng để làm chủ nhân của bọn họ không.

Sau khi A Tâm và A Băng rời khỏi, Chiêu Dương quay trở về lều.

Lúc này trong lều chỉ còn lại một mình Nhậm Thái Tuấn, hần ngồi trên cái ghế bằng gỗ đặt bên cạnh cái bàn tròn. Thân hình cao lớn dựa vào thân ghế, đôi mắt sắc bén khép chặt, bàn tay với những vết chai đặt ngay huyệt thái dương, thần sắc mệt mỏi vô cùng.

Chiêu Dương bước nhẹ nhàng đến sau lưng hần, nàng đứng từ trên nhìn xuống, không biết vì sao gương mặt tuấn lãng này lại mang cho nàng cảm giác quen thuộc, quen thuộc đến nỗi trái tim của nàng cảm thấy khó thở.

Cảm giác kỳ lạ này cứ xuất hiện trong lòng nàng, nhưng nàng dám chắc hần và nàng trước đây chưa từng quen nhau, vì nàng không thuộc về thời đại này.

Chiêu Dương thở dài trong lòng, đôi tay mềm mại đưa lên gạt tay của hần xuống, thay thế bằng tay nàng.

Hai tay nàng dịu dàng ấn vào huyệt thái dương của hần, theo động tác xoay tròn.

Hành động xoa bóp này của Chiêu Dương thật sự có công hiệu thần kỳ, đôi mày rậm cùng với gương mặt nhăn nhó của Nhậm Thái Tuấn từ từ thư giãn.

Chiêu Dương vừa xoa bóp, vừa buông lời trấn an đến hần.

- Vương Gia chàng không cần phải cảm thấy áy náy hay tội lỗi gì cả, chàng sinh ra là đã là người trong dòng dõi đế Vương.

Việc tranh dành quyền lực nhất định không tránh khỏi.

Thiếp biết chàng là người trọng tình trọng nghĩa, không muốn mầu hậu nhìn cảnh huynh đệ tương tàn, nhưng chàng cũng vì tình thế ép buộc, người không phạm ta ta không phạm người.

Chàng cũng dừng vì chuyện này mà cảm thấy cắn rứt lương tâm.

Chiêu Dương nói với giọng dịu dàng chưa từng có, không biết từ lúc nào một Chiêu Dương lạnh lùng tàn nhẫn lại trở nên hiền hoà như thế.

Cặp mắt sắc bén của Nhậm Thái Tuấn vẫn nhắm nghiền, hấn vươn tay nắm lấy tay nàng.

Nàng là vì sợ hấn đau lòng nên mới an ủi hấn sao?

Kỳ thật chuyện nàng nói quả thật là việc hấn đang lo nghĩ trong lòng, nhưng nó không quan trọng bằng việc, thân phận của nàng.

Trong căn lều yên tĩnh lúc này chỉ còn nghe được tiếng hít thở đều đều của hai người, đột nhiên giọng nói bình bình mang theo tình cảm thâm sâu của Nhậm Thái Tuấn vang lên.

- Lúc trước bốn Vương không quan tâm đến thân thể của nàng, chỉ cần nàng ngoan ngoãn ở lại bên cạnh bốn Vương là được.

Nhưng càng lúc bốn Vương càng yêu nàng nhiều hơn, bây giờ trong lòng bốn Vương nàng không chỉ là nữ nhân của bốn Vương.

Nàng còn là nhịp đập của trái tim bốn Vương, là hơi thở của bốn Vương là máu trong người của bốn Vương.

Nếu thiếu nàng bốn Vương chỉ e là, mình không thể nào sống nổi.

Lời nói thâm tình của Nhậm Thái Tuấn khiến Chiêu Dương xúc động đến rơi lệ, một giọt nước mắt trong suốt rơi xuống gương mặt xinh đẹp, dừng lại trên khoé môi hấn.

Nhậm Thái Tuấn thân nhiên dùng đầu lưỡi liếm giọt nước mắt của nàng, hấn nhứ chặt mày vì cảm giác được nàng vì hấn mà rơi lệ.

Chiêu Dương khom người từ phía sau ôm trọn hấn vào lòng, hai tay nàng siết chặt thân thể vạm vỡ của hấn, đặt cằm thanh tú của mình trên vai hấn.

Gương mặt hai người lúc này gần nhau trong gang tấc, nàng thì thảo vào tai hấn.

- Chỉ khi thiếp chết, thiếp mới quên chàng.

Nói xong Chiêu Dương nhắm mắt lại ôm hấn chặt hơn, nàng đã cho hấn một lời cam kết đáng giá ngàn vàng.

Tối hôm sau khi bọn binh sĩ của Mã Mộ Lam theo thường lệ tuần tra trong doanh trại, một bóng đen nhanh như chớp lướt ngang qua mắt của bọn họ.

Bọn binh sĩ còn chưa kịp nhìn kỹ, bóng đen kia đã biến mất trước mặt họ.

Trong lòng bọn binh sĩ còn nghĩ mình đã qua mắt, tiếp tục tuần tra.

Chiêu Dương trên người là bộ hắc y, nàng dùng một miếng vải màu đen che lại nửa gương mặt tuyệt mỹ của mình, trên vai là một gói hành trang bên trong đựng một cây cung, vài mũi tên và vài cái ống tre.

Chiêu Dương hội họp với A Tâm và A Băng trên ngọn đồi cách doanh trại của Bộ Tộc Khắc Thiệp không xa, từ nơi họ đứng có thể giám sát nhất cử nhất hành động của bọn người Khắc Thiệp.

Sau khi quan sát bọn người Khắc Thiệp, Chiêu Dương nhìn A Tâm và A Băng.

- Thứ ta bảo các người chuẩn bị đã xong chưa?

Chiêu Dương vừa nói cặp mắt sắc bén vừa quan sát tình hình phía trước, nàng đã theo dõi bọn họ nửa ngày, vẫn không tìm ra đầu mối nơi tàn trử lương thảo của bọn họ.

A Tâm cầm trên tay một cái lồng sắt lớn, còn A Băng cầm một cái bịt màu đen đặt xuống trước mặt Chiêu Dương.

- Chủ nhân, tất cả đều ở đây.

Chiêu Dương nhìn hai người, trong ánh mắt lộ rõ sự vừa ý.

- Làm rất tốt.

Chiêu Dương nói xong nàng khom xuống, nhìn vào trong cái lồng sắt lớn.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Chiêu Hiền Của Thuận Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 38: Thiên thời địa lợi

Nhìn thấy mấy mươi con chuột đồng đang kêu than ầm ĩ vì đói, tiếng chuột kêu vang khiến A Thủy đứng bên cạnh cũng phải rùng mình sờn gáy.

Gương mặt thanh tú của Chiêu Dương không hề biến sắc, khi nàng nhìn thấy mấy con chuột đang hung hăng tấn công cái lồng sắt, vì mục đích muốn thoát khỏi sự chế ngự của bọn họ.

Chiêu Dương nhìn phản ứng của mấy con súc sinh này, đôi môi mỏng mang theo sự nguy hiểm nhếch lên thành một nụ cười đắc ý.

Phía sau nụ cười khuyh đảo lòng người đó, chính là một âm mưu động trời.

Chính bản thân A Thủy và A Băng, một trong những ám nhân hàng đầu của tổ chức Mật Sát Lệnh, cũng bị nụ cười đầy ẩn ý của Chiêu Dương làm cho lạnh cả sống lưng.

A Thủy vẫn không rõ Chiêu Dương định làm gì với mấy con chuột này, nàng nhìn Chiêu Dương do dự một chút cuối cùng không đành lòng hiểu kỳ hỏi Chiêu Dương

- Chủ nhân, người định làm gì với mấy con chuột này?

Cặp mắt sáng ngời của Chiêu Dương đang chăm chú nhìn vào mấy con chuột, nghe A Thủy hỏi vậy, nàng ngước mặt lên nhìn hai người thận trọng nói.

- Đám chuột bị chúng ta bỏ đói gần chết, vì sự sinh tồn nên khi được phóng thích, theo bản năng điều đầu tiên chúng nó làm chính là đi tìm thức ăn.

A Băng nghe Chiêu Dương nói vậy cặp mắt mơ hồ của vừa rồi, lập tức tỏa sáng.

- Chủ nhân muốn dùng mấy con chuột này, để tìm ra kho lương của bọn họ.

Nghe A Băng nói vậy A Thủy mới hiểu hàm ý của chủ nhân.

- Không sai, người sống trên thảo nguyên thích nhất ăn thịt, nên kho lương nhất định có rất nhiều lương khô.

Chuột là loại động vật đánh mùi rất giỏi, nơi nào có thức ăn thì nó sẽ biết ngay.

Chiêu Dương, A Thủy và A Băng âm thầm quan sát bọn người của bộ tộc Khắc Thiệp, đợi đến khi nàng nhìn thấy ánh hoàng hôn màu cam rực lửa buông xuống, bầu trời từ từ chuyển sang một mảnh tối om, Chiêu Dương mới bắt đầu tiến hành kế hoạch của mình.

Không biết từ lúc nào trên tay Chiêu Dương đã cầm vài cái ống tre, phía trong chứa đựng bột màu đen.

Chiêu Dương đưa cho A Thủy và A Băng nói.

- Sau khi tìm ra vị trí của kho lương, hai người hãy đặt thứ này xung quanh kho lương và trong mấy cái lều vải lân cận.

A Thủy và A Băng không biết trên tay Chiêu Dương đang cầm gì, họ nhìn Chiêu Dương.

Chiêu Dương nhìn thấy ánh mắt nghi ngờ của hai nàng liền giải thích.

- Trong mấy cái ống tre này đều là hỏa dược, sau khi tìm ra kho lương chúng ta hãy thiêu hủy nó.

Chiêu Dương nói xong nàng lấy trong áo của mình ra một cái lọ, chứa đựng bột dạ quang do nàng dùng viên dạ minh châu quý giá mà khả hãn Mã Mộ Lam tặng cho nàng, nghiền ra thành bột.

Chiêu Dương thân nhiên rải bột dạ quang lên người mấy con chuột đồng, sau khi rải xong Chiêu Dương nhìn A Thủy.

- A Thủy đem chúng thả vào trong Bộ Tộc Khắc Thiệp ngay.

Nhìn thấy sự sắp xếp chu đáo của Chiêu Dương, trong lòng A Thủy và A Băng khâm phục vô cùng.

Chủ nhân không chỉ có dung mạo nghiêng quốc khuyh thành còn là một người đa mưu túc trí, suy nghĩ sâu xa.

Hai người nghe theo mệnh lệnh của Chiêu Dương tiến hành, một canh giờ sau A Thủy và A Băng quay trở lại.

Từ vị trí nơi Chiêu Dương đang đứng, nàng có thể quan sát toàn bộ tình hình trong doanh trại.

Nhìn thấy mấy con chuột ở trong màn đêm tỏa ra ánh sáng, do tác dụng của bột dạ quang, vừa được phóng thích chạy tán loạn, nhưng chỉ trong giây lát tất cả đều chạy trốn về một hướng, chính là cái lều vải đặt ở phía Đông, cách xa doanh trại chính, không một binh sĩ canh chừng.

Chiêu Dương nhếch môi cười đắc ý, đôi mắt sắc bén dưới ánh trăng tỏa ra sự lạnh khốc, khiến người đối diện cảm giác bất an.

- Khắc Phổ Kỳ thật thông minh, ông ta biết dùng chiêu, nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất.

A Thủy gật đầu đồng ý với lời nói của Chiêu Dương.

- Chủ nhân nói không sai, lão già Khắc Phổ Kỳ này thật gian xảo.

Ông ta để lương thảo gần khu ranh giới không có người trấn giữ, khiến người của Nhậm Tướng Quân không tài nào tìm ra.

Chiêu Dương nghe A Thủy nói vậy liền cười sảng khoái.

- Khắc Phổ Kỳ thật không ngờ, lần này hẳn thua thảm bại dưới tay một đám súc sinh.

Nghe Chiêu Dương nói vậy, A Thủy và A Băng cười phá lên.

"Ha...ha....ha...."

- Phải thua dưới tay một đám chuột đồng.

Sau khi tìm ra được nơi cất giấu lương thảo, Chiêu Dương vẫn chưa hành động, đột nhiên Chiêu Dương ngược mặt lên nhìn vào cái cây lớn bên cạnh.

Nhìn thấy những chiếc lá màu xanh um tùm trên cành, thân nhiên lắc lư theo con gió, Chiêu Dương mới hài lòng.

Lúc này A Băng mới hiểu thì ra Chiêu Dương đang đợi con gió Đông thổi ngang qua, nàng muốn mượn sức gió hoàn thành kế hoạch của mình.

Muốn thắng trận phải nhờ vào Thiên thời địa lợi, hiện tại con gió này đến thật đúng lúc.

Một ngọn lửa nhỏ phải nhờ vào sự hỗ trợ của luồng gió, mới có thể phát huy lực của nó.

Chiêu Dương cầm một cây cung lên, nàng dùng cái mũi lửa, châm lên đầu tên được tẩm dầu do nàng chuẩn bị từ trước.

Chiêu Dương vươn cung nhắm vào kho lương mà bắn.

Mũi tên bị lực mạnh bắn ra như tia sét xé gió, phóng thẳng vào kho lương.

Cái lều vải lập tức bốc cháy trước mặt ba người, từ một trận lửa nhỏ nhờ vào sức mạnh của gió đột nhiên lan toả thật nhanh, trong phút chốc một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên giữa màn đêm tĩnh mịch.

Xác mấy tên binh sĩ của Khắc Phổ Kỳ bị nổ tung, văng ra tứ tung nằm la liệt dưới mặt đất, tiếng binh sĩ kêu lên trong hoảng loạn.

- Mau.... mau cứu lửa.....

- Kho lương đã bị cháy....

- Mau báo với khả hãn ngay!

Nghe được tiếng mấy tên binh sĩ hoảng loạn quát lên, tay không ngừng tìm kiếm thứ gì đó để dập lửa.

Gương mặt cao ngạo của Chiêu Dương không hề biến sắc, nụ cười nhàn nhã mang theo tia tàn nhẫn trên khoé môi, cặp mắt sắc bén càng lộ rõ sự hung phấn, khi nàng nhìn thấy từng tên binh sĩ của Khắc Phổ Kỳ ngã gục xuống mặt đất, chết dưới tay nàng.

Ánh mắt độc ác của Chiêu Dương,

khiến A Tâm và A Băng cảm giác bất an vô cùng.

Không bao lâu sau tầm quan sát của Chiêu Dương, chuyển từ kho lương sang cửa thành.

Mặc dù lúc này cái nàng nhìn thấy chỉ là một mảnh tối đen như mực, nhưng nàng biết đoàn binh Nhậm gia của Nhậm Thái Tuấn đang âm thầm tiến vào doanh trại.

Khắc Phổ Kỳ và Khắc Phổ Dạ đang cùng mấy tên binh sĩ ở trong lều chính, lên kế hoạch ngày mai cho người tấn công bộ tộc Mã Cơ Hãn, đột nhiên một tiếng nổ lớn vang lên khiến cả căn lều bất giác lay chuyển, mọi người kinh ngạc nhìn nhau.

Lúc này từ ngoài cửa một tên binh lính chạy bán sống bán chết vào.

Hắn sợ hãi bẩm báo.

- Khả hãn, kho lương.....kho lương bị thiêu hủy...

Khắc Phổ Kỳ nghe xong tức giận vô cùng, ông dùng tay đập mạnh trên bàn, găng giọng quát.

- Là ai?

Tên binh sĩ còn chưa kịp trả lời một tên binh sĩ khác hối hả chạy vào, hắn nhìn Khắc Phổ Kỳ run run nói.

- Khả hãn, Nhậm Thái Tuấn đã dẫn binh đột kích chúng ta, hắn đã thành công tiến vào trong doanh trại.

Khắc Phổ Kỳ nghe tên binh sĩ báo cáo, toàn thân ông không còn sức lực, ngã về phía sau, đặt hết trọng lượng trên cơ thể của mình vào thành ghế.

Khắc Phổ Dạ không thể nào tin nổi lên tiếng.

- Người của chúng ta đâu?

Sao không chặn hắn lại!

Khắc Phổ Dạ vừa nói vừa đứng lên tay cầm thanh kiếm, cùng tên binh sĩ cận thân vội vàng bước ra ngoài.

Đứng trước cửa lều Khắc Phổ Dạ kinh hãi không thôi, khắp nơi đều nổi hỏa.

Binh sĩ hoang mang vừa đối đầu với những ngọn lửa lớn, vừa đối phó với binh sĩ của Nhậm Thái Tuấn.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Chiêu Hiền Của Thuận Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Khắc phổ dạ đầu hàng

Nhậm Thái Tuấn với thần sắc băng lạnh, trên người tỏa ra đằng đằng sát khí, hắn uy phong ngời ngời trên Kim Long từ ngoài cổng lớn hiện ngang tiến vào.

Đi phía trước chính là một đội binh tinh anh với thần sắc thận trọng, tay cầm binh khí mở đường.

Chiêu Dương nhìn thấy Nhậm Thái Tuấn ngồi trên con tuấn mã, một tay giữ chặt dây cương tay còn lại đặt trên thành thanh kiếm nhìn thật oai hùng.

Con người đen huyền của Chiêu Dương, lộ rõ sự ngờng mộ, nhất là bộ chiến giáp trên người hắn càng tăng thêm khí thế ngạo mạn ngông cuồng, vốn đã in sâu vào tận xương tủy của hắn ta.

Nhậm Thái Tuấn thần nhiên giật nhẹ dây cương, ngay lập tức Kim Long dừng lại trước mặt Khắc Phổ Dạ.

Lúc này Khắc Phổ Dạ uy nghiêm đứng trước mặt Nhậm Thái Tuấn, hắn được một đám binh sĩ đứng chặn trước mặt, họ tự biến mình thành một tấm bia lớn để bảo vệ hắn.

Ánh mắt ngạo mạn của Nhậm Thái Tuấn nhìn thẳng vào mặt của Khắc Phổ Dạ cất giọng kiêu kỳ.

- Nếu ngươi chịu đầu hàng Tổng Quốc, Nhậm Thái Tuấn ta bảo đảm cuộc sống sau này của Bộ Tộc Khắc Thiệp các người, sẽ an nhàn sung túc.

Giọng nói oai nghiêm của Nhậm Thái Tuấn như lời nói của một bậc Đế Vương, mặc dù rất nhẹ nhàng nhưng lại mang theo hàm ý hăm dọa trắng trợn.

- Hừ..... với khả năng của nhà ngươi?

Đừng quên bây giờ các người đang ở trên lãnh thổ của ta.

Các người mới là người nên buông kiếm đầu hàng.

Khắc Phổ Dạ hừ lạnh một tiếng, nói ra những lời không biết chết là gì.

Nhậm Thái Tuấn vô cùng bình tĩnh, hắn quét mắt ngang doanh trại một vòng, khoé môi khẽ nhếch lên.

- Ta không biết khả năng của ta ra sau, nhưng nếu Nhậm Thái Tuấn ta muốn, thì việc lấy cái mạng nhỏ của nhà ngươi..... dễ như trở bàn tay!

Nhậm Thái Tuấn lạnh lùng tuyên bố, khiến một người với tính tình tự cao tự đại như Khắc Phổ Dạ, không tài nào dằn xuống cơn giận trong lòng.

Hắn tức giận vuren kiếm lên cao hô lớn.

- Giết.....

Lời nói của Khắc Phổ Dạ vừa thốt ra khỏi miệng, binh sĩ của hắn lập tức xông tới tấn công người của Nhậm Thái Tuấn.

Trương Vệ cùng binh sĩ lập tức phản kích hai bên đánh nhau kịch liệt, tiếng binh khí va chạm vào nhau trong màn đêm tĩnh mịch, cùng với mùi khét của lương thảo và lều vải khiến không khí xung quanh ngạt thở vô cùng.

Nhậm Thái Tuấn và Khắc Phổ Dạ vẫn ở yên đó, ánh mắt sắc bén mở to trừng nhau.

Hai Tướng Quân oai nghiêm bình tĩnh, nhìn đám binh sĩ được huấn luyện đặc biệt để xông pha ngoài chiến trường.

Sắc mặt bình tĩnh của Nhậm Thái Tuấn khiến Khắc Phổ Dạ hoang mang trong lòng, nhưng ngoài mặt hắn cố giữ thần thái uy nghiêm trầm tĩnh của mình, một là để hạ thấp nhuệ khí mấy tên binh sĩ của Nhậm Thái Tuấn, hai là để trấn an binh sĩ của chính mình.

Khắc Phổ Dạ đưa mắt nhìn đám binh sĩ của mình, từng người một ngã gục dưới mặt đất trước mặt hắn, hắn hận trong lòng bàn tay đang đặt trên thanh kiếm bất giác siết chặt hơn, hắn dùng sức siết chặt thanh kiếm đến nỗi gân xanh cũng hiện lên rõ ràng trên mu bàn tay của hắn.

Khắc Phổ Dạ bị nụ cười khiêu khích trên gương mặt ngạo mạn của Nhậm Thái Tuấn đã kích.

Nhậm Thái Tuấn nhìn thấy binh sĩ của mình không cần tốn công phí sức, đã già quyết xong binh lính của Khắc Phổ Dạ.

- Đúng là một lũ vô dụng!

Nhậm Thái Tuấn lạnh giọng thốt ra những lời kích tướng, như dầu đổ thêm vào trong lửa, càng khiến nổi hận trong lòng Khắc Phổ Dạ tăng lên.

Khắc Phổ Dạ nghiêng răng ken két, hắn rút kiếm ra xông thẳng về phía của Nhậm Thái Tuấn.

Trương Vệ nhìn thấy vậy liền cùng một đám binh sĩ chạy tới, chặn phía trước mặt Nhậm Thái Tuấn.

Trong lúc này đột nhiên Nhậm Thái Tuấn khoác tay, ý bảo bọn họ hãy lui xuống.

Nhậm Thái Tuấn chậm rãi rút thanh kiếm của mình ra, hắn từ trên lưng Kim Long phi thân xuống, mang trong người khinh công tuyệt đỉnh, khi thân thể cao lớn cùng với đôi chân mang giày vải màu đen nhẹ nhàng chạm xuống mặt đất, không hề tạo ra bất kỳ âm thanh gì.

Nhậm Thái Tuấn đứng cách Khắc Phổ Dạ hai bước, hắn nhìn Khắc Phổ Dạ lạnh giọng tuyên ngôn.

- Thiên đường có lối ngươi không vào, địa ngục không cửa ngươi lại tìm đến.

Hôm nay vì sự ngu ngốc của nhà ngươi, ta sẽ khiến cả Bộ Tộc Khắc Thiệp phải chôn cùng với ngươi.

Nhậm Thái Tuấn vừa nói xong, thanh kiếm trên tay hắn lập tức vuren tới tấn công Khắc Phổ Kỳ.

Hai người lập tức thi triển khả năng của mình, Nhậm Thái Tuấn ra tay nhanh như chớp khiến Khắc Phổ Dạ không thể nào đáp trả.

Khắc Phổ Dạ nhìn thấy thanh kiếm trên tay của Nhậm Thái Tuấn không ngừng chém xuống người hắn, Khắc Phổ Dạ không còn cách để công kích chỉ còn biết dùng kiếm đỡ lấy thanh kiếm sắc bén của Nhậm Thái Tuấn.

"Ting....ting....ting...."

Tiếng binh khí va chạm mạnh vào nhau càng khiến nhuệ khí của mấy tên binh sĩ của Nhậm Thái Tuấn càng xung hơn, họ nhanh chóng chế ngự người của Khắc Phổ Dạ.

Một lúc sau Nhậm Thái Tuấn đã không còn khiên nhẫn nữa, hắn dùng khinh công lui mình về phía sau, nhưng chỉ trong tích tắc thân hình cao lớn liền quay trở lại, lưỡi kiếm sắc bén trên tay Nhậm Thái Tuấn nhắm thẳng vào vị trí trái tim của Khắc Phổ Dạ.

Khắc Phổ Dạ hoang mang trong lòng, hắn hốt hoảng, cặp mắt kinh hãi nhìn từ phía không biết đường nào để tránh, vì lúc này tốc độ của Nhậm Thái Tuấn nhanh đến nỗi Khắc Phổ Dạ không thể nhìn rõ phương hướng do Nhậm Thái Tuấn ấn định.

Lúc này máu trong người Khắc Phổ Dạ vì sợ hãi nên xông lên đến đỉnh đầu, hắn cảm giác mắt hoa đầu choáng.

Trong tình huống thập tử nhất sinh, đột nhiên giọng nói lo lắng nhưng lại mang theo vài phần miễn cưỡng của Khắc Phổ Kỳ vang lên từ phía sau.

- Dừng tay lại, xin Nhậm Tướng Quân nương tay.

Chỉ cần ngài chịu tha mạng cho con ta, Bộ Tộc Khắc Thiệp sẽ đồng ý đầu hàng Tổng Quốc.

Hai từ Tổng Quốc cuối cùng thốt ra từ miệng của Khắc Phổ Kỳ cũng giống nhưng lời thần chú khiến mũi kiếm trên tay Nhậm Thái Tuấn kịp thời dừng lại trước vị trí trái tim của Khắc Phổ Dạ.

Lúc này tất cả mọi người đều hoảng hốt, khi nhìn thấy cảnh Nhậm Thái Tuấn oai nghiêm cầm kiếm chỉ thẳng vào người của Khắc Phổ Kỳ.

Nhậm Thái Tuấn liếc mắt nhìn Khắc Phổ Kỳ lúc này với vẻ mặt xanh mét đứng phía sau nhìn hắn.

Khắc Phổ Kỳ ôm trong lòng chút hy vọng cuối cùng, rằng Nhậm Thái Tuấn sẽ vì lời cam kết vừa rồi mà bỏ qua cho đứa con duy nhất của ông ta.

Nhậm Thái Tuấn nhìn Khắc Phổ Kỳ, rồi nhìn sang tên nghịch tử của ông ta.

- Khắc Phổ Dạ!

Người nghĩ khả năng của ta ra sao?

Nhậm Thái Tuấn lạnh giọng nói, hắn vừa nói tay vừa dùng thêm chút sức ấn thẳng mũi kiếm sắc bén vào người Khắc Phổ Dạ, đâm thấu một phần y phục của hắn ta.

Khắc Phổ Dạ đứng bất động, hắn cố chấp không chịu thua, dù hắn có đau đớn cắn chặt răng, cũng không nói gì chỉ cầm hận trợn mắt nhìn Nhậm Thái Tuấn.

Nhậm Thái Tuấn nhìn thấy thái độ cứng đầu của Khắc Phổ Dạ, trong lòng hiện lên cơn phẫn nộ, đôi mày rậm bắt gặp câu lại, hắn thân nhiên ấn mạnh thêm một chút kiếm mũi kiếm đâm sâu vào da thịt của Khắc Phổ Dạ.

Máu theo mũi kiếm, từng giọt từng giọt màu đỏ sẫm nhũ xuống mặt đất.

Vào giờ khắc này sắc mặt của Nhậm Thái Tuấn nhìn thật đáng sợ, cặp mắt sắc bén chỉ còn lại những tia máu đỏ, ánh nguyệt sáng trên bầu trời rơi thẳng vào mặt của Nhậm Thái Tuấn, khiến thân sắc nguy hiểm của hắn giống y như một con ác ma.

Khắc Phổ Dạ bị thân sắc hung tợn của Nhậm Thái Tuấn làm cho kinh hãi, hắn không còn cứng miệng đánh bỏ xuống tôn nghiêm của mình.

- Nhậm Tướng Quân là một mãnh tướng, tại hạ thua một cách tâm phục khẩu phục.

Nhậm Thái Tuấn nghe Khắc Phổ Dạ nói vậy, gương mặt sắc lạnh chợt hiện lên tia hài lòng.

- Nếu Thái tử hiểu đại thể từ sớm, thì hôm nay cũng không lâm vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan.

Nhậm Thái Tuấn nói xong hắn nhìn Khắc Phổ Kỳ, ánh mắt sắc lạnh như muốn nói cho ông biết hắn đã đồng ý.

Khắc Phổ Kỳ hiểu ý, ông nhìn mấy tên binh sĩ con, lại cất giọng uy nghiêm

- Bỏ vũ khí xuống ngừng chiến, từ nay về sau Bộ Tộc Khắc Thiệp của chúng ta sẽ xem Tổng Quốc như huynh trưởng.

Mấy tên binh lính nhận lệnh lập tức quỳ binh khí xuống mặt đất, quỳ xuống trước mặt khá hãn Khắc Phổ Kỳ và Nhậm Thái Tuấn.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Chiêu Hiền Của Thuận Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Kế hoạch

Thông báo:

Gần cuối năm nên công việc của chị rất bận, một tuần chị chỉ có thể đăng được hai chương vào thứ 4 và thứ 7.

Mong các em thông cảm, khi có nhiều thời gian hơn chị sẽ đăng thêm.

Sau khi Nhậm Thái Tuấn nhận được chiếu thư, do đích thân khá hãn Khắc Phổ Kỳ phê bút đầu hàng.

Nhậm Thái Tuấn liền nhanh chóng lui binh, hội hợp với Trương Vinh và binh sĩ.

Đoàn binh của Nhậm Thái Tuấn vừa tiến vào doanh trại, Chiêu Dương đã đứng trước cổng lớn chờ hấn.

Vừa rồi khi nàng nhìn thấy Nhậm Thái Tuấn bắt giữ Khắc Phổ Dạ làm con tin, nàng biết hấn nắm trong tay phần thắng, nên cảm thấy mình không cần thiết phải ở lại, nàng yên tâm rời đi.

Chiêu Dương căn dặn A Tâm và A Băng về nói với những người còn lại, nàng sẽ cùng Nhậm Thái Tuấn quay trở về Tống Quốc, bảo bọn họ về Tống Quốc chờ lệnh.

Sau khi Chiêu Dương chia tay với hai người nàng lập tức quay trở về hội hợp với Trương Vinh, vì nàng biết sau khi Nhậm Thái Tuấn nắm trong tay thư hăng, hấn sẽ tiến hành kế hoạch tiếp theo, đó chính là lật đổ vị vua bất tài, tự mình xưng Vương độc bá Thiên hạ.

Đó chính là những gì đã được ghi chép lại trong lịch sử, nhưng có điều con đường đi đến sự an cư lạc nghiệp của Tống Quốc còn xa vời.

Nhậm Thái Tuấn không chỉ phải khiến thần dân thiên hạ thuần phục dưới chân hấn, hấn còn phải khiến hoàng thái hậu hiểu được hấn vì tình thế ép buộc nên mới mưu triều đoạt vị, cốt nhục tương tàn.

Kim Long tiến vào thần thái vô cùng dũng mãnh, nhìn vào một mình Kim Long thì Kim Long quả thật nổi bật hơn cả.

Nhưng khi Nhậm Thái Tuấn ngồi trên lưng Kim Long, sự anh tuấn cùng với khí thế oai hùng của hấn, đã lấn át sự oai phong của Kim Long.

Nhậm Thái Tuấn dẫn đầu một đội quân hùng dũng, vì mới vừa thắng trận nên khí huyết sôi trào, trên gương mặt của mọi người đều hiện lên nụ cười hăng hái.

Nhậm Thái Tuấn trong lòng sáng khoái, cả đoạn đường về doanh trại trong lòng hấn luôn nghĩ đến nàng.

Nếu không nhờ vào sự thông minh của nàng, thì hấn sẽ không dễ dàng gì thắng một cách đẹp mắt như vậy.

Không tốn một binh một tốt cũng có thể thuần phục được, bộ tộc hùng mạnh nhất thảo nguyên.

Thật không ngờ vừa trở về doanh trại, nàng là người đầu tiên nghinh giá hấn.

Chiêu Dương nhìn thật xinh đẹp, trên người nàng lúc này là bộ chiến giáp màu đỏ, do hấn căn dặn Trương Vệ chuẩn bị cho nàng.

Màu đỏ pha lẫn màu vàng kim càng tôn lên sắc đẹp lộng lẫy, kèm theo sự mạnh mẽ không thua gì với nam nhân.

Mái tóc dài được búi lên cao, càng khiến gương mặt xinh đẹp của nàng toả sáng, cùng với đôi mắt lấp lánh và bờ môi nhỏ xinh xắn khiến trái tim của Nhậm Thái Tuấn bất giác nhảy loạn.

Kim Long vừa dừng lại trước mặt Chiêu Dương, Nhậm Thái Tuấn đã phóng xuống, hấn chậm rãi bước tới trước mặt nàng.

Chiêu Dương nhìn thấy Nhậm Thái Tuấn liền quỳ xuống, chắp hai tay trước mặt hành lễ với hấn.

- Chào mừng Tướng Quân, chiến thắng trở về.

Cách Chiêu Dương hành lễ không giống như những thiên kim tiểu thư bình thường, nàng là đang dùng lễ nghi quân nhân để chào mừng Tướng Quân thắng trận quay trở về.

Lúc này trước mặt nàng không chỉ là Nhậm Thái Tuấn mà còn một đội quân được Nhậm Thái Tuấn huấn luyện nghiêm ngặt.

Nàng không muốn binh lính của hấn, xem thường nàng.

Nhậm Thái Tuấn nhìn nàng, trong lòng chỉ muốn vươn tay, ôm nàng vào lòng, nhưng hấn không thể.

Phía sau hấn còn một đám binh lính, hấn phải kiềm chế dục vọng trong lòng, để làm gương, và lại hấn không muốn thuộc hạ của mình nghĩ rằng Chiêu Dương chính là Đắc Kỷ chỉ biết mê hoặc Trụ Vương.

Lúc này Chiêu Dương vẫn còn đang quỳ dưới mặt đất, nàng ngước mắt lên nhìn Nhậm Thái Tuấn, bất gặp Nhậm Thái Tuấn cong môi cười với nàng, nàng hơi bất ngờ toàn thân đông cứng, như bị ai đó điểm huyệt.

Hấn ít khi cười nhưng nụ cười của hấn, có thể làm điên đảo chúng sinh.

Nhìn thấy Chiêu Dương thất thần nhìn hấn, hấn vẫy tay ý bảo nàng bình thân.

- Lần chiến thắng này, là do nàng mà ra.

Không có nàng bốn Vương không thể dễ dàng tấn công vào doanh trại của

Khắc Phò Kỳ, ép buộc ông ta đầu hàng.

Nhậm Thái Tuấn cố tình nói ra chiến công của Chiêu Dương, để cho bọn thuộc hạ biết nàng là người người có năng lực, cũng là phúc tinh của hắn, sau này có thể phù trợ hắn hoàn thành đại nghiệp.

Trong lúc này Trương Vinh từ đầu chạy tới, hắn hành lễ với Nhậm Thái Tuấn và Chiêu Dương rồi lập tức báo cáo.

- Tướng Quân, chúng ta có thể khởi hành ngay lập tức.

Nhậm Thái Tuấn nhìn Trương Vinh khó hiểu, hắn chưa có thời gian để ra lệnh cho Trương Vinh thu trại.

Trương Vinh hiểu được suy nghĩ trong lòng của Nhậm Thái Tuấn, hắn liền cung kính giải thích.

- Tướng Quân, vừa rồi Vương Phi đã ra lệnh cho thuộc hạ thu trại, đợi Tướng Quân trở về chúng ta có thể quay trở về Tống Quốc ngay.

Nhậm Thái Tuấn nghe Trương Vinh nói vậy liền nhìn Chiêu Dương, nàng quả thật rất thông minh, hiểu rõ nỗi lòng của hắn.

Nhưng có điều đường về Tống Quốc xa xăm, binh sĩ vừa mới chiến đấu trở về sức lực đã cạn, hắn chỉ sợ họ chịu không nổi.

Chiêu Dương nhìn thấy sự đắn đo trong ánh mắt của Nhậm Thái Tuấn, nàng mỉm cười lên tiếng.

- Tướng Quân hiện tại tình thế cân bằng, nếu chàng quay trở về Tống Quốc như thế này sẽ rất nguy hiểm, thiếp chỉ e là trên đường trở về Tống Quốc, hoàng thượng sẽ phải cảnh giác và ám sát chàng, giết người để trừ hậu hoạn.

Nên theo thần thiếp nghĩ, chàng, thiếp và Trương Vệ hãy giả dạng làm thường dân, âm thầm quay trở về Tống Quốc trước.

Còn về phần Trương Vinh, hắn sẽ tháp tùng cùng với đội quân hộ tống Nhậm Tướng Quân giả, hiển ngang trở về Tống Quốc sau.

Nghe Chiêu Dương nói ra kế hoạch chu toàn của mình, Trương Vệ và Trương Vinh kinh ngạc không thôi, sao họ lại không nghĩ đến điều này.

Phái hoàng thượng đã muốn đoạt lại binh quyền từ trong tay của Nhậm Tướng Quân, thì việc cho người hành thích Tướng Quân cũng không phải là không thể.

Nhậm Thái Tuấn nghe vậy liền gật đầu đồng ý, trong ánh mắt hắn lộ rõ sự khen ngợi.

- Được quyết định như vậy đi!

Trương Vinh khi các người về tới Tống Quốc, chúng ta sẽ dùng ám hiệu để liên lạc sau.

Trương Vinh cung kính nhận lệnh.

- Dạ Tướng Quân.

Nhậm Thái Tuấn, Chiêu Dương và Trương Vệ thay vào y phục thường dân do Chiêu Dương chuẩn bị sẵn, rồi

lập tức phóng lên lưng ngựa chuẩn bị rời đi.

Trước khi đi, Nhậm Thái Tuấn nhìn Trương Vinh ra lệnh.

- Trương Vinh, cho người báo cái với hoàng thượng rằng, trong lúc bốn Vương chiến đấu với Bộ Tộc Khắc Thiệp, bốn Vương đã bị trọng thương.

Nhưng cuối cùng bốn Vương cũng không phụ hoàng ân, đã chiến thắng.

Chiêu Dương nhìn Nhậm Thái Tuấn, nàng cứ nghĩ kế hoạch của mình không có sơ hở, nhưng thật không ngờ Nhậm Thái Tuấn còn thâm sâu hơn nàng nhiều.

Nàng nhìn hắn với ánh mắt ngưỡng mộ, Nhậm Thái Tuấn vô tình xoay mặt lại bắt gặp ánh nhìn tôn kính của nàng đối với hắn, trong lòng hắn sung sướng vô cùng.

Không có lời lẽ nào có thể diễn tả được cảm giác hạnh phúc trong lòng, khi biết được trong ánh mắt nữ nhân mình yêu, mình là nhất.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Chiêu Hiền Của Thuận Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Nhẫn tâm

Sau khi căn dặn Trương Vinh xong Nhậm Thái Tuấn, Chiêu Dương và

Trương Vệ lập tức giục ngựa phóng đi thật nhanh về phía trước, ba người hòa quyện vào bóng đêm biến mất trước mặt Trương Vinh.

Đoạn đường dài từ thảo nguyên trở về Tống Quốc phải mất thời gian 3 ngày, ngoài những lúc dừng chân lại để ăn uống và cho ngựa nghỉ ngơi, thì ba người không trì hoãn bất kỳ thời gian nào.

Tuy trong lòng Nhậm Thái Tuấn việc trở về lại Tống Quốc là quan trọng, nhưng không bằng sức khỏe của Chiêu Dương.

Dù sao nàng cũng là phận nữ nhi yếu đuối, sức lực không thể nào bì lại với nam nhân.

- Chúng ta hãy nghỉ chân tại nơi này đêm nay, hừng sáng sẽ tiếp tục khởi hành.

Nhìn thấy thần sắc mệt mỏi của nàng, lòng hần đau nhói, dù biết sự chậm trễ này sẽ gia tăng sắc xuất nguy hiểm đến tính mạng của hần, hần cũng không quan tâm.

Chiêu Dương nghe Nhậm Thái Tuấn ra lệnh cho Trương Vệ, nàng nhìn hần

kiên quyết nói.

- Chàng đừng quan tâm đến thần thiếp, thiếp có thể chịu được.

Nếu chúng ta ở lại đây, thiếp chỉ e là có người sẽ nhận ra chàng, đến lúc đó sẽ bức dây động rừng.

Trương Vệ cũng có cùng chung ý nghĩ với Chiêu Dương, nhưng hần không dám lên tiếng.

Nghe Chiêu Dương nói vậy trong lòng hần càng khâm phục Chiêu Dương nhiều hơn.

Ai nói nữ nhân chỉ là phận liễu yếu đào tơ, theo hần thấy Vương Phi đích thực là một nữ anh hùng.

Chiêu Dương nhìn thấy vẻ mặt không thương lượng của Nhậm Thái Tuấn, nàng tiếp tục nói.

- Chàng muốn nghỉ chân tại đây đêm nay thì cứ việc, còn thiếp sẽ một mình trở về Tống Quốc trước.

Giọng nói cứng rắn cùng với thần sắc ương ngạnh không chịu khuất phục của nàng, khiến Nhậm Thái Tuấn không đồng ý cũng không được.

- Đi tiếp cũng được, nhưng nàng phải hứa với bốn Vương, chỉ cần nàng cảm thấy mệt thì phải nói cho bốn Vương biết ngay, không được cố chấp.

Nhậm Thái Tuấn nghiêm mặt nói, hần là đang nói chuyện nghiêm túc với nàng.

Chiêu Dương trong lòng vui vẻ, nàng nhìn hần mỉm cười gật đầu.

Trương Vệ kinh ngạc, hần không ngờ Vương Phi lại có tầm ảnh hưởng lớn đến Tướng Quân.

Ba người tiếp tục phóng ngựa trên con đường đất vắng vẻ, sau hai ngày rong rã xuyên qua mấy ngọn đồi cao vút, cuối cùng họ cũng đã đến ranh giới của Tống Quốc.

Đứng trên đỉnh ngọn đồi, ba người có thể nhìn thấy được cửa thành rộng lớn.

Ba từ Tống Quốc Thành được khắc trên cổng thành, cùng với lá cờ Tống Quốc phất phơ trong gió.

Nhậm Thái Tuấn neho mắt nhìn về nơi sau này sẽ thuộc về hần, thần dân trong thành sẽ trở thành con dân của hần ta.

Chiêu Dương trong lòng nhẹ nhõm, nàng vui mừng nhìn Nhậm Thái Tuấn lúc nào cũng phóng ngựa sát bên cạnh nàng, để âm thầm bảo vệ cho nàng.

- Vương Gia, cuối cùng chúng ta cũng đã an toàn trở về lại Tống Quốc.

Nụ cười xinh đẹp trên gương mặt nàng, khiến trái tim của Nhậm Thái Tuấn tan chảy, sao nàng còn vui mừng hơn cả hần ta?

Nhậm Thái Tuấn nào biết hần đã từ từ trở thành điều quan trọng nhất trong lòng nàng.

An nguy của hần quan trọng hơn bất kỳ thứ gì hết, kể cả tính mạng của nàng.

Ba người quyết định nghỉ ngơi trong một căn miếu hoang ở ngoài thành, chờ đến giờ Ngọ ngày mai lúc cổng thành được mở ra, ba người sẽ giả dạng thường dân hiện ngang đi vào trong.

Trong lúc Nhậm Thái Tuấn và Trương Vệ ra ngoài thám thính tình hình, Chiêu Dương một mình ở lại miếu hoang nghỉ ngơi, vì trời chuẩn bị tối nên Nhậm Thái Tuấn đã ra lệnh cho Trương Vệ nhặt chút ít củi khô châm lửa để giữ ấm cho nàng.

Không biết từ đâu một con chim Ưng xuất hiện trước mặt nàng, nó cứ lẩn quẩn bên chân nàng không chịu bay đi.

Chiêu Dương khó chịu nàng định dùng chân đá nó sang một bên, nhưng chân vừa mới nâng lên trong lòng nàng chợt nhớ đến, thời cổ xưa người ta thường dùng chim để đưa thư.

Nhưng theo nàng được biết thì họ chỉ dùng chim bồ câu, còn con này rõ ràng là con chim ưng.

Nghĩ là nghĩ vậy nhưng Chiêu Dương không muốn vì sự ngu ngốc của mình, mà làm hỏng đi đại sự của Nhậm Thái Tuấn.

Nàng nhanh tay chụp lấy con chim Ưng, tìm khắp nơi trên người nó.

Quả như suy nghĩ của nàng, nàng nhìn thấy một tờ giấy được cuộn tròn lại, buộc vào chân của con chim Ưng.

Nàng tò mò mở nó ra xem

- Tướng Quân, theo dự đoán của ngài, trên đường thuộc hạ hộ tống Tướng Quân giả về Tống Quốc đã bị hành thích.

Cũng may Tướng Quân giả không sao chỉ bị thương nhẹ, thích khách đã bị thuộc hạ cho người thủ tiêu.

Thuộc hạ tìm được trên người thích khách một cái lệnh bài của cấm y vệ.

Tướng Quân phải vạn phần cẩn trọng, lần này thuộc hạ nghĩ hoàng thượng sẽ không nể tình thù thúc mà thẳng thừng ra tay với ngài.

Trương Vinh tái bút.

Chiêu Dương đọc xong bức thư, trong lòng tức giận, bàn tay trắng nõn như ngọc không tự chủ siết chặt tờ giấy trên tay.

Cũng may người bị hành thích không phải là chàng, lỡ chàng có bị chút tổn thương gì nàng sẽ không màng đến sự nguy hiểm mà xông thẳng vào cung giết chết tên hôn quân kia.

Nhậm Thái Tuấn và Trương Vệ từ bên ngoài trở về, trên tay cầm vài cái bánh bao thịt nóng hổi.

Vừa bước vào cửa điều đầu tiên Nhậm Thái Tuấn chú ý chính là nàng, nhìn thấy vẻ mặt khó coi của nàng, hần lo lắng vội vàng bước tới.

- Nàng thấy chỗ nào không được khỏe?

Tuy chỉ là lời nói lo lắng cùng với những cử chỉ quan tâm bình thường, nhưng đã đủ khiến lòng nàng ấm áp.

Nàng nhìn hần lác đầu lên tiếng.

- Thiếp không sao...nhưng...

Chiêu Dương vừa nói vừa đưa mặt báo của Trương Vinh gửi tới, cho Nhậm Thái Tuấn xem.

Nhậm Thái Tuấn cầm lấy, ánh mắt sắc bén liếc qua từng chữ một. Hần giận dữ vò nát tờ giấy, tiện tay quăng vào trong đồng lửa đang bập bùng cháy bên cạnh.

Thật ra trong lúc hần trở về Tống Quốc, trong lòng hần luôn cảm thấy áy náy, dù sao hoàng thượng và hần trong người chảy cùng chung một dòng máu.

Hần thật sự không đủ nhẫn tâm để giết chết huynh đệ ruột thịt của mình.

Nhưng hoàng thượng không hề xem hần là người thân.

- Trương Vệ, gửi thư cho Trương Vinh nói với hần hãy làm lớn sự việc Nhậm Tướng Quân bị ám sát.

Cho người loan tin ra ngoài, tính mạng của Nhậm Tướng Quân đang trong tình thế nguy kịch.

Trương Vệ nghe vậy liền xé một mảnh vải màu trắng trên y phục của mình, hần dùng miếng tro tàn dưới mặt đất, viết vài dòng chữ lên miếng vải.

Hần thành thạo buộc miếng vải vào chân con chim Ưng.

Sau khi Trương Vệ chuẩn bị xong, Nhậm Thái Tuấn nâng tay đặt ở mép môi của hần, hần huyệt sáo một cái con chim Ưng lập tức cất cánh bay ra khỏi

miếu hoang, đi đến nơi nó cần phải đến.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Chiêu Hiền Của Thuận Đế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Nội gián

Sau khi chuyện chính đã xử lý xong,

Nhậm Thái Tuấn liền nhìn Trương Vệ, Trương Vệ liền hiểu ý bước tới cung kính đưa cho Chiêu Dương mấy cái bánh bao.

- Nàng ăn đỡ bánh bao này, bốn Vương hứa sau này sẽ không bao giờ để nàng phải ăn những thức ăn sơ sài này.

Chiêu Dương vươn tay nhận lấy cái bánh bao, nàng nhìn vào cái bánh bao thịt nóng hổi, trong lòng không hề cảm thấy nó khó ăn chút nào.

Nàng không phải là nữ nhân xuất thân từ danh gia vọng tộc, lúc trước khi nàng chấp hành nhiệm vụ, nhiều lúc chỉ ăn chút ít bánh lát để đỡ đói, có bánh bao ăn là đã tốt lắm rồi.

Không nhìn thấy đồ ăn thì thôi một khi đã thấy bụng cô kêu lên ừng ực, cả ngày trời vì muốn trở về Tống Quốc càng sớm càng tốt nên Chiêu Dương không ăn gì, bây giờ mùi thơm của bánh bao thịt nóng hổi khiến Chiêu Dương chỉ muốn nhanh chóng nuốt xuống bụng.

Nàng cắn một miếng, quả thật rất ngon, chắc có lẽ vì đang đói nên cảm thấy bánh bao này là cái bánh bao ngon nhất mà cô từng ăn qua.

Trong lòng cảm thấy thoải mái vô cùng, nàng chợt nhớ lại Nhậm Thái Tuấn vẫn chưa ăn gì.

Trước ánh mắt kinh ngạc của Trương Vệ, Chiêu Dương đưa cái bánh bao thơm ngát đến mép môi của Nhậm Thái Tuấn.

Hắn kinh ngạc nhìn nàng, nàng là nữ nhân đầu tiên, luôn tạo cho hắn sự ngạc nhiên.

Nhậm Thái Tuấn không có tâm trạng để ăn, nhưng nhìn vào vẻ mặt mong chờ của nàng, hắn không nỡ khiến nàng thất vọng.

Nhậm Thái Tuấn há miệng cắn một miếng, trong miệng cảm giác ngọt ngào chưa từng có.

Hắn cố nuốt xuống miếng bánh trong miệng, nhìn nàng lắc đầu ý bảo hắn không muốn ăn nữa.

Nàng biết trong lòng hắn không được vui nên ăn gì cũng chẳng ngon.

Nàng thấy vậy nên không muốn ép buộc hắn, nàng ngồi xuống miếng vải cũ kỹ dưới mặt đất, cắn từng miếng một cố ăn cho hết.

Vừa rồi nàng còn ngon miệng nhưng nhìn thấy hắn không vui, nàng cũng cảm thấy không vui theo.

Nhậm Thái Tuấn trong lòng bức bối nên cảm thấy trong miếu hoang này ngột ngạt vô cùng, hắn bước ra ngoài hít thở không khí trong lành.

Gương trầm tư, ánh mắt hiện lên sự phiền muộn nhìn về phía thành trì.

Chiêu Dương bước ra ngoài nhìn thấy Nhậm Thái Tuấn đang oai nghiêm đứng đó, với vẻ mặt nghiêm túc thần thái thận trọng.

Nàng bước nhẹ nhàng đến bên cạnh hắn, bàn tay nhỏ bé vươn tới nắm chặt tay hắn.

Nhậm Thái Tuấn xoay mặt nhìn nàng, hắn thở dài.

- Hazzzzzz

Nàng biết thật sự trong lòng bốn Vương muốn gì không?

Chiêu Dương không nói gì, chỉ lặng lẽ đứng bên cạnh lắng nghe tâm sự của hắn.

- Từ nhỏ bốn Vương đã có một nguyện vọng, đó chính là dùng hết khả năng của mình để bảo vệ và che chở thần dân của Tống Quốc, khiến Tống Quốc trở thành một cường quốc, không bị người khác hà hiếp.

Cho nên dù bốn Vương biết Hoàng thượng bắt tài chỉ nghe theo lời nịnh hót của gian thần, bốn Vương cũng không quan tâm.

Bốn Vương chỉ biết, mình làm việc gì cũng đừng nên thẹn với lương tâm trời đất.

Càng nghe Nhậm Thái Tuấn nói, Chiêu Dương càng hiểu lòng hắn nhiều hơn.

Lúc trước khi nàng đọc sách lịch sử, nàng chỉ biết Nhậm Thái Tuấn là một vị vua thông minh sáng suốt, vì sự anh minh của hắn đã khiến thiên hạ thái bình.

Nhưng nàng thật sự không biết hắn lại có lòng trắc ẩn, còn quan tâm đến người khác.

Bàn tay nhỏ bé của nàng nắm chặt tay hắn hơn, nàng đã chọn đúng phu quân.

Trong lúc hai người còn đang hưởng thụ sự yên tĩnh, từ đâu xông vào một đám hắc y, nửa gương mặt được che bởi miếng vải màu đen, họ nhanh chóng bao vây Nhậm Thái Tuấn và nàng.

Chiêu Dương chuẩn bị sẵn tư thế để chiến đấu, nàng sẽ không nhân từ với bất kỳ người nào muốn làm hại đến Nhậm Thái Tuấn.

Trước ánh mắt kinh ngạc của Chiêu Dương, đám hắc y từng người một, lần lượt quỳ xuống mặt đất.

- Tướng Quân!

Lúc này Chiêu Dương mới biết họ là người của Nhậm Thái Tuấn, Nhậm Thái Tuấn khoác tay ý bảo bọn họ bình thân.

- Kế hoạch tiến hành đến đâu?

Nhậm Thái Tuấn lạnh giọng hỏi.

Một tên hắc y bước tới vươn tay tháo miếng vải che mặt của hắn xuống, cung kính nhìn Nhậm Thái Tuấn và nàng.

- Tướng Quân yên tâm, mọi việc đều nằm trong kế hoạch của ngài.

Nghe tên hắc y nói vậy Nhậm Thái Tuấn mới gật đầu tỏ ra hài lòng.

Chiêu Dương quan sát kĩ tên hắc y, sao nàng lại cảm thấy tên hắc y này nhìn quen đến như vậy?

Nàng chưa từng nhìn thấy hắn xuất hiện bên cạnh Nhậm Thái Tuấn.

Aaaaa, nàng đã nhớ!

Hắn chính là thuộc hạ thân cận của Thái Vũ Lan, lần trước khi Hoàng thượng bị hành thích trước cổng thành, là do Thái Vũ Lan và hắn bảo vệ Hoàng thượng quay trở về hoàng cung.

Chiêu Dương nhíu mày ánh mắt đề phòng nhìn hắn ta.

Tên hắc y bị Chiêu Dương nhìn đến ngượng người, hắn không dám tự biện bạch, đành nhìn chủ nhân.

Nhậm Thái Tuấn nhìn hắn căn dặn.

- Ngươi cứ trở về trước, nếu Thái Vũ Lan có động tĩnh gì, cứ tiến hành theo kế hoạch, giết gà dọa khỉ.

Bổn Vương không tin với năng lực của bổn Vương, không đối phó được với tên tiểu nhân bỉ ổi như hắn.

Tên hắc y cung kính nhận lệnh.

- Thuộc hạ đã hiểu.

Hắn nói xong liền cùng mấy tên hắc y bên cạnh rời đi.

Nhậm Thái Tuấn nhìn Chiêu Dương lúc này *phong vân biến sắc, hắn trầm mặt hỏi nàng.

* Phong vân biến sắc; thường chỉ tâm tình của con người biến đổi.

- Trong lòng nàng đang nghĩ gì?

Chiêu Dương ngẫm nghĩ một chút, mới thật lòng nói.

- Vương Gia, tên hắc y vừa rồi có phải là thuộc hạ thân cận của Thái Vũ Lan không?

Nhậm Thái Tuấn hơi bất ngờ khi nàng hỏi vậy, theo hắn được biết thì nàng chỉ gặp mặt Thái Vũ Lan một lần.

Thật không ngờ tầm quan sát của nàng lại lợi hại đến như vậy.

Ánh mắt sắc bén của Nhậm Thái Tuấn tỏa sáng, hần nhìn nàng giải thích.

- Thật ra hần tên là Trương Vĩnh, hần cùng với Trương Vệ và Trương Vinh là ba thuộc hạ thân cận của bốn Vương.

Vào bảy năm trước khi bốn Vương nghỉ ngơi Thái Vũ Lan tâm thuật bất chính, ở bên cạnh Hoàng thượng buông lời dèm pha trung thần.

Trương Vĩnh đã đề nghị tự mình sẽ trà trộn vào Thái gia làm nội gián.

Trương Vĩnh phải mất thời gian năm năm, mới có thể khiến Thái Vũ Lan tin tưởng hần, để hần theo bên cạnh.

Ánh mắt nghiêm túc của Chiêu Dương nhìn chăm chăm vào Nhậm Thái Tuấn.

Trong lúc hần nói ra những lời này, trên người hần tỏa ra phong thái uy nghiêm chưa từng có, thần thái này khiến Chiêu Dương không thể dời tầm mắt của mình khỏi gương mặt hần.

Nghe những gì Nhậm Thái Tuấn nói nàng mới hiểu, thì ra ở thời đại nào cũng có nội gián.

Lúc này Chiêu Dương càng thương thức Trương Vĩnh hơn, vì một kẻ nằm vùng không bao giờ có kết cuộc tốt.

Trong lòng Chiêu Dương còn nhiều điều chưa rõ, nàng nghĩ mãi cũng không ra đành hỏi hần.

- Chàng đã có ý định muốn làm Vua từ bảy năm về trước?

Nhậm Thái Tuấn nhìn nàng lắc đầu, cất giọng trầm trầm.

- Không!

Trong lòng bốn Vương chưa từng nghĩ đến việc mưu triều đoạt vị.

Đặt Trương Vĩnh bên cạnh Thái Vũ Lan, chỉ để theo dõi nhất cử nhất động của Thái Vũ Lan.

Chỉ cần hần có bất kỳ hành động gì làm hại đến Hoàng thượng hay Tổng Quốc, bốn Vương sẽ ra tay trừ khử hần ngay.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Chiêu Hiền Của Thuận Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Không từ mà biệt

Lúc này Chiêu Dương mới hiểu, cũng may hần đã có kế hoạch từ trước, nếu đợi đến khi xảy ra chuyện, rồi mới lên kế hoạch thì đã muộn.

Với Hoàng thượng và Thái Vũ Lan nếu không ra tay cay cú một chút, thì sẽ thẹn với thần dân thiên hạ và cả bản thân của mình.

Nhậm Thái Tuấn nhìn nàng, vẻ mặt thâm trầm khiến lòng nàng không yên.

Đột nhiên giọng nói ấm áp của hần vang lên.

- Trời cũng đã khuya, nàng đã mệt nên nghỉ ngơi sớm.

Nhậm Thái Tuấn vươn tay nắm lấy tay nàng, mặc dù kế hoạch của hần rất chu toàn nhưng hần không nắm trong tay phần thắng.

- Được.

Nàng nhìn hần gật đầu nói, gương mặt xinh đẹp cố nặn ra một nụ cười để trấn an hần.

Kỳ thật Nhậm Thái Tuấn đã nói cho nàng biết kế hoạch của hần, nhưng không biết vì sao trong lòng nàng lại cảm giác bất an, cảm giác này nói cho nàng biết cuộc chiến được đưa vào lịch sử này rất gian truân, nguy hiểm trăm bề.

Nàng nắm chặt tay hần, gương mặt xinh đẹp khom tới đặt trên má hần một nụ hôn.

Tuy chỉ đơn thuần là một nụ hôn nhẹ, như chuồng chuồng lướt trên mặt nước.

Nhưng cũng đã đủ khiến trái tim của Nhậm Thái Tuấn thổn thức.

Hắn choàng tay qua eo nàng, kéo thân thể mềm mại của nàng vào lòng.

Chiêu Dương đặt đầu trên vai hắn, hai người cùng nhau nhìn về hướng cửa thành.

Chắc vì đường xa mệt mỏi nên Chiêu Dương thiếp đi từ lúc nào nàng cũng không biết, đến khi Nhậm Thái Tuấn cúi đầu nhìn xuống, nàng đã chìm vào giấc ngủ say.

Hắn cẩn thận bế nàng lên đi vào bên trong miếu hoang, đi ngang qua Trương Vệ, hắn ra hiệu cho Trương Vệ đi ra ngoài canh chừng, tránh có người thừa dịp đêm khuya vắng vẻ đột kích bọn họ.

Trương Vệ cung kính gật đầu, rồi tự giác đi ra ngoài.

Nhậm Thái Tuấn ngồi xuống mặt đất, hắn nhẹ nhàng đặt nàng trên cặp đùi rắn chắc, để nàng thoải mái nằm yên trong lòng hắn.

Trong giấc ngủ say Chiêu Dương vô thức vùi gương mặt xinh đẹp của mình vào lồng ngực ấm áp của hắn, mùi hương quen thuộc tỏa ra từ trên người hắn khiến Chiêu Dương cảm giác an toàn, ý lại đến nỗi sự đề phòng vốn đã in sâu vào tận xương tủy của một đệ nhất sát thủ đã không còn nữa.

Chiêu Dương ngủ một giấc thật ngon đến tận trời sáng, nàng bị ánh nắng mặt trời rọi vào mặt nên tỉnh giấc.

Đến khi nàng mở mắt ra, mới ý thức được mình đã quá xem nhẹ khả năng của Hạ Tuyết.

Thân thể này của Hạ Tuyết dù đã được nàng quyết tâm rèn luyện, nhưng vẫn không thể bì được với năng lực của Chiêu Dương.

Một nữ nhân sinh ra đã sống trong nhung lụa thì dù có huấn luyện như thế nào, cũng không thể bì được với nàng.

Chiêu Dương nâng tay xoa xoa hai vai của mình, vì dựa lưng vào cây cột nên toàn thân đau nhức.

Nghĩ đến đây Chiêu Dương nhìn khắp nơi, nàng nhớ trước khi thiếp đi nàng đang cùng với Nhậm Thái Tuấn trò chuyện bên ngoài.

Chắc hắn đã bế nàng vào trong, nhìn thấy cái áo khoác được phủ cẩn thận trên người nàng, trái tim nàng cảm giác ấm áp.

Trong lòng vui vẻ Chiêu Dương cầm áo khoác đứng lên từ dưới mặt đất, nàng bước ra ngoài muốn tìm hắn.

Vừa bước ra khỏi cửa đập vào mắt nàng chính là một đám binh sĩ, với vẻ mặt cẩn thận đứng thành hai hàng thẳng, nghiêm túc canh chừng.

Chiêu Dương nhíu mày ánh mắt nghi ngờ nhìn họ.

Họ đến đây từ lúc nào?

Đám binh sĩ nhìn thấy Chiêu Dương liền cúi đầu hành lễ, một tên bước tới thận trọng nói.

- Vương Phi, Tướng Quân cần dặn thuộc hạ phải theo bên cạnh để bảo vệ người.

Chiêu Dương nghe hắn nói vậy trong lòng hiện lên cảm giác bất an, nàng nhìn hắn khẩn trương nói.

- Tướng Quân đang ở đâu?

Tên binh sĩ cúi đầu, vẻ mặt khó xử đáp.

- Bẩm Vương Phi, thuộc hạ không biết hiện giờ Tướng Quân ở đâu.

Thuộc hạ chỉ biết nhiệm vụ của mình là bảo vệ cho sự an nguy của Vương Phi.

Tên binh sĩ thành thật khai báo, nhưng ngay sau đó hắn lấy trong tay áo ra một bức thư cung kính cúi đầu đưa cho Chiêu Dương.

- Vương Phi, Tướng Quân bảo thuộc hạ giao thứ này cho người.

Chiêu Dương lo lắng cầm lấy bức thư, lập tức mở nó ra xem.

- Bẩm Vương Phi, tình yêu của bốn Vương đối với nàng chưa được sâu đậm, vì thời gian chúng ta ở bên cạnh nhau không được lâu.

Nhưng thời gian đối với bốn Vương không quan trọng, lần đầu tiên bốn Vương nhìn thấy nàng, bốn Vương đã biết nàng chính là nữ nhân quan trọng nhất trong đời của bốn Vương.

Hôm nay không từ mà biệt, không biết chúng ta còn có cơ hội để trùng phùng hay không?

Nếu hành động lần này thất bại, nàng hãy nhanh chóng rời khỏi Tổng Quốc, đừng bao giờ quay trở lại nơi này.

Nàng đừng lo cho gia đình của mình, Trương Vinh sẽ hộ tống người của Hạ Gia an toàn rời khỏi Tổng Quốc.

Bổn Vương xin hứa, kiếp sau bổn Vương sẽ tìm lại nàng.

Nhậm Thái Tuấn tái bút.

Bàn tay Chiêu Dương đang cảm bức thư bắt giác rung lên, toàn thân nàng lạnh buốt.

Vậy có nghĩa là chàng sẽ cùng thuộc hạ xông thẳng vào cung đoạt ngôi.

Nàng nhớ rất kĩ trong sách lịch sử có ghi chép, Nhậm Thái Tuấn âm thầm quay trở lại Tổng Quốc chiêu binh mãi mã, chờ đợi thời cơ thích hợp mới ra tay.

Chẳng lẽ vì sự xuất hiện của nàng nên đã khiến Nhậm Thái Tuấn thay đổi kế hoạch, lịch sử cũng vì vậy mà thay đổi.

Trong lòng nóng như lửa đốt, Chiêu Dương vò nát tờ giấy trên tay, vội vàng bước ra ngoài.

Nhưng bước chân của Chiêu Dương, đã bị đám binh sĩ ngăn lại.

- Vương Phi, thứ lỗi thuộc hạ thất lễ.

Vương Gia đã cấm dận, Vương Phi không được rời khỏi nơi này.

Chiêu Dương phẫn nộ, đôi mày thanh tú nhíu chặt lại, nàng kiên quyết bước ra khỏi miếu hoang.

Thật không ngờ đám binh sĩ thật sự không nể tình, liền rút kiếm đứng với tư thế sẵn sàng chiến đấu.

Tướng Quân đã ra mệnh lệnh, Vương Phi không được rời khỏi nơi này.

Quân lệnh như núi, dù họ biết đó là hành vi đắc tội với Vương Phi, họ cũng không dám làm trái.

Chiêu Dương kinh ngạc, từ lúc nàng làm Vương Phi đến bây giờ, chưa một ai dám hỗn láo trước mặt nàng.

Chiêu Dương biết lần này là việc trọng đại, nên Nhậm Thái Tuấn đã ra quân lệnh nghiêm ngặt.

Nàng biết hẳn đang lo lắng cho sự an nguy của nàng, nếu lỡ hẳn có thất bại cũng không muốn luyện lỵ đến nàng và người của Hạ Gia.

Chiêu Dương nghiêm mặt nhìn đám binh sĩ quát lớn.

- Tránh ra!

Đám binh sĩ bị nộ khí trên người Chiêu Dương làm cho kinh hãi, từ lúc nào một Vương Phi dịu dàng hiền thực, lại trở nên mạnh mẽ đến như vậy.

Tên binh sĩ bày ra vẻ mặt hết sức khó xử, nhẹ giọng nói.

- Vương Phi, người đừng khiến thuộc hạ khó xử.

Lỡ Vương Phi xảy ra bất kỳ tổn thương gì, dù thuộc hạ có chết cũng không gánh nổi tội danh thất trách.

Thật ra Chiêu Dương cũng biết câu, quân lệnh như núi, thân bất vô kỷ, nhưng biết phải làm sao đây?

Nàng phải đi giúp Nhậm Thái Tuấn một tay.

Chiêu Dương đột nhiên rút ra Truy Hồn Kiếm nàng luôn mang theo bên cạnh, chia thẳng vào đám binh sĩ nói.

- Các người còn không tránh sang một bên, thì đừng trách ta!

Đám binh sĩ không hề có ý định lui sang một bên, họ kiên quyết chặn đường Chiêu Dương lại.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Chiêu Hiền Của Thuận Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Nam nhân thần bí

Thời gian cấp bách Chiêu Dương không thể nào dây dưa với bọn họ, nàng đột nhiên ra tay chiến đấu với bọn họ.

Chiêu Dương ra quyền thật điêu luyện, vừa nhanh vừa chuẩn đánh thẳng vào điểm yếu của từng người.

Nhưng khi Truy Hồn Kiếm gần chạm vào người họ, nàng liền rút Truy Hồn Kiếm lại, dùng cánh kiếm để đỡ thương bọn họ.

Từng tên binh sĩ ngã xuống mặt đất, tuy bị Chiêu Dương đánh trọng thương nhưng không nguy hiểm đến tính mạng.

Sau khi xử lý xong bọn thuộc hạ của Nhậm Thái Tuấn, nàng thân nhiên bước ra ngoài.

Trước khi rời khỏi miếu hoang, Chiêu Dương xoay mặt lại nhìn tên thống lĩnh lúc này nằm thê thảm dưới mặt đất.

- Nếu Tướng Quân có trách tội, ta sẽ chịu trách nhiệm.

Tên binh sĩ nằm dưới mặt đất ánh mắt bất lực, nhìn Chiêu Dương rời khỏi tầm mắt của hắn ta.

Đi đến cổng thành Chiêu Dương nhìn thấy có rất nhiều binh lính của Thái Vũ Lan nghiêm ngặt canh chừng, họ kiểm tra từng người muốn vào hoặc ra thành.

Chiêu Dương ngẫm nghĩ một lúc, nàng nhìn lại phục trang trên người mình.

Nhìn thấy mình ăn mặc y như thường dân, y phục đơn sơ rẻ tiền không gây sự chú ý đến mọi người.

Nàng định đi vào thành, đột nhiên có người quăng một hòn đá nhỏ xuống mặt đất dưới chân nàng.

Chiêu Dương nhanh mắt nhìn theo hướng hòn đá được ném ra, nhìn thấy A Tâm.

Chiêu Dương lập tức đi theo hắn ta, đến khu rừng bên cạnh.

Vừa đến địa điểm vắng vẻ, Chiêu Dương nhìn thấy năm thuộc hạ của tổ chức Mật Sát Lệnh.

Năm người cung kính quỳ trước mặt Chiêu Dương.

- Chủ nhân.

Chiêu Dương không nói gì chỉ vẫy tay ra hiệu cho họ đứng lên.

Chiêu Dương nhìn A Vũ, cất giọng lạnh lùng.

- Hiện tại trong triều đình nhìn vào sống yên bình lặng, nhưng bên trong đang nổi loạn.

Ta bắt được tin Hoàng thượng đã phái người của Đông Sướng và cảm y vệ âm thầm tiêu diệt những vị trung thần.

Từ nay về sau Tổ chức Mật Sát Lệnh, sẽ hết mình phù trợ Nhậm Thái Tuấn lên làm vua.

A Vũ nghe Chiêu Dương nói vậy, hắn gật đầu tỏ ra tán đồng.

- Chủ nhân, thuộc hạ sẽ hết lòng ủng hộ quyết định của người.

Thuộc hạ đã nghe qua chiến công của Tướng Quân Nhậm Thái Tuấn.

Biết được Nhậm Tướng Quân là một vị anh hùng, có thể hy sinh tính mạng của mình vì thần dân thiên hạ.

Cơ nghiệp của Tổng Quốc từ từ suy đồi cũng do một tay Nhậm Thái Tôn mà ra.

Một vị vua bất tài sẽ khiến nước nhà suy vong.

Nghe A Vũ nói vậy trong lòng Chiêu Dương liền buông xuống nỗi lo âu, vừa rồi khi nàng nói ra suy nghĩ của mình, nàng còn sợ họ sẽ phản đối.

Dù sao từ trước đến giờ tổ chức Mật Sát Lệnh cũng nghe theo lời của Hoàng thượng sai khiến.

Trong lòng Chiêu Dương còn một thắc mắc, nàng muốn giải đáp trước khi nàng đặt hết niềm tin vào bọn họ.

- Theo ta được biết tổ chức Mật Sát Lệnh từ trước tới giờ là làm việc cho triều đình, sao các người lại đồng ý nghe theo lời của ta, ủng hộ Nhậm Thái Tuấn lên làm vua?

A Tâm nghe Chiêu Dương nói vậy, hẳn biết Chiêu Dương đang hoài nghi bọn họ.

Cũng phải một người làm đại sự không nên dễ dàng tin vào kẻ khác.

A Tâm nhìn Chiêu Dương cung kính nói.

- Bẩm chủ nhân, thật ra từ lúc chủ nhân tiền nhiệm bị người trong triều đình ám sát, bọn thuộc hạ đã thề phải trả thù cho tiền chủ nhân.

Hiện tại trong triều đình đã xuất hiện nội gián, bắt tay với người Kim muốn xâm lấn Tổng Quốc của chúng ta.

Nếu Hoàng thượng không đủ năng lực để trị quốc, thì ngài ấy cũng nên nhường lại cho kẻ có tài.

Chiêu Dương thật hài lòng với câu trả lời của A Tâm, nàng nhìn họ nghiêm túc phân phối mệnh lệnh.

- Các người hãy cho người âm thầm bao vây hoàng cung.

Đợi đến khi người của Nhậm Thái Tuấn đánh vào, thì hãy hỗ trợ bọn họ.

Lần này chỉ được thắng, không thể thất bại.

Năm người nghe Chiêu Dương nói vậy, liền cúi đầu tôn kính nhận lệnh.

- Thuộc hạ tuân lệnh.

Nói xong năm người lập tức phi thân, rời khỏi khu rừng.

Chiêu Dương gấp gáp đi ra khỏi khu rừng rộng lớn để kịp vào thành, thật không ngờ nàng bất cẩn đạp phải một cái bẫy thú.

Thân thể của Chiêu Dương rơi xuống cái hố sâu, tay vô tình bị mấy nhánh cây khô làm rách một đường, chảy rất nhiều máu.

Chiêu Dương đau đớn dùng tay xé một miếng vải trên y phục buộc lại cánh tay bị thương của mình.

Sau khi buộc xong Chiêu Dương từ dưới cái hố sâu nhìn lên trên, với năng lực của nàng, cái hố sâu này không thể làm khó nàng.

Trong lúc Chiêu Dương đi phóng lên trên, nàng nghe được bước chân dồn dập của một đám người.

Chiêu Dương nghe ra được có tổng cộng là mười người, bước chân của họ vừa có thần vừa mạnh mẽ, chắc là người luyện võ, càng lúc càng tiến gần đến cái hố sâu hơn.

Nàng ở yên đó chờ xem bọn họ là ai, có ý định gì.

Đột nhiên gương mặt của một nam nhân xuất hiện trên miệng hố, gương mặt nghiêm túc nam tính nhìn vào có phần thu hút, trên người hẳn là y phục bình thường, bên hông mang theo một cây kiếm dài.

Hắn nhìn Chiêu Dương lúc này đang dùng ánh mắt sắc bén nhìn hắn.

- Tiểu thư, người có sao không?

Có chỗ nào bị thương không?

Tên nam nhân ân cần hỏi thăm nàng, Chiêu Dương không biết hắn là địch hay bạn nên nhìn hắn lắc đầu.

Đột nhiên hắn từ trên mặt đất, phóng xuống cái hố sâu.

Ngay lập tức hắn đứng bên cạnh nàng, Chiêu Dương đề phòng lui mình sang một bên tránh xa hắn ra.

Nàng nhìn chăm chăm vào hắn, muốn xem hắn định giờ trò gì.

Tên nam nhân nhìn nàng, cười lịch sự rồi hắn ngẩng cao đầu.

- Thả dây xuống đây.

Hắn vừa dứt câu một sợi dây thừng từ trên miệng hố được quăng xuống.

Hắn bước tới bên cạnh nàng.

- Tại hạ xin thất lễ.

Hắn vừa nói xong bàn tay cường tráng đã choàng qua eo nàng, ngay sau đó tay còn lại hắn nắm chặt sợi dây thừng giật mạnh.

Sợi dây đột nhiên được người phía trên dùng sức kéo lên, Chiêu Dương dùng tay đẩy hắn ra xa, không muốn tiếp cận thân thể với hắn ta.

Mặc dù khí chất cao ngạo cùng với gương mặt tuấn tú của hắn có thể khiến nữ như tim đập loạn, nhưng Chiêu Dương không hề giao động.

Trong lòng nàng chỉ có một mình Nhậm Thái Tuấn mà thôi.

Hắn cảm giác được nàng có hành động chống cự, tay hắn bắt giắc ôm chặt eo nàng hơn, tránh cho nàng ngã xuống.

Khi hai người vừa thoát khỏi cái hố sâu, Chiêu Dương ngay lập tức xô hắn ra, lui mình về phía sau hai bước.

Nàng nhanh chóng đảo cặp mắt một vòng, nhìn thấy bên cạnh hắn là một đám người. Nhìn vào khí thế của hắn nàng biết hắn chính là chủ nhân của bọn họ.

Hắn nhìn thấy cử chỉ đề phòng của nàng liền giải thích.

- Thứ lỗi cho hành động thất lễ vừa rồi.

Vì thuộc hạ của tại hạ đã cài mấy cái bẫy này, nên đã khiến Tiểu thư bị thương.

Hắn vừa nói ánh mắt vừa nhìn vào cánh tay bị thương của nàng, nàng nghi ngại nhìn theo ánh mắt của hắn. Nhìn thấy vết thương trên tay dù đã được nàng dùng vải buộc lại nhưng vẫn chảy rất nhiều máu, máu thấm ướt cả miếng vải màu trắng.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Chiêu Hiền Của Thuận Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Kế hoạch của nhậm thái tuấn

Chiêu Dương không quan tâm đến vết thương của mình, nàng nhìn hắn lạnh lùng đáp.

- Không sao.

Chiêu Dương nói xong nàng xoay người lại rồi đi, vừa xoay người nàng nhìn thấy trên nhánh cây bên cạnh hắn là một con rắn độc.

Chuyện của người ta mình không nên xen vào, nhưng vừa rồi hắn đã cứu nàng, dù nàng không cần hắn giúp.

Chiêu Dương không thích mang ơn của người khác.

Đột nhiên Chiêu Dương rút trên tóc của mình ra một cây trăm cài hình cánh hoa màu bạch, trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người, nàng thẳng tay phóng cây trăm cài về phía nam nhân kia.

Thuộc hạ của hắn lập tức phòng thủ, trên tay cầm kiếm chuẩn bị xông tới tập kích Chiêu Dương.

- Tổng đà chủ cẩn....

Tên thuộc hạ bên cạnh kêu lên, nhưng lời nói của hắn không nhanh bằng cây trăm cài, do Chiêu Dương phóng ra.

Hắn chưa dứt câu cây trăm cài đã phóng thẳng vào con rắn độc lúc này đang bay trên không trung chuẩn bị tấn công nam nhân kia.

Con rắn độc bị cây trăm cài của Chiêu Dương phóng vào chỗ hiểm, lập tức rơi xuống mặt đất dưới chân hắn.

"Bịch"

Một tiếng bịch khiến tất cả mọi người có mặt đều kinh ngạc, với nội công của bọn họ sao vừa rồi không phát hiện ra con rắn độc kia.

Nam nhân với vẻ mặt uy nghiêm thần sắc không thay đổi, trong lòng thương thức tính khí của nữ nhân này.

- Đa tạ tiểu thư đã cứu mạng.

Tên nam nhân lịch sự lên tiếng, Chiêu Dương nhìn hắn thản nhiên đáp.

- Vừa rồi người đã cứu ta, bây giờ ta cứu lại người, xem như không ai nợ ai.

Chiều Dương nói xong không đợi tên nam nhân kia nói gì, đã xoay người rời đi.

Nhìn thấy nàng rời đi hẳn không thể nào ngăn cản, ở phía sau lớn tiếng nói theo.

- Tiểu thư, tại hạ tên là Chu Tín.

Tổng Đà chủ của Hội Hồng Anh, sau này nếu tiểu thư cần giúp gì cứ đến tìm tại hạ.

Bước chân của Chiều Dương bị hai từ Chu Tín làm cho khựng lại.

Hắn là người đã hành thích Hoàng thượng lần trước, là tổng đà chủ của Hội Hồng Anh, bọn phản tặc mà Nhậm Thái Tuấn luôn muốn tiêu diệt.

Chiều Dương không trả lời hắn nàng tiếp tục đi về phía trước, lúc này hẳn có là ai đi chẳng nữa cũng không quan trọng, điều quan trọng chính là nàng phải mau chóng vào thành giúp Nhậm Thái Tuấn một tay.

Chiều Dương đi ngang qua một gác nhỏ, nàng nhìn thấy một bộ y phục được phơi trên giá, Chiều Dương liền lấy đi y phục đó.

Nàng để lại cho họ một miếng Ngọc bội màu xanh biếc, đáng giá liên thành.

Sau khi thay xong y phục thường dân, nàng thấp tưng cùng với một đám thương nhân đi vào trong thành.

Đi ngang qua cổng thành binh sĩ chỉ qua loa kiểm tra, một tên binh sĩ nhìn thấy Chiều Dương liền khẩn trương.

Ánh mắt lo lắng nhìn cấp trên của mình, nhìn thấy hắn không để ý tên binh sĩ lập tức mở đường cho nàng đi vào trong thành ngay.

Hắn nhìn Chiều Dương nháy mắt ra hiệu cho nàng nhanh chóng vào trong, Chiều Dương hiểu ý nàng không biết hắn là người của ai, nhưng mặc kệ vào thành trước rồi hẵng tính sau.

Chiều Dương đi vào trong thành, nàng không dám trở về lại Hạ gia sợ Hoàng thượng cho người theo dõi.

Nàng đi đến quán trọ, lấy tên Tịch Dương đăng kí thuê phòng.

Trong lúc nàng vào thành nàng đã liên lạc với A Tâm, trời vừa chạng vạng thuộc hạ của tổ chức Mật Sát Lệnh đã xuất hiện trong phòng nàng.

Năm người từ ngoài cửa sổ phi thân vào trong, đứng thành một hàng thẳng trước mặt Chiều Dương.

Một nhóm người đột nhiên xông vào phòng nàng, mùi hương quen thuộc trên người họ khiến Chiều Dương buông xuống sự đề phòng.

- Chủ nhân!

Năm người cúi đầu, đồng thanh lên tiếng.

Chiều Dương nhìn họ vẫy tay ý bảo không cần hành lễ.

Nàng nói thẳng vào chuyện chính.

- Các người có điều tra được gì không?

Nghe Chiều Dương hỏi, A Tâm lên tiếng báo cáo.

- Chủ nhân, bọn thuộc hạ điều tra được, Nhậm Tướng Quân âm thầm tụ tập lại một đám binh sĩ tinh anh nhất của Nhậm Gia.

Nhậm Tướng Quân không điều động toàn quân sợ Hoàng thượng nghi ngờ.

Theo thuộc hạ suy đoán, đợi đến khi trời nửa đêm.

Nhậm Tướng Quân sẽ dẫn binh đánh vào cổng thành Đông. Nơi cấm kỵ có sự phòng thủ lơ là nhất.

Nghe A Tâm nói vậy Chiều Dương chột nhứ mày, nàng ngẫm nghĩ một chút rồi lên tiếng.

- Sao các người điều tra được?

A Băng nghe Chiều Dương hỏi vậy liền cười đắc ý.

- Chủ nhân, người chưa biết đó.

Chỉ cần là việc tổ chức Mật Sát Lệnh muốn điều tra, thì dù đó là cơ mật bọn thuộc hạ cũng tìm ra được.

Chiêu Dương không hề tỏ ra vui vẻ, nàng nhìn năm người.

- Các người đã xem thường năng lực của Nhậm Thái Tuấn.

Với trí thông minh của chàng, sẽ không để các người điều tra dễ dàng như vậy.

Năm người nhìn nhau, họ không tin vào những gì Chiêu Dương vừa nói.

Nếu như là họ, họ cũng sẽ chọn công thành Đông mà công đánh.

Sắc xuất thắng sẽ nâng cao gấp năm lần.

Chiêu Dương đi đi lại lại trước mặt họ, vẻ mặt thận trọng khiến năm người căn thẳng trong lòng.

- Khuya nay, các người hãy cùng ta đến cổng chính.

Ta tin chắc chàng sẽ hiên ngang tiếng thẳng vào cung bằng đường chính.

A Thủy khó tin lên tiếng.

- Chủ nhân, người nghĩ vậy thật sao?

Theo thuộc hạ nghĩ thì đó chính là con đường chết.

Chiêu Dương nhìn họ nhếch môi cười nguy hiểm.

- Phải!

Chàng chính là tìm đường sống trong cõi chết.

Lúc này năm người mới hiểu, A Hoà suy nghĩ ra điều gì liền nói.

- Chủ nhân, người nghĩ Nhậm Tướng Quân có tình để bọn thuộc hạ điều tra được kế hoạch của người.

Nếu chúng ta điều tra được thì người của Hoàng thượng và Thái Vũ Lan cũng điều tra ra được.

Chiêu Dương nghe A Hoà nói, cô gật đầu liên tục ý nói cho A Hoà biết hần đã đoán đúng.

Nhưng ngay sau đó Chiêu Dương chợt nghĩ đến, nếu lỡ Nhậm Thái Tuấn thất bại thì sao?

Nàng phải tìm cách giúp hần rút lui.

- A Tâm, A Thủy hai người hãy tìm cách bắt giữ hoàng hậu và phi tử của Thái Vũ Lan làm con tin.

A Tâm và A Thủy cúi đầu nhận lệnh, rồi lập tức rời đi.

Trong phòng chỉ còn lại A Băng, A Hoà, A Vũ và Chiêu Dương, bốn người chờ đợi thời cơ chín mùi để ra tay.

Thời gian đến khuya chỉ là ba canh giờ, nhưng không biết vì sao đối với nàng lại lâu như ba tháng. Trong lòng lo lắng nàng ngồi không yên, trong lúc lòng nàng nóng như lửa đốt nàng chợt nghĩ đến.

- A Băng tìm cho ta một ít Thanh Hương Hà.

A Băng cúi đầu nhận lệnh rồi lập tức đi ra ngoài.

Một lúc sau A Băng quay trở lại, trên tay nàng cầm một gói màu vàng.

A Băng đưa gói màu vàng trên tay, cho Chiêu Dương.

- Chủ nhân, thứ người cần.

Chiêu Dương lập tức nhận lấy, nàng mở gói màu vàng ra, hiện ra trước mặt nàng là tinh bột màu trắng.

Chiêu Dương đổ tinh bột vào trong cái ly dùng để uống trà trước mặt.

Nàng rót vào một ít nước, tay thân nhiên lấy xuống cây trà cài trên tóc của mình.

Nàng dùng cây trâm khuấy đều tinh bột cùng với nước, đến khi hỗn hợp đã hoà tan, Chiêu Dương mới hài lòng.

Nàng đem mấy cây phi tiêu của tổ chức Mật Sát Lệnh, nhún vào trong tách trà chứa đựng chất độc của Thanh Hương Hà.

Năm người đứng cung kính một bên, nhìn chủ nhân của mình đang nghiêm túc tẩm kịch độc vào bình khí.

Sau khi tất cả phi tiêu đã xong, nàng mới dùng một miếng vải tẩm kịch độc thoa lên lưỡi kiếm Truy Hồn.

Đúng vào nửa đêm, Chiêu Dương trên người mặc bộ hắc y bó sát vào đường cong quyến rũ của mình, nàng dùng miếng vải màu đen che lại nửa gương mặt xinh đẹp của nàng.

Nàng mang Truy Hồn Kiếm bên hông, khom người thân nhiên nhét mấy cây phi tiêu vào đôi giày vải của mình.

Sau khi chuẩn bị xong, Chiêu Dương nhìn năm người nói.

- Chúng ta khởi hành ngay.

Bốn người không đi ra từ cửa chính của quán trọ, mà phóng tường ra ngoài.

Trong màn đêm tĩnh mịch, không biết từ đâu lại xuất hiện bốn cái bóng đen bay qua bay lại trên mái hiên nhà.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Chiêu Hiền Của Thuận Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Diệu kế

Tại thâm cung Thần Lòng cao quý rộng lớn của Hoàng thượng, cách một lúc sẽ có một đội thị vệ khoảng tám mươi người đi tuần tra.

Thần sắc khẩn trương lộ rõ trên gương mặt nghiêm túc của bọn họ, bước chân thận trọng cất từng bước một, tay luôn đặt trên thành kiếm chuẩn bị bất cứ lúc nào cũng có thể ra tay tiêu diệt tội thần.

Đêm nay ngoài trời sống yên biển lặng, thời tiết tươi mát, gió thổi hiu hiu, vạn vật xung quanh dường như đã chìm vào giấc ngủ say.

Ánh trăng không quá sáng nhưng đã đủ soi sáng mọi thứ xung quanh nó.

Kỳ thật hôm nay khác với ngày thường, không còn nghe được tiếng kêu của mấy con ve sầu, sự tĩnh mịch đó khiến lòng người chợt cảm nhận sự bất an.

Nhưng đằng sau sự yên tĩnh đó chính là một trận cuồng phong bão táp, không chỉ Thái Vũ Lan mà ngay cả Hoàng thượng cũng thấp thòm trong lòng.

Tuy ngài và Thái Vũ Lan đã giảng cái bẫy chu toàn, để bắt giữ Nhậm Thái Tuấn và đồng bọn của hắn, nhưng không biết vì sao trong lòng ngài lại cảm giác lo âu.

Hoàng thượng biết đêm nay, một là ngài huy hoàng thắng Nhậm Thái Tuấn, hai là ngài sẽ chết thê thảm dưới tay hắn.

Nhưng ngài là ai chứ, ngài là thiên tử tất cả mọi người đều phải quỳ dưới chân ngài, trong tay nắm lấy thiên hạ, tính mạng của ngài cao quý hơn trời, thì làm sao có thể dễ dàng bị Nhậm Thái Tuấn mưu triều đoạt vị.

Trong lòng Hoàng thượng nóng như lửa đốt, đêm đã khuya nhưng ngài vẫn không thể nghỉ ngơi.

Thái Vũ Lan đã cho người bẩm báo, đêm nay vào giữa khuya Nhậm Thái Tuấn sẽ lãnh binh tiến vào hoàng cung xoắn vị.

Đúng như những gì Thái Vũ Lan bẩm báo, vào giữa khuya lúc mọi người đều yên giấc, một nhóm binh sĩ được Trương Vệ thống lĩnh hiện ngang cầm vũ khí tiến vào cổng thành Đông, nơi được phòng thủ lo là nhất.

Trong lúc binh sĩ của Nhậm Thái Tuấn chiến đấu với cấm vệ, Thái Vũ Lan đã cho người chặn đuôi Trương Vinh.

Trương Vinh bị đột kích không thể nào chống cự được, hắn dùng hết sức mình để bảo vệ Nhậm Tướng Quân lúc này đang bị trọng thương.

Trương Vinh người ít lực càn, giống như trúng chọi với đá dù hắn có hết lòng muốn chống cự cũng không nổi,

cuối cùng hắn đành bất đắc dĩ cùng một đám binh sĩ còn lại rút lui.

Binh lính được Thái Vũ Lan phái đi trong lòng đắc ý, vì mình đã thành công bắt được Nhậm Thái Tuấn về phục mệnh.

Họ nhanh chóng cho người quay về khẩn cấp để báo tin mừng.

Trong lúc ngoài cung đang nổi lên một cơn sóng dữ, Hoàng thượng ngồi uy nghiêm trong thềm cung Thần Long.

Đứng trước mặt ngài là một Thái Vũ Lan với gương mặt dương dương tự đắc.

Hắn tin rằng sau ngày hôm nay, không một ai dám cản đường hắn.

Hắn sẽ là người dưới một người trên vạn dân.

Hoàng thượng được Quý công công rót cho một tách trà thiết quan âm nóng hổi, mùi hương thơm ngát của loại trà thượng hạng, ngân vàng khó mà mua được, lan tỏa khắp nơi trong thềm cung.

- Hoàng thượng dùng trà.

Quý công công khom người hai tay cầm chặt tách trà, dâng lên cho Hoàng thượng.

Hoàng thượng vươn tay cầm lấy tách trà, bàn tay run run khiến vài giọt trà nóng hổi vô tình rơi xuống đất.

Hoàng thượng tức giận đặt tách trà mạnh xuống cái bàn bên cạnh.

Tay cô gắng kiềm chế không để Quý công công và Thái Vũ Lan nhìn thấy.

Mặc dù ngài và Thái Vũ Lan đã lên kế hoạch chu toàn để trừ khử Nhậm Thái Tuấn, nhưng không biết vì sao trong lòng ngài vẫn không yên.

Có phải chăng là sự áy náy khiến ngài cảm thấy thấp thòm trong lòng, vì mình chuẩn bị xuống tay giết chết đệ đệ ruột của mình.

Hoàng thượng nhếch môi cười độc ác, đệ đệ ruột ư?

Hắn từng xem ngài là hoàng huynh sao?

Thái Vũ Lan quan sát từng biến động thần sắc của Hoàng thượng, hắn cung kính lên tiếng.

- Hoàng thượng, người đừng quá lo lắng.

Thần đã gắng thiên la địa võng, lần này dù Nhậm Thái Tuấn có cánh cũng khó mà bay.

Lời nói chần chừ này của Thái Vũ Lan, khiến Hoàng thượng an tâm hơn nhiều, nhưng ngày nào ngài còn chưa nhìn thấy xác của Nhậm Thái Tuấn, ngày đó ngài vẫn chưa khỏi lo âu.

Trong lúc này một tên cầm y vệ từ ngoài cửa gấp gấp chạy vào, hắn chạy đến trước mặt Hoàng thượng, quỳ xuống thận trọng bẩm báo.

- Hoàng thượng thiên thuốc...

Hoàng thượng nôn nóng lên tiếng, cắt ngang lời nói của tên cầm y vệ.

- Có chuyện gì mau báo cáo!

Tên binh sĩ liếc nhìn Thái Vũ Lan rồi nhìn sang Hoàng thượng.

Hắn sợ hãi nói với giọng run run.

- Người của Nhậm Thái Tuấn bên thành Đông đã bị chúng thần thành công giải quyết toàn bộ nhưng.....

nhưng....

Bên.....

Tên cầm y vệ ngập ngừng không dám nói tiếp, sự e dè của hắn càng khiến Hoàng thượng tức giận.

Hoàng thượng nộ khí xung thiên, đập mạnh bàn tay của mình lên thành ghế.

"Bụp....."

Một tiếng bụp vang lên khiến tên cầm y vệ sợ đến trắng toát mồ hôi lạnh.

Hắn rung rẩy bầm báo.

- Thật không ngờ....tấn công thành Đông chỉ là chiêu điệu hổ ly sơn của Nhậm Thái Tuấn.

Hắn thật sự muốn đánh vào cổng chính, vì chúng thần dồn hết nhân lực vào thành Đông nên người của Nhậm Thái Tuấn không cần tốn công phí sức, cũng đã thành công tiến vào hoàng cung.

Tên cầm y vệ vừa nói xong đã bị Hoàng thượng giận dữ xông tới, Hoàng thượng rút cây kiếm bên hông của Thái Vũ Lan ra, đâm thẳng vào vị trí trái tim của hắn, hắn ngã xuống mặt đất chết ngay lập tức.

- Đúng là một lũ vô dụng!

Hoàng thượng phần nộ ném mạnh cây kiếm trên tay xuống mặt đất.

Thân thể của ngài không còn sức lực đứng cũng không vững, Quý công công nhìn thấy liền bước nhanh tới vịn tay đỡ lấy thân thể cao quý của ngài.

Thái Vũ Lan hoang mang trong lòng, hắn không ngờ Nhậm Thái Tuấn đã dùng cách này dụ hắn mắc câu.

Trong tình thế căng thẳng tên thuộc hạ thân cận của Thái Vũ Lan cùng mấy tên thuộc hạ thận trọng bước vào, nhìn thấy Hoàng thượng và Thái Vũ Lan, đám thuộc hạ liền quỳ xuống.

- Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế.

Hoàng thượng không còn tâm trạng, ngài vẫy tay ra hiệu cho bọn họ đứng lên.

Tên thuộc hạ cận thân của Thái Vũ Lan, liền cúi đầu cung kính báo cáo.

- Thái tướng quân, chúng ta đã bắt được Nhậm Thái Tuấn.

Hắn đã bị trọng thương đang nằm thoi thóp trong phòng giam.

Hoàng thượng vừa nghe tên thuộc hạ của Thái Vũ Lan nói vậy, trong lòng ngài liền cảm thấy nhẹ nhõm hơn.

Tàn đá đè nặng trái tim ngài đã được lấy xuống.

Thái Vũ Lan cười đắc ý, hắn chuyển tầm mắt nhìn Hoàng thượng.

- Ha Ha Ha.....

Nhậm Thái Tuấn, người cũng có ngày hôm nay.

Trong lòng Thái Vũ Lan vui vẻ, hắn nhìn tên thuộc hạ cận thân.

- Nhậm Thái Tuấn thật sự đã bị trọng thương?

Tên thuộc hạ cận thân không cần suy nghĩ liền gật đầu đáp.

- Nhậm Thái Tuấn thật sự đã bị trọng thương, thuộc hạ đã thái y kiểm tra vết thương của hắn.

Rất nghiêm trọng, thuộc hạ chỉ e là hắn không còn sống được bao lâu.

Nghe tên thuộc hạ của Thái Vũ Lan nói, Hoàng thượng không hề cảm thấy đau lòng.

Ngài biết hôm nay chỉ có hai con đường.

Một là Nhậm Thái Tuấn chết, hai là ngài chết.

Dù sao ngài cũng là chân mệnh thiên tử, mạng sống của ngài quý giá hơn trời.

Nên chỉ có việc Nhậm Thái Tuấn chết, mới thuận số trời.

Thái Vũ Lan trầm mặt suy nghĩ, một lúc sau hắn nhìn tên thuộc hạ ra lệnh.

- Cho người áp giải Nhậm Thái Tuấn đến đây.

Tướng Quân của bọn họ trong tay ta, ta không tin bọn họ còn không chịu ngoan ngoãn đầu hàng.

Nghe Thái Vũ Lan nói vậy Hoàng thượng gật đầu đồng ý, ngài nhìn Thái Vũ Lan khen ngợi.

- Đúng là diệu kế, xong chuyện này trăm sẽ trọng thưởng cho khanh.

Hoàng thượng nói xong liền nhìn tên thuộc hạ thân cận của Thái Vũ Lan

lạnh giọng quát, ngài muốn giải quyết mối họa này càng sớm càng tốt.

- Còn không đi mau!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Chiêu Hiền Của Thuận Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Kể thua cuộc

*** **Chị chúc các em một ngày Noel vui vẻ, an lành và hạnh phúc bên người thân.**♥□♥□♥□♥□♥□♥□♥□♥□♥□♥□♥□♥□

MERRY CHRISTMAS EVERYONE

2018.□□□□□□□□□□

Tên thuộc hạ của Thái Vũ Lan bị Hoàng thượng quát lớn, trong lòng hoảng sợ liền cúi đầu nhận lệnh.

- Thần đi ngay.

Hắn nói xong liền cùng mấy tên thuộc hạ bên cạnh vội vàng bước ra ngoài.

Thuộc hạ của Nhậm Thái Tuấn vừa tiến vào cổng thành liền đại khai sát giới, chỉ trong tích tắc xác chết của mấy tên cấm vệ nằm la liệt dưới mặt đất.

Hoàng cung cao quý chỉ trong vòng một đêm, biến thành một nơi máu chảy thành sông.

Cung nữ và thái giám nghe được tiếng binh sĩ đánh nhau kịch liệt hoảng sợ chạy tán loạn.

Tiếng kêu thê thảm cùng với tiếng la hét kinh hoàng, khiến hoàng cung yên tĩnh trở nên đáng sợ vô cùng.

Nhất là lúc ánh trăng sáng trên bầu trời rơi thẳng vào gương mặt kính tòm của mấy tên binh sĩ, chết không nhắm mắt thân thể nhuộm đầy máu tươi.

Trương Vệ dẫn đầu đám thuộc hạ trên người toả ra đằng đằng sát khí, đánh thẳng vào thâm cung của Hoàng thượng, tên cấm vệ nào dám chặn đường liền bị Trương Vệ giết chết ngay.

Có vài tên cấm vệ vì ngưỡng mộ sự oai hùng của Nhậm Thái Tuấn, tình nguyện đầu hàng.

Nhậm Thái Tuấn đã tuyên bố.

"Kẻ tình nguyện đầu hàng, tha không giết.

Những ai cố chấp, giết chết không tha."

Trong lúc ngoài cung đang xôn xao rối loạn, tên thuộc hạ thân cận của Thái Vũ Lan quay trở lại, đi sau hắn là mấy thuộc hạ.

Họ đang lôi một người đàn ông, y phục nhuộm đầy máu tươi, trên người toàn là vết thương nặng mùi máu tanh, tóc tai bù xù.

Họ quỳ xuống trước mặt Hoàng thượng, cung kính nói.

- Hoàng thượng, thần đã áp tải tội nhân Nhậm Thái Tuấn đến đây.

Hoàng thượng nhíu mày, ngài không thể nhìn rõ mặt của nam nhân bị thương nặng, đang quỳ dưới mặt đất kia.

- Trẫm muốn nhìn rõ mặt của hắn ta.

Hoàng thượng cất giọng kiêu kỳ, vừa nói xong tên thuộc hạ của Thái Vũ Lan liền bước tới, tay không thương xót nắm tóc của tên nam nhân kéo mạnh về phía sau.

Gương mặt tuần tú lúc này đã bị trọng thương sưng phù, một dòng máu đỏ tươi tuông ra từ khoé miệng hắn.

Cặp mắt thâm sâu của Hoàng thượng hiện lên tia sáng, khi ngài nhìn thấy Nhậm Thái Tuấn thần sắc tã to, không còn vẻ oai nghiêm của ngày thường.

Thái Vũ Lan trong lòng hả dạ, hắn và Nhậm Thái Tuấn là kẻ địch nhiều năm.

Ngày nào hắn cũng nằm mơ thấy mình chính tay, hạ gục Nhậm Thái Tuấn, cuối cùng giấc mơ của hắn đã trở thành hiện thực.

Sau khi chắc chắn người trước mặt là Nhậm Thái Tuấn, Hoàng thượng mới thật sự an tâm.

- Nhậm Thái Tuấn, khanh đừng trách trẫm vô tình.

Chỉ vì nhà ngươi quá tự cao tự đại, không xem trẫm ra gì.

Trẫm sẽ cho mọi người nhìn thấy, thuận ta thì sống nghịch ta thì chết, dù đó có là hoàng thân quốc thích, trẫm cũng không tha.

Hoàng thượng nghiêng răng nói, tuy ngài là bất thiên tử nhưng trong thâm tâm ngài biết rõ, người quân thần kính nể chính là Nhậm Thái Tuấn không phải ngài.

Chiêu Dương cùng A Tâm, A Băng và A Hoà ấn núp trên mái hiên nhà từ lâu.

Còn về phần A Vũ và A Thủy được nâng giao cho trách nhiệm quan trọng hơn.

Nàng cùng đám thuộc hạ đang quan sát tình hình, tùy cơ ứng biến.

Nhìn thấy Nhậm Thái Tuấn thân thể toàn là thương tích, bị người của Thái Vũ Lan bắt giữ, lòng nàng đau như dao cắt.

Bàn tay đang vịn vào cây cột bằng gỗ bắt giắc siết chặt hơn, móng tay dài đâm sâu vào mảnh gỗ khiến đầu ngón tay nàng rớm máu.

A Tâm thấy vậy liền vỗ nhẹ vai Chiêu Dương, muốn trấn an nàng.

Chiêu Dương biết mình không nên quá xúc động, nàng phải bình tĩnh mới có thể cứu được Nhậm Thái Tuấn.

Nhậm Thái Tuấn bị ép quỳ dưới mặt đất, hắn ngẩn đầu đôi mày râm bấy giắc nhú chặt lại trong vẻ đau đớn, hắn nhìn Hoàng thượng bằng ánh mắt tức giận.

- Hoàng thượng, thần thật sự không muốn chúng ta phải đi đến kết cuộc như thế này.

Nhưng Hoàng thượng đã ép buộc thần, nếu không phải Hoàng thượng nghe theo lời của gian thần, thì tình cảm của chúng ta cũng không trở nên ác liệt như ngày hôm nay.

Nhậm Thái Tuấn trầm giọng nói, Thái Vũ Lan nghe vậy liền lên tiếng.

Hắn sợ Hoàng thượng siêu lòng.

- Nhậm Thái Tuấn!

Ngươi đừng tự cho mình là quân tử, nếu không phải ngươi đang bị chúng ta bắt giữ, thì ngươi sẽ không ăn nói dễ nghe như vậy!

Nói đến đây, Thái Vũ Lan nhìn sang Hoàng thượng khản trương nói.

- Hoàng thượng, xin ngài suy nghĩ thận trọng, đừng nên thả hổ về rừng.

Hoàng thượng nghe vậy liền gật đầu.

Phải!

Nếu hôm nay ngài là người yếu thế, Nhậm Thái Tuấn sẽ không nói chuyện tử tế như vậy.

- Ép buộc!

Ha ha ha.....

Ngươi nói trẫm ép buộc nhà ngươi!

Nếu không phải vì ngươi công cao chấn chủ, thì trẫm cũng sẽ không nghĩ đến việc giết chết nhà ngươi.

Nhìn thấy sự độc ác tỏa ra từ trong ánh mắt của Hoàng thượng khi nói ra những lời này, lòng Chiêu Dương hiện lên nỗi bất an.

Nàng biết hôm nay Hoàng thượng không giết Nhậm Thái Tuấn sẽ không chịu thôi.

Nhậm Thái Tuấn bất động thần sắc, thận trọng ngẫm nghĩ một lúc, đột nhiên Nhậm Thái Tuấn ngược cặp mắt kiêu ngạo lên nhìn thẳng vào mặt của Hoàng thượng nói với giọng chân thành.

- Nếu thần chịu giao ra binh phù, rút lui khỏi triều đình trở thành thường dân.

Vậy Hoàng thượng có bằng lòng, tha cho thần và trên dưới Nhậm Gia một con đường sống không?

Hoàng thượng không cần suy nghĩ liền đáp.

- Tha cho ngươi?

Trẫm không phải là một kẻ khò, để ngươi ở lại trên cõi đời này, chỉ là mối họa.

Ngươi luôn khiến trẫm ăn không ngon ngủ không yên, chỉ có khi nhà ngươi chết đi, trẫm mới được an lòng.

Nhỏ cỏ phải nhỏ tận gốc rễ, trẫm không những lấy mạng của nhà ngươi, trẫm còn bắt Vương Phi cùng với trên dưới người của Nhậm Gia chôn cùng với ngươi.

Thần sắc quả quyết cùng với lời nói tuyệt tình của Hoàng thượng khiến Nhậm Thái Tuấn thất vọng trong lòng, Hoàng thượng quả nhiên không nể tình thù túc.

Đột nhiên Nhậm Thái Tuấn vùng vẫy thân thể của mình, sức lực phi thường, mạnh đến nỗi khiến hai tên thuộc hạ của Thái Vũ Lan đang giữ chặt hắn bay sang một bên.

Nhậm Thái Tuấn đứng trước mặt Hoàng thượng với tư thế uy nghiêm hai tay chắp sau lưng, gương mặt ngạo mạn ngẩng lên đối diện thẳng với Hoàng thượng.

Mái tóc dài bị xoã ra, phủ xuống hai bên mặt quyết đoán, càng tôn lên khí chất của bậc đế Vương.

Nhậm Thái Tuấn nhìn Hoàng thượng, rồi quét mắt sang Thái Vũ Lan lúc này đang đứng khách xa hắn ba bước, tay cầm chặt thanh kiếm bên hông, thủ sẵn tư thế chuẩn bị chiến đấu.

- Hoàng thượng, thần đã nhượng bộ, cho người coi hội, nhưng ngươi luôn khiến thần phải thất vọng.

Hoàng thượng không hiểu Nhậm Thái Tuấn đang nói gì, biểu hiện của hắn khiến ngài cảm giác bất an.

Nhậm Thái Tuấn không quan tâm đến Hoàng thượng, đột nhiên hắn nghiêng mặt nhìn sang bên phải của thâm cung, cất giọng oai hùng.

- Mẫu hậu, nhi thần đã tận sức.

Mẫu hậu dừng nên trách nhi thần bất nghĩa.

Hoàng thái hậu từ nãy giờ được thuộc hạ của Nhậm Thái Tuấn đưa đến, đứng một bên, nghe toàn bộ đối thoại giữa Hoàng thượng và Nhậm Thái Tuấn.

Dù sao Hoàng thượng và Nhậm Thái Tuấn đều do người sinh ra, nhìn thấy huynh đệ tương tàn, lòng người đau như dao cắt.

Nhưng Hoàng Thái Hậu biết trong tình huống này, không thể nào hoá giải được sự hiểu lầm giữa Hoàng thượng và Nhậm Thái Tuấn.

Hoàng thái hậu đau lòng giọng nói thương tâm vang lên.

- Mẫu hậu chỉ xin con một điều.

Đó chính là.....

Hoàng thái hậu nhắm mắt lại hít vào một hơi thật sâu, rồi nói tiếp.

- Để cho Hoàng thượng.....chết được toàn thây.

Lời nói của hoàng thái hậu như tia sét, đánh thẳng vào trái tim của Hoàng thượng.

Hoàng thượng nộ khí xung thiên, lớn giọng quát tháo.

- Mẫu hậu, người nói như vậy là có ý gì?

Người phải chết ngày hôm nay.....chính là Nhậm Thái Tuấn!

Hoàng thái hậu không nói gì, bà nhắm mắt lại một giọt nước mắt đau thương rơi xuống gương mặt xanh xao của bà.

Hoàng thượng vẫn chưa biết, tình thế bây giờ người đã là kẻ thua cuộc.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Chiêu Hiền Của Thuận Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Giới hạn cuối cùng

Lời của tác giả:

Chị cảm ơn các em vẫn luôn ủng hộ chị.

Nhân dịp Tết Tây, chị chúc các em Năm mới vui vẻ, tràn đầy hạnh phúc bên người mình yêu.

Năm mới bắt đầu mới, mong rằng những chuyện không vui, cũng như cơn gió thổi ngang qua rồi thôi.

Em nào không được một năm hoàn hảo, chị chúc em đó năm mới mọi chuyện suôn sẻ, muốn gì được nấy.

☐☐Happy New Year To Everyone☐

Love you ♥☐♥☐♥☐♥☐♥☐♥☐♥☐♥☐

Hoàng thái hậu đau lòng bước ra khỏi thâm cung Thần Long của Hoàng thượng.

Nhậm Thái Tuấn nhìn Hoàng thượng, ánh mắt có phần không nỡ.

- Hoàng thượng, thật ra nếu ngài không đuổi cùng giết tận thần cũng không đi đến bước này.

Thần sẽ một lòng, tận lực phù trợ ngài vàng của ngài.

Nhậm Thái Tuấn vừa nói xong, hần liếc Quý công công một cái.

Trước ánh mắt kinh ngạc của tất cả mọi người, một con dao ngắn gọn sắc bén đâm thẳng vào bụng của Hoàng thượng.

Hoàng thượng không kịp phòng hờ bị đâm trọng thương, ngài ngã về phía sau thân hình cao lớn trên người vẫn là bộ long bào màu vàng kim cao quý, bất lực ngã xuống chiếc ghế vàng chạm hình con rồng phía sau.

Hoàng thượng trợn mắt, nhìn thẳng vào mặt kẻ đã ra tay với ngài.

Nhìn thấy Quý công công mặt không hề đổi sắc, ánh mắt không một tia sợ sệt nhìn thẳng vào mặt ngài.

- Là nhà ngươi?

Ngươi giết trẫm!

Hoàng thượng vừa nói, miệng phun ra một ngụm máu tươi.

Bước chân của hoàng thái hậu hơi khựng lại nhưng bà không quay đầu lại, bà sợ phải đối mặt với sự đau đớn này.

Hoàng thượng nhìn Quý công công rồi nhìn sang Nhậm Thái Tuấn.

- Ngươi đã có ai bày từ trước, đã đặt người của mình bên cạnh giám sát trẫm.

Hoàng thượng không cần suy nghĩ cũng biết Quý công công là người của Nhậm Thái Tuấn.

Nhậm Thái Tuấn không phủ nhận, hần nhìn thẳng vào mắt của Hoàng thượng.

- Thật ra thần không cần mạng của Hoàng thượng, nhưng có điều Hoàng thượng đã chạm đến giới hạn cuối cùng của thần.

Nên Hoàng thượng chỉ có con đường chết!

Đại cuộc đã định Nhậm Thái Tuấn đã là người thắng cuộc, nhưng tận sâu trong đáy lòng của hắn không hề dễ chịu chút nào.

Hoàng thượng đau đớn toàn thân không còn sức lực buông xuôi, ngài nhìn Nhậm Thái Tuấn khó khăn nói.

- Ngươi.... nói... trầm chậm đến..... cù.....cù.....

Hoàng thượng nói vài chữ đột nhiên ho liên tục, ngài cố dùng hết sức lực còn lại của mình nói tiếp.

- Giới... hạng... cuối cùng của.... cù... cù.....ngươi là gì? Cù....cù.....

Hoàng thượng dùng tay bịt lại miệng vết thương trên bụng của mình, vì cố dùng sức để nói chuyện nên máu tuông ra rất nhiều nhuộm cả long bào màu vàng kim.

Nhậm Thái Tuấn nhũn mảy lạnh giọng nói.

- Là Vương Phi!

Tất cả mọi người có mặt đều kinh ngạc với câu trả lời của Nhậm Thái Tuấn.

Hắn do dự, nhình nhục bấy nhiêu năm, bây giờ chỉ vì một câu nói của Hoàng thượng mà có thể xuống tay không lưu tình.

" Trẫm còn bắt Vương Phi cùng với trên dưới người của Nhậm Gia chôn cùng với ngươi."

Hoàng thái hậu chuẩn bị bước ra khỏi cửa thâm cung Thần Long của Hoàng thượng, đột nhiên dừng bước chân của mình lại.

Bàn tay đang nắm lấy tay cung nữ bất giác siết chặt hơn.

Thì ra hoàng nhi vì một nữ nhân nên mới không hạ thủ lưu tình, thẳng tay giết chết huynh đệ ruột của mình.

Bà phải xem nữ nhân này có ma thuật gì lại khiến một người luôn xử sự đường hoàng như Thái Tuấn lại bị ả mê hoặc.

Thật ra ả ta là ai?

Lại khiến Tổng Quốc không có ngày yên ổn.

Thái Vũ Lan nhìn thấy tình cảnh không như ý muốn, hắn âm thầm lui về phía sau định bỏ trốn.

Nhưng thật không ngờ bước chân hắn bị một thanh kiếm sắc bén chặn lại.

Hắn ngơ ngàng nhìn người cầm kiếm chặn đường của hắn.

Thái Vũ Lan nhìn tên thuộc hạ thân cận của mình quát lớn.

- Là ngươi?

Đúng là tên phản bội!

Sắc mặt của Trương Vĩnh không hề biến đổi với lời mắng chửi của Thái Vũ Lan.

Hắn tự hào nói.

- Phản bội?

Từ trước đến giờ ta luôn tuân theo mệnh lệnh của Tướng Quân hành sự.

Hai từ phản bội này không thể dùng trên người của ta, vì ta chưa từng trung thành với ngươi.

Thái Vũ Lan nghe vậy liền nhìn Nhậm Thái Tuấn bằng ánh mắt độc ác.

Đột nhiên hắn cười thật lớn, giọng cười khiêu khích khiến Nhậm Thái Tuấn nghi ngờ.

- Nhậm Thái Tuấn ngươi đừng quá đắc ý, Ngọc Nhi đang ở trong tay ta.

Nếu ngươi dám hành động cầu thả, ta sẽ giết chết Ngọc Nhi ngay.

Lời nói của Thái Vũ Lan khiến thần sắc ngạo mạng của Nhậm Thái Tuấn trầm xuống. Hắn trầm mặc cất giọng lo lắng.

- Ngọc Nhi?

Nhậm Thái Tuấn nói xong hắn lập tức tỏ ra không quan tâm.

- Không thể nào, ngươi vì muốn giữ mạng nên mới nói vậy.

Ngọc Nhi đang ở Đông Sơn.

Tuy Nhậm Thái Tuấn cố tình bày ra vẻ mặt không quan tâm, nhưng Chiêu Dương nhìn thấy ánh mắt của hắn đã thay đổi.

Sự đắn đo trong đáy mắt của hắn khiến lòng nàng hoang mang.

Ngọc Nhi?

Ngọc Nhi này là ai, tại sao lại khiến Nhậm Thái Tuấn lo lắng đến như vậy?

Trong lúc Chiêu Dương còn đang suy nghĩ, bên ngoài hai tên binh sĩ của Thái Vũ Lan áp giải một nữ nhân vào.

Theo thói quen của một sát thủ, Chiêu Dương liền quan sát nữ nhân kia.

Nàng ta sở hữu nhan sắc Kim sa cá lặn, đôi mắt quyết rũ, thần Thái cao quý dịu dàng bước đi uyển chuyển đều đều của một thực nữ.

Nhậm Thái Tuấn nhìn thấy nữ nhân kia, bàn tay đang đặt bên hông của hắn bất giác siết chặt hơn.

Trái tim Chiêu Dương thất lại, vì sao Nhậm Thái Tuấn lại có phản ứng này.

Chắc nữ nhân trước mặt đối với hắn rất quan trọng.

- Nhậm ca ca...

Nữ nhân kia nhìn thấy Nhậm Thái Tuấn liền cất giọng ngọt ngào.

Giọng nói nhỏ nhẹ khiến Chiêu Dương là phận nữ nhân cũng xao xuyến trong lòng, huống hồ gì người đó lại là Nhậm Thái Tuấn một nam nhân chín chắn.

Đáy mắt của Nhậm Thái Tuấn hiện lên tia lửa, hắn nhìn Thái Vũ Lan trầm giọng.

- Mau thả Ngọc nhi ra!

Bằng không đừng trách ta độc ác!

Thái Vũ Lan nhìn thấy phản ứng của Nhậm Thái Tuấn, hắn biết mình còn cơ hội thoát thân.

Thật không ngờ Ngọc Nhi lại có ảnh hưởng lớn đối với Nhậm Thái Tuấn.

- Nếu ngươi chịu lui binh ra khỏi hoàng cung, ta sẽ thả Ngọc Nhi ngay.

Nhậm Thái Tuấn khó tin nhìn Thái Vũ Lan, hắn có nghe nhầm không?

Nhìn thấy vẻ phân vân trong ánh mắt của Nhậm Thái Tuấn, Thái Vũ Lan đột nhiên xông tới, tay hắn cầm kiếm đặt ngay cổ của Ngọc Nhi.

Ngọc Nhi hoảng hốt toàn thân rung rẩy nhìn Nhậm Thái Tuấn sợ sệt nói.

- Nhậm Ca ca cứu Ngọc Nhi.

Nhậm Thái Tuấn bị thần sắc sợ hãi của Ngọc Nhi giao động, hắn ngấm ngầm một lúc nhìn Thái Vũ Lan.

- Nếu ngươi chịu thả Ngọc Nhi ra, ta sẽ cho ngươi con đường sống.

Thái Vũ Lan không chịu thôi, hắn ép sát lưỡi kiếm vào cổ trắng nõn của Ngọc Nhi khiến cổ của nàng bị rạch một đường chảy máu.

- Ngươi!

Nhậm Thái Tuấn quỳnh quán kêu lên, nhìn thấy vết thương trên cổ Ngọc Nhi, trong lòng hắn lo lắng vô cùng.

Thái Vũ Lan bắt được nỗi lo lắng của Nhậm Thái Tuấn đối với Ngọc Nhi.

Hắn liền thừa cơ lấn tới.

- Nếu ngươi chịu giết chết tên phản bội này, ta sẽ thả Ngọc Nhi ra.

Hắn biết bắt buộc Nhậm Thái Tuấn lui binh là việc không thể, nhưng trong lòng hắn lúc này hận nhất là Trương Vĩnh, người hắn tin cậy nhất lại là kẻ phản bội.

Nhậm Thái Tuấn nhìn Thái Vũ Lan bằng ánh mắt độc ác, hắn xem thuộc hạ như huynh đệ ruột của mình.

Muốn hắn đích tay giết chết Trương Vĩnh là điều không thể.

Trước ánh mắt kinh ngạc của tất cả mọi người, một cây phi tiêu từ đâu phóng ra, cây phi tiêu như tia sét nhắm thẳng vào mi tâm của Thái Vũ Lan.

Cây phi tiêu vừa chạm vào mi tâm của Thái Vũ Lan, thân thể của hắn bị sức lực của cây phi tiêu đẩy mạnh về phía sau, chất độc liền phát tán hắn chết ngay lập tức.

" Ahhhhhhhhhhh."

Ngọc Nhi kinh hãi hét lên, nàng xông thẳng tới Nhậm Thái Tuấn, ôm chặt hắn.

- Nhậm ca ca.... Ngọc Nhi sợ quá.

Nhìn thấy hai người thân mật ôm ấp đối phương, Chiêu Dương không thể nào dằn xuống cơn phẫn nộ trong lòng, đột nhiên Chiêu Dương nhìn thấy điều gì đó.

Nàng lập tức rút cây phi tiêu ra phóng thẳng về hướng của Ngọc Nhi.

Nhậm Thái Tuấn phản ứng cực nhanh, hắn ôm Ngọc Nhi nép sang một bên.

Nhậm Thái Tuấn ngược mắt lên nhìn lên trần nhà, nơi Chiêu Dương ẩn núp.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Chiêu Hiền Của Thuận Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Thuận Đế

Chiêu Dương biết Nhậm Thái Tuấn đã phát hiện ra nàng ẩn núp ở phía trên, nàng nhìn A Tâm, A Thủy và A Băng ra hiệu cho họ âm thầm rút lui tránh có người nhìn thấy sinh ra nghi ngờ.

Chiêu Dương từ phía trên mái hiên thâm cung phóng xuống, thân hình mảnh mai thành công đứng vững dưới mặt đất bên ngoài thâm cung Thần Long, nàng hiên ngang đi vào bằng cửa chính, khí thế kiêu ngạo về mặt lạnh lùng khiến Ngọc Nhi lúc này đang ở trong lòng Nhậm Thái Tuấn tò mò không tự chủ ngược mắt lên dò xét nàng.

Nữ nhân này là ai, sao thần thái lại ngạo mạn như vậy?

Trong lòng nghĩ vậy Ngọc Nhi bất giác ôm chặt Nhậm Thái Tuấn hơn, nàng sẽ không cho phép nữ nhân khác chiếm lấy trái tim của Nhậm Thái Tuấn.

Ngôi vị nhất chính cung là của nàng!

Nhậm Thái Tuấn không quan tâm đến Ngọc Nhi, điều hắn chú ý đến chính là Chiêu Dương, nhìn thấy cách ăn mặc của nàng hắn liền sa sầm mặt.

Bọn thuộc hạ hắn phải đi bảo vệ cho nàng đúng là một lũ vô dụng, vì sao nàng không nghe theo lời của hắn.

Nàng không biết hoàng cung lúc này nguy hiểm trùng trùng.

Chiêu Dương không hề biết trong lòng Nhậm Thái Tuấn đang lo lắng cho nàng, nàng chỉ biết đối với nữ nhân trong lòng, hắn vô cùng dịu dàng, còn đối với nàng hắn luôn tỏ ra nghiêm khắc.

Nhìn thấy Chiêu Dương không hề tỏ ra áy náy ngược lại còn dùng ánh mắt dừng dừng nhìn hắn, Nhậm Thái Tuấn càng thêm tức giận, không biết phải trách móc nàng như thế nào hắn đành bắt sang chuyện khác để kiềm trách nàng.

- Sao nàng lại ra tay với Ngọc Nhi.

Nghe Nhậm Thái Tuấn hỏi vậy Chiêu Dương thần sắc băng lãnh, nàng nhếch môi cười khẩy cất giọng kiêu kỳ.

- Chỉ cần đó là thứ thiếp nhìn không vừa mắt, thì thiếp sẽ không ngần ngại mà tiêu diệt nó ngay.

Dù đó có là ai đi chăng nữa, cũng không ngoại lệ.

Chiêu Dương nhìn thẳng vào mặt Ngọc Nhi nói.

Thật ra vừa rồi nàng nhìn thấy một tên binh sĩ của Thái Vũ Lan ẩn nấp sau lưng Nhậm Thái Tuấn và Ngọc Nhi, thừa cơ họ lơ là đột kích bọn họ, nên nàng mới ra tay trừng khử hắn.

Nhưng thật không ngờ Nhậm Thái Tuấn vì bảo vệ nữ nhân kia mà nghi ngờ nàng.

Nếu hắn nghĩ nàng là nữ nhân tâm địa độc ác, vậy nàng cũng không cần thiết giải thích để làm gì.

Nhậm Thái Tuấn nộ khí xung thiên, nàng không rõ đầu đuôi lại ra tay với Ngọc Nhi.

- Chiêu Dương, nàng thật quá đáng.

Con thịnh nộ của Nhậm Thái Tuấn không hề khiến Chiêu Dương kinh hãi, ngược lại nàng nhìn hắn cong môi cười khiêu khích.

- Quá đáng?

Vương Gia hãy xem lại, ai mới là người quá đáng!

Hai người thật không biết ngượng, ở trước mặt bao nhiêu binh sĩ lại thân mật ôm ấp đối phương.

Nhậm Thái Tuấn không biết mình đã làm gì lại khiến Chiêu Dương không vui.

Nhưng hiện tại tình hình còn chưa được khống chế hoàn toàn, hắn còn đau đầu cố nghĩ cách đối phó với tổ chức Mật Sát Lệnh.

Nói cho chính xác tổ chức Mật Sát Lệnh chính là một nhóm ám nhân được huấn luyện đặc biệt, ở trong bóng tối chỉ nghe theo mệnh lệnh của Ngọc Tỉ, ai nắm trong tay Ngọc Tỉ thì người đó có thể khống chế được tổ chức Mật Sát Lệnh.

Nhưng có điều, đến giờ phút này Nhậm Thái Tuấn vẫn còn chưa tìm ra được Ngọc Tỉ.

Nhậm Thái Tuấn nhìn Trương Vĩnh buông ra mệnh lệnh.

- Cho người đưa Vương Phi về Nhậm gia ngay.

Chiêu Dương mặc kệ Trương Vĩnh lúc này đang đứng bên cạnh nàng, chuẩn bị hộ tống nàng về Nhậm gia phủ.

Nàng nhìn Nhậm Thái Tuấn bằng ánh mắt khinh thường.

- Không cần người hộ tống, thiếp biết tự mình đi!

Nhậm Thái Tuấn nhìn nữ nhân trong lòng lúc này vì sợ hãi toàn thân run rẩy bầy, ôm chặt hắn không buông.

Gương mặt khó xử nhìn Chiêu Dương.

- Bỏn Vương còn có chuyện phải xử lý, nàng về Nhậm gia phủ trước sau khi xong chuyện bỏn Vương sẽ quay trở về ngay.

Hắn còn chuyện phải làm?

Chắc hắn muốn ở lại an ủi nữ nhân trong lòng, sợ nàng quấy rầy hắn.

Mặc dù trong lòng nghĩ vậy, nhưng cuối cùng Chiêu Dương vói vè mặt hầm hầm một mình quay trở về Nhậm gia.

Sau khi Chiêu Dương rời đi, Nhậm Thái Tuấn đẩy Ngọc Nhi ra hắn nhìn Quý công công.

Quý công công liền hiểu ý bước tới đỡ lấy Ngọc Nhi, dìu nàng ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh.

Trong lòng Ngọc Nhi đau như dao cắt, ánh mắt thương tâm nhìn Thái Vũ Lan lúc này nằm dưới mặt đất, chết không nhắm mắt.

Từ ngoài cửa chính Trương Vệ hiên ngang dẫn binh tiến vào thâm cung Thần Long.

Chỉ trong tích tắc một đám binh sĩ với khí thế hùng hồn cung kính quỳ xuống trước mặt Nhậm Thái Tuấn.

Trương Vệ ngẩng đầu nhìn Nhậm Thái Tuấn cung kính bẩm báo.

- Vương Gia, tình hình ngoài cung đã được khống chế.

Một nhóm cấm vệ cam tâm tình nguyện đầu quân cho ngài, đám còn lại đã bị thần và thuộc hạ giết chết không tha.

Nhậm Thái Tuấn trong lòng thương tiếc, dù sao họ cũng chỉ làm theo mệnh lệnh của chủ nhân.

- Cho người an táng tất cả binh sĩ một cách nghiêm trang, phân phối tiền an gia cho người nhà của bọn họ.

Trương Vệ cúi đầu cung kính nhận lệnh, rồi hần xoay qua nhìn tên thuộc hạ bên cạnh ra lệnh cho họ hành sự.

Nhậm Thái Tuấn xoay người lại bước từ bước trảm ổn về phía sau, đến chiếc ghế làm bằng vàng, chạm hình con rồng được đặt ngay ở giữa thâm cung.

- Hazzzzz....

Quyền lực!

Địa vị là thứ gì, sao có thể che khuất sự sáng suốt của một người, khiến họ không màng đến tình thân, cốt nhục tương tàn.

Nhậm Thái Tuấn thờ dài bàn tay rộng lớn với những ngón tay mạnh mẽ, sờ vào con rồng màu vàng kim đang lơ lửng trên thành ghế.

Sau khi trấn tĩnh lại tâm tình của mình, Nhậm Thái Tuấn xoay người lại nhìn thuộc hạ phía dưới, gương mặt kiêu ngạo ánh mắt độc đoán cất giọng oai hùng.

- Quý công công, cho người công bố Thiên hạ, Hoàng thượng bị trọng bệnh qua đời vào canh ba, để lại di chiếu.

" Thái tử Tống Tường còn quá nhỏ không thể trị Quốc, nên trẫm quyết định nhường ngôi lại cho kẻ có tài.

Nhậm Thái Tuấn chiến công hiển hách, là người thích hợp để thừa kế ngai vàng thống lãnh Tống Quốc độc bá thiên hạ."

Nhậm Thái Tuấn vừa nói xong, Trương Vệ, Quý công công và đám binh sĩ đồng thanh hô lên.

- Hoàng thượng vạn tể vạn tể, vạn vạn tể.

Năm 1018 Nhậm Thái Tuấn chính thức lên ngôi, đổi niên hiệu thành Thuận đế.

Lập lại triều đình, giết chết gian thần chính đốn lại triều chính.

Tại nhà trọ Phước An, phương đà của Hội Hồng Anh.

Chu Tín cùng một đám thuộc hạ đang ngồi uống trà lên kế hoạch về bước kế tiếp họ phải đối phó với Hoàng thượng ra sao.

Đột nhiên bên ngoài có một đám binh sĩ đi ngang qua, trên tay cầm kèn đánh liên tục, miệng tuyên bố.

- Hoàng thượng băng hà, lập di chiếu nhường ngôi lại cho Nhậm Vương Gia.

Sáng ngày hôm nay, mừng ba tháng tám năm 1018 Nhậm Vương Gia chính thức lên ngôi trở thành Hoàng Thượng, thay đổi niên hiệu thành Thuận đế.

Hoàng thượng bang lệnh ân xá toàn dân thiên hạ ba ngày, chúc mừng ngài lên ngôi.

Tên binh sĩ vừa đi vừa lập lại câu nói của mình.

Tên thuộc hạ của Chu Tín nghe vậy liền lo lắng nhìn Chu Tín.

- Tổng đà chủ, Hoàng thượng băng hà.

Ngài nghĩ Hoàng thượng thật sự vì bệnh mà băng hà hay còn có nội tình?

Chu Tín nghe vậy liền trầm mặc suy nghĩ, hần không tin Hoàng thượng đột nhiên lâm bệnh từ vong.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Chiêu Hiền Của Thuận Đế* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Chiêu Quý Phi

Trong đầu suy nghĩ vậy, miệng Chu Tín bắt giác lập đi lập lại ba từ.

- Nhậm Thái Tuấn, Nhậm Thái Tuấn.

Theo hần được biết Nhậm Thái Tuấn này không đơn giản.

Tiền Hoàng thượng Nhậm Thái Tôn hữu dũng vô mưu, dễ dàng đối phó, còn Nhậm Thái Tuấn đa mưu túc trí khí thế oai hùng khó mà lật đổ.

Sáng ngày Nhậm Thái Tuấn lên ngôi, Chiêu Dương được Trương Vệ hộ tống vào cung.

Nhậm Thái Tuấn công bố thiên hạ lập Chiêu Dương thành Chiêu quý phi, ban Ngự Long Viên cho nàng.

Ba từ Ngự Long Viên trên cổng chính khiến nàng kinh ngạc không thôi.

Chiêu Dương đứng trước cổng thâm cung Ngự Long Viên rất lâu không bước vào, nàng nhớ rất rõ trong lịch sử ghi chép, thâm cung Ngự Long Viên là do Hoàng thượng ban tặng cho hoàng hậu Chiêu Hiền.

Trong lòng Chiêu Dương luôn thắc mắc chẳng lẽ nữ nhân bị Thái Vũ Lan bắt giữ làm con tin, sau này chính là Chiêu Hiền hoàng hậu.

Nhậm Thái Tuấn vì ả ta nên mới thay lòng đổi dạ, lấy lại Ngự Long Viên tặng cho nàng ta.

Trong đầu Chiêu Dương suy nghĩ vậy, nàng liền nhìn Trương Vệ.

- Trương Vệ, ta muốn đi gặp Hoàng thượng.

Trương Vệ nghe Chiêu Dương nói vậy trên gương mặt lộ rõ sự khó xử.

Nhưng vì Chiêu Dương kiên quyết nên hần đành tuân theo.

- Dạ Vương Phi, Hoàng thượng đang ở An Lạc Cung của hoàng thái hậu.

- Được, vậy chúng ta đến đó ngay.

Trương Vệ hơi kinh ngạc, phi tử nào nghe đến chuyện Hoàng thượng đang ở An Lạc cung cũng không dám viếng thăm, vì sợ kinh động đến hoàng thái hậu.

Tại An Lạc Cung, Nhậm Thái Tuấn cùng với hoàng thái hậu trò chuyện.

Trên tay hoàng thái hậu cầm tách trà hoa cúc thơm ngon được đích thân cung nữ cận thân của người Phúc An hái từng cánh hoa vào lúc trời vừa mới sáng.

Nước trà được nhặt lấy từng giọt một, khi những giọt sương còn đọng lại trên cánh hoa, nên mùi hương cùng với vị ngọt của nước trà không nơi nào sánh bằng.

- Mẫu Hậu, trăm dùng trà ở An Lạc Cung rồi, thật sự không muốn dùng trà của bất kỳ nơi nào khác.

Hoàng thái hậu nghe vậy trong lòng vui mừng, người nhìn Hoàng thượng ân cần nói.

- Vậy Hoàng thượng hãy thường xuyên đến An Lạc Cung, trò chuyện cùng với mẫu hậu.

Nhậm Thái Tuấn cười tươi gật đầu, hần từ từ thưởng thức từng ngụm trà một, mùi thơm ngọt ngào dịu dàng khiến hần nhớ đến Chiêu Dương.

Đã một tuần hần vì lo sắp xếp chuyện lên ngôi nên không có thời gian trở về Nhậm gia.

Không biết hiện giờ nàng thế nào?

Có thích Ngự Long Viên hần ban tặng nàng không?

Trong lòng hần rất nhớ nàng, cũng vì nàng nên hần mới đến thỉnh an Hoàng thái hậu.

- Mẫu hậu, nhi thần có việc muốn thông báo với người.

Hoàng thái hậu đặt tách trà trên tay xuống cái bàn bên cạnh, người đưa tay ra Phúc An liền hiểu ý đặt chiếc khăn lụa mềm mại vào tay người.

Hoàng thái hậu tao nhã chậm rãi, nhìn Nhậm Thái Tuấn chờ đợi hần nói tiếp.

- Trẫm sẽ lập Chiêu Quý Phi thành Hoàng Hậu.

Hoàng thái hậu nghe vậy sắc mặt liền biến đổi, người bầy ra vẻ mặt trầm tư.

- Hoàng Nhi, mẫu hậu không muốn can thiệp vào chuyện của con, nhưng theo mẫu hậu nhận xét Chiêu Quý Phi không thích hợp làm Hoàng Hậu, chấp chưởng hậu cung.

Theo Mẫu hậu nghĩ Ngọc Nhi thích hợp làm Hoàng Hậu hơn, Ngọc Nhi là một nữ nhân đoan trang hiền thực.

Dù sao con và Ngọc Nhi cũng là thanh mai trúc mã và quan trọng hơn hết, Ngọc Nhi chính là người trong hoàng tộc là cháu ruột của mẫu hậu.

Nhậm Thái Tuấn nghe vậy liền nhú mày, hần nhìn hoàng thái hậu.

- Mẫu hậu sao người lại có suy nghĩ đó, người còn chưa gặp mặt Chiêu Quý Phi.

Con tin chắc khi người gặp mặt nàng ấy, người nhất định sẽ thích nàng ấy giống như trẫm.

Hoàng thái hậu nghe Nhậm Thái Tuấn nói vậy liền nhếch môi cười chán ghét.

- Thích?

Mẫu hậu nghĩ mình sẽ không thể nào thích nổi một nữ nhân độc ác như ả ta.

Nhậm Thái Tuấn không hiểu thái hậu đang nói gì.

- Mẫu hậu nói như vậy là có ý gì?

Chiêu Dương đã làm gì lại khiến người có ác cảm với nàng ấy.

Hoàng thái hậu nhìn Nhậm Thái Tuấn cất giọng nghiêm túc.

- Mẫu hậu bất được tin, Tổng Tường trên đường đi đến Đông Thành bị một nhóm người thần bí hành thích, hiện tại không biết sống chết.

Hoàng thượng có biết là ai sai người làm không?

Hoàng Thái hậu nhìn Hoàng thượng hỏi, Nhậm Thái Tuấn lắc đầu hần cho người hộ tống Tổng Tường về Đông Thành vì không muốn lấy mạng của hần.

Dù sau hần cũng là đứa con trai duy nhất của hoàng huynh Tống Thái Tôn, Nhậm Thái Tuấn muốn chừa lại hậu duệ cho hoàng huynh.

Nhậm Thái Tuấn gằng giọng nói.

- Là ai?

Hoàng thái hậu cười khẩy, bà nhìn thẳng vào mặt của Hoàng thượng.

- Còn ai khác hơn là Chiêu quý Phi mà Hoàng thượng sùng ái nhất.

Có người lên thông báo với hoàng thái hậu, việc Chiêu Dương cho người thủ tiêu Tổng Tường.

Nhậm Thái Tuấn nộ khí xung thiên, hần nâng tay đập mạnh xuống thành ghế.

"Bang....."

Cung nữ bên cạnh hoàng thái hậu bị nộ khí của Hoàng thượng làm cho kinh hãi, rung lên nom nớp.

Nhậm Thái Tuấn lập tức đứng lên cúi đầu chào hoàng thái hậu một cái, rồi nhanh chóng rời khỏi An Lạc cung đi đến Ngự Long Viên.

Mấy tên binh sĩ theo bên cạnh nhanh chóng bước theo sau Hoàng thượng.

Nhưng thật không ngờ Nhậm Thái Tuấn vừa rời khỏi, Chiêu Dương và Trương Vệ đã đến thăm An Lạc Cung.

Hai người bị thái giám của An Lạc cung chặn lại.

- Xin mời Chiêu quý phi trở về, Hoàng thái hậu đang nghỉ ngơi không muốn tiếp khách.

Chiêu Dương nhìn tên thái giám nói với giọng tức giận.

- Hoàng thượng đang ở đâu?

Ta muốn gặp mặt Hoàng thượng!

Tên thái giám vừa định lên tiếng nói Hoàng thượng đã rời khỏi An Lạc cung, nhưng lúc này cung nữ tùy thân của hoàng thái hậu từ bên trong An Lạc Cung bước ra chặn hẳn lại.

- Chiêu quý phi, Hoàng thái hậu muốn gặp người.

Chiêu Dương nghe hoàng thái hậu triệu kiến, trong lòng cảm giác bất an.

Nàng nhớ hoàng thái hậu là một người nghiêm khắc khó mà lấy lòng, nữ nhân biết lễ nghi phép tắc còn khó được hoàng thái hậu yêu thương, huống hồ gì một người không biết nịnh hót như nàng, càng khó tiếp cận hoàng thái hậu hơn.

Nhưng biết phải làm sao đây nàng không thể trốn tránh cả đời, sớm muộn gì nàng cũng phải đối mặt với hoàng thái hậu.

Trương Vệ nhìn thấy tình hình không ổn liền lui ra, gấp gáp đi tìm Hoàng thượng.

Hắn biết tính khí của Chiêu Dương, Thiên địa nàng cũng không xem ra

gì, còn về phần hoàng thái hậu người luôn có ác cảm với Chiêu quý phi.

Trương Vệ chỉ e là một hoàng thái hậu nghiêm trang và một Chiêu Quý Phi ngạo mạn, khi ở cùng nhau tình hình sẽ trở nên khác nghiệt.

Chiêu Dương với gương mặt kiêu ngạo, bước đi chậm rãi phía sau cung nữ tùy thân của hoàng thái hậu vào trong An Lạc cung.

Bước vào cửa chính Chiêu Dương theo thói quen quan sát một vòng An Lạc Cung, nhìn thấy cách trang trí tao nhã trong cung nàng biết hoàng thái hậu là người không phung phí.

Lúc trước khi nàng xem phim cổ trang, nàng thấy những quý phi, phi Tần, hoàng thái hậu trong cung đều là người dùng tiền phung phí chỉ nhằm vào mục đích để thỏa mãn bản thân của mình, không suy nghĩ đến đời sống vất vả của người dân, ăn không ngon ngủ không yên, trong lòng lo sợ không đủ tiền nộp thuế hàng tuần.

Quan sát xong căn phòng nàng mới chuyển tầm mắt sắc bén vào hoàng thái hậu, lúc này đang ngồi nghiêm trang trên chiếc ghế bằng gỗ cẩm lai quý giá, dùng ánh mắt chán ghét nhìn nàng.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Chiêu Hiền Của Thuận Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Hoàng thái hậu giáo huấn chiêu dương

Chiêu Dương không hề cảm thấy khó chịu vì thái độ xem thường của hoàng thái hậu.

Nàng nhìn hoàng thái hậu đặt hai tay bên hông, thần nhiên nhún gối.

- Thần thiếp Chiêu quý phi, xin thỉnh an thái hậu.

Hoàng thái hậu từ tốn nhận lấy tách trà Phúc An dâng cho người, tao nhã đưa đến miệng thổi nhẹ, rồi mới u nhã hớp một ngụm.

Cử chỉ cao quý sang trọng khiến Chiêu Dương mở mang tầm mắt, nàng chưa từng nhìn thấy nữ nhân nào trên người thoát lên khí phách kiêu ngạo như hoàng thái hậu.

Hoàng thái hậu mặc kệ Chiêu Dương đang nhún gối thỉnh an người, từ từ thưởng thức tách trà thơm ngon đang bốc khói trong tay.

Chiêu Dương cười thầm thì ra hoàng thái hậu muốn giáo huấn nàng, người nghĩ nàng sẽ cảm giác mỗi chân khi ở trong tư thế này ư?

Nhưng hoàng thái hậu nào biết với một sát thủ chuyên nghiệp như Chiêu Dương, mấy chuyện nhỏ này không làm khó được nàng.

Hoàng thái hậu thần sắc biến đổi, người còn tưởng Chiêu Dương sẽ chịu không nổi mà cầu xin người, nào ngờ Chiêu Dương không hề tỏ ra khó chịu, ngược lại còn tươi cười nhìn người.

Hoàng thái hậu trong lòng tức giận, đặt tách trà trên tay xuống cái bàn bên cạnh, nhìn Chiêu Dương miễn cưỡng nói.

- Bình thân.

- Đa tạ thái hậu.

Chiêu Dương nhẹ giọng đáp, nàng không đợi hoàng thái hậu nói gì thêm liền lên tiếng.

- Thần thiếp có chuyện quan trọng, cần gặp mặt Hoàng thượng ngay.

Hoàng thái hậu quan sát Chiêu Quý Phi, người đánh giá nàng từ trên xuống dưới.

Thần thái quả thật có khác với nữ nhân bình thường, hoàng thái hậu trong lòng cảm giác Chiêu Quý Phi này không đơn giản, lần đầu tiên gặp mặt người không hề tỏ ra e dè hay sợ hãi.

Sự bình tĩnh tỏa ra từ trong ánh mắt sắc bén của Chiêu Dương, càng khiến hoàng thái hậu tức giận.

Hoàng thái hậu trầm mặt, nộ khí hiện rõ trên gương mặt nghiêm túc của người.

- Hoàng thượng bận rộn triều chính, không phải Chiêu Quý Phi muốn gặp là gặp được ngay.

Lời nói chua chát của hoàng thái hậu, khiến Chiêu Dương suy nghĩ nhiều hơn.

Từ lúc nàng gặp mặt Nhậm Thái Tuấn trong cung, cũng đã bảy ngày.

Bảy ngày đã đủ để hấn tiếp quần triều đình, nhưng hấn vẫn chưa đến tìm nàng.

Chắc có lẽ trong lòng hấn có nữ nhân Ngọc Nhi kia, nên không còn nhớ đến nàng.

Sau khi Chiêu Dương trở về Nhậm gia phủ, nàng cho A Tâm điều tra nữ nhân kia, biết được nàng ta tên là Ngọc Nhi con gái của Quốc Cừu Lưu Phàm.

Nghe A Tâm báo cáo Nhậm Thái Tuấn và Ngọc Nhi lớn lên bên nhau, tình cảm sâu đậm, trong lòng Chiêu Dương thật sự không thoải mái.

Chỉ cần nghĩ đến việc Nhậm Thái Tuấn đang ôm ấp nữ nhân khác trong lòng, không giữ lời đã hứa, một lòng thủy chung với nàng, Chiêu Dương lập tức quên đi mọi chuyện.

Tính khí ngạo mạn ngang ngược của nàng từ trong xương tủy đột nhiên bộc phát.

Nàng nhíu mày cười châm biếm, nhìn thẳng vào mặt của hoàng thái hậu nói với giọng khinh thường.

- Việc Triều chính?

Theo thần thiếp nghĩ, chắc có lẽ Hoàng thượng đang ở thâm cung của một phi tử nào đó.

Hoàng thái hậu giận dữ, nữ nhân nàng quả thật quá khiêu căn, người

đập mạnh bàn tay trắng như tuyết lên thành ghế.

"Bang"

Phúc An nhìn thấy liền bước tới xoa xoa tay của người.

- Hoàng thái hậu xin người bớt giận, sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe của người.

Hoàng thái hậu không quan tâm đến Phúc An, người chau mày nhìn Chiêu Dương.

- Chiêu Quý Phi quả thật gan to bằng trời, ý được Hoàng thượng sủng ái nên không xem ai ra gì.

Ở An Lạc Cung này không đến phiên một Quý Phi nhỏ nhỏ như nhà người hôn xược.

Hoàng thái hậu nói đến đây dừng một chút, dùng tay vuốt vuốt ngực của mình cho bớt giận.

Trấn tĩnh lại tâm tình, hoàng thái hậu nhìn Chiêu Dương nói tiếp.

- Dù Hoàng thượng thật sự ở cùng phi tử khác, cũng không đến phiên Chiêu Quý Phi quản.

Chiêu Dương không quan tâm đến lời nói của Hoàng thái hậu, chỉ duy nhất câu.

"Dù Hoàng thượng thật sự ở cùng phi tử khác."

Vậy có nghĩa là những gì nàng nghĩ là đúng, hẳn thật sự đang vui vẻ bên nữ nhân khác quên đi nàng.

Chiêu Dương tâm trạng vô cùng bức bối, nàng không hành lễ với hoàng thái hậu, xoay người rời khỏi An Lạc Cung.

Hoàng thái hậu nhìn thấy hành động không phân tôn ti của nàng, giận dữ quát lên.

- Thật không biết phép tắc là gì!

Người đầu, bắt Chiêu Quý Phi lại cho ai gia.

Hoàng thái hậu vừa nói xong, hai tên binh sĩ đứng một bên vội về mặt nghiêm túc lập tức xông tới giữ chặt Chiêu Dương.

Chiêu Dương không ngờ họ lại dám vô lễ với nàng, nhìn thấy bàn tay dơ bẩn của bọn họ chạm vào người nàng, trong lòng nàng cảm giác kinh tởm vô cùng, nàng ghét nhất sự đụng chạm của kẻ khác.

Chiêu Dương chuyển tầm mắt tức giận của mình từ hai tên binh sĩ sang hoàng thái hậu, ánh mắt mang theo tà khí khiến cả căn phòng bắt giác lạnh vào trạng thái băng lãnh.

Hoàng thái hậu, đừng ép người quá đáng, nàng sẽ không nhượng bộ.

Hoàng thái hậu đã gặp qua hàng ngàn nữ nhân, nhưng người chưa từng nhìn thấy qua ai với ánh mắt chứa đựng sát khí đằng đằng như Chiêu Dương.

Trong lòng cảm giác bất an, nhưng ngoài mặt hoàng thái hậu tỏ ra vô cùng bình tĩnh giữ vững lập trường.

- Phúc An, ngươi hãy giáo huấn Chiêu Quý Phi, cho Chiêu Quý Phi biết ở hậu cung này người không nghe lời sẽ phải lãnh hậu quả gì.

Và cho Chiêu Quý Phi biết ai mới là người lớn nhất.

Phúc An cúi đầu trước mặt hoàng thái hậu trong lòng thầm nghĩ, Chiêu Quý Phi thật đáng chết dám chọc giận đến hoàng thái hậu.

Phúc An là nô tỳ theo bên cạnh hoàng thái hậu từ lúc người mới tiến cung, nên chỉ cần người nào hoàng thái hậu nhìn không thuận mắt thì Phúc An cũng sẽ không ưa.

Phúc An bước từng bước đến trước mặt Chiêu Dương, bà nhìn Chiêu Dương nói với giọng hung hăng.

- Ở trong hoàng cung này ngoài Hoàng thượng ra hoàng thái hậu là lớn nhất, sau này Chiêu Quý Phi nên an phận thủ thường, giữ lễ nghi đừng nên chọc giận đến hoàng thái hậu.

Phúc An nói xong liền vươn tay lên tát mạnh vào nua bên mặt xinh đẹp của Chiêu Dương, để giáo huấn nàng vì tội thất kính.

"Bốp"

Phúc An tát xong má bên trái rồi vươn tay định tát luôn má bên phải của Chiêu Dương.

Trong lúc bàn tay của Phúc An tiến đến gần mặt của Chiêu Dương, đột nhiên nàng dùng sức rút tay phải của mình ra khỏi sự chế ngự của tên binh sĩ.

Hành động của Chiêu Dương nhanh đến nỗi hai tên binh sĩ không kịp phản ứng, nàng lập tức chụp lấy cổ tay của Phúc An chặn bà ta lại, nàng trợn mắt nhìn Phúc An, tay dùng sức siết chặt cổ tay của bà, mạnh đến nỗi Phúc An cảm giác như tay của mình sắp bị Chiêu Dương bẻ gãy.

Chiêu Dương ôm trong lòng cục tức khó có thể nuốt xuống, nàng là ai chứ?

Chỉ có việc nàng ra tay trừng trị kẻ khác, chứ đâu có chuyện bị người khác bắt nạt.

Bàn tay đang bị tên binh sĩ chế ngự bắt giác siết chặt lại thành nắm đấm, nàng dùng sức định quăng hai tên binh sĩ sang một bên.

Nhưng đúng vào lúc này Nhậm Thái Tuấn cùng với Trương Vệ từ cửa chính vội vàng bước vào.

Nhìn thấy Hoàng thượng hai tên binh sĩ hốt hoảng buông Chiêu Dương ra, cùng với cung nữ lập tức quỳ xuống hành lễ.

- Hoàng thượng cát tường.

Nhậm Thái Tuấn gấp gấp bước vào, hẳn thân nhiên vẫy tay một cái ý bảo họ bình thân.

Hoàng thượng không hành lễ với hoàng thái hậu, ánh mắt đau lòng nhìn Chiêu Dương.

Lúc này nàng đang đứng trước mặt hoàng thái hậu, thần thái vẫn như xưa không một tia hoảng sợ.

Trái tim hẳn nhói đau khi nhìn thấy trên gương mặt trắng nõn của nàng lúc này in rõ năm dấu tay.

Nhậm Thái Tuấn vươn đôi tay rộng lớn của mình ôm Chiêu Dương vào lòng, hắn muốn dùng thân thể cùng với mùi hương trên người hắn để trấn an nàng.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Chiêu Hiền Của Thuận Đế* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Quân vô hí ngôn

Thần sắc Chiêu Dương vô cùng lạnh nhạt, đôi mày thanh tú càng lúc càng nhíu chặt hơn, khi nàng ngửi thấy mùi hương hoa Oải Hương trên người hắn.

Đúng như những gì hoàng thái hậu nói, mấy hôm nay hắn ở bên cạnh nữ nhân khác.

Lúc này nàng rất muốn đẩy hắn ra, nhưng dù sao bây giờ hắn cũng là thiên tử, nàng không thể khiến hắn khó xử.

Chiêu Dương cố kiềm chế cơn giận trong lòng, nàng không nói gì chỉ đứng im, để mặc Hoàng thượng ôm ấp nàng, trong vòng tay cường tráng của hắn.

Nếu trong lòng hắn đã có nữ nhân khác, vậy chuyện giữa hoàng thái hậu và nàng, tự mình nàng có thể giải quyết, không cần hắn phải nhún tay vào.

Hoàng thái hậu nhìn thấy phản ứng vô cảm của Chiêu Dương, người kinh ngạc trong lòng.

Chiêu Dương không giống như nữ nhân khác, nhìn thấy Hoàng thượng quan tâm, liền khóc lóc tỏ ra đáng thương, chuyện bé xé ra to.

Hoàng thượng không biết tâm tư của nàng, hắn vươn tay vuốt ve tấm lưng mảnh mai, muốn trấn an nàng, hắn nhìn hoàng thái hậu đau lòng nói.

- Mẫu hậu, Chiêu Quý Phi mới vừa tiến cung, không hiểu lễ nghi quy củ trong cung, người không nên ra tay nặng như vậy!

Hoàng thượng là vua thiên hạ, chuyện triều chính không ai qua được hắn, nhưng có điều muốn thấu hiểu được lòng dạ nữ nhân còn khó hơn cả mò kim dưới đáy biển.

Hoàng thượng càng che chở cho Chiêu Dương, hoàng thái hậu càng ghét nàng nhiều hơn.

- Hoàng thượng, thâm cung có nội quy của thâm cung, dù người có là Hoàng thượng cũng không thể xen vào.

Hoàng thái hậu không chịu nhượng bộ, người phải cho Chiêu Quý Phi này một bài học, cho chừa cái tội hống hách.

- Mẫu Hậu!

Trẫm không muốn tranh cãi với người.

Nói đến đây Nhậm Thái Tuấn ngừng lại một chút, ánh mắt thâm tình nhìn Chiêu Dương đang ở trong lòng hắn.

- Trẫm tuyên chi, từ nay về sau ở trước mặt của tất cả mọi người Chiêu Quý Phi không cần hành lễ, với trẫm cũng không ngoại lệ.

Hoàng thái hậu nghe lời nói của Hoàng thượng, trong lòng ngỡ ngàng, từ lúc nào Hoàng thượng đã không xem lời nói của người ra gì.

Hoàng thái hậu trong lòng căm phẫn, liếc nhìn Chiêu Dương.

- Hoàng thượng ở hậu cung này nếu ai cũng giống như Chiêu Quý Phi không biết phép tắc là gì, hậu cung sẽ loạn.

Nhậm Thái Tuấn nhìn Chiêu Dương rồi nhìn sang hoàng thái hậu, hắn cất giọng kiên quyết.

- Quân vô hí ngôn!

Bốn chữ vô cùng đơn giản đã nói lên tâm tư của Hoàng thượng, cho hoàng thái hậu biết một khi hắn đã quyết định thì dù bầu trời có sụp xuống cũng không cần nể.

Hoàng thái hậu toàn thân không còn sức lực ngã về phía sau.

Phúc An lo lắng đỡ lấy hoàng thái hậu, dìu người ngồi xuống.

Hoàng thượng nói xong liền ôm Chiêu Dương rời khỏi An Lạc Cung, trước khi đi ngài nhìn Trương Vệ một cái.

- Lôi hai tên binh sĩ vừa chạm vào người của Chiêu Quý Phi ra xử trảm.

- Thần tuân chỉ.

Trương Vệ cung kính nhận lệnh, thuộc hạ của Trương Vệ lập tức bước tới lôi hai tên binh sĩ ra ngoài.

- Hoàng thái hậu, Hoàng thượng xin tha mạng.

Hoàng thái hậu.....Hoàng thượng xin tha mạng.

Hai tên binh sĩ kêu lên âm ỉ muốn hoàng thái hậu giúp đỡ.

Hoàng thái hậu trong lòng càng thêm phần nộ, không ngờ Hoàng thượng lại vì Chiêu Quý Phi mà không ngại chống đối với người.

Hoàng thái hậu một tay vịn vào thành ghế, cổ đứng lên gọi theo Hoàng thượng.

- Hoàng thượng....Hoàng thượng....

Nhậm Thái Tuấn không quan tâm đến hoàng thái hậu, hiện tại lòng hắn đau như dao cắt, nhìn thấy Chiêu Dương vì hắn bị hoàng thái hậu trừng phạt, trái tim hắn rất đau.

Cũng may Trương Vệ đến báo tin kịp thời, bằng không hắn không dám nghĩ hoàng thái hậu sẽ dùng cách gì để trừng phạt nàng.

Thật ra mà nói, nếu Hoàng thượng đến không kịp lúc, không biết Chiêu Dương sẽ dùng cách gì để cho hoàng thái hậu biết, nàng không dễ gì bị người khác bắt nạt.

Về đến Ngự Long Viên, Chiêu Dương không quan tâm đến Hoàng thượng, đi thẳng vào trong.

Thái độ không phân tôn ti của nàng khiến Trương Vệ bất mãn trong lòng.

Hoàng thượng đã vì nàng làm ra rất nhiều chuyện, sau khi xử lý xong chuyện triều chính dù có mệt mỏi đến đâu, người cũng không chịu nghỉ ngơi.

Chỉ vì một nụ cười của Chiêu Quý Phi, nên Hoàng thượng mới đích thân đến Vườn Ngự Long trồng rất nhiều hoa Oải Hương mà Chiêu Quý Phi thích nhất.

Trương Vệ thật sự không hiểu, Chiêu Quý Phi có gì đặc biệt hơn các phi tử khác, bên cạnh Hoàng thượng có hàng ngàn phi tử, nhưng Hoàng thượng chưa từ sủng hạnh bất kỳ ai.

Nhìn thấy cung nữ và thái giám đang cung kính đứng chờ nàng, Chiêu Dương cảm thấy phiền muộn vô cùng, nàng bực bội ngồi xuống chiếc ghế đặt bên cạnh cái bàn tròn ở ngay chính giữa phòng khách.

Hoàng thượng từ tốn bước theo sau nàng, hắn đã quen với tính tình ngang bướng của Chiêu Dương nên không chấp nê với nàng.

Cung nữ và thái giám nhìn thấy Hoàng thượng và Chiêu Quý Phi liền hành lễ.

- Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế, vạn vạn tuế, Chiêu Quý Phi cát tường.

Hoàng thượng không quan tâm đến họ, hắn nóng lòng nói.

- Người đâu mau gọi thái y.

Tên thái giám nghe vậy liền vội vàng chạy ra khỏi Ngự Long Viên.

Hoàng thượng vẫy tay ra hiệu cho Trương Vệ, binh sĩ, cung nữ và thái giám toàn bộ lui ra ngoài chờ lệnh.

Ngay sau đó một căn phòng đông đúc người lập tức trở nên yên tĩnh, lúc này chỉ còn lại Nhậm Thái Tuấn và nàng.

Nhậm Thái Tuấn bước tới bên cạnh nàng, bàn tay ấm áp vươn lên vuốt nhẹ má nàng, cử chỉ dịu dàng khiến nàng tức giận, với nữ nhân nào hắn cũng dịu dàng như vậy sao?

Kỳ thật nàng rất giận hắn, nhưng không biết vì sao khi nhìn thấy ánh mắt thương xót của hắn nhìn nàng, nàng lại mềm lòng.

Trong lúc này mùi hương thoang thoảng của loài hoa Oải Hương tỏa ra từ trên người hắn xông thẳng vào mũi nàng, khiến nàng cảm giác kinh tởm trong lòng, nàng xoay mặt tránh né sự đụng chạm của hắn, nếu trên người hắn đã lưu lại mùi hương của nữ nhân khác, thì đừng hòng chạm vào người nàng.

Nhìn thấy cử chỉ bài xích của nàng, trong lòng Nhậm Thái Tuấn cảm thấy rất đau.

Chắc nàng đã chịu nhiều uất ức, hắn ngồi xuống đối diện với nàng.

- Trầm xin lỗi vì đã đến trễ, khiến nàng phải chịu tổn thương.

Hoàng thượng vừa nói vừa đau lòng nhìn nàng, hấn tức giận nghiêng răng ken két khi nhìn thấy năm dấu tay hiện lên rõ ràng trên gương mặt sưng đỏ của nàng.

Chiêu Dương khinh thường trong lòng.

Xin lỗi?

Xin lỗi có ít gì, khi trong lòng hấn đã có nữ nhân khác.

Chiêu Dương không nói gì, nàng đứng lên xoay người đi vào trong.

Nhậm Thái Tuấn trong lòng thật sự bất lực với nàng, với bất kỳ ai hấn cũng có cách thuận phục, nhưng chỉ với riêng nàng hấn thật sự phải bó tay.

Chỉ trong tích tắc một nam nhân nho nhã, trên tay cầm một cái thùng gỗ chứa đựng dụng cụ chữa bệnh, được thái giám gấp gấp dẫn đường.

Nhìn thấy Hoàng thượng, Mạc thái y lập tức cúi đầu hành lễ.

- Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.

Nhậm Thái Tuấn nhìn Mạc Thành thái y trưởng của viện thái y, tuy tuổi còn trẻ như y thuật cao siêu khó lường.

- Mạc Thành, nhanh mau vào trong xem vết thương trên mặt của Chiêu Quý Phi.

Nhậm Thái Tuấn và Mạc Thành là bạn thân từ nhỏ, nên tình cảm rất tốt xem như huynh đệ.

Mạc Thành hơi kinh ngạc, hấn nhìn Nhậm Thái Tuấn muốn chứng thực người ngồi trước mặt, chính là Nhậm Thái Tuấn mà hấn quen biết từ nhỏ.

Theo hấn được biết Nhậm Thái Tuấn chưa từng lo lắng cho bất kỳ nữ nhân nào ngoài Ngọc Nhi ra.

Nhậm Thái Tuấn nhú mày gần giọng nói.

- Còn không đi mau!

Lòng hấn nóng như lửa đốt, vậy mà Mạc Thành còn đứng ngây người nhìn hấn.

Giọng nói có phần nôn nóng của Hoàng thượng kéo suy nghĩ của Mạc Thành về thực tại, hấn cúi đầu đáp.

- Thần tuân chỉ.

Nói xong hấn bước theo sau Hoàng thượng vào trong.

Nhậm Thái Tuấn sai bước đến bên cạnh Chiêu Dương, lúc này đang ngồi trên ghế quay lưng về phía họ.

- Quý Phi, trầm gọi Mạc thái y đến xem vết thương của nàng.

Mạc Thành không thể nào tin nổi, Nhậm Thái Tuấn ngạo mạn của ngày nào, vậy mà bây giờ lại nhẹ giọng với một nữ nhân.

Chết tiệt thay, nữ nhân kia thái độ kiêu căng chưa từng có, không thèm liếc mắt đến hấn.

- Thần Mạc Thành, tinh an Chiêu Quý Phi.

Chiêu Dương bất ngờ khi nghe hấn tự giới thiệu mình.

Mạc Thành?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Chiêu Hiền Của Thuận Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Mạc Thành

Không phải hấn là huynh đệ tốt cũng là cứu tinh của Nhậm Thái Tuấn sao?

Sau này khi Nhậm Thái Tuấn rơi vào tình thế sa cơ thất thế tính mạng gặp nguy hiểm, Mạc Thành sẽ là người cứu hấn ra khỏi nguy cơ.

Chiêu Dương xoay đầu lại muốn xem dung mạo người bạn tri kỉ của Nhậm Thái Tuấn.

Nàng bất ngờ với sự lịch lãm của Mạc Thái y, hấn sở hữu dung mạo tuấn tú nhã nhặn, nàng đánh giá Mạc Thành từ trên xuống dưới.

Đừng bị bề ngoài lễ phép lịch thiệp của Mạc Thành đánh lừa, ngoài y thuật cao siêu ra võ nghệ của hấn không thua gì với Nhậm Thái Tuấn.

Chỉ có điều hấn không thích quan trường, niềm đam mê của hấn dồn vào việc chữa bệnh cứu người, căn bệnh càng hiểm nghèo Mạc Thành càng thích thú.

Mạc Thành không khác gì với Chiêu Dương, hấn sững sờ khi nhìn thấy diện mạo của nàng, Chiêu Quý Phi đúng thật nhân trung chi nhân khác với nữ nhân thường, không nhu mì không dịu dàng nhưng trên người lại thoát lên khí phách kiêu ngạo của một người ngồi trên cao thống lĩnh hậu cung.

Càng quan sát Chiêu Quý Phi trong lòng Mạc Thành càng thêm kinh ngạc, nữ nhân trước mắt này chẳng phải là người Hoàng thượng từng nhắc qua với hấn lúc trước sao?

Mười năm trước, trước khi hấn vào Thái y viện có một ngày hấn cùng Nhậm Thái Tuấn uống rượu hàng huyền tại Nhậm Gia.

Nhậm Thái Tuấn trong cơn say từng tâm sự với hấn.

- Mạc Thành, hôm qua ta nằm mơ nhìn thấy mình bị một đám hắc y nhân ám toán, từ trên vực rơi xuống, lúc đó ta nghĩ mình sẽ chết chắc thịt nát xương tan.

Đột nhiên trên trời xảy ra hiện tượng thất thường, một con gió lớn thổi ngang qua, mây đen che khuất bầu trời xanh biếc, từ trong đám mây đen kia xuất hiện tia sáng.

Nhìn y như ánh hào quang, từ trong ánh hào quang xuất hiện một nàng tiên.

Nàng ấy xinh đẹp hơn người, tuy không dịu dàng thủy mị nét mặt còn có phần lạnh lùng, nhưng ánh mắt của nàng ấy rất.....rất đặc biệt.

Sát khí tỏa ra từ trong con người đen tuyền kia, khiến người đối diện cảm giác bất an.

Nàng vươn tay nắm lấy tay ta kéo ta lên, nhưng....nhưng cảm giác đó.....

Mạc Thành.... người có biết không?

Khi đôi tay mềm mại của nàng ấy chạm vào tay ta, nó cảm giác rất lạ, hơi ấm truyền từ bàn tay của nàng ấy xông thẳng vào trái tim ta.

Khi ta tỉnh giấc cảm giác ấm áp đó vẫn còn lưu lại trên bàn tay.

Lời nói mười năm trước của Nhậm Thái Tuấn, Mạc Thành còn nhớ rất rõ vì khi Nhậm Thái Tuấn nói ra những lời này, cảm xúc trong lòng Nhậm Thái Tuấn hiện rõ trên gương mặt hấn, dường như Mạc Thành có thể cảm nhận được.

Nhậm Thái Tuấn không vui thần sắc biến đổi khi hấn nhìn thấy hai người nhìn nhau rất lâu không rời mắt.

" Uh....um....."

Nhậm Thái Tuấn hắng giọng tỏ ra mình không thoải mái, cung nữ và thái giám hốt hoảng cúi đầu không dám ngẩng lên.

Mạc Thành giật mình hấn tự biết mình đã thấy lễ.

- Thứ lỗi thần mạo phạm

Mạc Thành bước tới vươn tay chạm vào mặt Chiêu Quý Phi để kiểm tra, nhưng thật không ngờ bàn tay còn chưa đến gần mặt của nàng đã bị Hoàng thượng chặn lại.

- Khanh hãy dùng thứ này.

Nhậm Thái Tuấn nói xong hấn thuận tay rút ra chiếc khăn tay trong tay áo của mình đưa cho Mạc Thành.

Chiêu Dương không biết vì sao Nhậm Thái Tuấn lại đưa cho Mạc Thành chiếc khăn tay, nhưng ngay sau đó sự thắc mắc trong lòng nàng liền được giải đáp.

Mạc Thành dùng khăn tay đặt trên má nàng, rồi mới chạm vào mặt nàng xem xét vết thương.

Thì ra chiếc khăn tay dùng như một bức tường, ngăn sự tiếp xúc da thịt giữa Mạc Thành và nàng.

Tuy trong lòng còn tức giận nhưng nhìn vào vẻ mặt âm ưu của Nhậm Thái Tuấn nàng biết hắn đang ghen.

Trong lòng Chiêu Dương vui ve vô cùng, nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra bất cần, nàng không phải là loại phụ nữ dễ siêu lòng.

Sau khi Mạc Thái y xem xét vết thương trên mặt Chiêu Dương, hắn để lại bột phấn để thoa lên má nàng cho giảm sưng.

Nhậm Thái Tuấn ra lệnh cho thái giám đưa Mạc Thành về thái y viện trước.

Thật ra vết thương này đối với nàng giống y như bị một con muỗi đốt chẳng có gì to tát, chỉ vì Hoàng thượng chuyện bé sẻ ra to.

Nàng nhìn cung nữ Xuân Thu chuẩn bị thoa thuốc lên mặt nàng.

- Không cần, các người lui ra ngoài ta cảm thấy hơi mệt muốn nghỉ ngơi.

Cung nữ nhìn Hoàng thượng bằng ánh mắt khó xử, nhìn thấy Hoàng thượng gật đầu cung nữ mới an tâm.

Trước khi đi cung nữ Xuân Thu thận trọng đặt hộp thuốc xuống cái bàn bên cạnh của Hoàng thượng rồi mới rời đi.

Nhậm Thái Tuấn cầm lên hộp thuốc, hắn bước tới bên cạnh nàng.

- Nàng có giận lắm cũng nên để ý đến vết thương trên mặt của mình.

Nếu không bôi thuốc sẽ rất đau.

Chiêu Dương nhìn hắn, lúc trước khi chấp hành nhiệm vụ nàng bị thương vô số lần, nhiều lúc bị trúng đạn tình trạng nguy kịch hơn gấp trăm lần cái tát tai này.

Có vài lần thủ lĩnh đến xem nàng, ngoài ra không một ai thật sự quan tâm đến nàng.

Chiêu Dương nhìn hắn trong lòng cảm động không thôi.

Nhậm Thái Tuấn nhìn thấy Chiêu Dương ngoan ngoãn ngồi yên đó, hắn nghĩ lời nói của mình khiến nàng suy nghĩ thông suốt.

Hắn mở nắp hộp thuốc ra bôi một ít bột phấn vào ngón tay trỏ, rồi mới cẩn thận thoa lên má nàng.

Nhậm Thái Tuấn thật dịu dàng, dịu dàng đến nỗi khiến Chiêu Dương giật mình.

Nàng nhìn hắn lúc này thật chăm chú bôi thuốc, ánh mắt kiên định quả quyết khiến nàng cảm giác thân thiết vô cùng.

Nàng suy nghĩ rất lâu cũng không biết sự thân thiết đó từ đâu mà ra, cho đến khi hắn ngược mắt lên nhìn nàng, chạm phải ánh mắt sắc bén của hắn nàng chợt liên tưởng đến thủ lĩnh.

Thì ra nàng đang nhớ đến thủ lĩnh, không biết thủ lĩnh có tức giận khi nàng đột nhiên biến mất không?

Có khi nào thủ lĩnh nghĩ nàng phản bội tổ chức không?

Lúc này cảm giác như người đứng trước mặt thoa thuốc cho nàng chính là thủ lĩnh, hình ảnh của thủ lĩnh lúc ẩn lúc hiện trên người Nhậm Thái Tuấn khiến Chiêu Dương phiền não vô cùng.

Nàng tự hỏi bản thân mình, nàng thật lòng yêu hắn hay vì trong hắn thấp thoáng hình bóng của Lãnh Tuấn.

Nàng cảm giác áy náy vì mình còn chưa xác thực được tình cảm của mình đối với hắn.

Là yêu?

Là cảm động?

Hay vì nàng dùng hắn để lấp đầy sự nhớ nhung trong trái tim của nàng đối với thủ lĩnh?

Nàng không có dũng khí để tiếp tục đối diện với hắn, nàng không xứng nhận lấy tình yêu của hắn.

Nàng không đợi Nhậm Thái Tuấn thoa xong thuốc, lập tức đứng lên đi vào trong phòng ngủ để lại một Nhậm Thái Tuấn trong lòng hoang mang không biết nàng đang nghĩ gì.

Vì sao hành động hôm nay của nàng lại thất thường như vậy?

Cả đêm dài Nhậm Thái Tuấn không rời khỏi Ngự Long Viên, hẩn ngồi tại bàn trà được đặt kế bên khung cửa sổ, vừa ngắm trăng vừa uống trà suy ngẫm về chuyện của tổ chức Mật Sát Lệnh và chuyện của nàng.

Đáng lẽ ra hẩn còn nhiều chính sự cần phải xử lý, nhưng vì nàng hẩn đành gạt bỏ tất cả để ở lại bên cạnh nàng.

Chiều Dương nằm trên giường lớn trần trọc cả đêm, nàng biết hẩn vẫn ngồi ở bên ngoài chưa đi.

Mặc dù nàng không chớp mắt nhưng mỗi khi Nhậm Thái Tuấn bước vào phòng xem nàng, nàng liền nhắm mắt giả vờ ngủ say.

Cảm nhận được sự hiện diện của Nhậm Thái Tuấn, Chiều Dương trong lòng khó hiểu.

Vì sao hẩn phải lo lắng cho nàng, là vì tình yêu hẩn dành cho nàng sao?

Suy nghĩ một lúc Chiều Dương thiếp đi từ lúc nào nàng cũng không biết, đến khi nàng tỉnh giấc đã là sáng của ngày hôm sau.

Nàng từ từ mở đôi mắt long lanh của mình, theo thói quen của một sát thủ nàng quan sát một vòng.

Chiều Dương kinh ngạc ngồi bật dậy khi nàng phát hiện đứng xung quanh giường là một đám cung nữ, đang dùng ánh mắt vừa vui mừng vừa tò mò nhìn nàng.

Chiều Dương nghi ngờ nhìn theo ánh mắt khó hiểu của họ, nàng kinh ngạc khi nhìn thấy Hoàng thượng đang ngồi ngủ gật bên cạnh giường.

Dáng vẻ uy nghiêm gương mặt tuấn tú ngồi ngủ thật ngon bên cạnh nàng.

Nhìn thấy Hoàng thượng, một người cao cao tại thượng lại có thể vì nàng mà ăn ngủ không yên, trái tim nàng cảm giác vui vui.

Chiều Dương khoát tay ý bảo cung nữ lui ra ngoài, cung nữ cúi đầu gương mặt tươi cười nhẹ nhàng lui ra, tránh kinh động đến long nhan của Hoàng thượng.

Theo hầu chủ tử được Hoàng thượng sủng ái là điềm phúc của bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Chiêu Hiền Của Thuận Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Nỗi bất an

Sau khi cung nữ rời đi, Chiều Dương nhẹ nhàng bước xuống giường thuận tay cầm lấy áo khoác bên cạnh phủ nhẹ nhàng lên người hẩn.

Nàng chăm chú nhìn hẩn, đôi mày rậm trong giấc ngủ say vẫn châu lại, không biết từ lúc nào trên trán hẩn đã xuất hiện vết nhăn.

Nhìn thấy thần sắc mệt mỏi của hẩn, trái tim nàng cảm giác nhói đau.

- Thiếp biết... chàng rất mệt mỏi, trên vai chàng không chỉ gánh nặng Giang sơn xã tắc mà còn có thân dân thiên hạ.

Vậy mà thần thiếp còn tạo thêm gánh nặng cho chàng.

Hazzzzzzzz.....

Chiều Dương thở dài, nàng nâng tay lên muốn chạm vào gương mặt của hẩn, nhưng khi bàn tay tiến đến gần gương mặt tuấn tú của hẩn đột nhiên nàng do dự không chạm vào, bàn tay vô thức đặt ở trên không trung.

Nàng đang tự giằng vặt bản thân mình, nàng biết trái tim mình đã rung động vì hẩn, nhưng tình cảm bao nhiêu năm nàng dành cho thủ lĩnh không phải muốn quên đi là quên được.

Chiều Dương đã xuyên đến Tống Quốc một thời gian, có nhiều lần nàng cũng nghĩ về thủ lĩnh, nhưng không hiểu vì sao hôm nay trong lòng nàng hiện lên nỗi bất an, cảm giác không yên thôi thúc nàng nghĩ đến thủ lĩnh.

Chiều Dương nào biết cùng một thời điểm ở năm 2018, lúc Lãnh Tuấn và Hồ Điệp đang điều tra về tai nạn xe của Chiều Dương, hai người bị một đám người không rõ lai lịch mang khẩu trang, trên người trang bị vũ khí tối tân nhất chặn xe lại ám toán.

Lãnh Tuấn vì cứu Hồ Điệp nên bị trúng đạn, tuy tính mạng không gặp nguy hiểm nhưng vết thương ở vị trí bụng do đạn bắn trúng rất nghiêm trọng.

Sau khi Du Tấn làm phẫu thuật lấy ra đầu đạn, Lãnh Tuấn kiên quyết ở cùng một căn phòng bệnh với Chiều Dương.

Hồ Diệp và Kim Chấn Huy đứng bên ngoài phòng bệnh VIP, được ngăn bởi một bức tường kính trong suốt, nhìn thấy hai chiếc giường bệnh được đặt sát bên nhau, bàn tay rộng lớn của Lãnh Tuấn nắm chặt tay Chiêu Dương không buông.

Hồ Diệp cảm thấy áy náy trong lòng, cô nhìn Kim Chấn Huy.

- Chấn Huy, Lãnh Tuấn bị thương

cũng do em mà ra, nếu em tập trung tinh thần thì sẽ không luyên lợt đến anh ấy.

Kim Chấn Huy vuốt ve tấm lưng mảnh mai của Hồ Diệp an ủi cô.

- Em đừng tự trách bản thân của mình, từ lúc Chiêu Dương gặp tai nạn Lãnh Tuấn đã không còn là Lãnh Tuấn lúc nào cũng trầm tĩnh quả quyết của lúc xưa.

Hồ Diệp nhìn Lãnh Tuấn và Chiêu Dương trong lòng tiếc nuối cho hai người, cô và Chiêu Dương là bạn thân nên việc Chiêu Dương yêu thầm Lãnh Tuấn nhiều năm Hồ Diệp cũng biết.

Nhưng Lãnh Tuấn chưa một lần đáp lại tình cảm của Chiêu Dương dành cho anh, đến khi Chiêu Dương không còn ở bên cạnh anh, anh mới nhận ra tình yêu của mình đối với cô.

Đàn ông là như vậy đó, khi người ta ở bên cạnh thì xem như tầm thường, nghĩ rằng họ lúc nào cũng ở bên cạnh mình không cần quan tâm.

Đợi đến khi người ta rời khỏi thì mới biết, mình yêu người ta biết dường nào.

Trong lúc Chiêu Dương còn đang chìm đắm trong suy nghĩ của riêng mình, đột nhiên Nhậm Thái Tuấn vươn tay ôm gọn nàng vào lòng, hành động bất thình lình của hắn khiến Chiêu Dương bất ngờ phản kháng.

Theo phản ứng tự nhiên của một sát thủ, nàng chụp lấy cánh tay của Nhậm Thái Tuấn xoay người một vòng, đè hắn xuống.

Nhậm Thái Tuấn ngược mắt nhìn nàng.

- Ahhhhhhhhh.... nàng muốn lấy mạng của phu quân.

Nghe thấy tiếng kêu đau đớn của Nhậm Thái Tuấn, Chiêu Dương mới chột giật mình.

Nàng đang làm gì?

Sao tầm quan sát lại kém như vậy.

"Hazzzzzzz..."

Chiêu Dương thờ dài ảo não, mới đến đây vài tháng vậy mà tầm quan sát của nàng đã không còn nhạy bén như xưa.

Thật ra mấy công phu côn con này của Chiêu Dương không thể làm khó được Nhậm Thái Tuấn, nhưng vì muốn nàng quan tâm đến hắn nên mới giả vờ bị đau.

Trong lúc Chiêu Dương còn đang giữ chặt cánh tay của Nhậm Thái Tuấn, từ ngoài cửa Trương Vệ nhanh chóng rút kiếm cùng binh sĩ đá cửa xông vào.

Trương Vệ hoảng hốt kêu lên, hắn chỉ sợ có người hành thích Hoàng thượng.

- Hoàng thượng.....Hoàng thượng người có sao.....

Trương Vệ chưa nói hết câu đã bị cảnh tượng kinh hoàng trước mắt ngăn lại, nhìn thấy Hoàng thượng bị Chiêu Quý Phi chế ngự phía dưới, tất cả mọi người đều đứng chết lặng, mắt mờ thật to nhìn hai người.

Chiêu Dương ái ngại khi bắt gặp ánh mắt thất kinh của bọn họ nhìn nàng, nàng lập tức buông tay Hoàng thượng ra.

Nhậm Thái Tuấn ngồi thẳng người lại tay vô thức chỉnh lại long bào, ngay lập tức hắn trở về dáng vẻ uy nghiêm của thường ngày, hắn liếc mắt nhìn họ miễn cưỡng nói.

- Các người mau lui ra ngoài, sau này không có lệnh của trẫm không ai được phép xông vào đây.

Tất cả mọi người kinh ngạc trong lòng, họ không ngờ Hoàng thượng lại bị Chiêu Quý Phi bắt nạt.

Tuy trong lòng không thể nào tin nổi nhưng ở trong cung nhiều năm họ học được hai điều rất quan trọng, đó chính là tai điếc mắt mờ.

Điều gì không nên nhìn thấy thì sẽ không thấy, điều gì không nên nghe thì tai này vào tai kia ra.

Họ cúi đầu thận trọng đáp.

- Dạ Hoàng thượng.

Sau khi tất cả mọi người rời khỏi, Nhậm Thái Tuấn vươn tay nắm lấy tay nàng kéo một cái, thân hình mảnh mai không phòng bị ngồi gọn trên đùi hắn.

Trước khi Chiêu Dương có thể phản ứng lại, hắn đã nhanh tay ôm chặt nàng.

Hắn kề sát vào mặt nàng nói với giọng yêu thương.

- Nàng còn giận trẫm?

Chiêu Dương quánh mặt sang chỗ khác không muốn đối diện với hắn.

Nhậm Thái Tuấn thấy vậy liền cắt giọng trầm trầm.

- Đáng lẽ ra người nên giận phải là trẫm mới đúng.

Chiêu Dương không hiểu Nhậm Thái Tuấn đang nói gì, người nên giận là hắn?

Chiêu Dương xoay lại nhìn hắn.

- Hoàng thượng giận thiếp vì chuyện gì?

Nàng suy nghĩ mãi cũng không ra nàng đã làm gì khiến hắn tức giận.

Chẳng lẽ hắn còn giận về chuyện nàng muốn giết chết Ngọc Nhi của hắn.

Nhậm Thái Tuấn nhú mày, hắn gần giọng nói.

- Mẫu Hậu nói với trẫm, trên đường Tổng Trưởng trở về Đông Thành đã bị người ám sát không rõ tung tích.

Có phải là do nàng cho người làm không?

Nghe hắn nói vậy trong lòng vui vui, thì ra hắn không để tâm đến nữ nhân kia.

Khoan đã!

Nhưng nàng phải giải thích như thế nào?

Chẳng lẽ nàng nói cho hắn biết nàng có thể nhìn thấy tương lai, biết được một khi Tổng Trưởng về đến Đông Thành sẽ âm thầm bài binh bố trận, bắt tay với người Kim lật đổ Tổng Quốc giết chết Thuận Đế hắn.

Nhìn thấy gương mặt khó xử không biết nói gì của nàng, Nhậm Thái Tuấn biết điều mẫu hậu nói là sự thật, nhưng hắn vẫn tin nàng, hắn biết nàng làm chuyện gì cũng có nguyên nhân.

Nhậm Thái Tuấn thật kiên nhẫn chờ nàng giải thích, Chiêu Dương biết nếu mình không nói ra nguyên nhân Nhậm Thái Tuấn sẽ không bỏ qua, hắn là người với tính kiên định không dễ gì bỏ cuộc.

Chiêu Dương nhìn thẳng vào mắt Nhậm Thái Tuấn, nàng bày ra vẻ mặt nghiêm túc.

- Hoàng thượng, người có tin thần thiếp không?

Nhậm Thái Tuấn không cần suy nghĩ, ôm chặt nàng.

- Nàng là người trẫm tin tưởng nhất.

Chiêu Dương vui mừng, nàng chỉ đợi hắn nói câu này thôi.

- Nếu Hoàng thượng thật sự tin thiếp thì đừng hỏi thiếp về chuyện của Tổng Trưởng.

Thiếp hứa sau này khi thời cơ chín mùi, thiếp sẽ nói cho người biết toàn bộ sự thật.

Nhậm Thái Tuấn gật đầu, nếu nàng đã nói vậy thì hắn sẽ không tra hỏi nàng thêm, vì hắn biết nàng sẽ không làm hại đến hắn.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Chiêu Hiền Của Thuận Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 55: Long Duệ

Chú Ý: Cảnh 18+++++++++

Chuyện Tổng Tường đã xong nhưng trong lòng hắn còn nỗi lo âu, hắn vươn tay sờ vào vết thương trên má nàng.

- Nàng còn đau không?

Giọng nói nhẹ nhàng ấm áp của hắn khiến lòng nàng tan chảy, nàng không nói gì chỉ lắc đầu.

Nhậm Thái Tuấn đau lòng cất giọng uy nghiêm

- Sau này không có trẫm bên cạnh, cấm nàng một mình đến An Lạc Cung.

Chiêu Dương mỉm cười nàng biết hắn đau lòng vì nàng, nhưng có thể sao?

- Hoàng thượng, mệnh lệnh của người khiến thần thiếp thật khó xử.

Nếu hoàng thái hậu triệu kiến thần thiếp, thần thiếp không đến An Lạc Cung sẽ mang tội bất kính.

Hành động không phân tôn ti của thiếp, sẽ tạo thêm thành kiến giữa hoàng thái hậu và thần thiếp.

Nhậm Thái Tuấn không hề tỏ ra dấn đo hay khó xử, hắn biết mẫu hậu không thích Chiêu Dương, nếu triệu kiến nàng cũng chỉ vì muốn làm khó nàng.

- Trẫm không quan tâm, có ngày mẫu hậu sẽ hiểu được con người thật của nàng.

Đến lúc đó người sẽ yêu quý nàng hơn cả trẫm.

Nhậm Thái Tuấn khom tới hôn nhẹ lên môi nàng, nói là nói vậy nhưng tận sâu trong tim hắn biết, trên thế gian này không ai yêu nàng nhiều hơn hắn yêu nàng.

Chiêu Dương biết tuy ngoài mặt Nhậm Thái Tuấn xem nhẹ chuyện này, nhưng thật ra trong lòng hắn

hoàng thái hậu chiếm lấy một vị trí rất quan trọng, nếu không vì hoàng thái hậu chắc có lẽ hắn đã không chần chừ đến tận ngày hôm nay mới lên ngôi.

- Vì chàng thiếp sẽ tận sức khiến hoàng thái hậu thay đổi cái nhìn đối với thiếp.

Thiếp không muốn người phải khó xử.

Nghe Chiêu Dương nói vậy trong lòng hắn sung sướng vô cùng, nàng vì hắn nên mới miễn cưỡng chính mình.

Nhậm Thái Tuấn nhìn ra cửa lớn, nhìn thấy Trương Vệ đang cung kính chờ hắn, hắn biết đã đến giờ hắn phải thượng triều.

Hắn buông Chiêu Dương ra uy phong đứng lên, tay thản nhiên chỉnh lại long bào trên người.

Chiêu Dương thấy vậy liền giúp hắn, bàn tay mềm mại lướt qua lướt lại trên người hắn khiến dục vọng trong lòng hắn trở dậy.

Đã một tuần hắn không chạm vào nàng, phàm là nam nhân đều không thể kháng cự được sự quyến rũ trước mắt, còn là nữ nhân hắn ngày nhớ đêm mong.

Chiêu Dương không hề hay biết hành động vuốt ve vô tình của nàng, khiến người nào đó muốn điên lên.

Đột nhiên Nhậm Thái Tuấn áp tới, đôi môi ấm áp phủ lên môi nàng, hắn kích động mút lấy cánh môi mềm mại liếm nhẹ vành môi thơm ngát của nàng.

Hành động xoa bóp dịu dàng của hắn, khiến thân thể nàng trở nên mềm nhũn, nàng vươn tay ôm chặt thân thể cường tráng của hắn.

Chiêu Dương thản nhiên đáp trả nụ hôn đắm đuối, đã lâu nàng không cảm nhận được sự nâng niu cùng với mùi hương quen thuộc tỏa ra từ trên người hắn, nó y như ma lực khiến nàng chìm đắm trong dục vọng.

Hai người quên mất sự hiện diện của Trương Vệ, Trương Vệ tin mắt nhìn thấy Hoàng thượng và Chiêu Quý Phi thân mật bên nhau liền bước tới khép

chặt cánh cửa phòng, không dám làm phiền đến nhã hứng của Hoàng thượng.

Trương Vệ cho thuộc hạ báo cáo với Quý công công, dời lại thời gian thượng triều vì Hoàng thượng cảm thấy không được khoẻ.

Nhậm Thái Tuấn nghe được tiếng đóng cửa hẳn liền cời bỏ y phục trên người mình ném sang một bên.

Thắc lừng thiêu hình hoa Oải Hương đang siết chặt eo nàng, bị hắn không thương tiếc kéo mạnh một cái rơi xuống mặt đất.

Hắn dịu dàng cời từng lớp y phục trên người nàng, đến khi chỉ còn lại cái yếm nhỏ màu tím che đi phần ngực trắng nõn của nàng.

Nhậm Thái Tuấn nhìn thấy thân hình trắng như tuyết, làn da mềm mại trong lòng phát hỏa, hắn không thể nào khống chế được dục vọng trong lòng, liền cúi đầu hôn lên cổ thơm phức, đôi môi nóng hừng hực từ từ di chuyển xuống xương quai xanh.

Mùi hương của loài hoa Oải Hương thoang thoảng tỏa ra từ trên người nàng y như mê dược khiến hắn chìm đắm trong mê loạn.

Nhậm Thái Tuấn đột nhiên bế nàng lên, áp thân thể trắng nõn vào bức tường phía sau, hai thân thể cọ sát vào nhau tỏa ra hơi ấm khiến bầu không khí trong phòng trở nên huyền ảo.

Chiều Dương ôm chặt cổ của Nhậm Thái Tuấn, nàng khom tới cắn mạnh lên vai hắn.

Sức lực của Chiều Dương khiến người khiến vết thương thật sâu, máu từ miệng vết thương rỉ ra ngoài.

Chiều Dương dùng lưỡi liếm đi máu trên vai hắn, nàng ghé sát vào tai hắn thì thầm.

- Thần thiếp muốn, mỗi khi Hoàng thượng nhìn thấy dấu ấn này, người phải nhớ đến thần thiếp.

Chiều Dương nói xong, Nhậm Thái Tuấn liền đáp.

- Trẫm sẽ....

Lời còn chưa dứt Nhậm Thái Tuấn đã ấn mạnh người vào nàng, khiến hai thân thể hoà huyệt cùng nhau.

Chiều Dương không ngờ Nhậm Thái Tuấn lại tiến vào người nàng bất thành linh như vậy, nàng bắt giác rên lên.

- Ummm... ummm.....

Thái.....Ummmmmmmm...Tuấn.....ummmmmmm....

Càng nghe tiếng ngọt ngào thốt ra từ miệng nàng, hắn càng thêm kích thích, thân thể mạnh mẽ vô thức ra vào nhanh hơn.

Đến khi hai người đạt đến cao trào, Nhậm Thái Tuấn gầm nhẹ một tiếng phóng thích long dịch vào trong người nàng.

Chất lỏng màu trắng đục ầm ập xông thẳng vào người nàng, vài giọt vô tình chảy xuống bắp đùi trắng như tuyết.

Sau một trận mây mưa đầy kịch tính Nhậm Thái Tuấn tinh thần sáng khoái, hắn bế Chiều Dương đặt trên giường lớn, tay cầm miếng chăn mỏng phủ nhẹ lên thân thể tuyết mỹ của nàng.

Hắn còn phải thượng triều, trước khi đi hắn dùng ánh mắt yêu thương nhìn nàng, lúc này nàng xinh đẹp một cách lạ thường y như một đóa hoa Oải Hương vừa mới nở.

Hào quang tỏa sáng vây quanh nàng khiến hắn nghĩ, chắc có lẽ long tinh đã lưu lại trên người nàng.

Trước khi đi Nhậm Thái Tuấn nhìn Chiều Dương yêu thương nói.

- Hôm nay khi thượng triều trẫm sẽ bang chỉ, phong nàng thành Hoàng Hậu, để nàng chấp chương hậu cung.

Chiều Dương đang thiếu thiếu nghe Nhậm Thái Tuấn nói vậy, nàng ngồi bật dậy chặn hắn lại.

- Hoàng thượng, thần thiếp không thích hợp làm mẫu nghi thiên hạ chấp chương hậu cung.

Thần thiếp mong Hoàng thượng có thể suy xét lại.

Chiều Dương nhìn Nhậm Thái Tuấn thật lòng nói, làm hoàng hậu rất dễ nhưng muốn phi Tần trong hậu cung phục mình thì vô cùng khó.

Và lại nàng còn chuyện phải xử lý, không có thời gian đối phó với sự ganh tị của nữ nhân bên cạnh Hoàng thượng.

Nhậm Thái Tuấn trầm mặc, hắn bước chậm rãi đến bên cạnh nàng bàn tay rộng lớn vươn tới tóm vài sợi tóc đang phủ xuống mặt nàng.

Hắn yêu thương cắt giọng.

- Trong lòng trăm chỉ có nàng, nếu nàng không làm hoàng hậu thì ai sẽ ngồi vào vị trí này.

Chiêu Dương cũng biết Tổng Quốc một ngày không thể không có hoàng hậu, nhưng nàng thật sự không thể.

Nàng biết mình thật ích kỷ mặc dù nàng không muốn làm hoàng hậu nhưng nàng cũng không muốn ngôi vị hoàng hậu này rơi vào trong tay của nữ nhân khác.

- Hoàng thượng, hiện tại thiếp không có lòng tinh mình có thể chấp chương hậu cung.

Xin Hoàng thượng hãy cho thiếp thời gian ba tháng, sau ba tháng thiếp sẽ ngoan ngoãn làm Hoàng Hậu của người.

Nhậm Thái Tuấn nghe Chiêu Dương nói vậy, hắn suy ngẫm một chút.

Cuối cùng hắn gật đầu đồng ý.

- Được, trăm hứa với nàng.

Ba tháng này dù mẫu hậu có dồn ép trăm, trăm cũng sẽ không phong hậu.

Chiêu Dương nhìn hắn cúi đầu cảm tạ, nàng không ngờ hắn là một người cao cao tại thượng lại phí tâm tổn trí vì nàng.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Chiêu Hiền Của Thuận Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: Thượng triều

Hôm nay là ngày đầu tiên Hoàng thượng chính thức thượng triều, bá quan văn võ đều có mặt đầy đủ.

Trong đại điện rộng lớn tráng lệ, Hoàng thượng uy nghi ngồi trên ngai vàng, trên người mặc hoàng bào đội mũ cửu long, trên người thoát ra khí thế hào hùng.

Các quân thần theo cấp bậc và thứ hạng từ nhất phẩm đến cửu phẩm, quan văn đứng bên trái, quan võ đứng bên phải cung kính chờ nghe Hoàng thượng phân phối mệnh lệnh.

Thái Sư Trường Quan là người có quyền cao chức trọng trong triều, dưới một người trên vạn người.

Ông ta ý mình là thân tính của tiên hoàng nên trong triều làm mưa làm gió, nắm trong tay phân nửa binh quyền, thế lực của Trường gia khiến tân đế như Nhậm Thái Tuấn phải e dè đôi chút.

Thái Sư Trường Quan bước thối cung kính bẩm báo.

- Hoàng thượng, thần bắt được tin người của bộ tộc Mã Cơ Hàn trên đường dâng cống phẩm để Tổng Quốc, bị người của Hội Hồng Anh chặn đường cướp đi cống phẩm.

Họ cố tình để lại một câu.

"Thuận đế lên ngôi nghịch thiên ý".

Hoàng thượng nghe Thái Sư báo cáo trong lòng phần nộ.

- Lại là Hội Hồng Anh!

Trăm đã không muốn giết cùng đuổi tận bọn phản tặc, nếu Chu Tín muốn khai chiến vậy trăm sẽ sẵn sàng đón tiếp.

Nói đến đây Nhậm Thái Tuấn ngừng lại một chút, bàn tay đang đặt trên thành ngai vàng bất giác siết chặt lại.

Giọng nói vạn phần nguy hiểm vang lên, khiến không khí trong đại điện rộng lớn bất chợt trở nên căng thẳng.

- Lần này trăm sẽ khiến ba từ Hội Hồng Anh biến mất trên thế gian này!

Trên gương mặt của Hoàng thượng lúc này, lộ rõ sát khí khiến bá quan văn võ đứng phía dưới kinh ngạc trong lòng.

Họ đã chứng kiến qua cảnh Hoàng thượng tức giận nhưng sát khí tỏa ra từ trên người của Hoàng thượng lúc này khiến họ lạnh cả sống lưng.

Thái Sư Trường Quan trong lòng vui vẻ, ông liếc nhìn Quốc Cửu Lư Phàm một cái, ý bảo Lư Phàm hãy đổ thêm dầu vào trong lửa để khiến nộ khí của Hoàng thượng càng gia tăng.

Quốc Cửu Lư Phàm bước tới cúi nhẹ đầu trước mặt Hoàng thượng thận trọng nói.

- Hoàng thượng, trên nhân gian đang loan truyền một câu ca dao.

Quốc Cửu Lư Phàm nói đến đây bày ra vẻ mặt hết sức khó xử nhìn Hoàng thượng, không dám nói tiếp.

Hoàng thượng nhìn thấy vẻ mặt ngập ngừng của ông ta, liền giận dữ lên tiếng.

- Quốc Cửu, bên ngoài loan truyền câu ca dao gì khanh mau nói!

Quốc Cửu Lư Phàm cúi đầu đáp.

- Hoàng thượng, thần không dám nói, chỉ sợ mạo phạm đến long nhan.

Nhậm Thái Tuấn nhún mày, trong lòng càng tò mò muốn biết.

- Trẫm miễn tội cho ái khanh.

Nghe Hoàng thượng nói vậy, Quốc Cửu Lư Phàm đành lặp lại câu ca dao.

- Trên đường phố thần nghe được mấy đứa bé miệng cứ lặp đi lặp

lại câu ca dao này.

" Thuận để bất nghĩa, huynh đệ không tha, giết người diệt khẩu.

Không xứng làm vua Thiên Hạ."

Nhậm Thái Tuấn nghe Quốc Cửu Lư Phàm nói trong lòng cảm thấy không thoải, hắn đập mạnh tay lên thành ghế khiến quân thần hốt hoảng quỳ xuống trước mặt hắn.

"Bang....."

- Trương Vĩnh, ngươi hãy thống lĩnh một đội quân điều tra xảo huyết của Hội Hồng Anh.....tiêu diệt toàn bộ.

Trẫm sẽ cho Chu Tín thấy cái giá phải trả khi chống đối với trẫm.

Nhậm Thái Tuấn thần sắc băng lãnh khi nói ra những lời này.

Đúng như câu "Người không phạm ta, ta không phạm người.

Nếu người phạm ta một, ta sẽ trả lại người gấp mười."

Lần này hắn sẽ đại khai sát giới khiến Chu Tín trắng da tróc vẩy.

Nhìn thấy Hoàng thượng nộ khí xung thiên, Thái Sư Trường Quan và Quốc Cửu Lư Phàm nhếch môi cười đắc ý.

Chỉ cần Hoàng thượng và Hội Hồng Anh đối đầu với nhau, thì Hoàng thượng sẽ không có thời gian điều tra về việc khai thác mỏ vàng bất chính của bọn họ.

Sau khi thượng triều xong, bá quan văn võ lần lượt rời khỏi đại điện.

Quốc Cửu Lư Phàm, Thái Sư Trường Quan và vài quan nhất phẩm chậm rãi rời đi, vừa đi vừa trò chuyện.

Sau khi mọi người rời khỏi chỉ còn lại Quốc Cửu Lư Phàm và Thái Sư Trường Quan, Lư Phàm ánh mắt gian xảo lên nhìn xung quanh để chắc chắn không có tai mắt của Hoàng thượng.

- Thái Sư, chúng ta cố tình ly gián Hoàng thượng và Hội Hồng Anh, nếu lỡ sau này Hoàng thượng điều tra ra được việc cướp công phẩm là do chúng ta sai người làm và cố tình vu oan giá họa cho Chu Tín.

Ta.... ta chỉ sợ.....

Thái Sư Trường Quan sụ mặt liếc Quốc Cửu Lưu Phàm một cái, ý bảo ông đừng nói tiếp.

- Quốc Cửu, chuyện này ông không cần phải lo, hiện tại cái ông cần quan tâm chính là chuyện làm sao để khiến lệnh nữ được Hoàng thượng sủng ái, ngồi lên vị trí hoàng hậu.

Chỉ khi Lưu thiên kim được lòng của Hoàng thượng thì mọi chuyện của chúng ta sẽ dễ dàng hơn.

Quốc Cửu Lưu Phàm sắc mặt chợt biến đổi, ông cũng biết về điều này.

Chỉ có điều tới bây giờ Hoàng thượng vẫn chưa chịu nạp Ngọc Nhi làm phi.

Suy nghĩ một chút ông quyết định đến gặp mặt hoàng thái hậu.

Nhờ hoàng thái hậu can thiệp, dù sao hoàng thái hậu cũng yêu thương Ngọc Nhi.

Tại Ngự Long Viên, Chiêu Dương ngồi suy nghĩ một cách thận trọng trong phòng khách.

Nàng suy nghĩ mãi cũng không biết phải dùng cách gì để đưa A Băng và Lạc Niệm vào cung, đường đường chính chính theo bên cạnh hầu hạ nàng.

Không biết vì sao trong lòng Chiêu Dương lại hiện lên cảm giác bất an, nàng xem nhiều phim cung đấu nên biết bất kỳ ai được Hoàng thượng sủng ái đều khiến kẻ khác ganh tị, tự trút họa vào thân.

Trong hoàng cung khắp nơi đều là cạm bẫy nguy hiểm trùng trùng, chỉ cần nàng có chút sai sót nhất định sẽ chết không biết nguyên nhân.

Nàng thì không sao, nhưng chỉ sợ mình sẽ liên lụy đến Hạ gia, liên lụy đến nội tổ mẫu.

Cuối cùng nàng cũng nghĩ ra được cách, nàng đứng lên gọi nô tỳ bên cạnh.

- Xuân Thu, ngươi vào đây.

Nô tỳ Xuân Thu đứng ngoài cửa chờ lệnh, nghe Chiêu Quý Phi gọi liền vui mừng chạy vào.

Xuân Thu nhún gối hành lễ với Chiêu Dương.

- Nô tỳ thỉnh an Chiêu Quý Phi.

Chiêu Dương nhíu mày nhìn Xuân Thu.

- Xuân Thu sau này không có người ngoài ngươi không cần hành lễ với ta.

Còn nữa đừng gọi ta là Chiêu Quý Phi, cứ gọi ta là Chiêu ti ti.

Xuân Thu sắc mặt vô cùng khó xử, nàng tiến cung từ lúc sáu tuổi đã theo bên cạnh nhiều chủ tử.

Nhưng chưa một ai nói với nàng như vậy.

- Quý Phi, thứ lỗi cho nô tỳ.....nô tỳ

không dám.

Chiêu Dương nhìn Xuân Thu nghiêm túc nói.

- Xuân Thu, Hoàng thượng đã ban ngươi cho ta.

Vậy ngươi phải nghe theo lời nói của ta.

Xuân Thu nhìn thấy Chiêu Dương không vui, cuối cùng cũng đành nghe theo lời của Chiêu Dương.

- Dạ Chiêu Quý..... Chiêu Dương ti ti.

Nhìn thấy vẻ mặt sợ sệt của Xuân Thu, Chiêu Dương bật cười.

- Xuân Thu, ngươi hãy đi chuẩn bị một chén trà sâm.

Ta sẽ đến Ngự Thư Phòng tìm Hoàng thượng.

Xuân Thu nghe Chiêu Dương nói đi gặp Hoàng thượng trong lòng vui mừng.

- Dạ nô tỳ đi ngay.

Xuân Thu vừa nói xong liền vội vàng đi ra ngoài, đột nhiên phía sau truyền đến giọng nói của Chiêu Dương.

- Xuân Thu, sẵn tiện ngươi hãy chuẩn bị thêm một chén trà sâm cho hoàng thái hậu.

Chiêu Dương biết trong lòng Nhậm Thái Tuấn hoàng thái hậu chiếm lấy một vị trí rất quan trọng.

Tuy nàng không biết lấy lòng của người khác, nhưng vì hấn nàng sẽ cố gắng nhiều hơn.

Xuân Thu xoay người lại nhìn Chiêu Dương gật đầu.

- Dạ, nô tỳ sẽ chuẩn bị ngay.

Xuân Thu trong lòng vui vẻ đi đến ngự thiện phòng, ra lệnh cho ngự trù chuẩn bị hai chén trà sâm.

Văn Thanh nữ ngự trù vừa chuẩn bị trà sâm vừa hỏi Xuân Thu.

- Xuân Thu, ti chuẩn bị trà sâm này là để cho Chiêu Quý Phi dùng sao?

Xuân Thu và Văn Thanh tiến cung cùng một lúc nên hai nàng xem như tí muội, nếu trong cung xảy ra bất kỳ chuyện gì hai nàng đều thông báo cho đối phương biết.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Chiêu Hiền Của Thuận Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Ngọc Nhi Độc Ác

Trên gương mặt của Xuân Thu hiện rõ sự vui mừng, nàng nhìn Văn Thanh đáp.

- Không, trà sâm là do Chiêu Quý Phi căn dặn ti chuẩn bị, để mang đến ngự thư phòng cho Hoàng thượng ngự dùng.

Trong lúc hai nàng đang trò chuyện không để ý bên ngoài có một cung nữ đang giám sát nhất cử nhất động của hai nàng.

Nghe Xuân Thu nói vậy ả cung nữ liền quay trở về Trường Thanh Cung bẩm báo với chủ nhân.

- Ngọc Nhi Tiểu thư, nô tỳ nghe được Chiêu Quý Phi cho người chuẩn bị trà sâm để mang đến Ngự thư phòng cho Hoàng thượng.

Ngọc Nhi nghe nô tỳ bẩm báo bàn tay đang đặt trên mặt bàn bất giác siết chặt lại, trong ánh mắt lộ rõ sự ganh ghét.

- Hoàng thượng, người vì tiện tì kia mà quên đi Ngọc Nhi.

Từ lúc Hoàng thượng ra lệnh cho Quý công công đưa nàng đến Trường Thanh Cung này, Hoàng thượng chưa một lần đến thăm nàng.

Có lần nàng cố tình kêu nô tỳ bẩm báo với Hoàng thượng rằng, nàng không thể nào ngủ được vì sự việc đó cứ ám ảnh đến nàng.

Ngọc Nhi chờ mãi cũng không thấy Hoàng thượng đến, người ra lệnh cho Mạc thái y đến xem nàng.

Hoàng thượng nhờ Mạc Thành chuyển lời với nàng.

- Hiện tại trầm rất bận, nàng hãy tịnh dưỡng cho tốt khi rảnh rỗi sẽ đến thăm nàng.

Đến tận hôm nay Nhậm Thái Tuấn vẫn chưa đến Trường Thanh Cung thăm nàng, trong lòng Ngọc Nhi không cam tâm. Nàng ghét thái độ thờ ơ của hấn đối với nàng.

- Hừ.....

Ngọc Nhi hừ lạnh một tiếng, ánh mắt độc ác nhìn nô tỳ tùy thân căn dặn.

- Ngươi hãy bỏ thứ này vào chén trà sâm của Hoàng thượng.

Ngọc Nhi cầm một gói màu vàng chứa đựng bột phấn cỏ Liên Hồng đưa cho ả nô tỳ.

Tuy cỏ Liên Hồng không phải là kịch độc, không thể lấy mạng của một người nhưng sẽ khiến họ tay chân bủn rủn không còn sức lực.

- Nhớ làm việc cho cẩn thận, đừng để người khác nhìn thấy.

Ả nô tỳ vươn tay nhận lấy gói bột màu vàng, gật đầu thận trọng đáp.

- Nô tỳ đã biết.

Ả nô tỳ đứng lách ló ngoài ngự thiện phòng chờ thời cơ thích hợp để ra tay, vừa nhìn thấy Xuân Thu và Văn Thanh xoay người chuẩn bị chút ít điểm tâm cho Hoàng thượng và Chiêu Quý Phi.

Ả nô tỳ nhẹ nhàng bước vào trên tay cầm sẵn gói bột phấn, nhìn thấy trên bàn có hai chén trà sâm.

Ả nô tỳ không biết phải bỏ vào chén nào, do dự một chút ả quyết định bỏ vào cả hai.

Nhưng thật không ngờ vừa bỏ được chén trà sâm đầu tiên, đột nhiên Xuân Thu quay lại.

Ả nô tỳ quýnh quăn nhét gói bột cỏ Liên Hồng vào trong tay áo giấu đi.

- Người ở đây làm gì?

Xuân Thu nhìn ả nô tỳ tò mò hỏi, ả nô tỳ trong lòng hoảng sợ giọng nói có phần run run.

- Ngọc....Ngọc Nhi Tiểu thư đối bụng, ta muốn tìm chút ý điểm tâm cho người.

Văn Thanh nghe vậy liền bảo mấy ngự trù mau mau chuẩn bị điểm tâm cho Ngọc Nhi Tiểu thư.

Xuân Thu hỏi cho có, chứ nàng không thích người của Trường Thanh Cung, lúc nào cũng tỏ ra hống hách vì ý phía sau của Ngọc Nhi Tiểu thư là Lưu gia và hoàng thái hậu.

Xuân Thu cẩn thận mang hai tách trà sâm rời khỏi ngự thiện phòng, ả nô tỳ trong lòng hoang mang nhìn theo bóng lưng Xuân Thu.

Sau khi nhìn thấy Xuân Thu rời đi, ả nô tỳ nhanh chóng quay trở về Trường Thanh Cung phục mệnh.

Về đến Ngự Long Viên, Chiêu Dương cho người mang một chén trà sâm và một ít điểm tâm do Xuân Thu chuẩn bị, dâng lên cho hoàng thái hậu dùng.

Chiêu Dương tính rằng chỉ cần nàng chịu nhượng bộ cố tình lấy lòng của hoàng thái hậu, thì có thể tháo bỏ gút thắt trong lòng của hoàng thái hậu đối với nàng.

Nàng trong lòng vui vẻ cùng Xuân Thu đi đến Ngự thư phòng tìm Hoàng thượng.

Đứng trước cung điện hoành tráng, kiến trúc thời cổ đại khiến Chiêu Dương tán thưởng trong lòng.

Nhìn thấy những cây cột hùng vĩ mạ vàng được chạm hình con rồng, trong lòng Chiêu Dương thật kính nể những vị vua thời xưa.

Chiêu Dương theo thói quen quan sát một vòng, nhìn thấy hai tên thái giám đứng canh trọng canh chừng trước Ngự thư phòng, chung quanh hoàng cung cứ cách một khắc là có một nhóm cấm vệ tuần tra.

Nhìn thấy sự phòng bị của nơi này trong lòng Chiêu Dương nhẹ nhõm hẳn đi, nếu lỡ thích khách có xông vào cũng không thể lọt qua tai mắt của Hoàng thượng.

Hai tên Thái giám tinh mắt, vừa nhìn thấy Chiêu Dương liền cung kính hành lễ.

- Nô tài thỉnh an Chiêu Quý Phi.

Chiêu Dương nhìn hai người gật đầu một cái hỏi.

- Hoàng thượng đang ở bên trong.

Hai tên thái giám liền gật đầu, họ được Quý công công căn dặn.

Chỉ riêng một mình Chiêu Quý Phi, khi đến tìm Hoàng thượng không cần thông báo có thể hiện ngang đi vào.

Hai tên thái giám ân cần dẫn đường đưa Chiêu Dương và Xuân Thu vào trong.

Đứng trước Ngự thư phòng, Chiêu Dương nhìn vào trong.

Nhìn thấy Nhậm Thái Tuấn thần sắc mệt mỏi, mi tâm nhú chặt lại, trong lòng nàng cảm giác xót xa.

Chắc hẳn phải chịu rất nhiều áp lực, muốn hùng bá thiên hạ không phải là chuyện dễ, phải đánh đổi rất nhiều.

Tinh thần, tinh thần lẫn thể xác và cả lương tâm, nếu không đủ tàn nhẫn, không ra tay độc ác, không vô tình thì nhất định không thể ngồi vững ngai vàng.

Chiêu Dương bước nhẹ nhàng vào trong, nàng đi rất chậm không để mình phát ra bất kỳ âm thanh nào kinh động đến hắn.

Đến khi nàng đứng trước mặt hắn nàng vẫn không nói gì, ánh mắt sắc bén lặng lẽ quan sát hắn.

Dáng vẻ chăm chỉ phê duyệt công văn của hắn nhìn thật hấp dẫn, sự trầm tĩnh ánh mắt quả quyết cùng với thần thái cao quý khiến trái tim nàng đập loạn.

Khi nàng chăm chú nhìn hắn, đột nhiên trên người hắn lại hiện lên hình bóng của thủ lĩnh.

Ánh mắt của hai người giống nhau y như đúc, khiến Chiêu Dương lầm tưởng mình đã quay trở về thế kỷ 21, nơi vốn dĩ thuộc về nàng.

Nhậm Thái Tuấn trên tay cầm cây bút long, bị người khác quấy rầy.

Hắn đã ra lệnh không một ai được phép vào trong Ngự thư phòng, trong lúc hắn phê duyệt công văn.

Tâm tình của hắn bị người nào đó khuấy động, hắn mạnh tay đặt cây bút long xuống bàn một cái cụp, quát lớn.

- Quý công công!

Sao lại để người không phận sự.....

Nhậm Thái Tuấn vừa nói vừa ngược mắt lên, xem kẻ nào lại to gan dám quấy rầy hắn.

Gương mặt âm lãnh chợt phát sáng khi hắn nhìn thấy người đứng trước mặt là Chiêu Dương, nàng không hề bị nộ khí của hắn làm cho kinh hãi ngược lại còn tươi cười nhìn hắn.

Khi hắn nổi giận quả thật rất đáng yêu, càng nhìn hấp dẫn hơn ngày thường.

Nhiều lúc Chiêu Dương cũng tự nghĩ với lòng, không biết vì sao sự bá đạo ngang tàng của hắn càng thu hút nàng hơn.

Chiêu Dương mở to mắt đứng im lặng nhìn hắn, lúc này nàng xinh đẹp một cách lạ thường, cặp mắt to tròn chớp chớp khiến lòng hắn xao xuyến.

Hắn mỉm cười, giọng điệu trở nên nhẹ nhàng hơn.

- Nàng đến đây làm gì?

Sao không ở Ngự Long Viên nghỉ ngơi.

Miệng thì nói vậy nhưng tay hắn đã vươn ra trước mặt, ý bảo Chiêu Dương đến bên cạnh hắn.

Nàng hiểu ý đi vòng sau cái bàn gỗ rộng lớn đến bên cạnh hắn.

Nhưng thật không ngờ ở trước mặt Quý công công, Xuân Thu và hai tên thái giám Hoàng thượng lại vươn tay nắm lấy tay nàng kéo một cái, thân thể mềm mại không phòng bị ngồi gọn trên đùi Hoàng thượng.

Chiêu Dương kinh ngạc liếc nhìn Quý công công và Xuân Thu, nhìn thấy bộ dạng ngại ngùng xoay mặt sang chỗ khác cố tình làm ngơ, Chiêu Dương bất giác thở dài.

"Hazzzzzzzzz."

Nhậm Thái Tuấn vui gương mặt tuấn tú vào trong hõm cổ của nàng, khiến nàng vô thức rùng mình một cái.

Hắn hít vào một hơi thật sâu, mùi thơm ngọt ngào của loài hoa Oải Hương tỏa ra từ trên người nàng khiến hắn lưu luyến mãi.

Hắn rất mệt, mệt đến nỗi hắn có thể ôm nàng ngủ được ngay.

Nàng y như mê được khiến tất cả mệt mỏi phiền muộn trong lòng hắn tan biến.

- Hoàng thượng, thiếp mang trà sâm đến cho người dùng.

Chiêu Dương khom tới cầm lấy chén trà sâm Xuân Thu cho người chuẩn bị đưa đến trước mặt Hoàng thượng.

Hoàng thượng nhìn chén trà sâm rồi nhìn sang nàng.

Hoàng thượng nhếch môi cười hạnh phúc cầm lấy chén trà uống một hơi, trước khi Quý công công dùng kim bạc thử độc.

Chiêu Dương hơi kinh ngạc, ánh mắt không vui nhìn hấn.

- Sao Hoàng thượng lại lo là như vậy, lỡ trong trà sâm có độc thì sao?

Nhậm Thái Tuấn không vì lời nói của nàng mà ngừng lại động tác của mình, hấn đưa chén trà sâm lên uống cạn.

Nhậm Thái Tuấn đặt chén trống xuống bàn nhìn nàng cất giọng nghiêm túc.

- Chỉ cần đó là do nàng chuẩn bị cho trẫm, thì dù trẫm biết đó có là thuốc độc, trẫm cũng cam tâm tình nguyện uống cạn.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Chiêu Hiền Của Thuận Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Trúng độc

Nghe những lời Nhậm Thái Tuấn nói, nàng cảm thấy mình là nữ nhân hạnh phúc nhất trên thế gian này.

Tuy trong lòng rất vui nhưng ngoài mặt Chiêu Dương vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng, nàng nhìn Quý công công cất giọng đều đều.

- Quý công công, sau này bất kỳ ai dâng thức ăn đến cho Hoàng thượng ngự dùng, người cũng phải dùng kim bạc thử độc trước khi đưa cho Hoàng thượng dùng.

Ta cũng không ngoại lệ.

Chiêu Dương biết nàng sẽ không bao giờ làm hại đến hấn, nhưng bên cạnh nàng có rất nhiều kẻ gian âm thâm chờ đợi thời cơ làm hại Hoàng thượng.

Quý công công gật đầu thận trọng đáp.

- Nô Tái tuân lệnh.

Trong lòng Quý công công càng tôn kính Chiêu Quý Phi, ông biết những gì Chiêu Quý Phi làm đều là nghĩ cho Hoàng thượng.

Ông trung thành với Hoàng thượng nên ai quan tâm đến Hoàng thượng ông đều kính nể.

Nói xong Chiêu Dương chuyển tầm mắt lo lắng của mình vào gương mặt tuấn lãng của Nhậm Thái Tuấn.

Chiêu Dương xem nhiều phim lịch sử, dù hoàng đế có anh minh sáng suốt đến đâu nhưng cuối cùng cũng vì si mê một nữ nhân nên dẫn đến sự diệt vong của một triều đại.

- Hoàng thượng, người hãy hứa với thần thiếp sau này đừng dễ dàng tin tưởng vào người khác, nhất là nữ nhân.

Nữ nhân nhìn bề ngoài tuy yếu đuối, nhưng nhiều lúc còn độc ác hơn cả nam nhân.

Chiêu Dương là đang ám chỉ đến Ngọc Nhi của hấn, nàng biết bên cạnh hấn có Quốc Cữu Lưu Phàm.

Nếu nàng nhớ không lầm ông ta chính là gian thần, nên ông ta nhất định lợi dụng con gái của mình để củng cố vị trí của Lưu gia trong triều.

Nhậm Thái Tuấn biết nàng vì hấn mà lo tâm, hấn ôm chặt nàng gật đầu đồng ý.

- Được!

Trẫm hứa với nàng.

Trong lúc này Trương Vệ từ ngoài cửa lớn cùng hai tên binh sĩ vội vàng bước vào.

Họ quỳ xuống trước mặt Hoàng thượng hành lễ.

- Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.

Nhậm Thái Tuấn nhìn họ, vẫy tay một cái.

- Cách khanh bình thân.

Tầm quan sát của Nhậm Thái Tuấn vô cùng nhạy bén, nhìn vào sắc mặt của Trương Vệ hần liền biết có chuyện hệ trọng xảy ra.

Không chỉ riêng Hoàng thượng, Chiêu Dương nhìn thần sắc của Trương Vệ, trong lòng nàng biết những gì nàng lo sợ cuối cùng cũng đã xảy ra.

Nhậm Thái Tuấn nhìn thấy vẻ mặt lo lắng ngập ngừng của Trương Vệ, hần trầm giọng.

- Trương Vệ khanh có chuyện gì mau bẩm báo!

Trương Vệ nghe Hoàng thượng nói vậy liền nhìn sang Chiêu Quý Phi.

- Bẩm Hoàng thượng.....

Trương Vệ ngừng một chút mới nói tiếp.

- An Lạc Cung cho người báo tin, hoàng thái hậu vừa dùng xong chén trà sâm do Chiêu Quý Phi mang tặng liền hôn mê bất tỉnh.

Thuộc hạ đã cho người truyền Mạc thái y đến An Lạc Cung, xem tình trạng của hoàng thái hậu như thế nào.

Chiêu Dương kinh ngạc trong lòng, chuyện này là sao?

Chiêu Dương nhìn sang Xuân Thu, Xuân Thu nghe những gì Trương Vệ báo cáo, nàng sợ đến gương mặt trở nên trắng bệch, toàn thân nàng rung rẩy.

Xuân Thu hốt hoảng quỳ xuống trước mặt Hoàng thượng và Chiêu Dương.

- Hoàng thượng, Chiêu Quý Phi.

Không phải là nô tỳ, nô tỳ chỉ cho người mang trà sâm cùng chút điểm tâm do Văn Thanh chuẩn bị đến cho hoàng thái hậu.

Tuy Chiêu Dương mới vừa tiến cung không lâu, nhưng người tốt và kẻ xấu nàng có thể phân biệt được.

Nàng nhìn Hoàng thượng.

- Hoàng thượng, thần thiếp tin tưởng Xuân Thu không dám làm ra hành động ngu ngốc như vậy đâu.

Hoàng thượng nhìn Chiêu Dương, hần thật không ngờ khi nghe Trương Vệ báo cáo, trong lòng hần chưa từng dâng lên ý nghĩ người hại Mẫu hậu là nàng, lòng tình hần dành cho nàng đã vượt khỏi sự tưởng tượng của hần.

- Trương Vệ, cho người điều tra ngay!

Trẫm muốn biết kẻ nào lại to gan dám làm hại đến Thái Hậu.

Hoàng thượng nói xong liền diu Chiêu Dương đứng lên, lập tức ngự giá đến An Lạc Cung.

Vào đến An Lạc Cung Chiêu Dương nhìn thấy một đám cung nữ đứng vây quanh giường lớn của hoàng thái hậu.

Họ nhìn thấy Hoàng thượng liền quỳ xuống hành lễ.

- Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.

Chiêu Quý Phi cát tường.

Hoàng thượng lòng nóng như lửa đốt, hần vẫy tay một cái ý bảo họ bình thân.

- Mạc Thành, Mẫu hậu ra sao?

Mạc Thành từ trên ghế bên cạnh giường của Thái Hậu đứng lên cung kính bẩm báo.

- Hồi Hoàng thượng, thần bắt mạch cho hoàng thái hậu, phát hiện hoàng thái hậu bị trúng một loại kịch độc, hiện tại thần vẫn chưa biết đó là chất kịch độc gì.

Hoàng thượng nhìn hoàng thái hậu đang nằm bất tỉnh trên giường lòng hần quặn đau.

Chiêu Dương biết hoàng thái hậu là người quan trọng nhất trong lòng hần, nàng vươn tay nắm lấy tay hần muốn nói cho hần biết mọi chuyện sẽ ổn thôi.

Trong lúc này Ngọc Nhi cùng cung nữ từ ngoài cửa gấp gấp đi vào, nhìn thấy Hoàng thượng và Chiêu Dương, Ngọc Nhi dịu dàng hành lễ.

- Ngọc Nhi thỉnh an Hoàng thượng và Chiêu Quý Phi.

Nhậm Thái Tuấn nhìn Ngọc Nhi gật đầu một cái, ánh mắt lo lắng tiếp tục dõi theo hoàng thái hậu.

Chiêu Dương không nói gì, nàng không thích Ngọc Nhi này.

Không biết vì sao khi nhìn Ngọc Nhi nàng lại có cảm giác Ngọc Nhi tâm địa bất chính thâm sâu khó lường.

Nàng là loại người nếu đã không thích thì cũng không cần tỏ ra ân cần để làm gì.

Ngọc Nhi bước tới gần hoàng thái hậu, gương mặt lo lắng nhìn Mạc Thành.

- Mạc thái y, tình trạng của cô cô ra sao rồi?

Mạc Thành nhìn Ngọc Nhi nói với giọng bất lực.

- Ngọc Tiểu thư, hoàng thái hậu đã trúng kịch độc, hiện tại thần vẫn chưa biết chất độc đó là gì.

Ngọc Nhi nghe vậy liền khó hiểu hỏi.

- Trúng độc?

Đang tốt lành sao cô cô lại trúng độc?

Hoàng thượng người có điều tra ra vì sao cô cô lại trúng độc chưa?

Nghe Ngọc Nhi hỏi Nhậm Thái Tuấn mới chợt nhớ đến, hần nhìn Quý công công.

- Quý Tước, khanh mau kiểm tra thức ăn của hoàng thái hậu ngay.

- Dạ, Hoàng thượng.

Quý công công nói xong liền lấy trong tay áo ra một cái hộp màu đen, bên trong đựng một cây kim bạc.

Quý công công cầm cây kim bạc ghim vào mấy món điểm tâm trên bàn nhưng không có phát hiện gì cả.

Đến khi Quý công công nhún cây kim vào chén trà sâm do Chiêu Dương cho người mang đến, trước ánh mắt kinh ngạc của tất cả mọi người, đầu cây kim bạc đột nhiên chuyển thành màu đen.

Quý công công nhìn Hoàng thượng bẩm báo.

- Hoàng thượng, trong trà sâm có độc.

Nhậm Thái Tuấn bắt giác lặp lại lời nói của Quý công công.

- Trong trà có độc!

Hoàng thượng vừa nói vừa nhìn sang Chiêu Dương, thần sắc nàng không hề biến đổi về mặt lạnh nhạt ánh mắt bình tĩnh một cách lạ thường.

Chiêu Dương nhìn thẳng vào mắt của Hoàng thượng, muốn nói cho hần biết nàng không hề làm gì cả nên không cần phải sợ.

Mạc Thành nghe vậy liền bước tới, hần vươn tay cầm lấy chén trà sâm lên đưa đến mũi.

Mạc Thành nhắm mắt lại hít vào một hơi thật sâu, đột nhiên cặp mắt sắc bén của Mạc Thành mở toang ra.

Hần đặt chén trà sâm lại trên bàn nhìn Hoàng thượng nói.

- Hoàng thượng, trong chén trà sâm này quả thật chứa một loại độc.

Loại độc này có tên gọi là cỏ Liên Hồng, nhưng theo thần biết thì độc tính của cỏ Liên Hồng không mạnh, không thể khiến hoàng thái hậu hôn mê bất tỉnh.

Ngọc Nhi đứng bên cạnh nghe Mạc Thành nói ra tên của loại độc, trong lòng này lo lắng bàn tay đang nắm tay nô tỳ tuy thân bất siết chặt hơn.

Nàng lờ mờ ả nô tỳ một cái, khiến ánh nô tỳ hoảng hốt trong lòng.

Sao lại như vậy?

Không phải nàng căn dặn bỏ củ Liên Hồng vào trà sâm của Hoàng thượng sao?

Nghe Mạc Thành nói Chiêu Dương nhanh chóng quan sát căn phòng, nhìn thấy chén trà sâm bị uống dở và nửa miếng bánh quế hoa nằm trên bàn gỗ.

Lúc nàng trung đầu Chiêu Dương như máy quay phim chiếu lại tình cảnh hoàng thái hậu trúng độc.

Hoàng thái hậu hớp một ngụm trà rồi mới dùng một miếng bánh quế hoa, nếu chén trà không phải là nguyên nhân khiến hoàng thái hậu hôn mê bất tỉnh, vậy có nghĩa là miếng bánh quế hoa này là thủ phạm.

Trong đầu nghĩ vậy Chiêu Dương liền thừa lúc không ai để ý, lấy một miếng bánh quế hoa giấu vào trong tay áo của nàng.

Không cần nghĩ Chiêu Dương cũng biết có người muốn hãm hại nàng, đúng chuẩn là chiêu vu oan giá họa.

Nhưng người muốn hãm hại nàng là ai?

Trong lúc Chiêu Dương đang suy nghĩ đột nhiên Ngọc Nhi lên tiếng.

- Hoàng thượng ai mà độc ác như vậy lại hạ độc trong trà sâm, muốn lấy mạng của cô cô.

Ngọc Nhi tỏ ra mình vì lo lắng cho hoàng thái hậu mới vô tình hỏi nhiều như vậy.

Nhưng lời nói của Ngọc Nhi khiến Chiêu Dương biết được chủ mưu sau việc này là ai.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Chiêu Hiền Của Thuận Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Hoa oải hương

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Lời của tác giả:

Chị chúc các em năm mới vui vẻ, vạn sự như ý.

Hạnh phúc, sức khỏe và tài lộc đều tranh nhau đến với các em.

Happy New Year everyone □□□□□□□□□□□□□□□□

Phúc An cung nữ theo bên cạnh hoàng thái hậu lập tức lên tiếng.

- Hoàng thượng, Hoàng thượng người phải lấy lại công đạo cho hoàng thái hậu.

Người hạ độc hoàng thái hậu chính là Chiêu Quý Phi.

Phúc An chỉ thẳng vào mặt của Chiêu Dương nói.

Phúc An thật sự không biết hoàng thái hậu nghĩ gì, vừa rồi khi cung nữ mang trà sâm và điểm tâm đến cho hoàng thái hậu, Phúc An đã nhắc nhở hoàng thái hậu.

- Thái Hậu, sao đột nhiên Chiêu Quý Phi lại tốt bụng cho người mang trà và điểm tâm cho người.

Theo nô tỳ thấy Thái Hậu nên cẩn thận thì tốt hơn.

Hoàng thái hậu nghe Phúc An nói liền nhếch môi cười đáp.

- Chiêu Quý Phi là một nữ nhân thông minh không phải là kẻ khờ, nếu ả ta muốn làm hại đến ai gia thì sẽ không cho người của mình mang trà sâm và điểm tâm đến An Lạc Cung này.

Thái Hậu nói nghe cũng phải, nên Phúc An mới an tâm để thái hậu dùng.

Thật không ngờ Chiêu Quý Phi này lại ác độc như vậy, ý có Hoàng thượng chống lưng muốn làm gì thì làm.

Nhậm Thái Tuấn nghe Phúc An nói liền sa sầm mặt, hần nhìn Phúc An.

- Hiện tại sức khỏe của Thái Hậu là quan trọng nhất.

Mạc Thành, khanh hãy mau tìm cách giải độc ngay.

Phúc An bị nộ khí trong ánh mắt của Hoàng thượng làm cho kinh hãi không dám nói gì thêm.

Ngọc Nhi nhìn thấy Hoàng thượng không muốn truy cứu tội của Chiêu Dương trong lòng tức giận, nàng biết Hoàng thượng muốn che chở cho ả ta nên không dám đổ dầu vào trong lửa chỉ sợ lửa bốc cháy quá lớn sẽ thiêu cháy cả nàng.

Ở lại thêm một lúc Hoàng thượng cho người đưa Chiêu Dương và Ngọc Nhi trở về cung của mình.

Nhiều người ở lại chỉ khiến Mạc Thành phân tâm.

Chiêu Dương cùng với Xuân Thu từ trong An Lạc Cung bước ra, Xuân Thu đi phía sau trong lòng sợ hãi.

Xuân Thu không sợ cho bản thân mình, nàng chỉ sợ vì sự lơ là của mình nên đã liên lụy đến chủ tử.

- Quý Phi, Xuân Thu thật có lỗi vì không cẩn thận để kẻ gian thừa cơ hội hạ độc, làm liên lụy đến người.

Chiêu Dương nghe Xuân Thu nói vậy liền xoay người lại nhìn Xuân Thu.

- Xuân Thu người không có lỗi gì cả, không cần phải tự trách.

Nếu họ đã cố tình muốn hãm hại ta, dù lần này không ra tay được thì họ cũng sẽ tìm cơ hội khác.

Xuân Thu cúi đầu đôi mắt ngấn lệ, nàng không ngờ Chiêu Quý Phi lại tốt bụng như vậy, gặp chủ tử khác họ sẽ trút hết tội lỗi lên đầu của nô tỳ để tránh mang họa vào thân.

Chiêu Dương nói xong xoay người lại tiếp tục đi về phía trước, trong lòng trầm nghĩ.

Đừng trách ta độc ác, đúng như câu "cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng."

Trong lúc này Chiêu Dương cùng với Xuân Thu đi ngang qua vườn Ngự Long, đôi chân nàng chợt dừng lại khi nàng nhìn thấy phía trước là một biển hoa Oải Hương.

Biển hoa màu tím lộng lẫy xinh đẹp, khiến Chiêu Dương kinh ngạc trong lòng.

- Sao trong cung lại có nhiều hoa Oải Hương như vậy?

Nàng bước chậm rãi đến biển hoa, bàn tay trắng nõn vươn tới hái một đóa hoa Oải Hương đưa đến mũi của mình, nhắm mắt lại hít vào một hơi thật sâu.

Mùi hương thơm ngát của hoa Oải Hương khiến Chiêu Dương cảm thấy thoải mái vô cùng, nàng biết hoa Oải Hương có công dụng định thần rất hay nên trong lòng quyết định mình sẽ làm cho Hoàng thượng một túi thơm bên trong đựng hoa Oải Hương, để giúp người thư giãn tinh thần, giảm áp lực.

Xuân Thu nhìn thấy vẻ mặt vui vẻ của Chiêu Dương khi nhìn thấy bình hoa Oải Hương, suy nghĩ một chút Xuân Thu lên tiếng.

- Quý Phi thứ lỗi nô tỳ nhiều chuyện, nô tỳ cảm nhận rằng Hoàng thượng rất yêu Quý Phi.

Chiêu Dương nghe Xuân Thu nói vậy quay đầu lại nhìn Xuân Thu, vẻ mặt có phần nghi ngờ.

- Xuân Thu sao ngươi lại nghĩ vậy?

Yêu?

Một người như Hoàng thượng bên cạnh có hàng ngàn phi tử có thể dành trọn trái tim cho nàng sao?

Xuân Thu không hiểu vì sao Chiêu Dương không vui khi nghe nàng nói vậy, vẻ mặt Quý Phi hiện lên nhiều nỗi tâm sự.

- Quý Phi nô tỳ không biết tình cảm của Quý Phi dành cho Hoàng thượng là gì, nhưng nô tỳ biết chắc một điều đó là Hoàng thượng rất yêu rất yêu người.

Nô tỳ nghe thái giám trong Ngự thư phòng nói, trước khi Quý Phi vào cung Hoàng thượng đã ra lệnh cho hàng trăm binh sĩ cấp tốc đi đến thảo nguyên mang về rất nhiều hoa Oải Hương.

Mấy hôm trước dù Hoàng thượng có bận lo lắng về chuyện lũ lụt ở Hà Nam, đến khi trời tối Hoàng thượng cũng sẽ ra vườn Ngự Long.

Chiêu Dương nhún mày khó hiểu, hẳn đã bận như vậy còn ra vườn Ngự Long để làm gì?

Xuân Thu nhìn thấy vẻ mặt khó hiểu của Chiêu Dương liền nói tiếp.

- Hoàng thượng ra vườn Ngự Long là để trồng những cây hoa Oải Hương này.

Quý công công nói để người cho thái giám và cung nữ trồng nhưng Hoàng thượng không chịu.

Hoàng thượng nói Chiêu Quý Phi thích nhất là hoa Oải Hương nên người muốn tự tay mình trồng vì đó là tình yêu của người dành cho Chiêu Quý Phi.

Chiêu Dương nghe Xuân Thu nói vậy trái tim nàng cảm giác nao nao, nàng vô thức vươn tay lên đặt ngay vị trí trái tim của mình.

Lúc này Chiêu Dương mới chợt nhớ đến lần trước khi nàng ngủ thấy mùi hoa Oải Hương trên người Hoàng thượng, nàng còn nghĩ hẳn ôm ấp nữ nhân khác trong lòng.

Thì ra hẳn đến vườn Ngự Long để trồng hoa Oải Hương là vì nàng.

Chiêu Dương nhìn cánh hoa Oải Hương trên tay nàng, môi bất giác cong lên thành một nụ cười hạnh phúc.

Trong lúc Chiêu Dương đang thưởng thức cảnh đẹp trước mắt đột nhiên nàng nhìn thấy Ngọc Nhi cùng với nô tỳ tùy thân đang ở phía bên kia của vườn hoa Oải Hương.

Xuân Thu cũng nhìn thấy họ, nhưng họ không nhìn thấy Chiêu Dương và Xuân Thu vì khoảng cách quá xa.

- Ngươi thật là vô dụng, bảo làm chút chuyện cũng không xong.

Kêu người bỏ độc vào trà sâm của Hoàng thượng ngươi lại bỏ nhầm vào trà của cô cô.

Ngươi biết ở trong cung này cô cô là người yêu thương ta nhất, sao lại khiến người trúng độc?

Không phải thuốc ta đưa cho ngươi chỉ khiến người dùng buồn rầu tay chân thôi sao?

Sao bây giờ tính mạng của cô cô lại trong tình thế nguy kịch như vậy?

Ngọc Nhi vừa nói vừa nhéo mạnh cánh tay của ả nô tỳ.

Ả nô tỳ rất đau nhưng không dám kêu lên, ả cúi đầu sợ hãi nói.

- Nô tỳ biết tội, nhưng nô tỳ chỉ bỏ thuốc của Tiểu thư đưa cho nô tỳ.

Nô tỳ không biết vì sao hoàng thái hậu lại hôn mê bất tỉnh.

Trong lúc Ngọc Nhi và nô tỳ nói chuyện, đột nhiên nàng xoay qua nhìn thấy Chiêu Dương và Xuân Thu.

Ngọc Nhi hốt hoảng như ngay sau đó nàng lấy lại sự bình tĩnh.

Hai người cách xa như vậy dù nàng có nói gì đi chăng nữa Chiêu Dương cũng không thể nào nghe được.

Trong lòng nghĩ vậy Ngọc Nhi tươi cười đắc ý.

- Để ta xem Hoàng thượng sẽ phế Chiêu Quý Phi người ra sao.

Ngọc Nhi không thể nào ngờ được, ở thời hiện đại có thứ gọi là thuật khẩu hình.

Dù hai người có ở khoảng cách rất xa nhưng chỉ cần nhìn thấy khẩu hình miệng thì Chiêu Dương sẽ biết họ đang nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Chiêu Hiền Của Thuận Đế* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Chiêu Dương Trừng Phạt Ngọc Nhi

Chiêu Dương không hề tức giận khi đối diện với ánh mắt thách thức của Ngọc Nhi, nàng tao nhã đáp lại bằng nụ cười khinh thường, trong lòng thầm nghĩ.

"Ngọc Nhi người quá xem thường bản cung."

Ngọc Nhi hơi ngỡ ngàng với phản ứng của Chiêu Dương, nàng còn nghĩ Chiêu Dương sẽ giống như những phi tần khác, ý mình được Hoàng đế sủng ái liền trở lên sự hồng hách, ra oai trước mặt nàng.

Đem nàng ra làm bia trút giận, đến lúc đó nàng sẽ cố tình tỏ ra yếu đuối bị Chiêu Quý Phi ngạo mạn bắt nạt, xin Hoàng thượng lấy lại công đạo cho nàng.

Kế hoạch không thành Ngọc Nhi trong lòng bức bối, về mặt hăm hăm cùng

nô tỳ đi lướt ngang qua Chiêu Dương, Ngọc Nhi lờm Chiêu Dương cất giọng mỉa mai.

- Để ta xem vị trí Chiêu Quý Phi của người ngồi được bao lâu, chỉ e là sau này lãnh cung sẽ là nhà của Chiêu Quý Phi người.

Lời nói của Ngọc Nhi khiến Xuân Thu tức giận trong lòng, sao Ngọc Nhi Tiểu thư lại nói ra những lời đáng ghét đó?

Xuân Thu bước tới lấy hết can đảm trong lòng nhìn Ngọc Nhi.

- Ngọc Nhi Tiểu thư, dù người có được hoàng thái hậu yêu quý cũng nên tuân theo cung quy, nhìn thấy Chiêu Quý Phi, Ngọc Nhi Tiểu thư phải hành lễ.

Ngọc Nhi nghe Xuân Thu ăn nói hỗn xược trong lòng tức giận, nghiến răng trợn mắt nhìn Xuân Thu.

- Chiêu Quý Phi còn chưa nói gì, đâu đến phiên một ả nô tỳ thấp hèn như người lên tiếng.

Ngọc Nhi nói xong lập tức nâng tay, tát mạnh vào gương mặt vô tội của Xuân Thu.

"Chát....."

Xuân Thu hoảng hốt, nàng đau đớn dùng tay che lại nửa bên mặt sưng đỏ của mình.

Ánh mắt sợ sệt không dám nhìn thẳng vào mặt của Ngọc Nhi.

Ả nô tỳ bên cạnh, nhìn Ngọc Nhi trừng phạt Xuân Thu vì tội không phân tôn ti, trong lòng vui sướng.

- Đáng đời.

Chiêu Dương lộ vẻ ngạc nhiên khi nhìn thấy nô tỳ của mình bị người khác bắt nạt, nàng cố dằn xuống cơn thịnh nộ trong lòng.

- Nhìn bề ngoài ta cứ nghĩ Ngọc Nhi Tiểu thư là một Tiểu thư cành vàng lá ngọc, đoạn trang lễ phép.

Chiêu Dương nói đến đây ánh mắt khinh thường nhìn Ngọc Nhi từ trên xuống dưới cất giọng châm biếm.

- Nhưng ta thật không ngờ Ngọc Nhi Tiểu thư cũng chỉ là một nữ nhân danh giá, không dùng lời lẽ tốt đẹp để giải quyết vấn đề mà thay vào đó bằng nắm

đám, không khác gì với những nữ nhân thấp hèn ngoài cung.

Những lời khiêu khích thốt ra từ miệng của Chiêu Dương khiến Ngọc Nhi tức đến mặt hết trắng rồi xanh, nhưng trước mặt Chiêu Dương Ngọc Nhi không thể làm gì cả.

Ngọc Nhi âm ức tự nói với lòng,

"Chiêu Dương có ngày ta sẽ khiến ngươi quỳ xuống trước mặt mà cầu xin ta!" nhưng ngoài mặt cố giữ lễ nghi.

Ngọc Nhi không nói gì thêm nàng biết theo cung quy nàng phải hành lễ trước mặt Chiêu Dương, nhưng muốn một Tiểu thư được nuông chiều từ nhỏ như nàng hạ mình, thì đừng hòng.

Ngọc Nhi thật cứng đầu nàng không thêm đầu khấu với Chiêu Dương liền rời đi.

Ả nô tỳ đi phía sau trề môi tỏ thái độ với Xuân Thu, trước khi đi ả cố tình dùng vai đụng vào người của Xuân Thu khiến Xuân Thu sắp ngã.

Cũng may Chiêu Dương nhìn ra được ý đồ của ả ta, nàng nhanh tay giữ chặt tay Xuân Thu lại.

- Quý Phi, Ngọc Nhi Tiểu thư thật quá đáng, thái độ hồng hách không xem ai ra gì.

Chiêu Dương nghe Xuân Thu nói vậy không hề tức giận, ngược lại nàng còn mỉm cười, giọng nói nguy hiểm vang lên.

- Xuân Thu ngươi hãy xem ta dùng cách gì để bề gãy đôi cánh hồng hách của Ngọc Nhi.

Nhìn thấy Ngọc Nhi hướng về phía bờ hồ mà đi tới, Chiêu Dương chợt nghĩ ra một ý niệm.

Nàng cúi người nhặt lên một hòn đá nhỏ, đợi đến khi Ngọc Nhi đi đến bên cạnh bờ hồ Chiêu Dương dùng sức búng hòn đá trong tay về phía của Ngọc Nhi.

Chiêu Dương ra tay vừa nhanh vừa chính xác, thần không biết quỷ không hay, hòn đá với tốc độ nhanh như chớp chạm vào đế hài của Ngọc Nhi, khiến nàng mất thăng bằng ngã xuống hồ nước.

Ngọc Nhi không biết bơi, nàng kinh hãi tay chân cựa quậy không ngừng dưới mặt hồ, miệng hoảng hét kêu lên.

- Ahhhhhhhhh.....

Cứu.....cứu.....

Ả nô tỳ quỳ bên cạnh mặt hồ kinh hãi khom tới muốn tóm lấy Ngọc Nhi, miệng quát lớn.

- Ngươi đâu..... mau đến đây!

Ngọc Nhi tiểu bị rơi xuống hồ....

Ngươi đâu.....

Chiêu Dương thật bình tĩnh nàng bước đi chậm rãi về phía hồ, trong lòng hả hê.

Xuân Thu nhìn thấy Ngọc Nhi đang sụp lên sụp xuống dưới mặt nước, trong lòng hoảng hốt.

- Quý Phi, chúng ta phải làm gì bây giờ?

Chiêu Dương nhìn Xuân Thu cười tươi.

- Chúng ta cứ ở lại xem kịch vui.

Sự phòng bị trong cung quả thật đáng để Chiêu Dương nở phục, chỉ trong tích tắc liền có người chạy tới.

Hai tên thái giám phóng xuống hồ lôi thân thể ướt đầm của Ngọc Nhi lên.

Ngọc Nhi tinh thần hoảng loạn, mặt mày tái xanh, tóc tai bù xù, y phục ướt đầm khiến một Ngọc Nhi kiêu ngạo của thường ngày, bây giờ nhìn nhếch nhác chưa từng có.

Ả nô tỳ quýnh quáng chạy tới đỡ Ngọc Nhi ngồi dậy.

- Tiểu thư, Tiểu thư có sao không?

Ngọc Nhi giận giữ hất tay của ả nô tỳ ra.

- Còn không mau đỡ ta lên!

Ngọc Nhi vừa định thân liền bắt gặp ánh mắt đặc ý của Chiêu Dương nhìn mình, nàng cắn chặt răng trong lòng hận sao mình có thể giết chết Chiêu Dương ngay lập tức.

Dù đó chỉ là tai nạn nhưng nhìn thấy ánh mắt chứa đựng sự trêu chọc của Chiêu Dương, là nàng đã không thể nào chịu nổi sự nhục nhã của ngày hôm nay.

- Còn không mau hồi cung!

Ngọc Nhi nhìn nô tỳ bên cạnh quát lớn, ả nô tỳ sợ hãi dìu Ngọc Nhi mau chóng qua trở về Trường Thanh cung.

Chiêu Dương và Xuân Thu nhìn một đám nô tài vội vàng hộ tống Ngọc Nhi đi, trong lòng Chiêu Dương cảm thấy sung sướng vô cùng.

- Ngọc Nhi, đây mới chỉ là bắt đầu, ngươi hãy chuẩn bị tinh thần để đón tiếp những món quà hậu tạ chuẩn bị cho ngươi sau này.

Xuân Thu nghe Chiêu Dương nói, lúc này nàng mới hiểu việc Ngọc Nhi Tiểu thư rơi xuống nước không phải là tai nạn, mà là do sự sắp xếp của Quý Phi.

Nhưng Quý Phi đã làm gì?

Sao nàng không thấy.

Trong lúc Xuân Thu đang ngầy người suy nghĩ, đột nhiên giọng nói đều đều của Chiêu Dương vang lên.

- Xuân Thu, chúng ta hồi cung.

Chiêu Dương vừa nói xong liền hướng về phía Ngự Long Viên mà bước tới.

Xuân Thu nghe vậy lập tức bước theo sau Chiêu Dương.

Về đến Ngự Long Viên, Chiêu Dương mang miếng bánh quế hoa nàng lấy tại An Lạc Cung ra đặt trên bàn.

Nàng ngồi suy nghĩ thận trọng mọi chuyện, từng chi tiết tại An Lạc Cung Chiêu Dương đều nhớ rất rõ.

Đến khi Chiêu Dương suy nghĩ thông suốt trời đã khuya, nàng nhìn Xuân Thu, lúc này đang thận trọng đứng bên cạnh nàng.

- Xuân Thu, ngươi hãy nhớ cho kỹ, khi ngươi đến ngự thiện phòng chuẩn bị trà sâm cho ta, có ai khả nghi hay chuyện gì thất thường xảy ra không?

Xuân Thu trầm mặc cố suy nghĩ, đột nhiên gương mặt ủ rũ của Xuân Thu tỏa sáng.

- Quý Phi, nô tỳ nhớ khi nô tỳ và Văn Thanh đang chuẩn bị trà sâm và điểm tâm cho người, có gặp nô tỳ tùy thân của Ngọc Nhi Tiểu thư.

Ả ta nhìn rất khả nghi, nô tỳ hỏi ả tại sao lại đến ngự thiện phòng, ả nói Ngọc Nhi Tiểu thư đói bụng muốn tìm chút điểm tâm.

Xuân Thu nói đến đây dừng lại một chút, mới nói tiếp.

- Suy nghĩ cũng lạ, từ trước đến giờ Ngọc Nhi Tiểu thư không có thói quen ăn khuya.

Chiêu Dương cười nhạt, tay cầm lên miếng bánh quế hoa xem thật kỹ.

Nàng đưa miếng bánh đến mũi, ngửi ngửi một chút.

Xuân Thu không hiểu vì sao Chiêu Quý Phi lại nhìn miếng bánh tươi cười.

- Quý Phi, người muốn ăn bánh quế hoa để nô tỳ đi chuẩn bị ngay.

Chiêu Dương chuyển tầm mắt của mình từ miếng bánh sang Xuân Thu.

- Xuân Thu, ngươi hãy đi đến thái y viện, mời Mạc Thái y đến đây ngay.

Nhớ đừng để ai biết.

Mặc dù Xuân Thu không biết vì sao Chiêu Quý Phi lại triệu Mạc thái y vào giờ này, như Xuân Thu vẫn ngoan ngoãn đi đến thái y viện.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Chiêu Hiền Của Thuận Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61: Phát hiện

Không bao lâu sau, Chiêu Dương nhìn thấy bóng dáng nhỏ nhắn của Xuân Thu, từ ngoài cửa chính vội vàng bước vào.

Theo sau Xuân Thu chính là Mạc Thành với thần sắc thận trọng, ánh mắt nghiêm túc nhìn tứ phía sợ có người theo dõi.

Chiêu Dương cũng giống như Mạc Thành nằng quan sát kỹ xung quanh, không thấy có gì khả nghi Chiêu Dương mới an tâm hơn.

Xuân Thu nhìn Chiêu Dương gật đầu một cái, ý bảo nàng đã theo lời căn dặn của Quý Phi mang Mạc Thái y đến Ngự Long Viên gặp người.

Chiêu Dương nhìn thấy mái tóc dài và y phục của Xuân Thu phất phoi theo cơn gió, khiến Chiêu Dương chợt nghĩ đến Hoàng thượng.

Hôm nay ngoài trời rất lạnh gió thổi thật mạnh, không biết Quý công công có chuẩn bị y phục dày cho Hoàng thượng không?

Trong lúc Chiêu Dương còn đang chìm đắm trong suy nghĩ, tiếng bước chân vội vã càng lúc càng đến gần hơn khiến Chiêu Dương chợt bình tĩnh lại.

Nhìn thấy Chiêu Dương, Mạc Thành lập tức cung kính hành lễ.

- Chiêu Quý Phi cát tường.

Chiêu Dương nhìn Mạc Thành gật đầu một cái, bàn tay trắng nõn vươn ra làm động tác mời Mạc Thành ngồi xuống cái ghế bằng gỗ bên cạnh nàng.

Chiêu Dương nhìn Xuân Thu rồi nhìn sang cửa lớn.

Xuân Thu liền hiểu ý bước tới, gió lạnh từ bên ngoài ập thẳng vào mặt của Xuân Thu khiến nàng vô thức rùng mình một cái.

Trước khi khép chặt cánh cửa phòng lại, Xuân Thu nhìn hai tên thái giám đang nghiêm túc canh chừng bên ngoài căn dặn.

- Mạc thái y đang chuẩn bệnh cho Quý Phi, nên không ai được phép quấy rầy.

Nhìn thấy hai tên thái giám ngậy người nhìn nàng, Xuân Thu gằn giọng.

Rõ chưa?

Hai tên thái giám thận trọng gật đầu, họ là người rất biết quy củ, tuyệt đối không dám suy đoán tâm tư của chủ Tử, chỉ biết tuân lệnh mà hành sự.

Trong phòng lúc này chỉ còn lại Chiêu Dương, Mạc Thành và Xuân Thu.

Chiêu Dương không đợi Mạc Thành nói gì đã lên tiếng.

- Mạc thái y, bản cung biết mình quá đường đột khi gọi người đến Ngự Long Viên vào giờ này.

Nhưng bản cung có chuyện gấp cần người giúp đỡ.

Mạc Thành thần sắc có phần căng thẳng nhìn Chiêu Dương thận trọng đáp.

- Chiêu Quý Phi không cần quá khách khí, giúp được người là vinh hạnh của thần.

Nghe Mạc Thành nói vậy trong lòng Chiêu Dương cảm thấy nhẹ nhõm hơn, vừa rồi nàng còn lo lắng Mạc Thành là loại thái y mắt mờ trên đỉnh đầu, ý mình là người hùng bên cạnh Hoàng thượng, đứng đầu thái y viện nên không xem ai ra gì.

Chiêu Dương lập tức đi thẳng vào vấn đề, không muốn vòng vo, nếu để người ngoài biết nàng triệu kiến Mạc thái y vào cung vào nửa đêm chắc chắn sẽ buông lời dị nghị, đến lúc đó dù nàng có dùng nước sông Hoàng Hà cũng khó có thể rửa sạch tội danh thất tiết.

- Mạc thái y, người hãy kiểm tra miếng bánh quế hoa này, xem nó có gì khác thường?

Chiêu Dương vừa nói vừa đẩy miếng bánh quế hoa trên bàn đến trước mặt hắn.

Chẳng lẽ Chiêu Quý Phi gọi hắn gấp gấp đến đây vào giờ này, là để kiểm tra một miếng bánh thôi sao?

Mạc Thành nhíu chặt đôi lông mày nhìn thẳng vào mặt của Chiêu Dương, nét mặt nghiêm túc của nàng nói cho hắn biết miếng bánh quế hoa này không đơn giản.

Trong lòng thật hoài nghi thân phận thật sự của Chiêu Quý Phi là gì, vừa rồi tại An Lạc Cung lúc Quý công công kiểm chứng chén trà sâm, và lúc Phúc An chỉ chứng nàng chính là thủ phạm hạ độc hoàng thái hậu, hẳn đã âm thầm quan sát nàng.

Thần sắc của Chiêu Dương không hề thay đổi, một cái nhũ mày hay ánh mắt phân vân hẳn cũng không tìm thấy, ngược lại nàng còn bình tĩnh hơn cả Hoàng thượng.

Ánh mắt thâm thúy của Mạc Thành chuyển từ gương mặt xinh đẹp của nàng lên miếng bánh trước mặt.

Mạc Thành cầm miếng bánh quế hoa lên xem, hẳn đưa miếng bánh đến mũi ngửi ngửi một cái.

Y thuật của Mạc Thành là bậc nhất trong cung, nên chỉ cần ngửi hẳn có thể phân biệt ra từng nguyên liệu trong miếng bánh.

Mạc Thành đặt miếng bánh xuống bàn, hẳn nâng mắt nhìn Chiêu Dương.

- Chiêu Quý Phi, miếng bánh không có gì đặc biệt, bình thường hơn cả bình thường thì khác.

Chỉ có nguyên liệu như quế hoa, kỷ tử, đường phèn, và bột củ năng.

Nghe Mạc Thành nói ra từng nguyên liệu, Chiêu Dương không hề thất vọng ngược lại còn cười tươi trong vẻ đắc ý.

Nàng đã biết vì sao hoàng thái hậu bị trúng kịch độc.

- Mạc Thành, người từng nói tuy chén trà sâm chứa đựng chất độc của cỏ Liên Hồng, nhưng tính độc của nó không đủ mạnh nên không thể khiến hoàng thái hậu hôn mê bất tỉnh.

Mạc Thành gật đầu trả lời một cách đầy quả quyết.

- Đúng vậy, cỏ Liên Hồng chỉ khiến người dùng tay chân trở nên bủn rủn nhưng trên thực tế không thể làm hại đến tính mạng.

Thần dám lấy đầu mình ra làm đảm bảo, chất độc khiến hoàng thái hậu hôn mê bất tỉnh không phải là chất độc của cỏ Liên Hồng.

Chiêu Dương nhìn thẳng vào mắt của Mạc Thành nói với giọng khẳng định.

- Mạc thái y, người nói không sai, hoàng thái hậu hôn mê bất tỉnh không phải do cỏ Liên Hồng, nhưng chén trà sâm đó chính là thủ phạm.

Mạc Thành càng nghe Chiêu Dương nói trong lòng càng thắc mắc.

Chiêu Quý Phi đang nói gì?

Sao người lại nói chén trà sâm do người dâng lên cho Thái Hậu có độc?

Chẳng lẽ Quý Phi chính là người hạ độc, làm hại hoàng thái hậu nên mới chặc chặc nhưng vậy?

Mạc Thành đắn đo một chút mới mở lời cân nhắc.

- Chiêu Quý Phi chẳng lẽ người không biết nếu để Hoàng thượng điều tra ra được người hạ độc hoàng thái hậu chính là Chiêu Quý Phi.

Chiêu Quý Phi nhất định sẽ bị Hoàng thượng trị tội, nhẹ thì bị đưa vào lãnh cung còn nặng thì tru di tam tộc.

Tuy Chiêu Dương biết lời nói của Mạc Thành là thừa, vì nàng không hề hạ độc hoàng thái hậu, nhưng trong lòng nàng cũng cảm kích hẳn vì đã nghĩ cho nàng.

- Bỏn cung cảm tạ lời nhắc nhở của người, nhưng Mạc thái y có từng gặp qua ai âm thầm giết người rồi lại tự nhận rằng mình chính là người ra tay không?

Nghe Chiêu Dương hỏi Mạc Thành cứng miệng, lời nói của Chiêu Quý Phi quả thật không sai, suy nghĩ một chút Mạc Thành lên tiếng.

- Vậy Chiêu Quý Phi đã biết thủ phạm là ai?

Chiêu Dương nhìn hẳn đáp.

- Ai là thủ phạm sau này Mạc thái y sẽ biết, nhưng điều quan trọng bây giờ chính là tìm cách giải độc cho hoàng thái hậu.

Mạc Thành nhìn Chiêu Dương bằng ánh mắt bất lực, hẳn xấu hổ với Hoàng thượng và cả hoàng thái hậu.

Đường đường là đệ nhất thái y trong thái y viện, nhưng lại không thể tìm ra được hoàng thái hậu trúng chất độc gì.

- Bẩm Quý Phi, thần bất tài vẫn chưa biết chất độc khiến hoàng thái hậu hôn mê bất tỉnh là gì.

Chiêu Dương không hề tỏ ra hống hách hay khinh thường hắn, nàng biết y thuật của hắn rất cao siêu.

Nếu không phải nàng từng được thủ lĩnh huấn luyện về kịch độc, thì nàng cũng sẽ không biết.

- Mạc Thái y, tuy cô Liên Hồng độc tính không mạnh nhưng nếu dùng chung với kỹ tử thì sẽ ra sao?

Được Chiêu Dương gợi ý Mạc Thành mới chợt nghĩ ra, đột nhiên hắn hớn hờ đập mạnh tay lên bàn.

"Bang...."

Âm thanh phát ra khiến Xuân Thu giật nảy mình.

Còn chưa hoàng hôn lại, giọng nói mừng rỡ của Mạc Thành vang lên.

- Đúng vậy!

Một mình cô Liên Hồng thì độc tính không mạnh, nhưng nếu phối hợp với kỹ tử thì nó sẽ trở thành một loại kịch độc vô cùng nguy hiểm.

Nếu không kịp thời chữa trị thì trong vòng ba ngày hoàng thái hậu sẽ chết.

Sự phát hiện của Mạc Thành khiến hắn hoang mang trong lòng, người muốn hại hoàng thái hậu ra tay quá độc ác, chỉ e là phía sau họ là một âm mưu kinh hoàng, không chỉ muốn đẩy loạn thâm cung mà còn đe dọa đến ngai vàng của Hoàng thượng.

Xuân Thu đứng bên cạnh nghe đối thoại giữa hai người, nàng hoảng hốt kêu lên.

- Ba ngày!

Sau ba ngày hoàng thái hậu sẽ chết....

Mạc Thành bị tiếng quát lớn của Xuân Thu làm kinh ngạc, hắn xoay qua nhìn nàng.

Nhìn thấy vẻ mặt tái xanh của Xuân Thu trong lòng Mạc Thành cảm thấy xót xa.

Chiêu Dương không còn tâm trạng để ý đến Xuân Thu, nàng nhìn chăm chăm vào miếng bánh.

- Mạc Thái y, người có biết cách nào để giải độc không?

Mạc Thành nhìn Chiêu Dương rồi nhìn xuống bàn tay đang đặt trên bàn của mình cất giọng trầm trầm.

- Trên thế gian này có một loại thảo dược gọi là Bồ Công Anh, đó là một đóa hoa màu tím mọc trên vách núi, sáu mươi năm mới nở hoa một lần.

Nó có công dụng cải tử hồi sinh, nếu chúng ta tìm được nó thì hoàng thái hậu sẽ được cứu.

Chiêu Dương như tìm được đường sống trong cõi chết, nàng nhìn Mạc Thành vui mừng hỏi.

- Vậy người hãy dùng hoa Bồ Công Anh để giải độc cho Thái Hậu.

Mạc Thành nhìn Chiêu Dương nói với giọng ủ rũ.

- Thần không có hoa Bồ Công Anh.

Chiêu Dương nhíu mày khó hiểu.

- Trong cung kỳ trân bảo quý nào cũng có, sao không có hoa Bồ Công Anh.

Vậy chúng ta phải tìm nó ở đâu?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Chiêu Hiền Của Thuận Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Đa tình cốc

Mạc Thành không cần suy nghĩ liền đáp.

- Theo thần biết hoa Bồ Công Anh được mọc ở phía Tây của Tổng Quốc, mấy năm nay thần đã cho người đi tìm khắp nơi nhưng vẫn không có manh mối gì cả.

Trên nhân gian có lời đồn, có người từng nhìn thấy hoa Bồ Công Anh tại Đa Tinh Cốc.

Mạc Thành nói đến đây chợt dừng lại ánh mắt bắt lực nhìn xuống đôi tay của mình, một lúc sau hắn ngẩn đầu nhìn Chiêu Dương nhẹ giọng nói tiếp.

- Nhưng Đa Tinh Cốc ở đâu.... thần thật sự không rõ.

Hắn đã nghiêng cứu về loại hoa này rất lâu nhưng vẫn chưa có duyên gặp được.

Chiêu Dương nhìn Mạc Thành nghiêm túc nói.

- Mạc thái y, người hãy cố gắng kéo dài mạng sống của Hoàng Thái Hậu, hai ngày sau ta sẽ mang được thảo Bồ Công Anh về cho người dùng làm thuốc giải.

Ánh mắt kinh ngạc của Mạc Thành nhìn thẳng vào mặt Chiêu Dương, hắn đã tốn công phí sức bấy nhiêu năm nhưng một cái lá của hoa Bồ Công Anh hắn cũng chưa từng được điểm phúc nhìn thấy, huống hồ gì là hoa.

Khẩu khí của Chiêu Quý Phi quá ngạo mạn, người dám chắc chắn rằng mình có thể tìm được hoa Bồ Công Anh sao?

Chiêu Dương nhìn thấu suy nghĩ trong lòng Mạc Thành, nàng trầm tĩnh trấn an hắn.

- Mạc thái y cứ yên tâm, ta nói được thì sẽ làm được.

Lời cam kết của Chiêu Dương vẫn không thể thiết phục được Mạc Thành, hắn không tin vào năng lực của Chiêu Quý Phi.

- Chiêu Quý Phi, thứ lỗi thần mạo phạm, nhưng Bồ Công Anh là loại dược thảo quý hiếm, không dễ gì tìm thấy.

Chiêu Dương biết nỗi lo lắng trong lòng Mạc Thành, nàng không trách hắn.

- Mạc Thái Y, người cứ lo tròn bổn phận của mình còn về những chuyện khác người không cần quan tâm.

Sau khi Mạc Thành rời khỏi Ngự Long Viên, Chiêu Dương đứng lên từ chiếc ghế, nàng dùng tay xoa xoa eo của mình, không biết vì sao mấy hôm nay toàn thân nàng cảm giác mệt mỏi không có sức.

Nhưng hiện tại không phải là lúc để chú ý đến sức khỏe của nàng, Chiêu Dương nhìn Xuân Thu lúc này đang thận trọng đứng bên cạnh chờ lệnh.

- Xuân Thu ta sẽ ra ngoài tìm thuốc giải độc cho hoàng thái hậu, nếu Hoàng thượng có đến Ngự Long Viên

tìm ta, người cứ nói với người bổn cung không được khỏe nên không muốn gặp ai.

Chiêu Dương vừa nói vừa đi vào trong phòng thay vào một bộ y phục hắc y, vào giờ này vệ sĩ tại cổng thành đang thay ca nên trong vòng một thời thần cổng thành không có người canh chừng.

Đôi mắt to tròn vì hốt hoảng của Xuân Thu nhìn Chiêu Dương không thể nào tiêu hoá nỗi lời nói của Chiêu Dương.

Quý Phi muốn nàng lừa gạt Hoàng thượng ư?

Đó là tội chết!

Xuân Thu với gương mặt trắng bệch nhìn Chiêu Dương, lúc này đã mặc trên người hắc y.

- Quý Phi....sao.... sao có thể?

Quý Phi một mình đi ra ngoài rất nguy hiểm, và lại nếu Hoàng thượng thật sự ngự giá đến Ngự Long Viên, nô tỳ không thể nào ngăn cản không cho Hoàng thượng vào gặp mặt Quý Phi.

Nhìn thấy vẻ mặt kinh hãi của Xuân Thu Chiêu Dương cảm thấy áy náy trong lòng, nhưng biết phải làm sao đây?

Nàng không thể không đi.

- Xuân Thu, đừng quá lo lắng cứ tùy cơ ứng biến.

Hiện tại Hoàng thượng đang phiền muộn về chuyện của hoàng thái hậu, chắc cũng không có thời gian đến tìm bổn cung.

Tên thái giám canh chừng trước cửa nghe được đối thoại của Chiêu Dương và Xuân Thu, đột nhiên hấn viện có đau bụng cần phải đi nhà xí, hấn lên lúc đi đến vườn Ngự Long.

Nhìn thấy một tên binh sĩ quen mặt hấn liền bước tới nhét một tờ giấy nhỏ vào trong tay của hấn ta, rồi tiếp tục đi về phía trước như không có chuyện gì xảy ra.

Tên binh sĩ thần sắc thận trọng mắt nhìn tứ phía, ngay sau đó hấn vội vàng quay trở về báo cáo với chủ nhân của mình.

Sau khi sắp xếp xong mọi chuyện, Chiêu Dương cầm Truy Hồn Kiếm một mình lên ra ngoài cung.

Trước khi bước ra khỏi Ngự Long Viên, Chiêu Dương không quên trấn an Xuân Thu.

- Xuân Thu, ngươi đừng quá lo lắng, mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi.

Nếu Hoàng thượng có trách tội, bổn cung sẽ một mình chịu tội.

Mặc dù Chiêu Dương đã nói vậy nhưng trong lòng Xuân Thu vẫn cảm thấy bất an, nàng cố nặn ra một nụ cười gượng muốn Quý Phi yên tâm.

- Quý Phi hãy cẩn thận.

Ánh mắt chân thành của Xuân Thu khiến Chiêu Dương cảm động vô cùng, nàng gạt đầu một cái rồi nhanh chân bước ra ngoài, nếu còn chậm trễ sẽ không kịp.

Ngoài trời lúc này tối đen như mực nhưng không biết vì sao ánh trăng hôm nay lại sáng một cách khác thường.

Chiêu Dương ngẩn gương mặt xinh đẹp của mình lên, nhìn vầng trăng tròn trên cao, nàng hít vào một hơi thật sâu, không khí đêm khuya khiến Chiêu Dương cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

Sau khi tâm trạng nàng vui vẻ hơn, Chiêu Dương mới tiếp tục tiến đến cổng thành.

Đứng trước cổng thành, Chiêu Dương nhìn dáo dác, không thấy ai nàng vươn chiếc nhẫn ngọc trên tay lên cao.

Ánh trăng sáng trên bầu trời rơi thẳng vào viên ngọc trên chiếc nhẫn, tỏa ra ánh sáng màu xanh lục.

Chỉ trong tích tắc ba bóng đen từ trên không trung phi thân đứng trước mặt nàng, họ cung kính quỳ xuống.

A Tâm, A Vũ và A Băng cúi đầu hành lễ.

- Chủ nhân!

Chiêu Dương nhìn ba người gạt đầu một cái, ánh mắt sắc bén quét một vòng để đảm bảo không có binh sĩ nhìn thấy họ.

Nhìn thấy chung quanh yên tĩnh không một bóng người, Chiêu Dương mới an tâm.

- Nhiệm vụ ta giao cho A Thuý và A Hoả tiến hành đến đâu?

Ba người đứng lên đối diện với Chiêu Dương, A Tâm cung kính phục mệnh.

- Việc Chủ nhân giao phó A Thuý và A Hoả đã hoàn thành, Tổng Trưởng đang được giam cầm tại tổng bộ của tổ chức Mật Sát Lệnh, được người của chúng ta giám sát ngày đêm.

Chiêu Dương nghe vậy thật hài lòng, không tệ.

Ít ra làm việc cũng gọn gàng, đến người của Hoàng thượng cũng không điều tra được gì.

Trong lòng Chiêu Dương thầm đánh giá lại tổ chức Mật Sát Lệnh của mình.

Việc Tổng Trưởng đã xong, Chiêu Dương liền nói vào chuyện chính.

- Các người có từng nghe qua một loại dược thảo có tên gọi là Bồ Công Anh không?

Nàng nghe Mạc Thành nói qua về nó nhưng thật sự không biết phải đi đâu tìm.

A Tâm nghe nói đến Bồ Công Anh cặp mắt chợt tỏa sáng, trong năm người nàng là người am hiểu về thảo dược và chất độc nhất.

Nếu nói Mạc Thành là thái y giỏi nhất trong cung thì A Tâm chính là Hoa Đà tái sinh.

Nàng không những giỏi ở việc cứu người mà còn là cao thủ trong việc dùng kịch độc.

- Chủ nhân, thuộc hạ cũng có nghiêng cứu về loại thảo dược này.

Sao chủ nhân lại có hứng thú với nó?

Chiêu Dương trong lòng vui mừng khi nghe A Tâm nói, nàng liền giải thích.

- Ta cần nó để giải độc cho hoàng thái hậu, nhưng có điều ta không biết tìm ở đâu!

A Tâm suy nghĩ một chút, đột nhiên lời nói của sư phụ hiện lên trong đầu nàng.

- Chủ nhân, sư phụ của thuộc hạ từng nói, sáu mươi năm trước người từng nhìn thấy hoa Bồ Công Anh tại Đa Tinh Cốc.

Nếu chúng ta không biết tìm hoa Bồ Công Anh ở đâu, vậy hãy đến Đa Tinh Cốc thử xem.

Nghe A Tâm nói Chiêu Dương vui mừng trong lòng, nói như vậy có nghĩa là A Tâm biết Đa Tinh Cốc ở đâu.

- A Tâm ngươi có biết Đa Tinh Cốc nằm ở đâu không?

A Tâm gật đầu đáp.

- Dạ thuộc hạ biết vì chủ nhân của Đa Tinh Cốc là sư nương của thuộc hạ.

Nhưng có điều sư nương của thuộc hạ tính tình kỳ quái, sống cách ly với thế giới bên ngoài.

Thật ra sư nương trở nên như vậy

cũng vì sư phụ của thuộc hạ mãi mê tìm kiếm những dược thảo quý hiếm trên thế gian, nên đã giao du khắp thiên hạ bỏ sư nương lại Đa Tinh Cốc một mình không quan tâm.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Chiêu Hiền Của Thuận Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Đột kích

Chiêu Dương nghe A Tâm kể về sư nương của mình trong lòng cảm thấy bất an, chắc chắn vị sư nương này rất khó đối phó.

Nhưng dù nàng có liều cả mạng cũng phải lấy cho bằng được hoa Bồ Công Anh.

- A Tâm, A Thủy hai người là nữ nhân nên theo bên cạnh ta sẽ tiện hơn.

Chúng ta sẽ đến Đa Tinh Cốc tìm hoa Bồ Công Anh, còn về phần A Vũ, người hãy ẩn mình trong cung âm thầm dò thám Lưu Phàm và Thái Sư Trường Quan.

Nếu hai người này có động tĩnh gì, người phải báo cáo với ta ngay.

A Vũ gật đầu nhận lệnh, Chiêu Dương cùng với A Tâm và A Thủy nhanh chóng lên ra ngoài cung.

Trời vừa hừng sáng Chiêu Dương cùng hai thuộc hạ đã thành công rời khỏi phạm vi của hoàng cung, ba người thay vào y phục nữ nhân.

- Khi ra ngoài các người hãy gọi ta là Tiểu thư để tránh có người nghi ngờ.

A Tâm và A Thủy cúi đầu nhìn Chiêu Dương, lúc này nàng nhìn thật xinh đẹp, trang phục dịu dàng y như một Tiểu thư đài cát nhu mì cao quý, nhìn vào chỉ muốn che chở cho nàng.

Nhưng tận sâu trong đáy lòng của A Tâm và A Thủy biết, Chiêu Dương là một người vô cùng nguy hiểm, tuyệt đối không nên mạo phạm.

Bằng không nàng không thể ngồi vững vị trí chủ nhân của tổ chức Mật Sát Lệnh, và là nữ nhân duy nhất trong lòng Hoàng thượng.

Đường đi đến Đa Tinh Cốc mất cả ngày, nhìn thấy mặt trời từ từ lặn trước mặt nàng trong lòng Chiêu Dương cảm giác không yên.

Nàng chỉ có hai ngày để tìm ra hoa Bồ Công Anh, nếu chậm trễ tính mạng của hoàng thái hậu sẽ không giữ được.

Nàng không quan tâm đến sống chết của hoàng thái hậu, người nàng lo lắng chính là Nhậm Thái Tuấn, hẳn sẽ đau lòng khi phải đối diện với cái chết của người hẳn yêu thương nhất.

Trời sụp tối, trước mắt ba người chỉ là một con đường tối tăm vắng vẻ, A Tâm nhìn thấy Chiêu Dương không có ý định nghỉ ngơi đành lên tiếng.

- Tiểu thư, mình kiếm một nơi dừng chân qua đêm nay, trời sáng mới đi tiếp.

Nhìn thấy vẻ do dự trong mắt của Chiêu Dương, A Tâm nói tiếp.

- Tiểu thư trời tối rất nguy hiểm, nô tỳ nghe nói trước khi vào được Đa Tinh Cốc phải vượt qua mấy cơ quang nguy hiểm.

Trời tối đen như mực, chỉ e là chúng ta còn chưa vào được Đa Tinh Cốc đã bỏ mạng oan uổng.

Chiêu Dương ngẩn đầu ngược mắt nhìn lên bầu trời, hôm nay quả thật không một bóng sao, bầu trời đen như mực.

Suy ngẫm một lúc Chiêu Dương đành nghe theo lời của A Tâm.

- Vậy cũng được, nhưng hãy cẩn thận.

Chiêu Dương vừa nói vừa nhìn xung quanh tìm nơi nghỉ chân, đột nhiên giọng nói của A Thủy vang lên.

- Tiểu thư, bên này có một ngôi nhà bỏ hoang, hay chúng ta vào đó nghỉ ngơi đêm nay.

Chiêu Dương nhìn theo hướng ngón tay A Thủy chỉ, nhìn thấy một căn nhà bỏ hoang, nàng gật đầu.

A Tâm và A Thủy bước vào trong nhà, hai người cẩn thận xem xét bên trong để đảm bảo sự an toàn cho chủ nhân.

Sai khi kiểm tra A Tâm và A Thủy cung kính mời Chiêu Dương vào trong.

A Tâm nhặt một nhánh cây bên hông, nàng nhanh chóng quét sơ căn nhà để Chiêu Dương thoải mái nghỉ ngơi, còn về phần A Thủy, nàng đi xung quanh tìm ít củi khô đem về chụm lửa.

Sau một ngày gian nan mệt mỏi tuy ba người nghỉ ngơi nhưng trong lòng lúc nào cũng đề phòng, chỉ e là có người đột kích.

Đúng như dự đoán của Chiêu Dương, vào nửa khuya lúc ba người đang thiêu thiêu ngủ, đột nhiên cặp mắt sắc bén của Chiêu Dương mở toang ra khi nàng phát hiện một đám hắc y khoảng chừng tám chín người từ đâu xông vào.

Trên tay họ cầm kiếm xông thẳng đến Chiêu Dương, mặc dù họ ra tay nhanh như chớp nhưng ba người đều là cao thủ.

Chiêu Dương rút Truy Hồn Kiếm ra, ánh lửa màu cam loe loét đang cháy trước mặt phản chiếu vào thanh gươm phát ra tia sáng chói mắt.

Chiêu Dương ra quyền nhanh đến nỗi mấy tên hắc y còn chưa kịp phản ứng đã bị Truy Hồn Kiếm chém ngang yết hầu chết ngay lập tức.

Trong lúc ba người đang kịch liệt đánh trả đột nhiên tên hắc y nhân cầm trên tay một nắm bột trắng, hắn dùng sức quăng ra.

Bột màu trắng bay khắp nơi trên không trung, bay thẳng vào mắt của Chiêu Dương.

A Tâm hét hoảng kêu lên.

- Tiểu thư, cẩn thận.

Nhưng đã quá muộn, cặp mắt của Chiêu Dương cảm giác cay cay, những thứ trước mặt nàng đột nhiên trở nên mờ hồ.

Chiêu Dương bị bột phấn mê làm mất đi ý thức, Truy Hồn Kiếm từ trên tay nàng rơi xuống mặt đất.

A Tâm và A Thủy lo lắng, họ mau chóng giải quyết mấy tên hắc y đang tập kích họ.

Nhưng bọn hắc y càng lúc càng đông hơn, trong lúc A Tâm và A Thủy nghĩ không còn đường thoát, đột nhiên từ đâu xông ra một đám người.

Chiêu Dương nằm dưới mặt đất toàn thân không còn sức lực, nhưng nàng mơ hồ nhìn thấy nam nhân dẫn đầu đám người kia.

Là hắn!

Nam nhân này là người cứu nàng trong khu rừng lần trước, hẳn chính là Chu Tín tổng đà chủ của Hội Hồng Anh.

A Tâm nhìn A Thủy khi chứng kiến võ công của bọn người không rõ lai lịch này, nhất là nam nhân cầm đầu kia.

Nội công thâm hậu, kiếm còn chưa đến khinh công của hắn đã đã thương kẻ địch.

A Tâm và A Thủy mặc kệ bọn họ đấu nhau, hai nàng chạy nhanh đến bên cạnh Chiêu Dương.

A Tâm đỡ Chiêu Dương lên còn A Thủy cầm thanh Truy Hồn Kiếm đang nằm dưới mặt đất bên cạnh, cùng A Tâm âm thầm đưa Chiêu Dương rời khỏi bằng cửa sau.

Đi đến nơi an toàn, A Tâm lấy trong người ra một gói vải mau đê, nàng đem nó để dưới mặt đất tay thành thạo mở nó ra, mấy cây kim châm xuất hiện trước mặt nàng.

A Tâm rút ra một cây kim dài nhất châm thẳng vào huyết thái dương của Chiêu Dương, tay ấn mạnh vào sau gáy nàng.

Chiêu Dương hơi nhíu mày cặp mắt nhúc nhích nhẹ, đột nhiên mắt nàng từ từ mở ra.

Tay Chiêu Dương vươn lên vịn vào người của A Thủy cố gượng người dậy, nàng nhìn A Tâm.

Quả nhiên y thuật không tồi, nhưng vừa rồi sao mình lại thất sắc như vậy?

Trong lúc Chiêu Dương còn đang suy nghĩ đột nhiên A Thủy lên tiếng.

- Chủ nhân, người cảm thấy như thế nào?

- Ta không sao, chỉ là mê hương không thể lấy mạng của ta.

Trong lòng A Thủy cảm giác nhẹ nhõm hẳn đi, cũng may không phải là chất độc.

Sau khi lấy lại tinh thần, Chiêu Dương mới nhớ đến việc đi tìm hoa Bò Công Anh.

Nàng nhìn xung quanh, cảm thấy nơi này có gì đó lạ lạ, nhưng đồng thời lại khiến nàng cảm giác thân thiết gần gũi.

- A Tâm chúng ta đang ở đâu?

A Tâm nhìn xung quanh, môi nàng bất giác cong lên thành một nụ cười vui vẻ, cặp mắt thâm thúy nhìn Chiêu Dương.

- Chủ nhân, chúng ta đang ở bên ngoài Đa Tinh Cốc.

Chiêu Dương nghe vậy trong lòng vui mừng, nàng nhìn vào bên trong.

Quả thật một nơi tràn ngập bởi hàn khí.

Nghe nói Đa Tinh Cốc có nhiều cơ quan nguy hiểm trùng trùng và khắp nơi được trồng rất nhiều loại hoa tuyệt đẹp, nhưng từng cánh hoa chiếc lá đều là kịch độc.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Chiêu Hiền Của Thuận Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 64: Hoàng thượng nộ khí xung thiên

Tại Ngự Long Viên, Xuân Thu và Tiểu Nguyệt tâm trạng vô cùng hoang mang, hai nàng đi đi lại lại trong thâm cung.

Xuân Thu đứng trước cánh cửa lớn, ánh mắt lo sợ không ngừng ngó ra ngoài cổng lớn, bàn tay nhỏ bé vô thức siết chặt vạt áo vì hồi hộp, trong lòng không biết lúc nào Hoàng thượng sẽ có nhã hứng đến Ngự Long Viên.

Quả nhiên ông trời không giúp người, bên ngoài truyền vào giọng nói thanh thoát của Quý công công.

- Hoàng thượng giá lâm!

Xuân Thu giật nảy mình trắng toát mồ hôi lạnh, nàng sợ hãi nhìn Tiểu Nguyệt và hai tên thái giám bên cạnh cất giọng run run.

- Chết rồi chết rồi, phải làm sao bây giờ?

Tuy trong lòng Tiểu Nguyệt kinh hãi không thua gì với Xuân Thu, vì nàng biết không ai dám thách thức sự nhẫn nại của hoàng thượng, thế nhưng tiểu Nguyệt sinh ra đã là người với tính tình trầm tĩnh lạnh lợi, nàng nhìn Xuân Thu.

- Xuân Thu tỷ, bây giờ tỷ hãy mặc vào y phục của Quý Phi, rồi nằm lên trên giường lớn.

Nhớ lấy chăn che kín người lại, muội sẽ nói với Hoàng thượng Quý Phi bị nhiễm phong hàn, không thể nghênh đón Hoàng thượng được.

Xuân Thu sợ đến hồn vía lên mây, nàng thật sự không biết phải làm gì đành làm theo kế hoạch của Tiểu Nguyệt.

Đột nhiên Xuân Thu chấp hai tay trước ngực, mặt ngẩng lên trời miệng lẩm bẩm cầu nguyện.

- Quan Thế Âm Bồ Tát, xin người giúp nô tỳ qua khỏi kiếp nạn lần này, nô tỳ xin hứa sẽ ăn chay lạy phật một tháng.

Vừa nói xong Xuân Thu như mũi tên phóng thẳng vào trong phòng, mặc vào y phục của Chiêu Dương.

Xuân Thu phóng lên giường lớn thuận tay kéo miếng chăn mỏng trùm kín đầu.

Chỉ vòn vẹn vài phút ngắn ngủi Xuân Thu đã nằm ngay ngắn trên giường lớn, tóc độ thay y phục vừa rồi khiến nàng bất ngờ trong lòng.

Nàng vốn là một nữ nhân dịu dàng ôn nhu làm việc gì cũng theo trình tự chậm rãi thận trọng, nhưng nàng thật không ngờ khi bị ép vào đường cùng, bản năng tiềm ẩn trong người nàng lập tức bộc phát, khiến nàng hành động nhanh nhẹ y như những người luyện võ.

Nằm trong chăn Xuân Thu nghe được giọng nói của Tiểu Nguyệt.

- Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.

Hoàng thượng với phong thái oai nghiêm bước chân thận trọng, mặt nhìn thẳng về phía trước cất giọng đều đều.

- Trẫm Miễn lễ!

Hoàng thượng trong lòng không được vui, vì lo cho sức khỏe của Thái Hậu nên cả ngày hôm nay hấn lưu lại An Lạc Cung, tâm luôn bất an.

Hắn có lý do chính đáng nên không đến tìm nàng, còn nàng thì vô tâm không hề bận tâm đến hắn.

Nhưng hấn thật sự rất nhớ nàng, chỉ cần nghĩ đến sắp được gặp Chiêu Dương, thì mọi phiền muộn trong lòng hấn đều tiêu tan, tâm tình cũng vui hấn lên.

Nhìn thấy Hoàng thượng ung dung bước vào trong, không biết Tiểu Nguyệt lấy đâu ra dũng khí đột nhiên nàng đưa tay ra trước mặt chặn Hoàng thượng lại.

- Hoàng.....Hoàng....thượng.... xin người dừng bước.

Quý Phi nhiễm bệnh phong hàn, nên không muốn gặp mặt Hoàng thượng, sợ làm hại đến long thân của người.

Thần sắc hớn hờ của vừa rồi đột nhiên trở nên băng lãnh, hấn không tức giận vì hành vi vô lễ của Tiểu Nguyệt mà trong lòng hấn lo lắng cho nàng.

- Các người chăm sóc Quý Phi như thế nào?

Lại để nàng lâm trọng bệnh!

Thái y nói như thế nào?

Khẩu khí tức giận của Hoàng thượng khiến Tiểu Nguyệt và hai tên thái giám hốt hoảng trong lòng, họ lập tức quỳ xuống trước mặt Hoàng thượng.

Tiểu Nguyệt sợ đến đống hồn nhưng lỡ nói dối với Hoàng thượng nàng không biết phải làm sao, dù sao trước khi đi Chiêu Quý Phi đã từng mạnh miệng đảm bảo an toàn cho bọn họ.

- Dạ..... dạ..... Quý Phi không cho nô tỳ gọi thái y vì sợ kinh động đến Hoàng thượng.

Nhậm Thái Tuấn càng nghe càng tức giận, hấn trầm mặc nhứ chặt đôi long mày, ánh mắt phẫn nộ nhìn một đám nô tài vô dụng đang run rẩy quỳ dưới mặt đất, cúi thấp đầu không dám đối diện với con thịnh nộ của hấn.

- Ăn nói hàm hồ, Quý Phi có bệnh thì phải gọi thái y!

Quý công công nhanh mau truyền Mạc Thành đến đây ngay!

Quý công công cúi đầu nhận lệnh.

- Dạ Hoàng thượng, nô tài đi ngay.

Quý công công nói xong liền vội vàng rời khỏi Ngự Long Viên.

Hoàng thượng không quan tâm đến lời nói của Tiểu Nguyệt, hắn không sợ bị nàng lay bệnh.

Hắn là thiên tử hồng phúc tề thiên, chỉ là căn bệnh phong hàn bình thường, không thể lấy mạng của hắn.

Nhậm Thái Tuấn sải bước nhanh vào trong, từ xa hắn nhìn thấy Chiêu Dương nằm trên giường lớn, dùng miếng chăn mỏng bao trùm cả thân thể của nàng, đột nhiên bước chân hắn hơi khựng lại trái tim truyền đến một cơn đau.

Xuân Thu nằm yên trong chăn, trước mắt nàng tối đen như mực, nhưng nàng có thể nghe được tiếng bước chân oai nghiêm của Hoàng thượng càng lúc càng tiến đến gần, nàng không tự chủ toàn thân run lên.

Hắn bước nhẹ nhàng đến gần nàng, trong lòng cảm nhận được nàng quan trọng đến dường nào, hắn cất giọng dịu dàng.

- Chiêu Dương nàng có bệnh sao không cho nô tỳ thông báo với trẫm.

Nàng có biết trẫm sẽ đau lòng không?

Nhậm Thái Tuấn nhíu mày gương mặt uy nghiêm hiện lên tia đau lòng, khi nhìn thấy nàng vì bệnh mà toàn thân băng giá.

Bước chân mạnh mẽ dừng lại bên cạnh giường, hắn yêu thương vươn tay muốn chạm vào nàng, đột nhiên mùi hương xa lạ toả ra từ trên giường xông thẳng vào mũi, khiến hắn bất giác rút tay về.

Nộ khí hiện lên rõ ràng trong ánh mắt sắc bén của hắn, tiếng gầm thét của Hoàng thượng vang lên chấn động cả Ngự Long Viên.

- Ai cho các người lá gan?

Đám qua mặt cả trẫm!

Nhậm Thái Tuấn tức giận quát lớn, bàn tay to lớn vươn tới cầm chặt tấm chăn kéo mạnh ra.

Vào lúc này Mạc Thành và Quý công công từ ngoài cửa bước vào, nhìn thấy Hoàng thượng nộ khí xung thiên họ nghi ngờ nhìn theo ánh mắt của Hoàng thượng lúc này đang nhìn chăm chăm vào chiếc giường lớn.

Miếng chăn bị Hoàng thượng thô bạo dỡ tung lên, Xuân Thu lập tức ngồi bật dậy, nàng kinh hãi bò xuống giường dập đầu trước mặt Hoàng thượng.

- Hoàng thượng... Hoàng thượng... nô tỳ biết tội, xin Hoàng thượng tha mạng.

Mạc Thành đứng chết lặng trước tình cảnh này, hắn không biết đám nô tài đã ăn phải gan hùm hay mật gấu, sao lại to gan dám nói dối với Hoàng thượng.

Mạc Thành nhìn thấy vẻ mặt xanh mét của Xuân Thu, trong lòng cảm giác xót xa.

Hắn bước nhanh tới, hành lễ trước mặt Hoàng thượng.

- Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.

Nhậm Thái Tuấn liếc Mạc Thành một cái rồi chuyển tầm mắt chăm phần vào Xuân Thu, Tiểu Nguyệt và hai tên thái giám đang sợ hãi quỳ dưới mặt đất.

- Các người chán sống rồi có phải không?

Lời nói mang theo sự tức giận của Hoàng thượng khiến Tiểu Nguyệt và Xuân Thu càng thêm kinh hoàng.

Lần này chết chắc!

Quý Phi... Quý Phi đang ở đâu mau về đây cứu nô tỳ.

Hai người thầm kêu than, Mạc Thành nhìn thấy họ sợ đến điếng hồn liền lên tiếng nói giúp.

- Hoàng thượng xin người bớt giận, là do Quý Phi căn dặn bọn họ làm như vậy!

Nhậm Thái Tuấn nghe Mạc Thành nói con giận trong lòng không nguôi đi, ngược lại càng nộ khí xung thiên.

- Khanh và họ cầu kết với nhau để qua mặt trẫm

Quý Phi đang ở đâu?

Câu cuối cùng dường như Nhậm Thái Tuấn gầm lên trong cơn thịnh nộ, nàng đã đi đâu?

Có gặp nguy hiểm không?

Chương 65: Hoàng thượng Xuất Cung

Xuân Thu nhìn Tiểu Nguyệt, ánh mắt vô tội nhìn Hoàng thượng.

- Bẩm Hoàng thượng, Quý Phi rời cung là để đi tìm thuốc giải độc cho hoàng thái hậu.

Hiện tại nô tỳ thật sự không biết Quý Phi đang ở đâu.

Nhậm Thái Tuấn không hề hoài nghi lời nói của Xuân Thu, hần nhìn Mạc Thành, vì hần biết nếu nàng muốn tìm cách giải độc thì Mạc Thành chính là người đầu tiên nàng tìm đến.

Mạc Thành thật không ngờ Hoàng thượng lại khẩn trương đến Chiêu Quý Phi như vậy, hần trầm mặc trong giây lát.

- Hoàng thượng, thần nghĩ Quý Phi đã đi tìm hoa Bồ Công Anh. Một loại dược thảo quý hiếm, sáu mươi năm mới nở hoa một lần.

Bàn tay đang đặt bên hông của Hoàng thượng bất giác cuộn tròn lại thành nắm đấm miệng lặp lại lời nói của Mạc Thành.

Một loại dược thảo quý hiếm?

Hai từ quý hiếm này thường đi đôi với sự nguy hiểm.

Đột nhiên giọng nói oai nghiêm của Hoàng thượng vang lên.

- Trương Vệ khanh hãy chuẩn bị, trăm phải đi tìm Chiêu Quý Phi ngay.

Hoàng thượng nói xong liền nôn nóng rời khỏi Ngự Long Viên, để lại sau lưng một đám nô tỳ trong lòng còn đang hoảng hốt, vì họ biết lỡ Chiêu Quý Phi có mệnh hệ gì thì cái mạng nhỏ của bọn họ cũng không giữ được.

Nhậm Thái Tuấn trên người mặc thường phục nhìn y như một công tử con nhà quyền quý, được một đám thuộc hạ thận trọng bảo vệ âm thầm rời khỏi cung.

Vừa bước ra khỏi cổng thành Nhậm Thái Tuấn cùng với thuộc hạ nhìn thấy một nam nhân đứng chặn đường của bọn họ.

Hần đưa lưng về phía của bọn họ, nên không thể nhìn rõ dung mạo của hần ta, nhưng nhìn vào dáng vẻ của nam nhân kia, họ biết hần cố tình chờ bọn họ.

Trương Vệ cùng với đám binh sĩ tay vịn vào thanh kiếm chuẩn bị sẵn tư thế phòng thủ.

Nhiệm vụ của bọn họ là giữ an toàn cho Hoàng thượng, dù máu có chảy đầu có rơi cũng không bỏ cuộc.

Nhậm Thái Tuấn với thần thái oai nghiêm ánh mắt ngạo mạng xem trời bằng vung nhìn thẳng về phía trước ung dung bước tới, Trương Vệ cùng với cảm y vệ ánh mắt sắc bén bước từng bước thận trọng theo sau Hoàng thượng.

Lúc bọn họ đến gần nam nhân kia, hần đột nhiên xoay người lại.

Nhìn thấy người chờ bọn họ là Mạc Thành, Trương Vệ hơi kinh ngạc.

- Mạc thái y, người làm gì ở đây?

Mạc Thành liền hành lễ với Hoàng thượng.

- Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.

Nhậm Thái Tuấn nheo cặp mắt nguy hiểm của mình lại nhìn hần.

- Mạc Thành, sao khanh không ở lại chăm sóc cho Mẫu hậu?

Mạc Thành cúi đầu nghiêm túc giải thích.

- Hoàng thượng, người đừng quá lo lắng, thần đã kê đơn thuốc cho hoàng thái hậu dùng. Hiện tại tính mạng của hoàng thái hậu xem như đã ổn.

Thần phải theo Hoàng thượng đi tìm Chiêu Quý Phi, vì nếu không có thần bên cạnh dù Chiêu Quý Phi có tìm được hoa Bồ Công Anh cũng vô dụng.

Nhậm Thái Tuấn nghiêm mặt suy ngẫm lời nói của Mạc Thành, Trương Vệ nghe chẳng hiểu gì cả hần nhìn Mạc Thành hỏi.

- Mạc thái y người nói vậy là có ý gì?

Mạc Thành nhìn Trương Vệ rồi nhìn sang Hoàng thượng giải thích một cách cặn kẽ.

- Hoàng thượng, hoa Bồ Công Anh một khi được hái xuống trong vòng hai canh giờ phải biến chế thành vị thuốc.

Nếu quá thời gian hai canh giờ thì hoa Bồ Công Anh sẽ không còn công dụng cải tử hồi sinh.

Thần dám chắc ngoài thần ra không ai biết cách dùng hoa Bồ Công Anh.

Nghe những gì Mạc Thành nói, Nhậm Thái Tuấn đành để hần theo bên cạnh, hần không muốn nằng nặc hiểm tính mạng của mình để đi tìm hoa Bồ Công Anh, rồi cuối cùng phải thất vọng vì không dùng được.

Nhậm Thái Tuấn được Trương Vệ cùng đám cấm vệ hộ tống đi tìm Chiêu Dương.

Mặc dù Mạc Thành không biết Đa Tinh Cốc ở đâu, nhưng thuộc hạ của Trương Vệ đã cầm bức tranh vẽ của Chiêu Dương hỏi thăm những người dân dọc đường.

Có người nhìn thấy Chiêu Dương cùng với hai nữ nhân rời khỏi thành đi về hướng Đông.

Có được chút manh mối Nhậm Thái Tuấn cùng thuộc hạ đi gấp rút không nghỉ ngơi, chỉ khi đuổi kịp nàng hần mới an tâm.

Tại Trường Thanh Cung Ngọc Nhi trong lòng tức giận nhìn Quốc Cửu Lưu Phàm.

- Phụ thân, con thật sự không biết Chiêu Dương có gì đặc biệt sao Hoàng thượng lại yêu thương ả như vậy?

Lưu Phàm nhìn ái nữ nhẹ giọng khuyên bảo.

- Ngọc Nhi, con phải tìm cách khiến Hoàng thượng phong con thành phi.

Đáng lẽ ra phụ thân định diện kiến hoàng thái hậu, nhờ người nói với Hoàng thượng nhưng thật không ngờ vừa vào trong cung liền bắt được tin hoàng thái hậu bị trúng độc.

Quốc Cửu Lưu Phàm nói với giọng khó tin, ông nghĩ mãi cũng không ra ai lại muốn ra tay với Hoàng thái hậu.

- Ngọc Nhi con có biết ai đã hạ độc hoàng thái hậu không?

Ngọc Nhi nghe phụ thân nói vậy ánh mắt độc ác liếc nhìn nô tỳ bên cạnh.

Ả nô tỳ liền hiểu ý bước ra ngoài nhìn dáo dác, không thấy ai khả nghi ả quay trở lại khép chặt cánh cửa lớn.

Nhìn thấy cánh cửa được khép chặt Ngọc Nhi mới yên tâm nhìn phụ thân cất giọng áy náy.

- Phụ thân, hoàng thái hậu trúng độc là vì nữ nhi.

Nữ nhi không muốn làm hại đến Thái Hậu, chỉ sai người bỏ cỗ Liên Hồng vào trà sâm của Hoàng thượng để giả họa Chiêu Dương.

Nhưng nữ nhi không biết vì sao chén trà sâm đó lại được mang đến An Lạc Cung dâng cho hoàng Thái Hậu dùng.

Nghe Ngọc Nhi nói vậy Lưu Phàm lo lắng trong lòng, ông nhìn ái nữ nói với giọng cẩn trọng.

- Ngọc Nhi con làm việc sao lại sơ ý đến như vậy, lỡ để Hoàng thượng biết được nhất định sẽ trị tội con, và Lưu gia cũng không tránh khỏi tội đồng loã.

Ngọc Nhi nhìn phụ thân ánh mắt hiện lên tia độc ác khiến Lưu Phàm có phần hoang mang trong lòng.

- Phụ Thân đừng quá lo lắng, Hoàng thượng sẽ không biết người hạ độc là nữ nhi.

Nữ nhi đã cho người đặt cỗ Liên Hồng vào trong Ngự Long Viên, nếu Hoàng thượng muốn truy cứu trách nhiệm Chiêu Dương sẽ không tránh khỏi tội chết.

Muốn làm hoàng hậu, Chiêu Dương người đừng có mơ.

Ngọc Nhi trợn mắt nghiêng răng ken kết khi nói ra những lời này.

Quốc Cửu Lưu Phàm nghe Ngọc Nhi nói cũng phải, ông lấy trong tay áo ra một gói thuốc nhỏ, ánh mắt thận trọng nhìn xung quanh rồi mới đặt vào trong tay của Ngọc Nhi.

Ông thận trọng căn dặn nàng.

- Ngọc Nhi khi Hoàng thượng đến Trường Thanh Cung, con hãy tìm cách bỏ thuốc này vào ly trà của Hoàng thượng.

Ngọc Nhi nghi ngờ nhìn vào gói thuốc trong tay mình, nàng nhìn phụ thân.

- Phụ thân, làm hại đến Hoàng thượng chính là tội chết, người không sợ sao?

Ngọc Nhi chỉ muốn làm mẫu nghi Thiên hạ, nàng chưa từng nghĩ qua phụ thân muốn xoắn ngòi.

Quốc Cửu Lưu Phàm nhìn con gái cười tươi, ông nhìn vào gói thuốc nói.

- Ngọc Nhi, phụ thân chỉ muốn quyền lực, còn việc cướp ngôi tự xưng vua phụ thân tự biết mình không có khả năng đó.

Gói thuốc này chính là mê tình dược, một loại mê dược do người Kim chế ra.

Khỏi cần phụ thân nói trắng ra con cũng biết vì sao ta kêu con cho Hoàng thượng dùng.

Ngọc Nhi lặp lại lời nói của phụ thân.

- Mê tình dược!

Cũng tốt trong lòng nàng còn đang hoang mang, nàng đã trao thân cho người mình yêu.

Nàng đang đau đầu không biết phải làm sao, lỡ Hoàng thượng thị thăm nàng, người sẽ biết nàng không còn trong trắng, đến lúc đó đừng nói chi đến ước mơ làm hoàng hậu của nàng sẽ tan thành mây khói mà ngay cả Lưu gia cũng sẽ bị nàng luyện lụy.

Trong lòng nghĩ vậy tay Ngọc Nhi bắt giắc siết chặt gói mê dược trong tay.

Nàng sẽ viện cớ mời Hoàng thượng đến Trường Thanh Cung một chuyến.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Chiêu Hiền Của Thuận Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Kịch độc đa tình

Ba nàng đứng trước Đa Tình Cốc, ánh mắt sắc bén quan sát xung quanh.

Từng cảnh cây ngọn cỏ, Chiêu Dương đều lưu ý.

Trước khi bước vào trong Đa Tình Cốc Chiêu Dương chỉ vào tảng đá bên cạnh được khắc lên ba chữ Đa Tình Cốc thật lớn, nghiêm mật căn dặn A Tâm và A Thủy.

- Hai người nghe cho rõ, khi vào trong cốc nếu lỡ chúng ta thất lạc với nhau thì đừng tốn công tìm kiếm, chúng ta hãy hội hợp tại nơi này.

Trên đường ta sẽ để lại kí hiệu cho hai người.

Trong ba người chúng ta, ai tìm được hoa Bồ Công Anh trước, lập tức ra khỏi cốc ngay.

Nhiệm vụ lần này chỉ được thành công không thể thất bại!

Nghe rõ chưa?

A Tâm và A Thủy nghe Chiêu Dương nói trong lòng kinh ngạc, họ cảm giác Chiêu Dương có gì đó lạ lạ.

Thần thái cùng với lời nói của Chiêu Dương dường như không phải là người của nơi này.

Thế nhưng dù trong lòng có hoài nghi, A Tâm và A Thủy cũng cam tâm tình nguyện phục tùng mệnh lệnh.

- Dạ, thuộc hạ đã hiểu.

Sau khi căn dặn xong mọi chuyện, Chiêu Dương mới an tâm cùng A Tâm và A Thủy thận trọng bước vào trong Đa Tinh Cốc.

Lúc mới vừa bước chân vào trong cốc, mọi thứ xung quanh họ, từ cây cỏ cho đến hoa lá trong cốc đều giống như bên ngoài không có gì đặc biệt.

Nhưng càng đi sâu vào bên trong, trong lòng Chiêu Dương càng hiện lên cảm giác bất an, nàng phát hiện xung quanh có gì đó khác thường.

Nàng nghi ngờ xoay người lại nhìn về phía sau, thần sắc Chiêu Dương đột nhiên băng lãnh.

Nàng không hề qua mắt, quả thật cảnh vật xung đã thay đổi, vừa rồi khi ba người đi ngang qua con đường nhỏ không hề nhìn thấy những cây hoa kì lạ này.

Chiêu Dương quay lại bước thận trọng đến bên cạnh cây hoa kì lạ đó, nàng chăm chú quan sát nó.

Một chậu hoa lớn chỉ mọc duy nhất mỗi một đóa hoa màu đỏ sẫm, nhìn y như màu máu tươi, thu hút sự hiếu kỳ trong lòng nàng.

Chiêu Dương dường như bị sự rực rỡ sinh động của đóa hoa mê hoặc, thôi thúc nàng chạm vào nó.

Nàng bất giác vươn bàn tay trắng nõn lên sờ vào đóa hoa xinh đẹp quyến rũ, đột nhiên giọng nói khàn trương của A Tâm vang lên từ phía sau nàng.

- Chủ nhân, cẩn thận hoa có độc!

Nghe được lời cảnh báo của A Tâm Chiêu Dương lập tức rút tay về, nhưng thật không ngờ ngón tay nàng vô ý bị cây gai của đóa hoa đâm phải làm bị thương.

A Tâm và A Thủy hoảng hốt xông tới, A Tâm khàn trương cầm lấy bàn tay mềm mại của Chiêu Dương lên xem, nhìn thấy một vết thương nhỏ như dấu kim châm trên ngón tay trỏ, A Tâm lo lắng lấy trong thắt lưng ra một chiếc khăn tay dề mạnh vào ngón tay đang chảy rất nhiều máu.

Thật kì lạ, không biết vì sao chỉ là một vết thương nhỏ như lại chảy máu không ngừng, nhuộm đỏ cả khăn tay màu trắng của A Tâm.

A Tâm nhìn xung quanh như đang tìm kiếm thứ gì đó, đột nhiên đôi mắt sắc bén của nàng tỏa sáng.

A Tâm bước tới hái vài cọng cỏ bên cạnh bỏ vào trong miệng nhai cho nhuyễn.

- Chủ nhân, thuộc hạ sẽ đắp dược thảo vào tay người.

A Tâm vừa nói vừa đắp thuốc cho nàng, sau khi đắp thuốc xong A Tâm lấy trong tay áo ra một viên thuốc nhỏ.

- Chủ nhân, người hãy mau uống viên thuốc này.

Chiêu Dương không hề suy nghĩ lập tức nuốt xuống viên thuốc A Tâm đưa đến miệng nàng.

Thuốc vừa nuốt xuống tay Chiêu Dương lập tức ngừng chảy máu ngay, nàng thật khâm phục thảo dược của thời cổ đại, trong lòng nàng nghĩ y thuật của thời cổ đại có lúc còn hay hơn cả thời hiện đại của nàng.

Chiêu Dương nhìn A Tâm gật nhẹ đầu thay cho lời cảm tạ.

A Tâm lo lắng nhìn A Thủy rồi nhìn sang Chiêu Dương cất giọng bất lực.

- Chủ nhân, người đã trúng kịch độc đa tinh, thuốc của thuộc hạ không trị tận gốc chỉ tạm thời khiến chất độc không lan vào lục phủ ngũ tạng.

Nghe A Tâm nói vậy Chiêu Dương cảm giác bất an trong lòng, nàng nhìn A Tâm.

- Vậy người có thể giải được chất độc Đa Tinh không?

A Tâm sé một miếng vải mỏng trên y phục của mình, cẩn thận buộc lại vết thương trên ngón tay của Chiêu Dương đáp.

- Chủ nhân, trên thế gian này chỉ có một người có thể giải được chất độc Đa Tinh trên người chủ nhân.

Ánh mắt Chiêu Dương có phần giao động, tia bối rối lóe lên nhưng ngay lập tức trở về sự lạnh lùng của nó.

Chẳng lẽ nàng sẽ chết tại nơi này?

Mặc dù trong lòng nàng luyến tiếc nơi này và cả hân, nhưng suy nghĩ cho kĩ như vậy cũng tốt, để nàng khỏi phải đau đầu suy đoán định mệnh của mình.

A Thủy nghe vậy trong lòng thắc mắc, một người duy nhất?

- A Tâm, người có thể giải độc cho chủ nhân là ai?

Ta còn nghĩ người là người dùng độc giỏi nhất trên thế gian này.

A Thủy thật sự muốn biết kẻ nào lại có y thuật cao siêu hơn A Tâm.

A Tâm nhìn A Thủy kiên nhẫn giải thích.

- Chất độc Đa Tình này không giống như những chất độc khác mà dùng đến được thảo hay y thuật để giải độc, muốn giải được độc Đa Tình thì phải dùng máu của người thật lòng yêu chủ nhân và quan trọng hơn hết chủ nhân cũng phải yêu người đó.

Lúc này A Thủy mới hiểu ý của A Tâm, chỉ cần có thể giải độc thì không sao.

- Nếu như vậy chất độc trong người chủ nhân không nguy hiểm, vì chỉ cần dùng máu của Hoàng thượng làm vị thuốc thì sẽ không sao.

A Tâm gật đầu đáp lại lời nói của A Thủy.

- Không sai, nên ta không quá lo lắng.

Trong lúc A Tâm bắt mạch xem chất độc trong người của Chiêu Dương ra sao, đột nhiên ánh mắt của A Tâm hiện lên tia khác thường, nàng ngược mắt nhìn Chiêu Dương.

Chiêu Dương bị ánh nhìn băng khuôn của A Tâm làm cho khó hiểu, nàng nhún mày trầm giọng hỏi.

- A Tâm có chuyện gì người cứ nói.

A Tâm ngập ngừng một chút mới bắt đầu nói ra sự lo lắng trong lòng.

- Chủ nhân, thuộc hạ bắt mạch cho người, phát hiện người..... người đã mang Long Thai.

Lời nói của A Tâm khiến đầu Chiêu Dương cảm thấy choáng váng, hai từ Long Thai vang vọng trong đầu nàng.

- Long thai....Long thai....

Nàng phải làm sao đây, nàng không thể có con với Nhậm Thái Tuấn, nếu nàng thật sự sinh ra Long duệ vậy lịch sử sẽ bị nàng thay đổi.

Nàng nhớ rất rõ Thuận đế đến ngày băng hà vẫn không có công chúa hay thái tử kế vị, vậy con nàng sẽ ra sao?

Lúc này chất độc trong người đã không còn là sự e ngại đối với nàng, nàng chỉ bối rối vì hài nhi vô tội đang hình thành trong bụng nàng.

A Thủy nghe A Tâm nói chủ nhân mang thai, trong lòng hiện lên nỗi sợ hãi, nàng nhìn A Tâm cất giọng lo âu.

- A Tâm chất độc trong người của chủ nhân, có ảnh hưởng đến Long duệ không?

Ánh mắt A Tâm loé lên tia thương tiếc, nàng cúi đầu nói.

- Nếu chủ nhân dùng máu của Hoàng thượng giải độc thì không thể giữ được Long Thai, vì máu của Hoàng thượng một khi hoà huyết cùng với chất độc, sẽ khiến chất độc bài tiết ra ngoài.

Lòng duệ còn quá nhỏ, chỉ e là không thể chịu nổi.

Giọng nói của A Tâm nhỏ dần, vì nàng biết không có nỗi đau nào sánh bằng nỗi đau chính bản thân mình giết chết cốt nhục của mình.

Mặc dù Chiêu Dương chưa từng nghĩ mình sẽ có con nhưng khi nghe A Tâm nói, nếu muốn giữ mạng của nàng thì Long thai không thể giữ.

Đột nhiên một cơn đau nhói từ trái tim nàng lan tỏa toàn thân, nỗi đau này khiến một người đã từng bị không biết là bao nhiêu tổn thương như nàng cũng không chịu nổi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Chiêu Hiền Của Thuận Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67: Rơi xuống vực sâu

Chiêu Dương nâng tay ấn mạnh vào vị trí trái tim của nàng, càng lúc nỗi đau càng gia tăng khiến Chiêu Dương không thể chịu nổi.

Nàng cắn chặt răng cố không để mình phát ra bất kỳ âm thanh gì đau đớn gì.

A Tâm và A Thủy nhìn thấy thần sắc đau đớn cùng với gương mặt lấm tấm những giọt mồ hôi hột của Chiêu Dương trong lòng lo lắng.

A Tâm dùng nội công điểm vào huyệt trước ngực của nàng, ngón tay A Tâm như có phép thuật vừa chạm vào người Chiêu Dương, cơn đau lập tức giảm đi.

Chiêu Dương cố ổn định lại hơi thở của mình, nàng nâng mắt nhìn A Tâm.

- Con đau này là do chất độc Đa Tinh có phải không?

A Tâm không nói gì chỉ gật đầu một cái.

Nỗi đau này so với những vết thương trước đây khi nàng chấp hành nhiệm vụ thì không đáng là gì.

Nàng phải đợi sau khi hạ sinh Long duệ, mới nghĩ đến việc giải độc.

- Ta chịu được cơn đau này.

Các người không được cho ai biết ta trúng độc Đa Tinh.

Chiêu Dương chỉ sợ nếu Nhậm Thái Tuấn biết nàng trúng độc hẳn sẽ đau lòng.

A Tâm và A Thủy đỡ lấy thân thể không còn sức lực của Chiêu Dương lên, tiếp tục đi về phía trước.

Trên đường vào trong Chiêu Dương để lại kí hiệu chữ thập dưới mặt đất, nàng biết nơi này y như một mê cung, vào thì dễ nhưng ra thì khó.

Bước chân của ba nàng dừng lại trước vực thẳm sâu ngàn trượng, muốn qua được bên kia không phải là chuyện dễ.

Chiêu Dương nhìn xung quanh, rồi nhìn sang A Thủy, nàng biết khinh công của A Thủy rất giỏi.

- A Thủy người nghĩ mình có thể bay sang bên kia không?

A Thủy nhìn phía trước trong lòng thăm tính toán, khoảng cách giữ bên này và bên kia.

A Thủy nhìn Chiêu Dương hồ thẹn nói.

- Chủ nhân, thuộc hạ không dám chắc.

Khoảng cách quá xa thuộc hạ chỉ e là.....

Lời nói của A Thủy khiến Chiêu Dương phiền não trong lòng, so về khinh công nàng không bằng A Thủy vậy đành tìm cách khác.

Chiêu Dương nhìn xung quanh, nhìn thấy một sợi dây thừng bên cạnh Chiêu Dương liền nghĩ ra cách.

Nàng là cao thủ trong môn leo núi, nên tin chắc mình có thể qua được phía bên kia nhờ sợi dây thừng này.

- A Tâm, A Thủy hai người đứng sang một bên.

Chiêu Dương vừa nói xong đã bước tới khom người nhặt lên sợi dây thừng, nàng buộc đầu sợi dây lại thành vòng tròn, dùng sức quăng qua phía bên kia.

Sợi dây thần buộc chặt vào hòn đá lớn, Chiêu Dương kéo kéo sợi dây để đảm bảo sợi dây đã được buộc chặt.

Sau khi chắc chắn Chiêu Dương lui mình về phía sau, nàng quấn chặt sợi dây vào bàn tay của nàng.

Trước ánh mắt kinh ngạc của A Tâm và A Thủy, Chiêu Dương chạy nhanh về hướng vực sâu, trong lúc nàng đến mép vực Chiêu Dương dùng sức đạp mạnh lên hòn đá lớn bên cạnh phóng thẳng về phía trước.

Trước mặt A Tâm và A Thủy chính là tình cảnh của một nàng tiên giáng trần, mái tóc dài phất phoi trong gió cùng với thần sắc lạnh nhạt thoát tục của Chiêu Dương khiến hồn vía hai nàng trở nên mê muội.

Trong lúc thân thể mảnh mai của Chiêu Dương đang bay trên không trung đột nhiên một con dao sắc bén từ đâu phóng tới cắt ngang sợi dây thừng.

Chiêu Dương trong lòng còn đang thắc mắc vì chỉ còn một chút nữa nàng đã thành công đến bên kia, đột nhiên bị đứt dây thân thể nàng bất giác rơi nhanh xuống vực thẳm.

Nàng hốt hoảng kêu lên.

- Ahhhhhhhhhhhhhhhhh.....

Tay nàng không ngừng quơ qua quơ lại muốn tìm tứ gì đó để bám vào.

Chiêu Dương chụp được một nhánh cây, nàng nhanh chóng bám vào nó.

Hai tay nàng giữ chặt cành cây, nhưng thân thể của nàng vẫn tiếp tục rơi xuống mặc cho Chiêu Dương có cố gắng níu chặt cũng không ngăn lại được.

Hai tay nàng lúc này đã bị nhánh cây thô ráp khiến trọng thương đau đến không chịu nổi, nhưng vào giờ phút này chút ít vết thương trên tay đã không phải là nỗi lo ngại, nàng không biết mình có thể giữ được tính mạng hay không.

A Tâm và A Thủy hoảng hốt lao tới, muốn giữ chặt sợi dây thừng lại nhưng đã quá muộn, tay họ không chụp kịp sợi dây, họ đành bất lực nhìn Chiêu Dương từ trên rơi xuống.

Trong lúc Chiêu Dương tuyệt vọng nhất nàng nhắm mắt lại chuẩn bị đón lấy cái chết, vì nàng biết chỉ trong phút chốc thân thể này của Hạ Tuyết sẽ thịt nát xương tan.

Trong lúc này đột nhiên một bàn tay rắn chắc của nam nhân từ đâu vươn tới giữ chặt vòng eo nhỏ nhắn của nàng, kéo nàng sát vào thân thể của hắn.

Mùi hương quen thuộc khiến nàng bất giác ngẩn đầu nhìn hắn, bất gặp gương mặt lạnh lùng ánh mắt phát tia phẫn nộ nhìn nàng, Chiêu Dương bất chợt cup mắt.

Nhậm Thái Tuấn ôm chặt nàng, chân trái dẫm lên chân phải dùng sức mượn sức phi thân lên trên.

Võ công của hắn khiến nàng kính nể trong lòng, hắn đã dễ dàng cứu nàng khỏi sự nguy hiểm.

Hai thân thể bay lên cao, Chiêu Dương cảm giác mình bay bổng trong không trung, nàng mở to mắt nhìn hắn.

Lúc này hắn nhìn hấp dẫn vô cùng, mái tóc dài phất phoi trong gió, thần sắc băng lãnh càng tỏa lên sự ngạo mạn độc nhất vô nhị, khiến trái tim nàng nhảy loạn.

Đột nhiên một cơn đau từ trong trái tim nàng phát tán, nàng đau đến cắn chặt răng chịu đựng không muốn để cho hắn biết chất độc Đa Tinh đang dày vò thể xác của nàng.

Trong lúc Chiêu Dương còn đang dần co với cơn đau, Nhậm Thái Tuấn bế bổng nàng, thân thể hai người xoay vòng trên không trung đến khi chân hắn chạm xuống mặt đất.

Chiêu Dương vươn tay ấn mạnh vào huyệt trước ngực mình giống như A Tâm làm vừa rồi, quả thật có hiệu quả.

Cơn đau trong tim từ từ giảm đi, đến khi Chiêu Dương bình tĩnh lại mới ý thức được Nhậm Thái Tuấn đang bế nàng như kiểu bế một nàng công chúa.

Hắn nhìn nàng bằng ánh mắt không vui, đáy mắt hắn loé lên sự tức giận khiến Chiêu Dương chột dạ dòi mắt.

Hắn đang tức giận vì nàng không được hắn cho phép đã rời khỏi hoàng cung, hay hắn đã biết nàng bị trúng kịch độc?

A Tâm nhìn thấy thần sắc Chiêu Dương tái xanh, trắng lăm lăm mồ hôi nàng biết vừa rồi chất độc Đa Tinh lại tái phát.

A Tâm vội vàng bước tới nhìn Chiêu Dương.

- Chủ.....

Chạm phải ánh mắt sắc lạnh của

Nhậm Thái Tuấn, A Tâm liền thay đổi cách xưng hô.

- Tiểu thư..... người có sao không?

Chiêu Dương đã từng nói không để người ngoài biết nàng có liên quan đến tổ chức Mật Sát Lệnh.

Nghe được lời nói của A Tâm Chiêu Dương liền đẩy tay Nhậm Thái Tuấn ra, muốn đứng xuống nhưng thật không ngờ nàng càng dùng sức hắn càng ôm chặt nàng hơn.

Hắn thân nhiên bế nàng trước mặt đám thuộc hạ, xem họ như không khí không hề tồn tại.

Chiêu Dương đỏ bừng cả mặt khi chạm phải ánh mắt kinh ngạc của Trương Vệ và Mạc Thành, họ không ngờ ở trong lòng Hoàng thượng, Chiêu Quý

Phi lại quan trọng như vậy, đến cả tính mạng quý giá của người cũng không màng.

Chiều Dương cúi đầu nói nhỏ.

- Hoàng thượng, người hãy thả thiếp xuống trước.

Lời nói khe khẽ của Chiều Dương khiến hần cúi đầu nhìn nàng, ánh mắt của hần lạnh như băng, hần không nói gì chỉ nhìn bàn tay đang chảy máu của nàng lúc này đang níu chặt y phục của hần.

Nhậm Thái Tuấn bế nàng đi thẳng về phía sau, hần tìm một hòn đá lớn đặt nàng xuống.

Giọng nói mang theo nộ khí vang lên bên tai nàng.

- Càng lúc nàng càng to gan!

Không được phép của trẫm lại dám một mình lên ra khỏi cung.

Chiều Dương không biết phải nói gì, đúng như lời nói của hần, bây giờ nàng đã là Quý Phi nhất cử nhất động của nàng đã không còn thuộc về riêng nàng mà thuộc về Hoàng Thượng.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Chiều Hiền Của Thuận Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 68: Lão bà kỳ lạ

Nhìn thấy Chiều Dương cúi đầu về mặt áy náy không nói gì, con thịnh nộ trong lòng hần từ từ nguôi đi.

Hần lấy trong thất lung ra chiếc khăn tay thêu hình một con Thần Long dùng mảnh, dịu dàng lau đi vết máu trên tay nàng. Giọng nói trầm trầm mang theo sự lo lắng vang lên.

- Trẫm thật sự hết cách với nàng.

Lời nói tuy nghe như trách móc nhưng nàng biết đó xuất phát từ sự quan tâm đến nàng.

Hần lại một lần nữa gạt bỏ tôn nghiêm, nhượng bộ trước nàng.

Chiều Dương mỉm cười ánh mắt thâm tình nhìn hần, vẻ mặt chăm chú cẩn thận của hần khi xem xét vết thương trên tay nàng khiến lòng nàng ấm áp, đột nhiên giọng cười quý quái của người phụ nữ vang lên trong không gian yên tĩnh, vang vọng cả Đa Tinh Cốc rộng mênh mông.

- Ha.....ha....ha.....

Ha....ha....ha....

Nam nhân trên cõi đời đều là kẻ bạc tình!

Chỉ cùng vinh quang không cùng hoạn nạn.

Ha...ha....ha.....

Chiều Dương kinh ngạc, bà ta đang nói đến nàng?

Chẳng lẽ bà ta biết nàng đã trúng kịch độc Đa Tinh?

Trong lòng Chiều Dương thầm nghĩ,

người này không đơn giản, thần thông quán đại, nhất cử nhất động của bọn họ dường như nằm trong tầm tay của bà ta.

Mọi người lập tức đề cao cảnh giác, mắt nhìn tứ phía muốn xem giọng nói này từ đâu truyền đến.

Trương Vệ tập trung tin thần lắng nghe, hần xoay qua nhìn Mạc Thành.

- Người này nội công thâm hậu, ta nghe ra được bà ta đang ở một nơi rất xa chúng ta.

Lời nói của Trương Vệ vừa dứt, A Tâm lập tức nhìn Chiêu Dương vui mừng bầm bả.

- Tiểu thư, đó chính là sư nương của nô tỳ.

Mạc Thành khó hiểu sắc mặt căng thẳng nhìn A Tâm.

- Tại sao sư nương của cô lại ở Đa Tinh Cốc.

A Tâm nhìn vẻ mặt khó hiểu của Mạc Thành đáp.

- Vì sư nương của ta chính là chủ nhân của Đa Tinh Cốc.

Lời nói của A Tâm không chỉ khiến Mạc Thành kinh ngạc, ngay cả Nhậm Thái Tuấn cũng nghi ngờ trong lòng, hẩn quan sát A Tâm.

Nữ nhân này không đơn giản tuy bên ngoài là một nô tỳ nhưng bước chân cùng với hơi thở đều đều của nàng ta, nói cho hẩn biết nàng là người luyện võ.

Trong lúc mọi người còn đang hoang mang, đột nhiên mặt đất chuyển động, cảnh vật xung quanh họ bất thành linh di chuyển khiến mọi người cảnh giác, dùng nội công để giữ vững thân mình.

Chiêu Dương nhìn thấy mấy tán đá và chậu hoa lướt qua lướt lại trước mặt nàng, Chiêu Dương nghi ngờ nhìn A Tâm.

- A Tâm, đã xảy ra chuyện gì?

A Tâm vô cùng bình tĩnh, nhìn Chiêu Dương giải thích.

- Tiểu thư đây gọi là Mê Tinh trận, mỗi chốt của trận Mê Tinh này là nó sẽ khiến cho người lâm trận không thể nào phân biệt được hướng ra.

Họ đi mãi để rồi nhận ra mình vẫn bị vây trong trận, cuối cùng chết vì kiệt sức.

Nghe A Tâm nói vậy tất cả mọi người mới hiểu, thì ra lời đồn trên nhân gian không sai, Đa Tinh Cốc này khắp nơi toàn là cạm bẫy.

Vào thì dễ còn ra thì khó trăm bề.

Nhậm Thái Tuấn thần sắc không hề thay đổi, hẩn nghiêm mặt ánh mắt sắc bén nhìn A Tâm.

- Người nói ra được cái tên Đa Tinh Trận này, thì ắt sẽ biết cách phá giải được nó.

A Tâm nhìn Nhậm Thái Tuấn, ánh mắt lấp lánh không thể che giấu được sự kính nể trong lòng.

Thuận đế, quả nhiên là một hoàng đế anh minh.

- Nô tỳ thật sự nể phục Hoàng thượng, trí tuệ của Hoàng thượng không ai sánh bằng.

Trong lúc này đột nhiên làn khói trắng tỏa ra từ trong những chậu hoa bên cạnh, khiến không gian trở nên mơ hồ.

Cảnh vật trước mắt họ dường như bị làn khói trắng dày đặc che khuất.

Giọng nói khàn khàn của A Tâm vang lên cảnh báo bọn họ.

- Cẩn thận, khói có độc.

Nghe A Tâm nói vậy Chiêu Dương lập tức rút cái khăn tay màu tím trong thắt lưng ra.

Nàng nhón chân khom tới, choàng hai tay qua cổ Nhậm Thái Tuấn, buộc cái khăn tay của nàng để che lại phần mũi và miệng của hẩn.

Hành động vô tình của nàng khiến hai thân thể cọ sát vào nhau, hơi thở của hẩn trở nên bất ổn, trái tim đập loạn.

Chỉ có nàng mới có khả năng khiến lòng trầm sao xuyến.

Hẩn đứng yên nhìn nàng, hưởng thụ cảm giác dịu dàng lo lắng của nàng, ngửi được mùi hương hoa Oải Hương thơm ngát trên mái tóc nàng, hẩn bất giác nghiêng mặt nhìn nàng.

Chóp mũi cao vút của hẩn chạm vào gò má mịn màng của nàng, Nhậm Thái Tuấn không hề quan tâm đến tình cảnh ngàn cân treo sợi tóc hiện giờ, hẩn chỉ muốn ôm ấp nàng trong lòng hẩn.

Bàn tay cường tráng đột nhiên choàng qua eo nàng, kéo thân thể mảnh mai của nàng sát vào lòng hẩn.

Chiêu Dương không hề biết mình đã khiến dục vọng trong người Nhậm Thái Tuấn trỗi dậy.

Cảm giác được eo mình bị hấn siết chặt nằng nề ngang ngược mặt lên nhìn hấn, nhìn thấy ngọn lửa tỏa ra từ trong đôi mắt thâm thúy kia, nàng mới ý thức rằng mình đang khiêu khích hấn.

Chiêu Dương ái ngại cúi đầu, đột nhiên một bàn tay to lớn ầm ập vurun lên che lại mũi và miệng của nàng.

- Nàng muốn chết có phải không?

Chiêu Dương ngược mắt nhìn Nhậm Thái Tuấn, sao nam nhân này dù đang quan tâm đến nàng thế nhưng luôn nói ra những lời lạnh lùng như vậy?

Mặc dù là vậy nhưng trái tim nàng cảm giác ầm ập vô cùng.

Nàng nhìn hấn cười ngọt ngào, lúc này nàng mới hiểu khi yêu một người thì tính mạng của người mình yêu còn quan trọng hơn cả mạng sống của mình.

Sau khi làng khói trắng dày đặc theo con gió tan đi, A Tâm nhìn mọi người căn dặn.

- Hoàng thượng, Tiểu thư hãy cẩn thận đi theo nô tỳ.

Chỉ cần đi sai một bước thì sẽ không thể tìm ra lối thoát.

Mọi người đều gật đầu, cẩn thận bước theo A Tâm, đi một lúc cuối cùng họ cũng ra khỏi được trận.

Bước ra khỏi Đa Tinh Trận, đập vào mắt họ chính là một nơi y như bồng lai tiên cảnh.

Căn nhà gỗ nhỏ nằm ngay chính giữa một biển hoa Bỉ Ngạn đỏ thắm, ở ngay chân cốc.

Được vây quanh bởi ba bức tường đá cao vuốt, và một thác nước trông suốt mát lạnh.

Tiếng nước chảy từ khe suối cùng với tiếng chim hót xung quanh, khiến mọi người cảm giác thoải mái trong lòng.

Chiêu Dương bị cảnh tượng mộng mơ trước mắt thu hút, nàng còn nghĩ quang cảnh huyền thoại này chỉ xuất hiện trong mơ.

Biển hoa bỉ Ngạn màu đỏ sẫm y như những giọt máu tươi xinh đẹp một cách động lòng người, khiến Chiêu Dương chìm đắm trong nó.

Ngược lại với Chiêu Dương đều Nhậm Thái Tuấn nhìn thấy, không phải là một biển hoa xinh đẹp, mà là một vườn hoa vô cùng nguy hiểm.

Từng cánh hoa màu đỏ sẫm đều chứa đựng kịch độc khiếp người.

Sau khi quan sát cảnh tượng xung quanh, họ mới chú ý đến lão bà kỳ lạ với mái tóc dài bạc phơ đang thất thần ngồi trên chiếc ghế xích đu bằng gỗ, tay thân nhiên vuốt ve tấm lưng mềm mại của con thỏ trắng đang được bà ôm trong lòng.

Lão bà không quan tâm đến sự hiện diện của một đám người lạ, lúc này đang dùng ánh mắt tò mò nhìn bà.

Chiêu Dương quan sát lão bà trước mắt, mặc dù tóc đã bạc phơ nhưng khi nhìn kỹ, Chiêu Dương phát hiện.

Người ngồi trước mắt vốn không phải là một lão bà già nua, mà là một nữ nhân chỉ mới ngoài bốn mươi, nhan sắc hương trời.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Chiêu Hiền Của Thuận Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Thử lòng

A Tâm nhìn thấy lão bà liền vui mừng bước tới, hai tay chấp lại làm động tác kính trọng.

- Đại từ A Tâm xin bái kiến Sư nương.

Lão bà nghe A Tâm gọi mình là sư nương, ký ức đau thương trong lòng lập tức quay lại.

Bà ngược mặt lên nhìn thẳng vào mặt A Tâm, sát khí tỏa ra từ ánh mắt của bà khiến A Tâm hoảng sợ lui về phía sau vài bước.

Một lúc sau dường như Lão bà không thể kiềm chế được tâm tư của mình, bà đột nhiên nắm chặt lông con thỏ trắng dùng sức quăng con thỏ vô tội vào bức tường đá bên cạnh.

Nội công lão bà thâm hậu vô thường, con thô trắng va chạm mạnh vào bức tường đá, thân thể vô lực ngã xuống mặt đất, lập tức tử vong.

Hành động cùng với ánh mắt tàn nhẫn của lão bà khiến Mạc Thành kinh hãi trong lòng, vừa rồi bà ta thật dịu dàng sao đột nhiên lại trở nên độc ác như vậy?

Mạc Thành lắc đầu thở dài, lòng dạ nữ nhân thật thâm hiểm.

A Tâm hốt hoảng bước tới đứng bên cạnh Chiêu Dương, nàng cảm giác được chỉ cần có chủ nhân bên cạnh thì mọi chuyện sẽ ổn.

Chiêu Dương nhìn A Tâm gạt nhẹ đầu trấn an nàng, A Tâm được Chiêu Dương cô vũ nàng lấy hết can đảm nhìn lão bà cung kính nói.

- Sư Nương, sư nương đừng quá kích động.

Con là A Tâm, sư phụ căn dặn con khi gặp sư nương, hãy chuyển lời đến người.

"Phùng Uyên, tình yêu ta dành cho nàng không hề thay đổi.

Nhưng giữa tình yêu và tình nghĩa huynh đệ ta không thể chọn một, đành không từ mà biệt.

Nếu có kiếp sau ta nguyện như chim liền cánh như cây liền cành."

Lão bà tóc bạc phơ nghe những gì A Tâm nói, nộ khí trong ánh mắt bà ta từ từ tan đi.

Bà vươn tay vuốt ve đóa hoa màu tím bên cạnh, ánh mắt như lạc vào thế giới riêng của mình.

Trong con ngươi đen tuyền của lão bà hiện lên tia ấm áp, nếu Chiêu Dương đoán không lầm chắc có lẽ bà ta đang nghĩ đến ký ức đẹp đẽ giữa bà và nam nhân kia.

Nhìn thấy lão bà vì một nam nhân mà đau lòng như vậy, Chiêu Dương chợt siêu lòng nàng nhìn Nhậm Thái Tuấn nói.

- Nếu không vì nam nhân bạc tình thì nữ nhân cũng không trở nên độc ác.

Mọi người đều nghe rõ những gì Chiêu Dương nói, họ lặng lẽ gật đầu đồng ý.

Chiêu Dương nói không sai, nữ nhân rất mạnh mẽ, dám yêu dám hận.

Nhậm Thái Tuấn nghiêm mặt nhìn nàng.

- Ở bên cạnh ta, nàng sẽ không có cơ hội để trở nên độc ác.

Chiêu Dương nhìn Nhậm Thái Tuấn mỉm cười, trong lòng thầm nghĩ nam nhân này thật bá đạo.

Trong lúc mọi người còn đang đồng cảm với lão bà, đột nhiên bà vươn tay quơ một cái.

Một luồng gió mạnh tạo thành cú xoáy khiến mọi thứ xung quanh di chuyển thất thường.

Thất cả mọi người đều phòng thủ, chuẩn bị ứng phó với Lão bà kỳ lạ.

Nhậm Thái Tuấn dùng thân thể cao lớn của mình che lại thân thể mảnh mai của Chiêu Dương.

Hắn một tay dùng nội công đẩy đồ vật đang bay về phía họ sang một bên, một tay ôm chặt vòng eo nhỏ nhắn của nàng giữ nàng bên người hắn.

Lão bà kinh ngạc với nội công của Nhậm Thái Tuấn, bà vội thu về thân thủ của mình, ánh mắt thâm thúy quan sát hắn từ trên xuống dưới rồi nhìn sang những người bên cạnh hắn.

Nam nhân này khí thế khiếp người, thần sắc uy nghiêm ngũ quan tuấn tú.

Thân thể của nam nhân này không đơn giản, bên cạnh hắn toàn là cao thủ.

Lão bà nghĩ đến đây, ánh mắt chợt dừng lại trên người Chiêu Dương.

- Các người là ai?

Sao lại đến Đa Tinh Cốc của ta?

Chiêu Dương nghe vậy lập tức gạt tay Nhậm Thái Tuấn đang giữ chặt eo của nàng ra, bước tới trước mặt lão bà.

Chiêu Dương chấp hai tay lại cung kính nói.

- Xin thứ lỗi cho sự đường đột của chúng tôi, chúng tôi cũng vì tình thế ép buộc nên chưa được sự đồng ý của người đã hiên ngang xông vào đây.

Lão bà vẫn điềm đạm vuốt ve đóa hoa màu tím, nhìn Chiêu Dương.

- Đừng nhiều lời, mục đích của các người là gì?

Chiêu Dương nhìn Nhậm Thái Tuấn rồi nhìn sang A Tâm.

A Tâm liền hiểu ý nói xen vào.

- Sư nương, Tiểu thư của đệ tử muốn xin người một đóa hoa.

Lão bà ngước mắt lên nhìn Chiêu Dương.

- Các người mạo hiểm xông vào Đa Tình Cốc là vì hoa Bò Công Anh?

Chiêu Dương kinh ngạc, lão bà đã xác định rằng họ đến Đa Tình Cốc là vì hoa Bò Công Anh.

Chiêu Dương nhìn lão bà gật đầu một cái.

- Ta xin người, chỉ cần có được hoa Bò Công Anh thì dù người muốn ta làm gì ta cũng chịu.

Nhậm Thái Tuấn thần sắc trầm xuống, choàng tay qua eo Chiêu Dương kéo nàng vào lòng.

Hắn không thích việc nàng đem mình làm trao đổi.

Chiêu Dương hiểu được tâm tư của hắn, nàng nhìn hắn.

Ánh mắt của nàng tỏa ra sự kiên quyết khiến hắn an tâm trong lòng.

Lão bà nhìn thấy ánh mắt thâm tình của Nhậm Thái Tuấn nhìn Chiêu Dương, bà cười khinh thường.

"Ha...ha.....ha...."

Đề ta xem tình yêu của hai người sâu đậm đến đâu?

- Vì sao các người lại muốn có cho bằng được hoa Bò Công Anh?

Mạc Thành nghe vậy liền giải thích.

- Phụ Mẫu của công tử nhà ta đã trúng kịch độc, nếu không có hoa Bò Công Anh làm vị thuốc thì lão phu nhân sẽ chết.

Nghe Mạc Thành nói vậy trong lòng lão bà chợt hiện lên một ý nghĩ.

Bà sẽ thử lòng nam nhân này, xem hắn yêu nữ nhân bên cạnh hay mẫu thân của hắn hơn.

- Hoa Bò Công Anh chỉ có một, người định dùng nó để giải độc trên người hay để giải độc cho mẫu thân của hắn.

Lão bà nhìn Chiêu Dương nói một cách vô cùng bình thản, bà đã nhìn thấu tâm tư của Chiêu Dương.

Chiêu Dương sợ hãi, nàng ngước mắt nhìn Nhậm Thái Tuấn.

Nhậm Thái Tuấn thần sắc băng lãnh, hắn nghiêng chặt răng, giận đến gân xanh cũng hiện lên rõ ràng trên trán hắn.

- Nàng trúng độc?

Ba từ thốt ra từ miệng hắn khiến Chiêu Dương hoang mang trong lòng, nàng cặp mắt không dám đối diện với hắn.

- Nàng trúng độc?

Nhậm Thái Tuấn lại một lần nữa hỏi nàng, lúc này lòng hắn nóng như lửa đốt.

Chiêu Dương biết mình không thể nào giấu được hắn, nàng gật nhẹ đầu.

Cái gật đầu nhẹ nhàng của nàng lại khiến tim hắn đau nhói.

Hắn ôm nàng vào lòng, cất giọng trầm trầm.

- Hoa Bò Công Anh để phu nhân của ta giải độc.

Lão bà khó tin, bà nhìn Chiêu Dương lúc này giống y như một con tiểu bạch thỏ, dịu dàng ở trong lòng hân.

- Nếu để phu nhân của người dùng hoa Bò Công Anh thì mẫu thân của nhà người sẽ chết chắc, vì trên thế gian này chỉ có duy nhất một đóa hoa Bò Công Anh mà thôi.

Nhậm Thái Tuấn không hề suy nghĩ, liền đáp.

- Phu nhân của ta không thể chết!

Lời nói của Nhậm Thái Tuấn khiến mọi người đều kinh ngạc, họ không ngờ đối với hoàng thượng Chiêu Quý Phi quan trọng đến như vậy.

Tia độc ác trong ánh mắt của Lão bà chợt tan biến, trên đời này vẫn còn nam nhân chung tình.

Lão bà bất thành linh hái đóa hoa Bò Công Anh, quăng về hướng Chiêu Dương.

Chiêu Dương lập tức vươn tay nhận lấy, nàng nhìn lão bà gật đầu.

- Tạ ơn người.

Chiêu Dương ta nhận người một ân huệ, sau này người cần giúp gì cứ đến Tổng quốc tìm ta.

Chiêu Dương vừa nói xong, nàng rút cây trâm cài trên tóc xuống phóng về phía lão bà.

Lão bà nội công thâm sâu, bà quơ tay nhận lấy cây trâm cài.

Chiêu Dương và lão bà đều biết rất rõ, chất độc trong người nàng không cần dùng đến hoa Bò Công Anh.

Chiêu Dương biết lão bà chỉ muốn thử lòng Nhậm Thái Tuấn, kỳ thật nàng lại giữ im lặng không giải thích vì tận sâu trong lòng nàng cũng muốn biết nàng và Thái Hậu Nhậm Thái Tuấn quan tâm ai hơn.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Chiêu Hiền Của Thuận Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Chính hay tà

Chiêu Dương nhìn đóa hoa Bò Công Anh trong tay, quả thật rất đẹp.

Người ta thường nói càng đẹp thì càng độc, câu nói đó thật chính xác.

Với người biết dùng hoa Bò Công Anh thì nó là một vị thuốc quý hiếm, còn với những kẻ không biết thì nó là một đóa hoa kịch độc.

Chiêu Dương cầm hoa Bò Công Anh

đưa cho Mạc Thành.

- Người hãy cất hoa Bò Công Anh cẩn thận.

Nhậm Thái Tuấn nghe vậy liền nhìn Mạc Thành.

- Mạc Thành, khanh mau dùng hoa Bò Công Anh giải độc cho Chiêu Dương.

Mạc Thành không hề do dự liền bước tới, vươn tay bắt mạch cho Chiêu Dương.

Bàn tay còn đang ở trên không trung đột nhiên bị Chiêu Dương dùng tay ngăn lại.

- Ta không sao, ta vốn không trúng độc nên không cần dùng đến hoa Bò Công Anh.

Nhậm Thái Tuấn khó hiểu nhìn Chiêu Dương, rồi nhìn sang lão bà kì lạ.

Chiêu Dương lo lắng nhìn lão bà, ánh mắt cầu khẩn của nàng khiến lão bà kinh ngạc.

Bà không ngờ tình cảm của hai người lại sâu đậm đến như vậy, hẳn vì nàng mà không quan tâm đến phụ mẫu, nàng vì hẳn mà không quan tâm đến tính mạng của nàng.

Cảm nhận được tấm lòng của Chiêu Dương lão bà cười tươi.

"Ha...ha....ha..."

- Vị cô nương này vốn không trúng độc, ta chỉ muốn thử lòng của ngươi.

Chỉ có kẻ chung tình mới xứng đáng nhận lấy hoa Bồ Công Anh.

Nhậm Thái Tuấn nghe Lão bà nói trong lòng vui mừng, đôi môi bạc mỏng chợt nhếch lên một chút.

Nàng không sao.....nàng không sao!

Đột nhiên sự hân hoan trên gương mặt hẳn, chợt thay thế bởi nỗi sợ hãi.

Hắn nhíu mày nhìn nàng.

- Sao vừa rồi nàng lại gạt đầu, khi bà ta nói nàng trúng kịch độc.

Chiêu Dương bất ngờ với câu hỏi của hẳn, nàng nhanh trí nở một nụ cười hạnh phúc đáp.

- Thiếp cũng muốn thử lòng chàng.

Nói xong nàng lao vào lòng hẳn, nghĩ đến việc hẳn vì nàng mà không quan tâm đến an nguy của Thái Hậu, lòng nàng vui chưa từng có.

Sau khi có được hoa Bồ Công Anh, họ lập tức quay về hoàng cung.

Trước khi đi, Chiêu Dương nhìn lão bà thật lòng nói.

- Đa tạ người.

Nói xong Chiêu Dương cùng Nhậm Thái Tuấn và thuộc hạ nhanh chóng rời khỏi Đa Tình Cốc.

Chiêu Dương thật không ngờ chuyện đi tìm hoa Bồ Công Anh lần này, lại thuận lợi hơn nàng nghĩ rất nhiều.

Thế nhưng nàng nào biết, trong lúc này nhất cử nhất động của bọn họ đã bị Chu Tín cho người giám sát.

Tại An Lạc Cung, Nhậm Thái Tuấn và Chiêu Dương đứng bên cạnh giường bệnh của thái hậu.

Trong lòng nôn nóng nhìn Mạc Thành bón thuốc cho thái hậu.

Sau khi Mạc Thành cho Thái Hậu uống xong thuốc, hẳn đưa chén thuốc trống cho nô tỳ bên cạnh.

Mạc Thành đứng lên hành lễ với Hoàng thượng.

- Bẩm Hoàng thượng, chất độc trong người Thái Hậu đã được giải trừ.

Chỉ cần tĩnh dưỡng một thời gian sẽ khôi phục lại như xưa.

Nhậm Thái Tuấn nghe Mạc Thành nói trong lòng vui mừng, hẳn gạt đầu.

- Khanh làm tốt lắm.

Mạc Thành còn bận chuyện nên lui trước, nhìn thấy Mạc Thành rời đi Chiêu Dương không nói gì chỉ đứng yên bên cạnh hẳn nhìn Thái Hậu, lúc này Thái Hậu còn đang ngủ say vì bị ảnh hưởng bởi tác dụng của hoa Bồ Công Anh.

Nàng không ngờ một Thái Hậu thường ngày oai nghiêm, vậy này bây giờ lại nằm bất lực như thế này.

Thật may Thái Hậu đã không sao.

Nhậm Thái Tuấn nhìn thấy Chiêu Dương buông xuống gánh nặng trong lòng, lòng hẳn cũng nhẹ nhõm hơn nhiều.

Hắn vươn tay nắm lấy tay nàng.

- Đi, chúng ta trở về Ngự Long Viên.

Nhậm Thái Tuấn nói xong dắc tay nàng rời khỏi An Lạc Cung, Quý công công, Tiểu Thái giám và một đám Thị vệ vội vàng bước theo sau hai người.

Quý công công là một người thấu tình đạt lý, nên biết rõ lúc nào phải cho chủ nhân có sự riêng tư.

Quý công công, tiểu thái giám và thị vệ giữ một khoảng cách cố định với Hoàng thượng, nhưng cũng đủ gần để bảo vệ cho người.

Hai người đi chậm rãi ngang qua vườn Ngự Long, phong cảnh thảo nhĩ thoát tục khiến những sóng gió trong lòng hai người lắng dịu hơn nhiều.

Vừa đi Nhậm Thái Tuấn vừa cúi nhẹ đầu nhìn nàng, hắn không hiểu vì sao chỉ cần được nắm tay nàng, đi trên con đường an bình như thế này, cũng đủ làm cho hắn hạnh phúc.

Môi hắn không tự chủ nhếch lên, ánh mắt tỏa ra tia sáng nhìn thật đẹp, càng tô điểm cho phong cảnh của nơi này.

Hắn vui vẻ nhìn về phía trước, Chiêu Dương cũng giống như hắn, ở trên đời này chỉ cần có hắn là đủ.

Trong lúc hai người tay trong tay bước đi trên con đường mộng mơ, đột nhiên trái tim Chiêu Dương cảm giác nhói đau.

Bàn tay trắng nõn đang đặt bên hông, bất giác cuộn tròn lại, nén xuống nỗi đau xé ruột xé gan đang từ trái tim lan tỏa toàn thân nàng.

Nhậm Thái Tuấn cảm nhận được tay nàng toát mồ hôi lạnh, hắn cúi đầu nhìn nàng.

- Nàng có sao không?

Chiêu Dương bình ổn lại sắc mặt đau đớn của mình, nàng mở to mắt nhìn hắn nở một nụ cười rạng rỡ.

- Thiếp không sao, chỉ hơi mệt một chút.

Nhậm Thái Tuấn gật đầu an tâm, hắn khom người bế Chiêu Dương lên sải bước về phía trước.

Hành động bất ngờ của hắn khiến Chiêu Dương hốt hoảng, theo phản ứng tự nhiên nàng choàng tay qua cổ hắn.

Hắn mỉm cười, tuy không nhìn nàng nhưng lòng hắn rất vui.

Chiêu Dương cảm thấy mệt mỏi, nàng tựa đầu vào lồng ngực rắn chắc của hắn.

Khi nàng ở trong lòng hắn nàng suy nghĩ rất nhiều, nàng ngước mắt nhìn hắn.

Nhìn thấy gương mặt anh tuấn, cái cằm kiêu ngạo đôi môi hấp dẫn, Chiêu Dương mỉm cười.

Trong lúc Nhậm Thái Tuấn đang bước đi thong dong, đột nhiên giọng nói của Chiêu Dương vang lên.

- Hoàng thượng, nếu thiếp thật sự trúng kịch độc cần phải dùng đến hoa Bò Công Anh, vậy còn Thái Hậu sẽ ra sao?

Cả đoạn đường từ Đa Tình Cốc trở về hoàng cung, trong lòng Chiêu Dương cứ suy nghĩ đến chuyện này.

Tuy nàng không quan tâm đến việc chính hay tà, thế nhưng Nhậm Thái Tuấn có thể bất trung bất nghĩa với tất cả người trong thiên hạ, chỉ không thể bất hiếu với Thái Hậu.

Nhậm Thái Tuấn nghe nàng hỏi hắn cúi đầu nhìn sâu vào mắt nàng, bước chân vẫn thong thả bước về phía trước.

- Chỉ cần tìm ra kẻ hạ độc, thì ắt sẽ tìm ra cách giải độc.

Một câu nói ngắn gọn nhưng đã nói lên tâm tư thâm sâu của hắn.

Lúc này Chiêu Dương mới hiểu, hắn không phải không quan tâm đến Thái Hậu.

Hắn quá ngông cuồng, dám chắc rằng mình sẽ tìm ra kẻ hạ độc.

Sau khi giải tỏa được gút thắt trong lòng, Chiêu Dương mới an tâm.

Nàng rất mệt, trong người lúc này không chỉ có thai nhi còn bị chất độc dày vò.

Ở trong lòng hắn nàng rất an tâm, vì nàng biết hắn sẽ bảo vệ nàng và cả con.

Không biết từ lúc nào nàng đã thiếp đi trong lòng hắn.

Nhậm Thái Tuấn bế Chiêu Dương về đến Ngự Long Viên, Lạc Niệm và Xuân Thu nhìn thấy Hoàng thượng liền hành lễ.

Còn chưa kịp lên tiếng đã bị Nhậm Thái Tuấn ngăn lại.

Hắn không muốn Chiêu Dương bị họ làm tỉnh giấc.

Nhậm Thái Tuấn đi thẳng vào trong phòng, vừa đi hắn vừa ra hiệu cho Lạc Niệm thổi tắt bớt đèn trong phòng tránh khiến Chiêu Dương chói mắt.

Đi đến giường hắn cẩn thận đặt nàng xuống, kéo tấm chăn bông lên đắp cho nàng.

Chiêu Dương vừa chạm xuống cái giường mềm mại liền chỉnh lại tư thế ngủ của mình, cho thoải mái.

Nhìn thấy bộ dạng lúc này của nàng y như một con thỏ nhỏ, Nhậm Thái Tuấn nhếch môi cười ngọt ngào, hắn thân nhiên ngồi xuống mép giường.

Đột nhiên Chiêu Dương xoay lại vô thức ôm chặt hắn, cô cọ cọ gương mặt xinh đẹp của mình vào đùi hắn.

Nhậm Thái Tuấn cười tươi vì hành động trẻ con của nàng, nhìn thấy Chiêu Dương nằm với tư thế không được thoải mái hắn nhích vào trong một chút, để đầu nàng dựa vào lồng ngực hắn mà ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Chiêu Hiền Của Thuận Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Vì nàng

Chiêu Dương mệt mỏi ngủ một giấc thật sâu quên đi mọi muộn phiền trong lòng, khi nàng tỉnh giấc đã là giờ Ngọ của ngày hôm sau.

Nhìn thấy chủ tử thức dậy, Lạc Niệm liền chuẩn bị một thao nước ấm mang vào phòng.

Lạc Niệm cẩn thận đặt thao nước lên cái bàn bên cạnh giường, nàng nhún gối hành lễ trước mặt Chiêu Dương.

- Thỉnh an Quý Phi.

Chiêu Dương nhìn Lạc Niệm gật đầu một cái, thuận tay vén mái tóc dài óng ánh mịn màng về phía sau.

Nàng vén chăn xoay người ngồi ở mép giường đối diện với Lạc Niệm,

chân đông đưa, ánh mắt sắc bén nhìn một vòng.

Lạc Niệm nhìn Chiêu Dương khó hiểu hỏi.

- Quý Phi, Quý Phi đang tìm gì vậy?

Chiêu Dương thờ dãi trong lòng hơi thất vọng khi không nhìn thấy người nàng muốn gặp nhất.

Nàng nhớ rõ hôm qua trước khi thiếp đi, nàng đang ở trong lòng Nhậm Thái Tuấn.

- Hoàng thượng đâu?

Lạc Niệm nghe Chiêu Dương hỏi nàng cười tươi, cầm một cái khăn nhỏ nhún vào thao nước ấm, vắt ráo chiếc khăn, cung kính đưa ra trước mặt Chiêu Dương.

- Bẩm Quý Phi, trời vừa hừng sáng Hoàng thượng đã khởi giá đến Ngự thư phòng.

Chiêu Dương không có phản ứng gì với lời nói của Lạc Niệm, nàng theo thói quen cầm lấy chiếc khăn trên tay Lạc Niệm dịu dàng lau mặt của mình.

Sau khi làm vệ sinh cá nhân xong nàng ra lệnh cho Lạc Niệm thay cho nàng một bộ y phục thật đẹp.

Ngồi trước chiếc gương đồng, Chiêu Dương nhìn Lạc Niệm lúc này đang chăm chú chải tóc cho nàng.

- Lạc Niệm, hôm qua Hoàng thượng ở lại Ngự Long Viên suốt đêm sao?

Lạc Niệm vừa chải tóc vừa gật đầu đáp.

- Dạ, hôm qua nô tỳ nhìn thấy Quý Phi nằm trên ngực Hoàng thượng ngủ cả đêm.

Quý Phi ngủ thật ngon còn Hoàng thượng thì không hề chợp mắt.

Nô tỳ nghĩ trong lòng Hoàng thượng có tâm sự gì đó.

Chiêu Dương nghe Lạc Niệm nói vậy liền trầm mặc suy ngẫm.

Hoàng thượng, trong lòng chàng đang nghĩ đến điều gì?

Sau khi Lạc Niệm chải tóc xong, Chiêu Dương cùng với Lạc Niệm và Xuân Thu đi đến Ngự thư phòng tìm Hoàng thượng.

Hai tên thái giám nhìn thấy nàng liền cung kính hành lễ.

- Chiêu Quý Phi cát tường.

Chiêu Dương nhìn họ gật đầu một cái, nhìn thấy họ định lên tiếng thông truyền, nàng liền nâng tay chặn họ lại.

- Không cần thông truyền, ta muốn tạo bất ngờ cho Hoàng thượng.

Hai tên thái giám nghe Chiêu Quý Phi nói vậy, lập tức khom người nhận lệnh.

Ở trong hoàng cung ai nấy đều biết Hoàng thượng rất sủng ái Chiêu Quý Phi, chỉ cần nhìn thấy Chiêu Quý Phi dù Hoàng thượng đang trong cơn thịnh nộ cũng sẽ nguôi giận.

Chiêu Dương trong lòng vui vẻ đi vào trong, không biết vì sao sau khi mang thai nàng rất muốn được ở bên cạnh chàng.

Đứng trước cửa Ngự thư phòng nàng chuẩn bị bước vào, trong đầu hiện lên vẻ mặt vui vẻ của Nhậm Thái Tuấn khi nhìn thấy nàng.

Đột nhiên bước chân của Chiêu Dương khựng lại, khi nàng nghe được giọng nói của Trương Vinh truyền ra từ Ngự thư phòng.

- Bẩm Hoàng thượng, việc người bảo thần điều tra đã có kết quả.

Ngọc Nhi Tiểu thư và Thái Vũ Lan đã âm thầm qua lại nhiều năm qua.

Trương Vinh nói đến đây chợt dừng lại một chút, ngược mặt lên dò thám tâm tư của Hoàng thượng.

Nhìn thấy Hoàng thượng tỏ ra vô cùng bình tĩnh trước việc Ngọc Nhi Tiểu thư và Thái Vũ Lan, Trương Vinh mới dám nói tiếp.

- Bẩm Hoàng thượng, lần này việc Ngọc Nhi Tiểu thư quay trở về cung, cũng do một tay Thái Vũ Lan và Quốc Cửu Lưu Phàm an bày.

Chiêu Dương không thể nào tin nổi những gì mình mới vừa nghe được, nàng đứng hiên ngang trước cánh cửa lớn trong lòng tò mò muốn xem Nhậm Thái Tuấn có phản ứng gì khi biết Ngọc Nhi của hần một dạ hai lòng.

Nhậm Thái Tuấn nhú chặt đôi lông mày trầm giọng nói.

- Thái Vũ Lan!

Nhậm Thái Tuấn lập lại cái tên mà hần ghét cay ghét đắng.

Sự thù hằn đối với Thái Vũ Lan không xuất phát từ chuyện Thái Vũ Lan muốn giết hần mà là vì Thái Vũ Lan tâm địa độc ác, ở bên cạnh tiền để ghèm pha tình cảm huynh đệ của hai người.

Càng nghĩ đến Thái Vũ Lan thần sắc của Nhậm Thái Tuấn càng thêm phần nộ, khiến Trương Vinh và Trương Vệ bất giác run mình, đầu cúi thấp không dám đối diện với Hoàng thượng.

Lần này Hoàng thượng thật sự nổi giận rồi.

Nhìn thấy Nhậm Thái Tuấn giận đến xanh cả mặt, Chiêu Dương cảm thấy buồn trong lòng.

Thì ra Ngọc Nhi ở trong lòng hần quan trọng đến như vậy, bằng không hần sẽ không tức giận như bây giờ.

Sắc mặt phần nộ của Hoàng thượng chợt hiện lên tia độc ác, bàn tay đang đặt trên thành ngai vàng bất giác siết chặt lại.

- Việc Thái Hậu trúng độc thì sao?

Trương Vệ bước tới cung kính nói.

- Hoàng thượng thần đã cho người điều tra, hôm nô tỳ Xuân Thu của Chiêu Quý Phi đến Ngự thiện phòng chuẩn bị trà sâm.

Có một tiểu thái giám nhìn thấy nô tỳ tùy thân của Ngọc Nhi Tiểu, lên lúc đi vào ngự thiện phòng.

Nhìn cử chỉ rất khả nghi.

Nhậm Thái Tuấn nghiêng răng tức giận.

- Ngọc Nhi!

Hai từ Ngọc Nhi thoát ra từ miệng của Nhậm Thái Tuấn, không mang theo chút tình cảm gì cả ngoài sự căm phẫn.

- Trương Vệ khanh cho người đến Trường Thanh Cung lục soát, tìm cho bằng được chứng cứ Ngọc Nhi hạ độc Thái Hậu.

Trương Vinh khẩn trương lên tiếng khuyên Hoàng thượng.

- Hoàng thượng, xin người suy xét lại.

Ngọc Nhi Tiểu thư là lệnh nữ của Quốc Cữu Lưu Phàm, dù người không nể mặt Quốc Cữu Lưu Phàm cũng nên nghĩ đến Thái Hậu.

Chiêu Dương không hề kinh ngạc, việc Ngọc Nhi cố tình hạ độc Thái Hậu rồi vu oan nàng, nàng đã biết từ trước.

Nàng định sau khi từ Đa Tinh Cốc trở về, sẽ đến Trường Thanh Cung giết chết Ngọc Nhi ngay.

Thế nhưng suy nghĩ cho kỹ, giết chết Ngọc Nhi dễ như trở bàn tay nhưng nếu Ngọc Nhi chết đi Thái Hậu sẽ càng ghét nàng hơn.

Cuối cùng vì không muốn Nhậm Thái Tuấn khó xử, nàng đành nuốt xuống nỗi hận vào lòng.

Nhậm Thái Tuấn hừ lạnh một tiếng, cất giọng ngông cuồng.

- Hừ.....Quốc Cữu Lưu Phàm thì sao?

Bấy nhiêu năm nay ta có thể nhắm một mắt mở một mắt, để mặc cho ông ta lộng hành nhưng lần này thì không!

Quý công công đứng cung kính bên cạnh, nghe Hoàng thượng nói vậy liền
lên tiếng.

- Bẩm Hoàng thượng, thứ lỗi cho nô tài nhiều chuyện.

Hiện tại thế lực trong tay Quốc Cữu Lưu Phàm không nhỏ, nếu Hoàng thượng thẳng tay trừng phạt ông ta nô tài chỉ e là có nhiều quan chức trong triều sẽ bày tỏ sự bất mãn đối với Hoàng thượng.

Nhậm Thái Tuấn biết rõ Quốc Cữu Lưu Phàm kết bè kết phái, nhưng hắn không quan tâm.

- Kẻ nào dám đối đầu với trẫm, trẫm sẽ giết chết không tha!

- Hoàng thượng.....

Trương Vệ và Trương Vinh mới vừa lên tiếng, liền bị Nhậm Thái Tuấn vờn tay ngăn lại.

- Các khanh đừng khuyên trẫm nữa, việc trẫm đã quyết định thì dù trời có sụp xuống cũng không can nổi.

Biết rõ mình không khuyên được Hoàng thượng, Trương Vệ và Trương Vinh đành nhận lệnh.

- Thần tuân lệnh.

Trương Vệ và Trương Vinh ừ rừ rời khỏi Ngự thư phòng, vừa đi Trương Vinh vừa thờ dãi nói với Trương Vệ.

- Thật lạ vừa rời khi ta báo cáo với Hoàng thượng về việc Ngọc Nhi Tiểu thư và Thái Vũ Lan, tuy Hoàng thượng không vui nhưng rất điềm tĩnh.

Thế nhưng vừa nghe người báo cáo về việc hoàng thái hậu bị trúng độc, Hoàng thượng liền nổi khí xung thiên.

Theo ta nghĩ chuyện hoàng thái hậu trúng độc, không đáng để Hoàng thượng thay đổi kế hoạch bấy nhiêu năm của người.

Trương Vệ lắc đầu thờ dãi đáp.

- Hazzz.....Hoàng thượng thừa biết lúc này không phải là lúc chọi thẳng với Quốc Cữu Lưu Phàm, nhưng anh hùng khó qua được ái mỹ nhân.

Ai bảo Ngọc Nhi Tiểu thư ai không chọc tới, lại chọc đến Chiêu Quý Phi.

Trương Vinh kinh ngạc, Hoàng thượng không quan tâm đến việc tìm ra tội chứng của Thái Sư Trường Quan và Quốc Cữu Lưu Phàm chỉ vì Chiêu Quý Phi sao?

- Người nói Hoàng thượng chỉ vì Ngọc Nhi Tiểu thư hãm hại Chiêu Quý Phi nên mới giết cùng đuổi tận Lưu gia?

Trương Vệ gật đầu ý bảo không sai, hắn cũng không thể tin rằng một người từ trước đến giờ không gần nữ sắc, nhưng khi động lòng lại mãnh liệt đến như vậy.

Vì Chiêu Quý Phi, dù Hoàng thượng

biết con đường phía trước chính là địa ngục, người cũng sẽ không dừng bước chân của mình lại mà bước vào.

Chiêu Dương sững sờ với lời nói của Trương Vệ, thì ra.....thì ra.... Hoàng thượng phản nộ là vì Ngọc Nhi giả họa cho nàng.

Hiểu được tấm lòng của hắn, nàng cong môi cười hạnh phúc bàn tay vô thức sờ lên bụng của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Chiêu Hiền Của Thuận Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72: Quang minh chính đại

Trương Vệ và Trương Vinh đi đến cửa chốt chạm phải Chiêu Dương lúc này đang đứng hiện ngang tại cửa lớn.

Trương Vệ và Trương Vinh nhìn nhau, không biết Chiêu Quý Phi đã đến từ lúc nào, và có nghe được chuyện họ vừa bẩm báo với Hoàng thượng không.

Nếu là những quý phi khác thì việc nghe lên Hoàng thượng bàn chính sự chính là tội chết, nhưng đối với Chiêu Quý Phi thì ngoại lệ.

Chiêu Dương không hề tỏ ra bối rối hay kinh ngạc, khi chạm phải ánh nhìn bất ngờ của hai người.

Nàng làm việc gì cũng quang minh chính đại, không cần thiết phải che giấu rằng mình cố tình nghe bọn họ bàn chính sự.

Trương Vệ và Trương Vinh dừng bước chân của mình lại, gật đầu hành lễ với Chiêu Dương.

- Chiêu Quý Phi cát tường.

Chiêu Dương nhìn họ gật đầu một cái, thần thái kiêu ngạo khiến Trương Vệ và Trương Vinh có phần kính trọng.

Nàng bước đi nhẹ nhàng vào trong, Lạc Niệm và Xuân Thu lập tức bước theo sau nàng.

Đi ngang qua đại sảnh rộng lớn, ánh mắt thâm thúy của Chiêu Dương quan sát Ngự thư phòng một vòng.

Từ lúc Nhậm Thái Tuấn lên ngôi, hắn đã thay đổi không ít quy cũ trong hoàng cung, một trong những điều hắn thay đổi chính là cấm tuyệt đối không cho nữ nhân bước chân vào Ngự thư phòng.

Cung nữ cũng không ngoại lệ, chỉ có người của Ngự Long Viên là được tự do ra vào bất cứ nơi nào trong hoàng cung.

Nhậm Thái Tuấn ghét nhất là nữ nhân chạm vào người mình, tránh cho việc rủi ro không cho bọn họ đến gần hắn là tốt nhất.

Nhìn thấy Nhậm Thái Tuấn đang ngồi uy nghiêm trên ngai vàng, cặp mắt uy thâm nhắm chặt lại, thần sắc vô cùng phiền muộn khiến nàng đau lòng.

Nàng xoay mặt lại nhìn Lạc Niệm và Xuân Thu.

Hai nàng liền hiểu ý lặng lẽ lui ra ngoài, đứng thận trọng trước cửa Ngự thư phòng chờ lệnh.

Chiêu Dương bước nhẹ nhàng đến bên cạnh hắn, ánh mắt yêu thương của nàng không thể rời khỏi vẻ mặt mệt mỏi của Nhậm Thái Tuấn.

Quý công công nhìn thấy Chiêu Quý Phi, ông khom người hành lễ với Chiêu Dương rồi lịch sự rời đi, để lại không gian riêng tư cho Hoàng thượng và Chiêu Quý Phi.

Đi đến trước cửa Ngự thư phòng, Quý công công nhìn hai tên thị vệ cận thân của Hoàng thượng thận trọng căn dặn.

- Đừng để bất kì ai quấy rầy đến Hoàng thượng và Chiêu Quý Phi.

Hai tên thị vệ đứng nghiêm trang hai bên cửa cúi đầu cung kính đáp.

- Dạ Quý công công.

Chiêu Dương đứng bên cạnh Nhậm Thái Tuấn một hồi lâu không nói gì, nàng chỉ lặng lẽ nhìn hắn.

Sao càng nhìn hắn trong lòng nàng càng cảm giác sự quen thuộc xa lạ này.

Mỗi khi hắn bày ra vẻ mặt nghiêm nghị, nàng liền nghĩ đến thủ lĩnh, nhất là ở đôi mắt thâm sâu nhìn vào không thấy đáy kia.

Khi hắn nhíu chặt đôi lông mày càng giống hơn.

Trong lúc Chiêu Dương còn đang trong cơn suy nghĩ của riêng mình, bàn tay to lớn vươn tới choàng qua vòng eo thon gọn, kéo nàng một cái.

Thân thể mềm mại bất thành linh ngồi gọn trên đùi hắn, theo phản ứng tự nhiên nàng choàng tay qua cổ hắn.

- Nàng đến chỉ để nhìn trộm thôi sao?

Chiêu Dương bất ngờ mở to mắt nhìn hắn, lúc này cặp mắt sắc bén của Nhậm Thái Tuấn mới từ từ hé mở, trong ánh mắt của hắn có thứ gì đó khiến nàng chìm đắm trong cơn mê.

Nàng ngậy người một lúc mới nhẹ giọng nói.

- Từ lúc nào Hoàng thượng biết thiếp đến đây?

Bàn tay ấm áp ôm chặt nàng hơn, lúc này thân thể cao lớn của hắn bao trùm cả thân hình mảnh mai của nàng.

Hắn khom tới đặt chiếc cằm cương nghị lên vai nàng, cất giọng trầm trầm.

- Từ lúc nàng đứng ngoài cửa nghe lén trộm, Trương Vệ và Trương Vinh bàn chính sự.

Chiêu Dương nghe Nhậm Thái Tuấn nói vậy, trong lòng không vui.

Nàng đẩy thân thể cao lớn của hắn ra, nhìn sâu vào đôi mắt hắn nói.

- Thiếp không hề nghe lén!

Nhậm Thái Tuấn nhíu mày nhìn nàng, hắn trầm giọng nói.

- Vậy hành động lén lút vừa rồi, nàng gọi là gì?

Chiêu Dương ngồi thẳng người lại, ánh mắt kiên quyết nhìn thẳng vào mặt Nhậm Thái Tuấn.

- Thiếp không hề nghe lén gì cả, ai bảo chàng nói chuyện lớn tiếng như vậy.

Vừa đến cửa Ngự thư phòng là thiếp đã nghe.

Thiếp nghe một cách quang minh chính đại.

Chiêu Dương không hề sợ đến long oai của hắn, nàng ngẩng mặt hất cằm khi nói ra những lời này.

Nữ nhân này quá ngông cuồng, nhưng hắn lại thích, hắn nhếch môi cười tươi.

- Được được, là lỗi của trẫm.

Trẫm nói chuyện lớn tiếng quá nên nàng vô tình nghe được.

Nghe Nhậm Thái Tuấn nói vậy nàng biết hắn cố tình muốn chọc nàng cười.

Nàng không vui mà ngược lại còn đau lòng.

Nhìn thấy ánh mắt buồn bã của nàng, trong lòng lo lắng.

- Trẫm đã khiến nàng không vui?

Chiêu Dương lắc đầu, nàng khom tới choàng tay qua cổ ôm chặt hắn.

Giọng nói nhỏ nhẹ của nàng vang lên bên tai hắn.

- Không!

Hoàng thượng đã có nhiều chính sự cần phải giải quyết, vậy mà thiếp còn khiến người vì thiếp mà lao tâm

Nhậm Thái Tuấn hiểu ra tâm tư của nàng, hắn cười hạnh phúc nâng tay ôm nàng.

- Đối với trẫm không có chuyện gì quan trọng hơn nàng cả.

Nghe Nhậm Thái Tuấn nói vậy, nàng vừa hạnh phúc vừa lo lắng.

Nàng không biết nếu hắn phát hiện ra nàng trúng kịch độc, hắn sẽ phản ứng như thế nào.

Trong lúc Nhậm Thái Tuấn và Chiêu Dương đang ân ái bên nhau,

Trương Vệ dẫn đầu một đám Cẩm y vệ ngang nhiên xông vào Trường Thanh Cung.

Tại Trường Thanh Cung

Ngọc Nhi đang ngồi trong phòng khách cùng với nô tỳ tùy thân của mình.

Ả nô tỳ vừa nghe được tin đồn nên mới vội vàng báo cáo.

- Tiểu thư bên ngoài có lời đồn, nói rằng Chiêu Quý Phi chính là phúc tinh của Hoàng thượng, nhờ Chiêu Quý Phi nên hoàng thái hậu mới không sao.

Càng nghe ả nô tỳ bẩm báo Ngọc Nhi càng thêm căm phẫn, nàng đập bàn giận dữ nói.

- Đúng là một lũ vô dụng, chỉ có một nữ nhân cũng không giải quyết được.

Ngọc Nhi nhìn ả nô tỳ quát, người được phái đi ám sát Chiêu Dương

đều là ám nhân do Thái Vũ Lan khi sinh tiền huấn luyện, vậy mà chẳng có người nào làm nên trò trống gì.

Trong lúc Ngọc Nhi đang suy nghĩ kế hoạch để hãm hại Chiêu Dương, đột nhiên Cẩm y vệ cầm kiếm hung hăng đá văng cánh cửa lớn đi vào trong.

"Bang...."

Cánh cửa lớn của Trường Thanh Cung vừa bị đá bung ra, một đám cẩm y vệ xông vào như chốn không người.

Ngọc Nhi nhìn một đám cẩm y vệ thấp hèn gan to bằng trời, tức giận quát lớn.

- Các người thật to gan, ai cho phép các người xông vào Trường Thanh Cung vào giờ này?

Giọng nói hống hách của Ngọc Nhi không hề khiến đám cẩm y vệ hoảng sợ.

Trên tay họ cầm kiếm bao vây Trường Thanh Cung chặt chẽ.

Trương Vệ từ phía sau đám cẩm y vệ oai phong bước tới, hắn nhìn Ngọc Nhi thản nhiên nói.

- Xin Ngọc Nhi Tiểu thư thứ tội.

Thuộc hạ chỉ làm theo mệnh lệnh của Hoàng thượng.

Trương Vệ vừa nói xong liền vẫy tay ra lệnh cho đám thuộc hạ tiến hành lục soát.

Ngọc Nhi tức giận, nàng là ai?

Là thiên kim tiểu thư của Lưu gia, là kim chi ngọc diệp, là cháu gái của hoàng thái hậu, vậy mà đám cẩm y vệ thấp hèn này dám dẫm đạp tới với nàng.

Ngọc Nhi bước tới giăng hai tay ra chặn đám cẩm y vệ lại.

- Không được vào!

Hoàng thượng không thể nào đối xử với nàng như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Chiêu Hiền Của Thuận Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

